

Tiểu Thư Hoàn Hảo Và Công Tử Lạnh Lùng

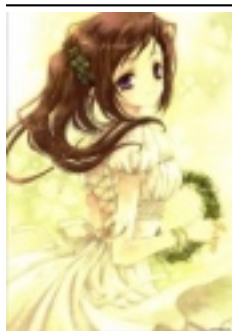
Contents

Tiểu Thư Hoàn Hảo Và Công Tử Lạnh Lùng	3
1. Chương 1.	3
2. Chương 2.	5
3. Chương 3.	6
4. Chương 4.	8
5. Chương 5.	9
6. Chương 6.	11
7. Chương 7.	12
8. Chương 8.	14
9. Chương 9.	15
10. Chương 10.	17
11. Chương 11.	19
12. Chương 12.	21
13. Chương 13.	23
14. Chương 14.	25
15. Chương 15.	26
16. Chương 16.	30
17. Chương 17.	31
18. Chương 18.	32
19. Chương 19.	34
20. Chương 20.	36
21. Chương 21.	39
22. Chương 22.	41
23. Chương 23.	43
24. Chương 24.	46
25. Chương 25.	49
26. Chương 26.	52
27. Chương 27.	54
28. Chương 28.	56
29. Chương 29.	58
30. Chương 30.	60
31. Chương 31.	62
32. Chương 32.	64
33. Chương 33.	65
34. Chương 34.	67
35. Chương 35.	69
36. Chương 36.	71
37. Chương 37.	73
38. Chương 38.	75
39. Chương 39.	77
40. Chương 40.	79
41. Chương 41.	81

42. Chương 42.	83
43. Chương 43.	85
44. Chương 44.	86
45. Chương 45.	88
46. Chương 46.	90
47. Chương 47.	92
48. Chương 48.	94
49. Chương 49.	96
50. Chương 50.	98
51. Chương 51.	99
52. Chương 52.	101
53. Chương 53.	103
54. Chương 54.	105
55. Chương 55.	106
56. Chương 56.	109
57. Chương 57.	111
58. Chương 58.	113
59. Chương 59.	115
60. Chương 60.	117
61. Chương 61.	120
62. Chương 62.	121
63. Chương 63.	123
64. Chương 64.	125
65. Chương 65.	127
66. Chương 66.	130
67. Chương 67.	132
68. Chương 68.	134
69. Chương 69.	136
70. Chương 70.	138
71. Chương 71.	140
72. Chương 72.	142
73. Chương 73.	144
74. Chương 74.	146
75. Chương 74.	148
76. Chương 75.	150
77. Chương 76.	152
78. Chương 77.	154
79. Chương 78.	156
80. Chương 79.	159
81. Chương 80.	160
82. Chương 81.	164
83. Chương 82.	166
84. Chương 83.	168
85. Chương 84.	170
86. Chương 85.	172
87. Chương 86.	175
88. Chương 87.	177
89. Chương 88.	180
90. Chương 89.	182
91. Chương 90.	184
92. Chương 91.	186
93. Chương 92.	188
94. Chương 93.	190
95. Chương 94.	192

96. Chương 95.	195
97. Chương Giới Thiệu.	203
98. Chương 96.	203
99. Chương 97.	206
100. Chương 98.	208
101. Chương 99.	210
102. Chương 100	211
103. Chương 101.	214
104. Chương 102.	216
105. Chương 103.	218
106. Chương 104.	220
107. Chương 105.	222
108. Chương 106.	223
109. Chương 107	225
110. Chương 108	227
111. Chương 109	229
112. Chương Cuối [the End] - 110	231
113. Chương Ngoại Truyện 1.1 [Bảo Khánh – Diệu Anh]	236

Tiểu Thư Hoàn Hảo Và Công Tử Lạnh Lùng



Giới thiệu

Nguyễn Hoàng Yến Nguyễn – Một cô gái vừa thông minh vừa tuyệt sắc. Chân mày chữ tú, đôi mắt b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-hoan-hao-va-cong-tu-lanh-lung>

1. Chương 1.

Trên chuyến bay đêm từ bến cảng Sydney – Úc về TP.HCM – Việt Nam, trong khoang hạng nhất 6 ghế nhưng chỉ có 3 người gồm một hành khách nữ xinh đẹp đang cầm trên tay tờ tạp chí thời trang mới phát hành sáng hôm nay và hai vệ sĩ người Úc thuộc tuyệt ưu tú.

Đồng hồ đã điểm 04h sáng theo giờ Việt Nam, cô gái bỏ tờ tạp chí xuống, đeo bịt mắt tối màu và chợp mắt trước khi căng dạn hai vệ sĩ không được để ấy tiếp viên làm phiền mình.

6h sáng...

- Mời các hành khách của chuyến bay DS672 từ Sydney về TP.HCM Việt Nam trở về chỗ ngồi, thắt dây an toàn, bịt tai lại để chúng ta chuẩn bị hạ cách. Xin nhắc lại...

Tiếng của một tiếp viên nữ trên máy bay đánh thức tất cả các hành khách đang yên giấc và cả cô gái xinh đẹp ở khoang hạng nhất – Nguyễn Hoàng Yến Nguyễn.

Cô đứng dậy, vuốt thẳng lại quần áo, với cái áo khoác badesi cao hơn cổ, mặc vào rồi ngồi xuống thắt dây an toàn. Một trong hai người vệ sĩ kéo khóa vali, đưa cho Yến Nguyên một cái bịt tai chuyên dụng dành cho người đi máy bay rồi cũng trở về vị trí thắt dây an toàn và đeo bịt tay

30' sau, họ hạ cánh an toàn. Yến Nguyên vừa đi vừa kéo khóa hết cỡ làm cổ áo cao đến nửa gò má rồi đeo kính gọng gương vào, bước ra khỏi cửa số 02.

- We'll go home right now! Find car license plates 52N - 93930. (Chúng ta sẽ về nhà ngay bây giờ! Tìm cho tôi xe có bảng số 52N – 93930) – Giọng nói của Yến Nguyên đều đều nhưng vẫn lạnh.

- Yes! (Vâng!).

Hai vệ sĩ đồng thanh rồi nhìn dáo dít xung. Sau một ít phút tìm kiếm, một trong hai vệ sĩ chỉ tay về phía chiếc Roll Royce với một tài xế trong bộ đồng phục đang đứng tìm kiếm xung quanh.

Yến Nguyên bước thẳng đến chiếc xe, đi theo sau là hai vệ sĩ đang xách hành lý.

- Tài xế nhà họ Nguyễn?

Yến Nguyên hỏi một câu không đầu không đuôi từ phía sau khiến người tài xế giật mình.

- À... Dạ! Chào... chào tiểu thư Yến Nguyên!

Người tài xế nhận ra cô chủ, nghiêng đầu một góc 45 độ chào cô.

- I'm Sharon Nguyễn... * Quay qua hai vệ sĩ*...Returned to go! (Trở về đi!)

Yến Nguyên nói rồi bước thẳng vào xe. Gã tài xế thấy vậy cũng bước vào sau khi cất hành lý. Khi xe đã đi khuất, hai vệ sĩ bước vào bên trong, mua vé chuyển bay sớm nhất quay về Úc mà không kịp nghỉ ngơi.

Tại biệt thự Nguyễn Hoàng – Căn nhà nguy nga tráng lệ của ông chủ tập đoàn đá quý số 1 châu Á Y&N, cánh cổng đồ sộ hôm nay được mở toan như đang chờ đón điều gì đó xuất hiện.

Trong phòng khách lớn như chánh điện của một tòa lâu đài, một người đàn ông ngoài 40 tuổi đang đứng ngồi không yên, chốc chốc lại nhìn ra cổng khi có một chiếc xe hơi nào chạy qua. Ngồi ở bộ sofa hoàng gia màu xanh biển viền vàng là một người phụ nữ khoảng 30 tuổi, gương mặt trang điểm lòe loẹt cùng một cô gái chỉ khoảng 16-17, trang điểm và ăn mặc diêm dúa không kém.

Lát sau, chiếc Roll Royce 52N - 93930 vụt thẳng vào cổng. Thế là, dây thần kinh của những người trong phòng khách lúc này bắt đầu căng ra hết công suất.

Yến Nguyên kiêu diễm, toát lên phong thái con nhà danh giá bước xuống chiếc xe đang đậu trong khoảng sân thật rộng trông cổ nhập từ Braxin về.

Hai người giúp việc ngay lập tức chạy từ trong nhà ra, cúi đầu lên tiếng:

- Chào đại tiểu thư. Mừng cô về nhà!

Yến Nguyên không trả lời, đảo mắt nhìn một vòng toàn cảnh của căn biệt thự trước mắt rồi cởi áo khoác ngoài ra. Người giúp việc hiểu chuyện, đưa tay đón lấy cái áo khoác đặt tiền từ tay cô.

Yến Nguyên định bước lên bậc tam cấp thì ba người lúc này chạy ra.

- Yến Nguyên! Ba rất nhớ con!

Người đàn ông đó chính là ba cô – Nguyễn Hoàng Dũng – Chủ tịch tập đoàn đá quý Y&N. Ông dang tay ôm Yến Nguyên vào lòng.

- Dad! I miss you! (Ba! Con nhớ ba!)

Trong vòng tay ba mình, cô như cảm thấy mọi mệt mỏi đều tan biến hết. 17 năm, kể từ lúc sinh ra, chưa một lần Yến Nguyên về nước, chưa một lần.

- Who are they?

Đột nhiên cô buông ba mình ra, lạnh lùng cất giọng, mài chau hết cỡ khi nhìn thấy hai người đi sau ông ấy.

Nghe Yến Nguyên hỏi, ba cô điển người. Đây chính là điều ông lo lắng nhất khi Yến Nguyên về nước.

- À... đây đây là...Thôi con vào nhà rồi ba sẽ giải thích! Nha? – Giọng của ba cô như muốn cầu xin điều gì đó.

- No! I should explain, now! (Không! Con cần giải thích ngay bây giờ!)

Yến Nguyên bắt đầu nổi giận. Cô ghét người lạ hiện diện trong không gian sống của mình.

- Chị! Em chào chị! Mừng chị về nhà!

2. Chương 2.

Một trong hai người đó lên tiếng, là cô gái trẻ. Cô ta dùng vẻ mặt tươi cười chào Yến Nguyên.

Yến Nguyên nghe cô ta gọi mình bằng chị thì cảm thấy khó hiểu cực kì. Đó là em cô sao? Không thể nào! Mẹ cô mất vì sinh khó, cô gái này sao có thể là em cô. Trừ phi...

- What? My sister? Never! Who are you?

Yến Nguyên bước tới chỗ hai người đó. Cố đến gần bước nào thì họ lùi lại bước đó. Yến Nguyên nhìn họ, họ đáp lại ánh nhìn của cô nhưng được một tí lại lánh chỗ khác.

- Vào nhà đi con! Rồi ba sẽ giải thích!

Ba Yến Nguyên chưa kịp nói hết câu thì cô đã ngoảnh mặt đi vào trong, không quên lườm hai người phụ nữ đó. Theo ngay sau cô là hai người giúp việc.

Ba Yến Nguyên thở dài rồi cũng đi vào, đi sau là hai người phụ nữ đó.

Yến Nguyên ngồi trên ghế sofa, chân bắt chéo như bà chủ. Nhìn dáng vẻ thì không thể nào tin Yến Nguyên 17 tuổi được. Nhưng gương mặt thì còn trẻ con lắm tuy rằng rất đẹp.

Ba người bọn họ đi vào, ba cô ngồi xuống đầu tiên, tiếp theo là hai người kia cũng ngồi xuống.

- Trước tiên ba có một đề nghị. Con có thể nói tiếng Việt được không Nguyên?!

Yến Nguyên tất nhiên là biết tiếng Việt. Cô sống ở Úc cùng một người quản gia hơn 50 tuổi người Việt Nam, trước đây là quản gia của mẹ cô, quản gia Thành Quân. Đó là người mà cô tin tưởng nhất, cô xem ông như ba ruột của mình. Ông ấy về Việt Nam trước cô 2 ngày để sắp xếp phòng ốc cho cô.

- Vâng! Nếu ba muốn thế!

Yến Nguyên trả lời một cách nhẹ nhàng. Cô nói tiếng Việt nghe rất êm tai.

- Ba mừng là con không nổi giận!

- Nói chuyện chính đi! Họ là ai?

Cô không nói nhỏ nhẹ nữa mà thay vào là giọng nói lạnh như băng.

- Yến Nguyên, mẹ vui vì con về nhà! Mẹ và ba đã chuẩn bị rất chu đáo cho hôm nay đó. Con xem, em gái con cũng vui chưa kia!

Người phụ nữ kia vui cười lên tiếng. Nhưng đối với cô, từng câu từng chữ của ba ta nghe thật chói tai.

- Ai là mẹ? Bà là mẹ à? Còn cô...* Chỉ vào cô gái* ... em tôi à?

- Nguyên à, nghe ba giải thích đi con! Chuyện không như con nghĩ đâu...

- Ba im đi! Cái gì mà mẹ hả? Bà ta làm sao là mẹ tôi hả? Còn cô ta, em gái gì chứ! Tại sao trước giờ tôi chưa từng nghe ba nhắc tới họ?

Yến Nguyên không thể nào tin vào tai mình. Người đàn bà kia dám xưng mẹ với cô. Còn ả kia, dám nhận cô là chị. Thật là hỗn xược.

Vừa lúc đó, quần gia đi mua thực phẩm về nhà. Thấy thái độ của Yến Nguyên thì ông cũng đủ biết chuyện gì đang diễn ra.

- Bà chủ, thật ra...

- Chú im ngay! – Yến Nguyên quát thật lớn làm ai cũng giật mình.

- Nguyên à, giờ con cũng nên im lặng nghe ba nói đi, đừng nên quá xất xược với dì Hạnh Phương của con như thế. Còn đây là em con, con gái của ba và dì. Ba cũng nghĩ tốt nhất con nên gọi dì bằng mẹ đi con! Gia đình 4 người chúng ta như thế không tốt à? – Ba cô nhẹ giọng.

- Đúng đó con. Con xem, em gái con cũng xinh đẹp y hệt như con chưa kìa! – Người đàn bà tên Phương đó lại lên tiếng.

Yến Nguyên mất hết bình tĩnh, đứng dậy tức giận nói lớn:

- Cô ta không thể là em của Nguyễn Hoàng Yến Nguyên này. Tôi là con gái của Trần Quỳnh Yến và Nguyễn Hoàng Dũng, mẹ tôi không phải bà. Tôi không cho phép bà xưng mẹ con với tôi, hiểu không hả?

- Bà chủ, làm ơn đừng kích động. Phu nhân biết sẽ không vui đâu. Vì phu nhân, làm ơn bình tĩnh đi bà chủ!? – Quần gia Quân ra sức ngăn cản cơn giận của Yến Nguyên.

- Đúng đó Nguyên! Ba chưa nói hết. Con cứ xem như con nghe ba một lần vì mẹ con nha Nguyên!

Ba cô cũng ra sức dỗ ngọt. Lí do ông không trách cô láo xược là vì, 17 năm qua, số lần ông sang thăm cô chỉ đếm trên đầu ngón tay. Số lần gọi điện cũng không nhiều.

Ông biết trong khi ông đang hạnh phúc cùng gia đình mới trong kì nghỉ hè thì Yến Nguyên ở Úc phải tránh rét trong nhà suốt 2-3 tuần liền. Có thể nói, Yến Nguyên bị thiếu hụt một mảnh lớn tình cảm từ ba lẫn mẹ.

Mất mẹ từ lúc cất tiếng khóc chào đời, lại sống xa ba từ nhỏ, khó trách cô lại lạnh lùng và có những hành động cứng nhắc, bốc đồng hơn cái tuổi 17.

Nghe nhắc đến mẹ, Yến Nguyên nguôi ngoai được phần nào nên ngồi lại ghế. Từ khi nhìn thấy hai người kia, cô thừa biết họ không phải người tốt. Hơn nữa, lại dám ăn nói tùy tiện với một người như cô thì thật quá đáng.

- Nguyên à, Yến Vy chỉ nhỏ hơn con 2 tháng tuổi thôi đó Nguyên. Con không thể xem nó là em gái sao? Cả dì con nữa. Tuy chỉ nghe ba kể và con nhưng dì rất hay khen ngợi con đó.

Cái gì? Nhỏ hơn cô 2 tháng tuổi. Tức là lúc mẹ Yến Nguyên mang thai cô thì ba cô lại... Còn người đàn bà Hạnh Phương kia đúng thật là giả ạo, làm sao Yến Nguyên có thể chấp nhận được kia chứ. Lại còn lấy chữ Yến của mẹ cô ghép vào tên của ả đó, không thể tha thứ mà.

3. Chương 3.

- Nghe cho kĩ đây. Thứ nhất, Nguyễn Hoàng Yến Nguyên này sẽ không bao giờ chấp nhận việc có một đứa em gái nhỏ hơn 2 tháng tuổi. Thứ hai, bà ta không phải mẹ con, đơn giản chỉ là người phụ nữ bên ngoài của ba và đối với con, bà ấy không phải phu nhân của nhà họ Nguyễn Hoàng. Nếu không thỏa hiệp được hai điều đó, con sẽ về Úc, ẹ con bà ta tự tung tự tác. Ok? – Yến Nguyên nói với ba mình.

- Nếu con đã nói vậy thì được thôi. Còn yêu cầu gì nữa không? – Ba Yến Nguyên hạ giọng.

- Tạm thời là vậy!

- Được! Con nghỉ ngơi đi!

- Phòng tôi ở đâu? – Yến Nguyên quay sang hỏi quản gia Quân.

- Bà chủ đi theo tôi.

Quản gia Quân nói rồi đi lên lầu với Yến Nguyên, hai người hầu lúc này cũng đi chung.

Sau khi Yến Nguyên lên lầu, ba cô cũng thở phào nhẹ nhõm rồi trở về phòng, bỏ hai mẹ con Hạnh Phương và Yến Vy tức anh ách vì bị hạ bệ và bị Yến Nguyên làm cho cảm như hén, thế sẽ trả thù cô cho bằng được.

Yến Nguyên trở về phòng, không cho phép quản gia Quân và hai người giúp việc đi theo, chỉ giật lấy áo khoác rồi đóng sầm cửa lại. Cô không ngờ ba cô lại giấu cô chuyện lớn như thế suốt 17 năm qua. Càng nghĩ càng giận nhưng Yến Nguyên cũng chẳng thích quan tâm nhiều. Cô thở dài rồi đi xem xét căn phòng.

Nếu là người khác, vừa bước vào thì sẽ nhận xét chỉ 2 từ “ Quá Sạch”. Nhưng đối với Yến Nguyên, căn phòng này chỉ thuộc dạng tương đối. Cô dừng lại ở bàn trang điểm, lấy ngón tay lướt nhẹ trên mặt bàn để đánh giá rồi bước vào phòng tắm.

Mở vòi nước rồi bước ra lấy một bộ quần áo, Yến Nguyên quay trở lại ngâm mình trong bồn tắm gần 1 giờ đồng hồ sau đó thiếp đi một lúc trên cái giường nguy nga tráng lệ của Anh rồi bước xuống dùng bữa tối.

Tại phòng ăn...

- Chào con!

Ba Yến Nguyên nói một câu mà đáng lẽ ra cô phải nói trước khi thấy cô từ trên lầu đi xuống. Tóc búi cao, quần short màu trắng và áo thun đen lệch vai phải, Yến Nguyên bây giờ mới thật sự đúng với tuổi 17. Bên vai áo lệch, Yến Nguyên khéo léo khoe ra hình xăm một chú bướm đen đậu trên đóa hoa hồng đang cháy rực lửa không lớn cũng không nhỏ.

- Chào ba!

- Ba ơi, chị Nguyên xăm hình! – Yến Vy giả vờ kêu lên.

- Sao con lại xăm hình thế con? Con còn là trẻ vị thành niên đó con à! – Bà Hạnh Phương cũng hòa theo.

- Thứ nhất, tôi không phải con của bà. Thứ hai, tôi không phải chị của cô. Thứ ba, tôi từ Úc trở về. Nơi đó, học sinh được quyền làm tất cả những gì mình thích. Xăm hình, nhuộm tóc, xỏ khuyên hay gì cũng được. Tuy bây giờ tôi ở Việt Nam nhưng hai người không có quyền nói tôi như thế.

Cô nói rồi kéo ghế ngồi xuống. Ba cô ngồi ghế chủ trì, đối diện cô là bà Hạnh Phương và Yến Vy. Trong khi tất cả họ đều ăn cơm thì phần ăn của Yến Nguyên được chuẩn bị riêng biệt, vẫn còn đang đầy kính.

- Ba đã hỏi quản gia Thành Quân xem con thích ăn gì rồi cho ông ấy đích thân chuẩn bị cho con đó! Con xem thử được không? – Ba cô chau mày nói.

Yến Nguyên nhẹ nhàng mở mâm đồ ăn của riêng mình ra. Thịt gà xông khói kiểu Nga, salas cam và nước sốt chanh dây, là những món Yến Nguyên hay ăn nhất khi ở Úc.

- Ba chỉ chuẩn bị bao nhiêu thôi ạ? – Yến Nguyên ngược lên hỏi.

- Con ăn không đủ à? – Vẫn là cái giọng chu đáo từ ba cô.

- Con ăn rất ít. Chỉ là con muốn ba ăn giống như con, được không ạ?

- Tất nhiên, tất nhiên! – Ba cô cười hiền hậu rồi quản gia Quân cũng mang lên cho ông một phần ăn như thế.

- Ba ơi, sao chị lại không ăn cơm? – Yến Vy giả giọng ngây thơ hỏi.

- Đúng đó anh! Sao anh không để con bé ăn cơm chung cho vui? – Bà Hạnh Phương thì giọng đánh đấm, mắt liếc xéo Yến Nguyên.

- Nó không thể ăn đồ ăn bình thường được đâu! Cứ từ từ thì chị con mới làm quen được chứ. Con đừng ganh tị như vậy nha Vy!

- Thế con cũng muốn ăn như ba và chị! – Yến Vy làm nũng.

- Quán gia, chuẩn bị một phần cho Yến Vy đi! – Ba cô quay sang quán gia Quân.
 - Nhưng thưa quán gia, chỉ có 2 phần ăn được chuẩn bị theo sở thích của bà chủ thôi ạ!
 - Vậy sao? Vậy thì con ăn phần của ba đi Vy! – Ba Yến Nguyên vừa nói vừa đẩy đĩa đồ ăn lại cho Yến Vy.
- Choang.

Yến Nguyên buông cả dao lẫn nĩa xuống làm chúng va vào thành đĩa khá mạnh khi thấy ba mình đẩy phần ăn cho Yến Vy. Thấy thái độ đó, Yến Vy nhanh chóng rút tay lại.

- Con lên phòng! – Yến Nguyên không hài lòng ra mặt, bỏ dở bữa ăn rồi bước khỏi bàn ăn, quán gia Quân ngay lập tức đi theo.
- Yến Nguyên, con còn chưa ăn tối!...- Ba lo lắng gọi với theo cô.

Còn lại ba người, ông Hoàng Dũng thì tâm trạng nặng nề ăn cơm. Hai mẹ con Hạnh Phương và Yến Vy thì hí hửng vì đã chọc tức được Yến Nguyên.

Yến Vy hí hửng ăn phần ăn mà ba mình đẩy cho, phần ăn của Yến Nguyên thì cũng bị bà Hạnh Phương kéo lại ăn ngẫu nhiên.

4. Chương 4.

Tại nhà Nguyễn Hoàng thì như vậy, nhưng tại biệt thự Thanh Lam thì có không khí còn nặng nề hơn.

Đại thiếu gia Nam Phong ngồi ăn tối một mình như thường lệ. Thức ăn hơn 10 món nhưng chưa bao giờ anh quơ đũa quá 3 món. Sống cùng ông nhưng ông của anh thì đã già nên anh bảo người hầu để ông dùng bữa trong phòng cho tiện.

Người hầu luôn luôn đứng túc trực bên cạnh, sẵn sàng phục vụ cho anh. Nhưng dường như mọi người rất sợ Nam Phong. Anh rất đẹp nhưng cũng rất đáng sợ.

Ăn chưa được nửa chén cơm thì điện thoại của Nam Phong đổ chuông. Màn hình hiện lên cụm từ Bảo Khánh quen thuộc, Nam Phong lạnh lùng bắt máy.

- Nói! – Giọng điệu dưới không độ C.
- Đang ăn tối? – Bảo Khánh lạnh không kém.
- Ừ! – Nam Phong.
- Hôm nay không đi đâu à? – Bảo Khánh.
- Nội trở bệnh rồi! Đi đâu ông lại phiền! – Nam Phong.
- Đang ở quán bar của anh Vũ. Nếu thay đổi ý định cứ tối. – Bảo Khánh.
- Ừ! – Nam Phong cúp máy rồi đứng bước lên sân thượng.
- Thiếu gia không dùng bữa nữa à? – Quán gia Thiên Tân hỏi.
- Không! – Nam Phong nói rồi thẳng lên sân thượng.

Trên này, gió thổi kéo theo cái không khí lạnh lạnh của buổi tối cuối tháng 6. Nam Phong hồi tưởng về những kí ức của 8 năm trước, khi bà mẹ anh còn sống và cả cuộc sống bây giờ.

Bây giờ, Nam Phong 17 tuổi nhưng anh không có ba lẫn mẹ. Hai người họ đã bỏ anh đi trong một lần từ Canada về Việt Nam có việc. Chiếc xe oan nghiệt đón họ từ sân về nhà không biết tại sao lại đâm vào một xe tải nên ba mẹ anh qua đời tại chỗ. Về sau mới biết người tài xế đó là do người khác cài vào hãm hại họ.

Ông nội anh đã cho người điều tra rồi trả thù cho con trai vào con dâu mình nhưng họ vĩnh viễn không sống lại.

Nam Phong không về Việt Nam chịu tang ba mẹ vì ông nội anh sợ anh sẽ không chịu nổi sự thật khi về nước. 7 năm sau ngày ba mẹ qua đời, Nam Phong mới bay về quê hương, cách đây đúng 1 năm 4 tháng.

Về không lâu, Nam Phong thừa kế toàn bộ tài sản theo di chúc của ba mẹ và cả tài sản của nội vì ông bây giờ đã không còn đủ sức đứng trên thương trường. Nam Phong không đến công ty vì nhiều lí do, nhưng không ai mà không biết anh vì mỗi tháng lại có cuộc họp của tổng công ty và anh lại có mặt.

Nam Phong quen Bảo Khánh ở sân bay, khi đó cậu bị bay mất vé và anh vô tình nhặt được. Bảo Khánh là một công tử trẻ ăn chơi và thông minh của Sài Gòn ở tuổi 16-17. Ai ai cũng biết cậu là Đại thiếu gia của tập đoàn Lê Gia đầy quyền lực trong ngành Bất Động Sản khu vực châu Á. Còn anh, anh cũng là Đại thiếu gia kế thừa của tập đoàn Thế Giới – Tập đoàn hùng mạnh nhất châu Á về Dịch Vụ và Thương Mại.

Chỉ sự giàu có thôi mà khi họ làm bạn với nhau, giới truyền thông đã có bài báo giật gân với cái tít “ 2 trong số 05 người thừa kế số 01 Việt Nam là bạn thân!”. Nam Phong và Bảo Khánh lên báo với chủ đề đó thì ngay lập tức, không biết bao nhiêu cô gái chưa cửa đã đổ.

Nam Phong theo Bảo Khánh đến quán bar chơi. Trước giờ, họ chỉ biết thiếu gia Bảo Khánh là không ai sánh được. Nay Nam Phong xuất hiện thì cứ như phong ba bão táp ập đến, số người hâm mộ Nam Phong thậm chí đã hơn cả với Bảo Khánh.

Theo lệnh ba mình, sau khi lấy bằng đại học, Bảo Khánh vẫn tiếp tục đi học nên cậu lại kéo theo cả Nam Phong. Họ tới trường, lại bao nhiêu nữ sinh mê mết vì độ đẹp trai của hai người. Đi học cũng vui, ít phải sống trong cô đơn như khi ở Canada.

Nghĩ đến đây, Nam Phong nhoen miệng cười quyến rũ nhưng tiếc thay, không ai nhìn thấy nụ cười đó. Anh lấy điện thoại điện xuống lầu.

- Nội tôi ngủ chưa? – Nam Phong lạnh lùng.

- Lão gia đã ngủ thừa thiếu gia! – Người làm lễ phép.

Nam Phong không trả lời mà nhanh gọn tắt máy. Bước xuống nhà xe, Nam Phong lấy chiếc moto quen thuộc rồi thẳng đến chỗ Bảo Khánh...

5. Chương 5.

Sáng hôm sau...

- Thừa tiểu thư, cô đã dậy chưa ạ?

- Đợi một lát! – Diệu Anh đang cột tóc trả lời rồi mở cửa bước ra, người làm theo cô đi xuống.

- Hôm nay tôi sẽ về nhà ba mẹ. Hôm nay mọi người có thể ra ngoài nếu muốn. – Diệu Anh ngồi vào bàn dùng bữa sáng.

- Bữa sáng của cô, thừa tiểu thư! – Một người làm khác mang phần ăn lên.

Ba-tê cá hồi ăn với bánh mì sandwich, một ít dăm bông và sữa tươi.

- Thừa tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong. – Một người làm cúi đầu nói với Diệu Anh khi thấy cô ăn gần xong.

Diệu Anh không trả lời, nhẹ nhàng ngó một ít sữa rồi đứng dậy đi xuống tầng hầm giữ xe.

Diệu Anh ở tầng thứ 44 của khu chung cư cao cấp nhất ở đây, thang máy là dạng kính nên ngắm cảnh từ xa là rất tuyệt. Cả khu này không ai không biết cô là con gái cưng của Mai Hoàng Vũ – Ông trùm điện tử châu Á và là top 4 trong danh sách 05 người thừa kế số 01 Việt Nam.

Chiếc siêu xe chở Diệu Anh từ từ lăn bánh, hướng tới khu đất vàng của thành phố. 15' sau, chiếc xe dừng lại trước một cách cổng ước chừng là tiền tỉ. Tài xế chở cô bóp kèn thì lập tức có 4 người hầu ra mở cổng cho xe chạy vào.

Hôm nay là thứ bảy nên ba Diệu Anh không đến công ty. Lúc Diệu Anh đến thì ông đang cùng vợ, tức mẹ cô ngồi dùng bữa sáng.

- Chào ba! Chào mẹ! – Diệu Anh cúi xuống hôn lên má ba mình từ sau rồi cũng qua hôn mẹ.
- Chào con! – Ba cô – Chủ tịch Mai Hoàng Vũ cười hiền hậu.
- Con đã ăn gì chưa? – Mẹ cô – Phu nhân Nguyễn Minh Ngọc hỏi khi thấy Diệu Anh kéo ghế ngồi xuống cạnh bà.
- Dạ con ăn rồi! – Diệu Anh nở nụ cười tươi như hoa trả lời.
- Diệu Anh à, con ở chung cư đó có ai phiền con không? – Mẹ cô hỏi, lấy tay vén mớ tóc mượt như tơ của con gái.
- Không đâu mẹ! À mà mẹ có xem báo sáng nay chưa ạ?
- Mẹ ít xem, con hỏi ba thử xem!
- Ba có không ba? – Diệu Anh lại cười.
- Con muốn nói trang chủ đăng tin ba ngày nữa có hợp báo của Y&N đúng không hả? – Ba cô buông dao nĩa xuống hỏi con gái cưng.
- Dạ! Lúc sáng con không xem, chỉ vô tình liếc tờ báo trên bàn cũng thấy được dòng chữ to đùng đó!
- Là tin gì vậy anh? – Mẹ Diệu Anh quay sang hỏi ba cô.
- Nghe nói con gái ông ấy từ nước ngoài trở về. Xem ra danh sách người thừa kế có chút thay đổi. Cậu thiếu gia của tập đoàn Thế Giới e là vị trí sẽ lung lay.
- Con gái? Trước giờ em chưa từng nghe nói! – Mẹ cô gương mặt khó hiểu nhìn chồng.
- Vài ngày trước tin này được công bố trong cuộc họp báo ra mắt sản phẩm kim cương hình giọt lệ 3cara của công ông ấy. Anh cũng được mời.
- Lai lịch cô tiểu thư này được giữ kính quá! – Mẹ Diệu Anh.
- Tất nhiên. À mà Diệu Anh này, con có tính chuyện vào công ty bà làm chưa?
- Con không nghĩ sẽ đi làm sớm như thế đâu ba! À mà ba, con có một đề nghị!?
- Con cứ nói!
- Con có thể đến trường vào năm học tới không ba? Bây giờ con 17 tuổi, năm sau là mới học lớp 11!
- Con đã suy nghĩ kỹ chưa? – Mẹ Diệu Anh.
- Dạ kỹ! Được không ba?
- Ba không quản cuộc sống của công chúa nhỏ đâu! Haha! – Ba cô cười đôn hậu.
- Con cảm ơn ba, cảm ơn mẹ! – Diệu Anh nhoài tới ôm hôn ba mẹ mình.
- Đã vậy thì ở lại chơi đi! – Mẹ cô vuốt tóc cô.
- Vâng! – Diệu Anh cười ngọt ngào.

6. Chương 6.

- Bà chủ, chào buổi sáng! – Quán gia Quân đứng dưới lầu khi thấy bóng dáng Yến Nguyên.
- Good morning! – Cô vẫn thích dùng tiếng Anh.
- Ngồi xuống dùng bữa đi con!

Ba Yến Nguyên đang ngồi đọc báo ở bàn ăn, bên cạnh là bà Hạnh Phương đang nhìn cô soi mói.

Yến Nguyên kéo ghế ngồi xuống. Một đĩa bò Beefsteak kèm nước sốt, dao và nĩa được đích thân quán gia Quân chuẩn bị và mang lên đặt ngay trước mặt cô.

Cùng lúc, bộ dạng lê lét của Yến Vy xuất hiện trên lầu. Tóc rối bù, người mặt đồ ngủ khoét sâu quá cỡ, bên ngoài nhất nhất cái áo choàng ngồi vào bàn ăn. Đột nhiên mắt Yến Vy nhìn trân trân vào phần ăn sáng của Yến Nguyên, miệng muốn nuốt chửng ngay lập tức.

- Đóng mồm lại! – Yến Nguyên cầm dao nĩa lên, lạnh lùng như ra lệnh cho người hầu.
 - Biết rồi biết rồi! Quán gia Quân, mau mang cho tôi một phần y như của chị ta!
- Hôm nay Yến Vy đã trở ra bộ mặt đối đầu Yến Nguyên, còn ra lệnh cho quán gia của cô, gan ta thật.
- Ai cho cô cái quyền ra lệnh cho người của tôi? – Yến Nguyên vẫn lạnh lùng, tay nhẹ nhàng cắt thịt bò.
 - Ông ta là người hầu, là giúp việc nhà này thì Yến Vy có quyền ra lệnh! – Cả bà Hạnh Phương cũng trưng ra bộ mặt đó, lên giọng cứ như giáo huấn cô.
 - Ý bà là hai người cũng là chủ nhà này? – Yến Nguyên không quanh co hỏi ngay một câu như sét đánh.
 - Tất nhiên! – Hai mẹ con họ đồng thanh mà không hay Yến Nguyên đang cười nhếch mép khinh thường họ.
 - Ba à, con cắt xong rồi, ba ăn đi! – Yến Nguyên đẩy đĩa thịt bò của mình qua cho ba cô rồi quán gia Quân lại mang một phần khác ra cho cô.
 - Cảm ơn con!

Ba Yến Nguyên cười hài lòng, hoàn toàn không quan tâm cuộc đối đầu của con gái lớn và vợ sau. Nói không quan tâm thì cũng không đúng. Chỉ là ông muốn Yến Nguyên cảm thấy thoải mái là được rồi.

- Ba à, phòng của con không sạch! – Yến Nguyên cắt miếng thịt bò thượng hạng cho vào miệng.
 - Ba sẽ cho người dọn lại! Con có muốn thay đổi hay có yêu cầu gì cứ nói, ba đảm ứng hết!
- Nghe ba Yến Nguyên nói, hai mẹ con Hạnh Phương và Yến Vy không khỏi há hốc. Lần đầu tiên ông lên tiếng cưng chiều người khác như thế. Lòng đố kị nhỏ mọn của phụ nữ nổi lên ép bà ta lên tiếng:
- Anh à, anh chiều quá con bé sẽ hư đó!
 - Em yên tâm, chỉ cần nó thích là được! – Ông vỗ nhẹ vào cánh tay mà bà ta đặt trên khuỷu tay mình.
 - Ba sẽ đáp ứng hết thật à? – Yến Nguyên hớp một ít nước lọc rồi hỏi.
 - Con cứ nói!
 - Được rồi. Đầu tiên là phòng con, ga giường phải được thay hằng ngày, khăn tắm và cả thảm trước phòng tắm cũng thế. Con không thích dơ và không thích người khác chạm vào đồ của con. – Nói đến đây, Yến Nguyên liếc hai mẹ con kia một cái.
 - Tất nhiên! Còn gì nữa không?
 - Con không thích cái hồ súng trong sân, thay nó bằng hoa sen nha ba. Cả mấy bụi hoa nhìn như cỏ dại cũng trồng lại bằng hoa cẩm tú cầu luôn. Còn nữa, sân sau ba thay cây bằng lăng bằng hoa ngọc lan nha ba, rồi trồng thêm mấy khóm hoa bách hợp Hà Lan nữa.
 - Được! Ba sẽ cho người làm theo ý con tất mọi thứ!

- Bây giờ con có việc! Con chuẩn bị ra ngoài cùng tài xế của ba một tí. À quên, chúc ba một ngày tốt lành!
- Yến Nguyên kéo ghế đứng dậy, cúi xuống ôm ba cô một cái rồi bước lên phòng.
- Yến Nguyên, con chưa ăn hết! – Vẫn là ba cô chu đáo hơn ai hết.
- Con đã nói rồi, con ăn rất ít! – Yến Nguyên cười nhạt rồi đi tiếp.
- Tiếp tục ăn đi! –

Ba Yến Nguyên tiếp tục ăn đĩa thịt bò do cô cắt một cách vui vẻ mà không hay rằng, hại mẹ con Hạnh Nguyên và Yến Vy đầu nghi ngút khói vì bị Yến Nguyên xem như người tàn hình trong bàn ăn.

7. Chương 7.

Chiều tối...

Kít!

Chiếc siêu mô tô thẳng ngay khoảng sân rộng của căn biệt thự Thanh Lam. Bảo Khánh bước xuống, tháo mũ bảo hiểm rồi bước vào trong. Hôm nay ông của Nam Phong xuống dưới dùng bữa với anh. Bảo Khánh bước vào, vừa thấy ông liền chào hỏi rất lễ phép.

- Đã ăn gì chưa? – Ông của Nam Phong đôn hậu hỏi anh.
- Dạ rồi! – Bảo Khánh cười.
- Thế thì ngồi xuống chơi! Chọc cho cháu đói nữa! – Ông của anh lại cười.
- Ông đã khỏe nhiều chưa ạ? – Bảo Khánh vẫn dùng giọng lễ phép lấy lòng người lớn.
- Cảm ơn cháu, ta rất khỏe! – Ông của Nam Phong lại cười đôn hậu.
- Đến tìm mình? – Cuối cùng thì anh cũng lên tiếng.
- Ủ! Thế nào, có bận gì không? – Bảo Khánh hơi e dè vì có người lớn.
- Không có! ...* Quay qua ông*... Ông cứ ăn tiếp đi ạ, cháu lên phòng nói chuyện với Khánh! – Nam Phong lễ phép kéo ghế rời đi, theo sau là Bảo Khánh.

Ông của Nam Phong nhìn theo bóng dáng hai chàng trai trẻ, miệng nở nụ cười nhưng lòng không khỏi có chút lo lắng. Tuổi trẻ mà, ông không lo cũng là chuyện lạ.

Tại phòng của Nam Phong, có cả Bảo Khánh...

- Có chuyện gì sao?
- Nam Phong mặt đăm chiêu, đứng ở cửa sổ nhìn ra sân vườn có một ánh đèn lẻ loi màu trắng.
- Cậu, đùa không? – Bảo Khánh.
- Đùa? – Nam Phong cười nửa miệng.
- Ủ! Đùa!.
- Với ai? – Cậu nói Bảo Khánh đang mong đợi cuối cùng cũng được Nam Phong nói ra.
- Biết Quốc Khương chung khối chứ?
- Ủ! Là nó?
- Ủ! Nó nhờ anh trai của nó chơi với chúng ta!
- Chỉ sợ nó thua mà thôi!

Nam Phong nói rồi đi tới tủ đầu giường, lấy ra chìa khóa chiếc Lamborghini màu đen mà ông mình tặng khi anh vừa về nước. Số lần Nam Phong lấy nó chưa quá 10 lần.

- Cậu, chơi con này? – Bảo Khánh nghi hoặc hỏi lại.

- Ủ! – Nam Phong đi lại tủ, lấy cái áo khoác da và găng tay xỏ ngón.

- Không được! – Bảo Khánh.

- Không được? – Nam Phong lại hỏi ngược Bảo Khánh.

- Ủ! Không được! Đây là Việt Nam! Cậu không thể lấy nó đi đua. BMW hai cửa của mình là đủ thắng rồi!

- Bảo Khánh căng thẳng với vẻ mặt khó coi của Nam Phong.

- Được!

Nam Phong nói rồi quăng chìa khóa lên giường, bước ra khỏi phòng, thẳng xuống gara lấy moto, Bảo Khánh chạy theo sau.

- Nội ơi, con ra ngoài một lát! – Nam Phong vẫn luôn lễ phép với ông mình.

- Con đi đâu?

- Con đi với Khánh! – Nam Phong.

- Cẩn thận một chút! – Ông của Nam Phong biết anh đi đâu nên quan tâm nói một câu.

- Vâng! Ông nghỉ sớm đi! – Nam Phong bước đi.

- Chào ông! – Bảo Khánh đuổi theo.

Nam Phong và Bảo Khánh rời đi...

Gần công viên ven sông Sài Gòn...

- Xuống xe! – Yến Nguyên lạnh lùng quát tài xế.

- Dạ? – Tên tài xế dãn mặt ra hỏi lại.

- Đừng để tôi nói lại! – Vẫn là cái giọng hệt băng tann đó.

Chuyện là Yến Nguyên ra ngoài từ lúc sáng, giờ muốn lấy xe một mình ban đêm nên đuổi tài xế về. Tuy thừa biết luật ở Việt Nam hơi nghiêm, nhưng cô mà bị bắt, e là cảnh sát còn phải cúi chào mà thả cô ra.

- Nhưng thưa tiểu thư...

- Bà chủ! – Yến Nguyên nhắc nhở.

- Dạ! Thưa bà chủ, tôi không dám. Lão gia sẽ đuổi việc tôi mất! – Tài xế run lên.

- Chuyện đó tôi lo! Chìa khóa!

- À dạ! – Tài xế đưa chìa khóa cho Yến Nguyên, tay run cầm cập.

- Đi taxi về. Xe có định vị, tôi tự biết đường!

Yến Nguyên nói rồi kéo cửa xe lên rồi đột ngột nhấn ga đi làm tài xế không kịp phản ứng.

Xe này, chỉ cô lấy mới xứng. Một thân Lexus đồ đồ hòa cùng cô gái vô cùng quyến rũ khiến ai cũng thán phục.

Nam Phong và Bảo Khánh mỗi người một chiếc moto đi đến nhà Bảo Khánh, lấy hai chiếc BMW hai cửa rồi ra điểm hẹn.

Không ai bước xuống xe, hai chàng trai tuần tú chỉ nhìn sơ tìm vạch xuất phát rồi đậu xe vào vị trí.

Đoàng.

Tiếng súng xuất phát vang lên, ai trong cuộc cũng ra sức mà nhún ga. Nhưng, vừa xuất phát mà hai công tử đã dẫn trước, bỏ đối thủ một đoạn xa tít. Hai xe áp vào nhau, hạ kính xuống.

- Sao hả? – Bảo Khánh cười nhạt.

- Không thú vị! – Nam Phong lạnh lùng.

Đối đáp hai câu, xe của hai người tản ra xa, tiếp tục cầm cô lẳng mà tiến về đích.

Xe của Bảo Khánh để Nam Phong dẫn trước, còn bản thân thì đàn áp xe phía sau. Nhưng Nam Phong không ngờ được rằng, có một người, lại là con gái, không đua xe nhưng tốc độ lại 140km/h.

8. Chương 8.

Á...

Kít! Kít!...

Yến Nguyên bình tĩnh đạp thắng xe, nhưng cũng không quên la lên một tiếng. Nam Phong hừ một cái, quẹo sượt ngang. Hai ánh đèn gọi vào tay lái của đối phương, trong chốc lát, theo phản xạ mà cả hai cùng nheo mắt.

Nam Phong cứ tưởng tên nhóc nào dám hung hăng thế, nhém đâm đầu vào xe của anh. Nhưng khi thấy được gương mặt chỉ thoáng giật mình và vô cùng xinh đẹp của Yến Nguyên thì anh không khỏi giật mình.

Bên này, Yến Nguyên cũng nhìn rõ gương mặt Nam Phong. Vừa đẹp vừa lạnh. Đôi mắt thì cứ như đang ép buộc người khác nhìn vào. (T/g: Tình thế nào rồi mà còn... Haizz!)

Cả hai cứ nhìn trân trân nhau như thế cho đến khi xe của Bảo Khánh thắng ngay sau xe của Nam Phong, đám người đua xe chung thì vượt mặt, không khỏi cười khinh.

Nam Phong và Yến Nguyên, không ai hẹn trước mà cùng mở cửa xe bước xuống. Bảo Khánh từ phía sau chạy lên đây ngạc nhiên.

- Có chuyện gì? Cậu có sao không? – Bảo Khánh vẫn luôn là người lên tiếng trước trong mọi tình huống.

- Không!

Nam Phong bình thản trả lời, mắt vẫn đắm đắm nhìn Yến Nguyên, tự hỏi bản lĩnh của cô lớn đến cỡ nào mà còn đứng đó được.

- Xe anh, xem đâm phải xe tôi! – Yến Nguyên tay khoanh trước ngực, thái độ không thể bình tĩnh hơn.

- Rõ là cô không biết luật, chạy xe ngược chiều, lại còn rất nhanh!

- Ngược chiều? Rất nhanh?

- Đúng!

- Việt Nam chạy xe bên phải, ý anh là vậy à?

- Cô không biết luật sao cô bé?

- Thứ nhất, tôi không phải cô bé! Thứ hai, tôi chạy theo thói quen, không phân biệt nhanh hay chậm và bên trái cũng là theo thói quen! Còn nữa, lúc này nếu tôi không nhầm thì anh đang đua xe!

Yến Nguyên nói một hơi làm Nam Phong và cả Bảo Khánh đều ngớ người. Tới nước này thì họ thừa sức biết cô ấy vừa từ nước ngoài về. Hơn nữa họ lại đua xe.

- Đúng là chúng tôi đua xe, nhưng mà... nhưng mà...

Bảo Khánh cũng cứng họng, hết biết nói thế nào trong tình huống này.

The end!

-

Cậu chưa kịp phản ứng thì Yến Nguyên đã lên tiếng trước rồi mở cửa xe lấy đi. Xe họ chưa đâm phải nhau, chỉ là xém, lúc này Yến Nguyên cũng đã nói thế.

- Nè, nè cô kia! Chưa nói rõ ràng mà! Nè! Con gái gì kì quá Phong há!

Bảo Khánh gọi với theo. Nhưng mà Nam Phong thì đã quay về xe ngay sau Yến Nguyên, bỏ lại cậu đứng đó “ độc thoại”.

Hớ độ nên Bảo Khánh cũng trở lại xe đuổi theo Nam Phong.

Trên đường đi, Nam Phong thả lỏng, dựa một bên vào cửa xe, tay còn lại cầm vô lăng. Trong đầu anh như đang tua lại cuốn phim lúc này, tua lại cuốn phim về cô gái đó. Một cô gái rất lạnh, lại còn rất bình tĩnh, hơn nữa lại rất đẹp, còn cá tính nữa. Sao cô gái đó nhiều ưu điểm quá vậy?

- Haizz... Mày nghĩ lung tung gì đó Nam Phong! Mày điên à?!

Nam Phong tự nhắc nhở rồi nhấn ga thật nhanh, cho xe vào hầm xe nhà Bảo Khánh rồi lấy moto về nhà. Lúc anh lấy ra thì Bảo Khánh mới về đến. Định ú ớ gì đó nhưng nhìn thái độ bất cần của Nam Phong thì lại im re.

Bên trong chiếc Lexus màu đỏ của Yến Nguyên...

Sau khi rời khỏi chỗ đó không xa, Yến Nguyên dừng xe, lấy Ipod ra nghe nhạc rồi tiếp tục chạy.

Thật là xuôi xẻ, tự nhiên lại gặp mấy tên hắc ám đó. Còn dám dạy đời cô. Mà khoan, hình như cô không rõ luật thật. Lấy xe bên trái ở Việt Nam là sai. Mà ban đêm cũng không nên lấy nhanh như thế. Còn tên xém đâm vào xe cô nữa. Mặt gì lạnh như tiền, cả giọng nói cũng lạnh. Ở gần tí nữa chắc lưng cô cũng lạnh.

- Tired! Go home to bed! (Mệt quá! Về nhà ngủ!) – Yến Nguyên nói rồi nhấn ga nhanh hơn.

Còn Bảo Khánh, sau khi về nhà thì nhảy ù lên nệm suy nghĩ về chuyện xém quẹt xe lúc này. Nhờ đèn xe của mình nên cậu thấy được mặt Yến Nguyên rồi. Con gái nhà ai đẹp quá không biết. Đẹp như hoa hậu! Nhưng đẹp như vậy mà ánh mắt lạnh như băng tảng, nếu cậu mà nhẹ bóng vía chắc bị đem qua Bắc Cực rồi. Tại sao hả? Tại vì tưởng cậu là tảng băng di động.

- Buồn ngủ chết đi được! Thôi thì mình đi du lịch một chuyến!

Nói là làm, Bảo Khánh cởi tạm cái áo khoác ra rồi vùi đầu vào cái gối lông ngỗng to ụ, đánh một giấc tới tận trưa hôm sau.

9. Chương 9.

Yến Nguyên trở về nhà thì đã thấy quần gia, tài xế cùng hai người giúp việc đứng đó đợi. Cô đậu xe ngay tại sân, xuống chìa khóa cho tài xế rồi cởi cái áo khoác ngoài, tiếp tục xuống gọi người giúp việc.

- Bà chủ!... – Quần gia Quân như muốn nói gì đó.

- What?

Yến Nguyên đang bước vào nhà thì dừng lại. Nhưng cô chưa kịp nhìn quần gia thì một đám khói bụi ở đâu xông vào mũi.

- Khụ... khụ... khụ! Cá.. cái gì vậy hả? – Yến Nguyên ho khan, lấy tay che mặt rồi lườm quần gia.

- À dạ! Yến... Yến Vy... Yến Vy mở tiệc nướng BBQ thưa bà chủ!

Quản gia hơi lo sợ trước vẻ mặt của Yến Nguyên. Có trời mới biết được khi tức giận cô sẽ làm gì. Yến Nguyên bầm sinh ghét khói bụi, không – bao – giờ tham gia tiệc nướng, lại rất ghét đồ nướng.

Còn nhớ lúc ở Úc, trong một lần quản gia Quân nấu ăn mà quên bật máy hút khói, vậy là Yến Nguyên nổi trận lôi đình, đem hết chén đĩa vứt loạn xạ trong nhà, đuổi hết người giúp việc đi hai tháng, bỏ ra khách sạn ở, để quản gia ở nhà lo túi bụi, không khỏi cười khở trước bà chủ khó tính.

- Cô ta ở đâu? – Hai đầu lông mày của Yến Nguyên như muốn chạm nhau vì tức.

- À... dạ... sâ... sâ... sau! – Một trong hai người giúp việc run lập cập.

- Mở hết cửa sổ ra. Tôi cho các người 2’ phút xử lí đám khói này. Khụ... khụ... khụ! – Yến Nguyên sắp hết kiên nhẫn, mắng xong đám người đó rồi chạy ra sân sau.

Trời ơi, cảnh tượng gì thế này không biết? Một đám vị thành niên, trai có gái có, ăn chơi đàn đúm thật kinh tởm. Gái thì ăn mặt hở hang, khoe muốn hết V1 với V2, trai thì tóc xanh mỏ đỏ, nhìn muốn đập vào mặt.

Yến Nguyên không phải người cổ hủ, cô sống thoáng là khác. Nhưng cô ghét khói, lại càng ghét hơn những kẻ ngứa tay xin tiền rồi dùng tiền như nước vào mấy trò ô uế này. Xem nào, hai ba cái lò nước khói đen kịt, rượu thì toàn rượu mạnh, có cả XO nữa. Mấy đứa trẻ này, tưởng mình đang ở Mỹ à? Nhạc thứ ở vũ trường xập xình xập xình, nghe mà nhức cả tay.

Cơn thịnh nộ trong người Yến Nguyên lên đến đỉnh điểm. Vừa lúc đó quản gia từ trong nhà chạy ra nhưng nhìn thấy vẻ mặt lãnh khốc của cô thì cũng giật mình bất động.

- WHAT ARE THESE PEOPLE DOING THE GAME ABOUT? (Các người đang làm cái trò gì vậy hả?)

Yến Nguyên dùng gần hết sức hét lên, át cả tiếng nhạc. Mấy đứa trẻ vị thành niên đó bắt đầu dòn ánh mắt kinh ngạc về cô. Yến Vy đang te từng cười ha hả thì giật mình và cũng nhìn về phía Yến Nguyên. Nhưng cái họ nhận thấy là một ngọn lửa đang cháy hừng hực trong người của cô gái đẹp hơn cả hoa hồng.

- MUSIC OFF! (Tắt nhạc!) – Yến Nguyên hét lên lần nữa, quản gia Quân nhanh chóng chạy đi tắt nhạc.

Bây giờ thì mọi thứ thật sự im ắng nhưng không một ai dám lên tiếng. Họ sợ cô gái xinh đẹp kia sẽ “ nuốt chửng” họ mất. Yến Vy hoàn hồn, lấy lại vẻ mặt kiêu ngạo đầy xất xược rồi tự tin đi lại trước mặt Yến Nguyên.

- Chị đang làm cái trò gì vậy hả?

Yến Vy vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ chỉ lên vai Yến Nguyên. Nhỏ không biết rằng, làm như vậy là đang thách thức sự chịu đựng của cô. Người Yến Nguyên nóng hừng hực, máu như đang nhưng trệ vì cơn giận của bản thân.

Chát! Chát!

Mọi người chỉ kịp nghe hai tiếng chua chát vang lên, tiếp theo là Yến Vy lấy hai tay ôm mặt ngà phịch xuống đất. Có thể thấy được một điều, Yến Nguyên đã mất khống chế. Đây không phải lần đầu cô đánh người. Trước giờ, ai làm cô ngứa mắt, cô sẽ thẳng tay với người đó. Nhưng Yến Vy là ngoại lệ. Chưa ai dám lấy ngón tay mà chỉ vào cô như thế.

Bị “ ăn” hai tát ngon ơ, Yến Vy ngã ngồi, ôm hai má nóng rất, nó bắt đầu sưng lên và đỏ tấy. Khóe môi của nhỏ, máu cũng vì “ nghe lời” Yến Nguyên mà chảy xuống.

Một đám con gái, nói đúng hơn là giống hệt gái quán bar chạy đến đỡ Yến Vy đứng dậy. Cả đám trừng trừng nhìn Yến Nguyên. Nhưng chưa được 2s, đứa nào cũng bị cái ánh mắt “ ăn thịt người” của Yến Nguyên dọa cho sợ. Lúc này đầu Yến Vy như mới bị trời đánh, nó cứ ong ong chóng cả mặt.

- Mày là ai mà dám đánh Vy? – Một nhỏ không biết trời cao đất dày lên tiếng.

- Đúng đó! Yến Vy là chủ nhà này, ai ày quyền đánh bạn ấy? – Nhỏ thứ hai giọng nịnh hót.

Chát!

Kết quả là con nhỏ vừa nói Yến Vy là chủ nhà ăn tát tiếp tục.

- Chủ nhà? Nó có tư cách? – Yến Nguyên trừng trừng nhìn nhỏ mới bị đánh. Nhỏ đó méo máo, ôm mặt đứng sau một đứa khác.

- Sao lại không?

Một giọng thánh thót như vệt vang kèn từ phía sau, bà Hạnh Phương mặc bộ quần áo chẳng ra gì bước đến chỗ Yến Vy. Thấy con gái bị đánh chạy cá máu miệng, con cầm thú trong người bà ta nổi dậy, trừng mắt với Yến Nguyên mà nói:

- MÀY ĐÁNH CON TAO?!

- Muốn tôi đánh cả bà à?! – Yến Nguyên chấp tay trước ngực nhìn con cọp cái trước mặt.

- Mày... mày...

Bàn tay bẩn thỉu của bà ta giơ lên, định cho Yến Nguyên bạt tay thì từ phía sau, quản gia Quân đã bắt kịp rồi hất ra.

- Bà không có quyền chạm vào bà chủ!

Quản gia Quân nói giọng đanh như thép khiến cả đám thanh niên kia, lẫn bà Hạnh Phương và cả Yến Vy đều rùng mình.

- Tên quản gia bẩn thỉu, ông có quyền gì mà lên tiếng? – Yến Vy cao cao tự đại chỉ vào quản gia Quân.

- Vậy mẹ con mày có tư cách gì mà lên tiếng? – Yến Nguyên lạnh như băng hỏi ngược lại.

- Hừm! Tao là vợ của chủ tịch tập đoàn Y&N, là chủ nhà này, là phu nhân của nhà họ Nguyễn Hoàng. Còn Yến Vy đương nhiên là người kế thừa toàn bộ tài sản! Còn mày, chỉ là con nhỏ không mẹ!

- Hạnh Phương, tôi cảnh cáo bà, nên cẩn thận miệng của bà đó! – Quản gia Quân thận trọng nhắc nhở.

- Mẹ tôi nói không đúng sao? – Yến Vy kênh mặt.

Quản gia Quân chỉ lắc đầu mà im lặng. Ông cảm nhận được rằng, đứng bên cạnh ông lúc này không phải là Yến Nguyên, mà có thể nói là “ Ác quỷ”. Có một người từng nói Yến Nguyên như vậy, kết quả là người đó bị đánh đến què chân. Bây giờ thì, ông không thể ngăn cơn giận của Yến Nguyên nữa rồi.

- Haha! – Yến Nguyên đột nhiên cười ghê rợn khiến ai cũng giật mình, trừ quản gia Quân.

- Hừ! Mày cười cái gì? – Bà Hạnh Phương vẫn chưa biết hậu quả của việc mình vừa làm, tiếp tục xất xược.

Yến Nguyên hừ lạnh, ngược mặt lên nhìn đám nhãi trước mặt, gương mặt xinh đẹp không tí cảm xúc.

- Mẹ con hai người, đã, đang và sẽ không có tư cách lên tiếng. Các người sống trong nhà họ Nguyễn Hoàng thì các người là phu nhân, là tiểu thư sao? Nực cười! Xem chừng các người là kẻ ăn người ở mà không biết thân phận thôi. Nếu đã thích đối đầu với tôi thì tôi chỉ biết đáp ứng mà thôi! Quản gia, đuổi hết đám ranh đó đi cho tôi! – Yến Nguyên nói giọng của tử thần, âm thanh trong trẻo nay lại khàn khàn ghê rợn.

Nghe lệnh của cô, quản gia cho người đuổi hết đám trẻ vị thành niên đó đi, đồng thời cho người dọn thật sạch sân sau, nơi mà đám trẻ xem như bãi chiến trường. Sau khi căn dặn, ông quay lại thì vẫn thấy Yến Nguyên đứng nhìn chăm chăm hai mẹ con ăn bám kia, còn hai mẹ con đó vẫn không biết sống chết, tiếp tục đối đầu cô.

10. Chương 10.

- Mày muốn gì hả con khốn? – Yến Vy chanh chua hỏi.

- Chưa tới lượt mày lên tiếng. Khôn hồn thì im miệng, không thôi MỒ CÔI MẸ nghe chưa! – Yến Nguyên dọa Yến Vy làm nhỏ run lên vì sợ.

- Còn bà, bà nói tôi không có mẹ à? Ừ! Tôi không mẹ đó thì sao! Bà có muốn con bà cũng không mẹ luôn à? – Yến Nguyên cười lạnh.

- Tao xem mày làm được gì? – Bà Hạnh Phương.

- Bà muốn tôi làm gì? Mẹ con hai người đã đánh mất kiên nhẫn của tôi rồi đó, nghĩ xem tôi sẽ làm gì? – Yến Nguyên.

- Chị mà làm gì thì tôi sẽ mách ba cho xem! – Yến Vy đổi cách xưng hô vì bị thái độ của Yến Nguyên dọa cho sợ.

- Chưa tới lượt mày lên tiếng. À mà tao nhắc lần cuối, tao không có đứa em bần thủ như mày. Hơn nữa, cho dù mày nói với ba thì sao? Tao sẽ sợ à? Hoang tưởng! – Yến Nguyên.

- Nguyên à, thôi con bớt giận đi con! Dì với em nó biết sai rồi!

Bà Hạnh Phương quay phắc 180 độ vì sợ. Quả thật bản lĩnh của Yến Nguyên rất lớn, khí chất lại hiên ngang khó ai bì nổi. Chả trách cô sống một mình ở xứ người mà không hề than thở hay quở trách ai cả.

- Tôi không quen nghe chó sủa! – Yến Nguyên

- Mày... mày... - Bà Hạnh Nguyên giận run người.

- Sao? – Yến Nguyên trừng mắt.

- Mày muốn gì?

- Muốn gì à? Muốn ăn tươi nuốt sống hai mẹ con bà chứ gì! Thế có cho phép không?

- Khốn nạn!

Chát!

Kết quả là bà Hạnh Phương lãnh đủ nội lực từ cái tát trời giáng của Yến Nguyên rồi ngã nhào ra đất. Yến Nguyên từ từ bước đến, bà ta bò lùi ra xa.

- Chị làm cái gì vậy hả? Tránh xa mẹ tôi ra!

Yến Vy vừa định xô Yến Nguyên ra thì từ phía sau, hai người đàn ông to lớn mặt vest đen đã giữ chặt nhỏ lại, dùng băng keo dán miệng của nhỏ làm nhỏ hết ứ ới câu nào.

- Chậm vậy? – Yến Nguyên nói với hai vệ sĩ vừa mới xuất hiện đó. Là do cô căng dạn quản gia Quân gọi họ đến.

- Xin lỗi bà chủ! – Cả hai cúi đầu.

- Ừ! – Yến Nguyên nhét méo rồi quay qua người phụ nữ dưới đất.

- Bà cũng biết sợ sao? Biết sợ thì đã không bước chân vào nhà họ Nguyễn Hoàng. Phải công nhận, uy lực của TIỀN đúng là đáng sợ. – Yến Nguyên nhìn xuống dưới chân, khinh bỉ mà mở miệng.

- Được lắm! Đợi ba mày về, tao sẽ kể lại toàn bộ việc hôm nay mày cho ông ấy trừng trị mày.

- Kể? Haha! Ba tôi đã đi Úc công tác rồi thừa phụ nhân đáng kính à! Hai ngày nữa ông ấy mới về nước, tổ chức tiệc ra mắt cho tôi! Bà định sẽ kể cho ai nghe? Người tình của bà à?

Đến nước này thì bà Hạnh Phương câm như hến và tự hỏi sao Yến Nguyên lại biết nhiều chuyện đến như thế. Là do cô đã điều tra ngay khi về đến nhà hôm qua. Lúc cô ngồi trên xe đi mua sắm đã nhận được kết quả. Thật là làm việc nhanh lẹ.

- Sa... sao mày biết?

- Chỉ cần là chuyện mà Nguyễn Hoàng Yến Nguyên này muốn thì sẽ biết thôi!

- Mày... thật ra mày muốn gì?

- Từ nay về sau, tôi cấm bà ý kiến khi tôi nói chuyện với ba tôi. Bà và nó, phải tự xuống bếp nấu ăn, chăm sóc cây kiểng, làm cỏ, tưới cây. Dù là nghĩ, tôi cũng cấm mẹ con bà nghĩ tới việc hai người là chủ nhà này, bà là phu nhân, nó là tiểu thư. Đừng có trước mặt tôi gọi chị xưng em, gọi con xưng dì. Gọi tôi là bà chủ hoặc tiểu thư, trước mặt ba tôi cứ gọi là Yến Nguyên. Bữa tiệc như hôm nay, đừng để tôi nhìn thấy lần nữa, cấm tuyệt! Chỉ cần bà quên nhiệm vụ, tôi lập tức ẹ con bà ra bãi rác ngủ! Nhớ cho kĩ đó, đừng chọc giận tôi lần thứ hai!

Yến Nguyên nói rồi bước đi, không quên giẫm gót giày của mình lên chân ta làm bà ta la chí chöhe, cô ra hiệu buồng Yến Vy ra. Khi đã đi được một đoạn, cô nghe từ sau vọng lại tiếng khóc của hai mẹ con độc ác đó rồi nhét mép bước tiếp lên phòng.

- Bà chủ, nước nóng đã được chuẩn bị. – Quản gia Quân cúi đầu đứng trước phòng cô.

- Bác vào phòng cháu một lúc!

Yến Nguyên nói rồi bước vào ngồi xuống ở bộ sofa đắt tiền trong phòng, theo sau là quản gia Quân.

- Bác ngồi đi ạ!

Yến Nguyên mệt mỏi dùng tay xoa xoa hai bên thái dương, lười biếng nhắm mắt rồi ngả người ra sau.

- Nguyên, cháu ổn không? – Một câu nói xuất phát tận tâm can của quản gia.

- Bác đừng lo quá! Nếu không ổn thì sau này cũng ổn! – Yến Nguyên vẫn không mở mắt, người vô lực dựa vào ghế.

- Bác chỉ lo, mẹ con họ hại cháu!

- Bác yên tâm đi! Cháu đã cảnh cáo rồi mà!

- Lúc đầu, bác không nghĩ là cháu sẽ để bà ta ở lại trong nhà! Cháu làm bác khá bất ngờ đó!

- Bà ta cũng ở cạnh ba cháu gần 18 năm. Thẳng tay quá chỉ sợ ba buồn phiền! Cháu biết ba thương cháu, vì vậy ông ấy cũng cần được cháu quan tâm lại.

- Nguyên à, cháu trưởng thành thật rồi! Phu nhận biết được, chắc sẽ vui lắm! – Quản gia Quân rưng rưng.

- Cháu biết! Cháu có bác bên cạnh thì cháu cũng yên tâm rồi! Cảm ơn bác đã chăm sóc cho cháu tận tình như thế. Thời gian sau chắc gì mẹ con họ để yên, bác cháu ta còn phải chuẩn bị sức lực để đấu với họ nữa kìa!

Yến Nguyên nhào tới ôm quản gia Quân như đang ôm chính bà ruột của mình vậy. Quản gia Quân đáp lại cái ôm của Yến Nguyên, lòng thầm nghĩ nếu như đột nhiên con ruột ông xuất hiện thì chắc ông vẫn thương Yến Nguyên hơn cả...

11. Chương 11.

2 ngày sau...

Mới sáng sớm, biệt thự Nguyễn Hoàng đã bị đánh thức bởi tiếng phi cơ rúng động trời đất. Trên sân thượng, ba của Yến Nguyên đi công tác cấp tốc từ Úc về để tối nay kịp chuẩn bị cho bữa tiệc của công chúa nhỏ.

Yến Nguyên đã thức từ rất sớm, nói chính xác là 3h45 phút sáng.

Ba cô khệ nệ đi xuống sau khi bước xuống từ phi cơ. Xem ra ông rất mệt. Yến Nguyên mở cửa phòng, đi hướng lên sân thượng đón ba. Hai mẹ con bà Hạnh Phương và Yến Vy không biết ngủ kiêu gì mà ồn ào như vậy vẫn chưa thức.

Hai ngày nay họ phải làm theo yêu cầu của Yến Nguyên, thậm chí còn không được ăn chung bàn với cô nữa là khác.

- Ba! Mừng ba trở về! – Yến Nguyên ôm chầm lấy ông Dũng.

- Con dậy sớm quá! – Ba cô buông tài liệu trong tay rồi bảo thư kí đi trước.

- Ba xuống nhà ăn sáng với con! – Yến Nguyên buông ba cô ra, cười tí.

- Được! Ba ăn với con! – Ba cô cũng cười.

Sau khi ngồi vào bàn, quản gia Quân mang hai phần thức ăn sáng gồm tô hùm và khoai tây nghiền lên cho lão gia và bà chủ.

- Bữa tiệc hôm nay, ba đã cho người chuẩn bị chu đáo tất cả rồi. Ba sẽ công bố với tất cả mọi người con là con gái của ta, là người thừa kế của Y&N! Con thấy thế nào?

- Tùy ba quyết định! À mà con có một chuyện muốn hỏi ba! – Yến Nguyên buông dao nĩa, đan hai bàn tay vào nhau, chống cằm nhìn ba cô.

- Chuyện gì hả công chúa nhỏ?

- Hình như mọi người không biết việc ba có vợ mới và một đứa con gái nữa, đúng không ba?

- Ừ! Ba không cho người ngoài biết chuyện này! Con có ý kiến gì sao?

- Không! Con chỉ thắc mắc tại sao ba làm vậy thôi! – Yến Nguyên nói giọng nũng nịu.

- Con muốn biết thật không? – Ba cô cũng buông dao nĩa xuống nhìn cô.

- Vâng! Có một chút tò mò! – Yến Nguyên cười.

- Ba là ba chỉ chịu trách nhiệm với di Hạng Nguyên của con thôi! Ba chưa từng nghĩ sẽ yêu ai ngoài mẹ con Nguyên à!

- Vậy tại sao, ba không cho họ một số tiền hay cho họ ra nước ngoài sinh sống?

- Lúc ba biết chuyện thì di con đã mang thai được 4 tháng rồi! Sau khi sinh Yến Vy, ba cũng hơi nghi hoặc mà xét nghiệm DNA. Yến Vy đúng là con ba nên ba nghĩ phải làm tròn trách nhiệm mà thôi!

- Vâng! Ba ăn sáng tiếp đi!

Yến Nguyên cười hài lòng rồi uống một ít trà hoa cúc. Đang ăn hải sản nên không thể uống nước cam hay sữa được.

Tại biệt thự Thanh Lam, phòng khách...

- Chào nội! – Nam Phong chỉnh tề từ trên lầu bước xuống.

- Dậy rồi à? Lại đây, nội có chuyện muốn nói với con! – Ông của anh để tờ báo xuống rồi ngã ra sau ghế.

- Gì vậy nội?

- Tối nay con không bận gì chứ?

- À, chắc là không!

- Vậy tối nay đi dự một bữa tiệc với nội! Đích thân ông chủ tập đoàn Y&N mời ông cháu mình đến đó!

- Con không tham gia đâu!

- Có cả Bảo Khánh nữa đấy!

- Nhưng tiệc gì?

- Nghe loáng thoáng là con gái cưng ông ấy từ nước ngoài trở về nên mở tiệc ra mắt. Dường như là còn công bố quyền thừa kế dành cho cô con gái đó nữa!

Con gái từ nước ngoài về? Hình như cô gái hôm đó cũng từ nước ngoài về! Ý, mà lại nghĩ gì đó Nam Phong.

Nhìn biểu hiện kì quặc của Nam Phong, ông nội anh đành lên tiếng hỏi tiếp:

- Vậy con đi không? 7h30 bắt đầu tiệc đó!

- Được rồi! Con đưa nội đi! Xem thử cô thiên kim bí ẩn bao lâu nay diện mạo thế nào!
- Ủ! Con đi ăn chút gì đi!
- Không cần đâu! Con ra ngoài một lát. – Nam Phong nói rồi đi ra nhà xe lấy moto đi mất.

Kính kong! Kính kong! Kính kong!

Nam Phong bất đắc dĩ phải bấm chuông nhà của tên công tử Bảo Khánh này. Một cô giúp việc trẻ chạy ra mở cửa. Vừa nhìn thấy Nam Phong, cô gái đó đã ngất ngây rồi. Không phải lần đầu gặp mặt nhưng mấy lần trước chỉ nhìn thoáng qua vì anh chỉ tới nhà lấy xe rồi đi, lần này tận mắt nhìn thấy, đẹp động lòng người.

Nam Phong nhận ra thái độ đó, chỉ lắc đầu rồi vọt moto vào cổng. Cô giúp việc tỉnh mộng, ngay lập tức chạy theo “ Hot Boy” tiếng tăm lẫy lừng.

- Bảo Khánh đâu? – Nam Phong lạnh lùng hỏi.
- Dạ, cậu chủ chưa dậy!
- Dẫn tôi lên phòng! – Như đã nói, Nam Phong chỉ tới lấy xe, chưa vào lần nào.

12. Chương 12.

Lát sau...

- Hết việc của cô! – Nam Phong lạnh tanh nói ra bốn chữ làm chị giúp việc sượng người quay xuống. Cộc! Cộc!
- Anh gõ cửa, nhưng bên trong vẫn im re.
- B-ả-o K-h-á-n-h! – Nam Phong kéo dài từng chữ như muốn ăn tươi nuốt sống người trong phòng. Nghe tiếng ai gọi một cách mơ hồ, Bảo Khánh ngốc đầu dậy rồi nhìn xung quanh.
- Asiaa! Mấy người biến hết cho tôi! Oa... oai... oai! – Cậu vừa ngáp vừa nói rồi vùi đầu xuống ngủ tiếp.
- MỞ CỬA!

Âm thanh được khởi động hết volume làm Bảo Khánh dựng tóc gáy. Đừng thắc mắc tại sao Nam Phong không đập cửa “ phi” vào. Vì anh là người lịch sự, với lại lần đầu đến nhà người ta mà ra về phải đền cái cửa mới thì khổ.

Nhanh như chớp, Bảo Khánh bay vèo ra tới cửa, cố gắng căng con mắt rồi vịn tay nắm.

- Ngủ mới thức? – Nhìn Nam Phong nguy hiểm kinh khủng.
- Ố... ờ... à! Vào trong rồi nói! – Bảo Khánh cười hì hì đánh trống lảng.
- Phòng bữa bọn quá!

Nam Phong vừa bước vào thì đã thấy quần áo vứt lung tung, giày thì một chiếc ở Mỹ một chiếc ở Việt Nam, sách báo thì mỗi chỗ một trang. Anh chỉ biết lắc đầu rồi ngồi xuống cái ghế bành da hổ ở góc phòng.

- Cậu thật là! Chưa được 8h sáng đã tìm mình! Cháy nhà à? – Bảo Khánh ngồi lên cái ghế xoay rồi lắc lắc cái cổ.
- Nội nói chiều cũng dự tiệc? – Nam Phong vào thẳng vấn đề.
- Tiệc? Tiệc.. gì... gì? Á... à! Bữa tiệc của Y&N mà báo chí la rần rần đó hả?

- Ừ! Có đi không?

- Lệnh của ba thì làm sao mình dám cãi! – Bảo Khánh nhìn Nam Phong khó hiểu, đột nhiên bữa nay anh lại có hứng thú với tiệc tùng, thật kì lạ.

- Nói vậy là cậu cũng đi?

- Tất nhiên! Đừng nói là cậu cũng đi nha? – Bảo Khánh tròn mắt ngạc nhiên.

- Lúc sáng nội mới nói cho mình biết! Nghe đầu quan trọng lắm! Cả ba cậu cũng được mời mà!

- Ồh men! Sao nay ngoan vậy?

- Nói nhảm! Trước giờ nội có bảo mình đi dự tiệc đâu! Ông nói thì nghe thôi! – Nam Phong không tiếc mà tặng cho Bảo Khánh ánh mắt hình viên đạn.

- Vì cái bữa tiệc nhỏ xíu xiu như thế mà cậu đích thân đến đánh thức mình đó hả? Xem ra lần này cậu có hứng thú à nghe?!

- Mình cũng chả biết! – Nam Phong nói tỉnh queo.

- Thế xong chưa? Xong thì về ình ngủ tiếp!?

- Ừ!

Nam Phong nói rồi bước ra khỏi phòng như chính nhà mình làm Bảo Khánh ngay ngốc nhìn theo. Nhưng cậu chợt nhớ ra “ nhiệm vụ thiêng liêng” chưa làm xong nên bay vào lên giường và tiếp tục “ đi du lịch”.

Tại chung cư cao cấp Ventura...

- Thưa tiểu thư, quần áo đã được chuyển tới!

Bà quản gia đứng cúi đầu nói với Diệu Anh. Cô cũng là khách mời của bữa tiệc do Y&N tổ chức nên đã đặc vào mẫu quần áo thời trang cao cấp để dự tiệc.

- Ok! Mang vào phòng giúp cháu! – Diệu Anh mắt vẫn không rời quyển lịch sử dày cộm trả lời.

- Vâng! – Bà quản gia nói rồi xách hai ba túi xách quần áo mang vào phòng cho Diệu Anh.

Khi bà quản gia đã đi, Diệu Anh mới bỏ cuốn sách xuống, ánh mắt mơ mộng nhìn ra cửa sổ bằng kính, ngắm nhìn khung cảnh dưới khu chung cư.

Cô quả thật khá là có hứng thú với bữa tiệc lần này. Ông chủ của Y&N trước giờ không quan tâm tiệc tùng, không mở party, lại càng không ai biết gia đình ông ấy có bao nhiêu thành viên, mọi việc đều được giữ kín đến chân tơ kẽ tóc.

Hôm nay bằng bất cứ giá nào thì cô cũng phải nhìn thấy chân dung của cô đại tiểu thư lá ngọc cành vàng mà ông ta xem như châu báu đó. Cái tin ông ấy mở tiệc ra mắc con gái và công bố quyền thừa kế cũng ảnh hưởng rất nhiều đến Top 05 người thừa kế số 01 Việt Nam.

Cậu thiếu gia Nam Phong nổi tiếng lạnh lùng và không bao giờ lên báo, e là lần này vị trí dẫn đầu cũng bị lung lay. Báo chí hay phỏng đoán tài sản của Nguyễn Hoàng Dũng, nào là 2 triệu USD, khi thì 3 triệu, lúc lại 4. Mấy số liệu này nghe là biết bịa ra mà thôi. Người thông minh như Diệu Anh thừa biết, không bao giờ tài sản được công bố quá 60%.

Diệu Anh nghĩ ngợi hồi lâu rồi đứng dậy trở về phòng xem thử mấy bộ đầm dạ hội vừa nãy đem tới. Toàn bộ là mẹ cô mua, bà thương cô nhất, lại có mỗi mình cô, không lo cho cô thì lo cho ai bây giờ.

13. Chương 13.

7h45 tại khách sạn lớn nhất Sài Gòn...

Hôm nay toàn bộ khách sạn từ tầng hầm giữ xe cho đến sân thượng, mỗi tấc đất ở đây đều được ông chủ tập đoàn đá quý lừng danh Y&N – Nguyễn Hoàng Dũng bao trọn.

Từ chập tối, hàng chục chiếc siêu xe của các ông chủ tập đoàn lớn ở “Vùng Đất Hứa” Sài Gòn và cả từ miền ngoài đã tấp nập ở khách sạn.

Đàn ông thì âu phục đắt tiền, cavar bắt mắt, gim gài đính đá quý, giày da đa số của Ý. Phụ nữ thì đầm dạ hội hàng hiệu, trang sức kim cương, son môi, giày gót nhọn. Các cô cậu công tử thiên kim cũng váy áo chỉnh tề, âu phục vũng vàng.

Tối hôm nay, đàn ông và phụ nữ thành đạt đến để mở rộng quan hệ làm ăn, giao lưu học hỏi. Vợ của các quý ông thành đạt, các tiểu thư, các cô cậu thì thi nhau khoe sự thời trang, sành điệu và xa hoa của họ.

Nhưng có lẽ mục đích lớn nhất mà họ đến bữa tiệc này là để tận mắt nhìn thấy cô đại tiểu thư bí ẩn của tập đoàn đá quý lừng lẫy Y&N. Họ không biết nhiều và cô gái này, họ chỉ biết cô sinh ra và lớn lên ở nước ngoài, họ chỉ biết cô thừa kế một tài sản khổng lồ.

Hơn 8h tối, có lẽ khách mời đã đến gần đông đủ nhưng vẫn chưa thấy các nhân vật chính xuất hiện.

Kít! Kít!

Tiếng thắng xe không biết vang lên lần thứ bao nhiêu trong ngày hôm nay, họ chỉ biết lần này là hai thiên sứ giáng trần.

Nam Phong và Bảo Khánh, hai người từ trên xe bước xuống, hào hoa và sang trọng hơn tất cả nam giới ở đây.

Bảo Khánh đi xe Mercedes-Benz SLS AMG cùng với ba và mẹ cậu. Ba của Bảo Khánh là Lê Gia Thiên – Chủ tịch tập đoàn bất động sản Lê Gia quyền lực nhất nhì châu Á. Mẹ Bảo Khánh là Trịnh Bảo Nghi – Một ngôi sao điện ảnh sáng giá gốc Trung Hoa, người từng được các ông trùm Hollywood săn đón gắt gao nhưng đã giải nghệ sớm để lấy ba cậu.

Nam Phong đi chung với ông nội của anh - Một lão tướng trên thương trường châu Á. Tuy đã rút lui để an hưởng tuổi già nhưng cái tên Trần Đình Khanh vẫn còn khiến không ít lớp người đi sau nể phục. Chiếc Lexus 570 do chính anh cầm lái khiến không biết bao nhiêu người nhìn không chớp mắt.

Do Nam Phong và Bảo Khánh đã hẹn trước nên hai gia đình gặp nhau cùng lúc. Sau vài câu chào hỏi xã giao, hai gia đình cùng nhau bước vào phòng tiệc nguy nga tráng lệ tựa cung điện của các đức vua thời nay.

Diệu Anh đã cùng ba mẹ đến từ sớm và đang đứng chào hỏi với các thương gia chung ngành. Hôm nay trong cô thật đẹp lại vô cùng sang trọng trong bộ váy dạ hội chấm đuôi màu nước biển. Quả thật mà nói, ai đi qua cũng phải liếc nhìn bóng dáng kiều diễm của Diệu Anh một lần cho thỏa mãn.

- Mẹ, con đi lấy ít nước uống! – Diệu Anh ghé sát vào tai mẹ cô.

- Được rồi! Nhưng nhớ uống ít rượu thôi!

- Vâng! – Diệu Anh trả lời rồi cúi người chào các bạn làm ăn của ba sau đó bước đi đến bàn rượu.

Bữa tiệc hôm nay phải nói là quá hoành tráng. Toàn bộ chỗ này đều là thức ăn cao cấp của nước ngoài, những món nổi tiếng thế giới. Rượu toàn bộ cũng là rượu nhập, mỗi chai dù là rượu mạnh hay rượu vang đều trên 50 năm tuổi, thật là nể phục người chủ trì bữa tiệc hôm nay.

Diệu Anh bước đến bàn rượu, đưa tay định lấy một ly sâm banh trắng thì vừa lúc cũng có một bàn tay khác đưa tới. Vậy là tay chạm tay. Khẽ chau mày, Diệu Anh đưa mắt lên nhìn đối phương.

Là Bảo Khánh, anh cũng định đưa tay lấy chung một ly sâm banh với Diệu Anh. Thật là trùng hợp.

- Chào anh!

Diệu Anh lấy lại thái độ rồi cười nhẹ với Bảo Khánh. Tiệc là vậy, phải chào hỏi lẫn nhau mới có không khí giao tiếp.

- À! Chào em! Nếu em đã lấy trước rồi thì mời! – Bảo Khánh cầm ly sâm banh đó đưa cho Diệu Anh.
- À không! Anh cứ lấy! – Diệu Anh lại cười khả ái làm Bảo Khánh hơi ngây ngất.
- Em không để cho anh ga-lang một chút sao? – Bảo Khánh cũng cười.
- Vậy em không khách sáo! – Diệu Anh gạt nhẹ một cái rồi đón lấy ly rượu đưa lên ngòm nhẹ như chuồn chuồn chấm nước.
- Từ đầu bữa tiệc đến giờ, có ai nói với em là em rất đẹp không? – Bảo Khánh làm quen trực tiếp.
- Hi! Em cảm ơn anh! Nhưng chắc anh là người đầu tiên! – Diệu Anh theo đúng chuẩn mực đáp lại.
- Vậy thì họ không có mắt thẩm mỹ rồi! Một đóa hoa như em mà lại làm như thế! – Bảo Khánh cũng uống một ly sâm banh khác, cùng loại với Diệu Anh.
- Anh lại nói quá!

Diệu Anh đột nhiên cảm thấy rất vui khi nói chuyện với cậu. Khen thì cô nghe nhiều rồi, nhưng chân thành và dí dỏm như Bảo Khánh chắc là chưa từng có ai. Nhưng nhìn chàng trai này khá là quen mặt, hình như thỉnh thoảng có xuất hiện trên báo.

- Em tên gì? – Bảo Khánh.
- Em là Diệu Anh! Vậy còn anh, anh tên gì? – Diệu Anh.
- Anh là Bảo Khánh!
- Anh là con trai của chủ tịch tập đoàn Lê Gia thì phải? – Diệu Anh.
- Ủ! Em thông minh thật!
- Không phải em thông minh, mà là anh quá nổi tiếng!
- Anh nổi tiếng sao? Haha! Anh không có!
- Anh còn nói! Rõ là mục người thừa kế anh xếp thứ 3 còn gì!?
- A! Vậy thì tên cái tên Mai Diệu Anh là em à?
- Bingo! – Diệu Anh cười tít với câu nói của Bảo Khánh.
- Nói chuyện với người đẹp nên vui đến vậy sao?

Nam Phong từ xa đi đến với ly rượu mạnh trên tay. Rõ ràng là anh đang nói giọng bông đùa, vậy mà hàn khí vẫn còn một chút dư âm.

- Tất nhiên! – Bảo Khánh cười vui vẻ.
 - Không định giới thiệu bạn anh cho em à?
- Nói là nói vậy nhưng vừa nhìn thì Diệu Anh đã nhận ra Nam Phong. Anh chính là người thừa kế số 01 Việt Nam lúc bấy giờ, không nhận ra cũng lạ.
- À! Đây là Nam Phong, bạn anh! Còn đây là Diệu Anh, tiểu thư xinh đẹp mình vừa mới làm quen!
 - Chào em! – Nam Phong.
 - Chào anh! – Diệu Anh.

Ba người tiếp tục trò chuyện với nhau cho đến khi cánh cửa to lớn mở ra một lần nữa.

Nhưng lần này hoàn toàn khác với những lần trước. Lần này, 20 vệ sĩ chia làm hai hàng từ ngoài cửa tiến vào, sau đó đứng bất động một lát. Bên trong lại có một tốp vệ sĩ giống như bên ngoài chạy ra, đứng xếp hàng đối diện nhau. Mọi người bắt đầu tập trung sự chú ý vào hai tốp vệ sĩ này. Có lẽ, nhân vật chính sắp

xuất hiện.

14. Chương 14.

Trong khi bên ngoài, vệ sĩ vẫn chưa có động tĩnh thì bên trong, một người đàn ông trung niên, dáng vẻ vừa thành đạt vừa cao quý bước ra trong bộ âu phục đắt tiền màu đen của Ý. Người ông toát lên khí chất giàu có và vương giả khiến ai cũng nể phục. Không ai khác chính là Nguyễn Hoàng Dũng – Chủ tịch tập đoàn Y&N – Người đàn ông kín tiếng và là chủ nhân của bữa tiệc hôm nay.

Đi theo sau ông là một phụ nữ khoảng ngoài 30 tuổi, mặc một bộ đầm dạ hội màu đỏ, trang điểm cầu kỳ, đeo đầy đủ một bộ trang sức ngọc trai có giá trên 500 triệu Đ. Cạnh bên là một cô gái tuổi khoảng 18, mặt một đầm màu vàng đuôi cá diêm dúa, trang điểm đậm và đeo trang sức thạch anh trắng lộng lẫy. Đi sau còn có 4 vệ sĩ cao to vạm vỡ.

Ông hiên ngang bước đi chung với hai người kia, trong khi mọi người bắt đầu bàn tán.

Cô gái diêm dúa đó là cô tiểu thư cao quý, đẹp hơn cả hoa hồng đó hay sao?

Người thừa kế khối tài sản triệu đô là cô ta?

Sao lời đồn lại nói cô ấy đẹp như mỹ nữ trong tranh mà? Cô gái này nhan sắc rất bình thường?

Người phụ nữ đeo trang sức ngọc trai là vợ của một đại danh nhân của cả nước?

Sao bà ta lại ăn mặt diêm dúa đến như thế?

Lời đồn đúng là lời đồn, có 1 mà nói tận 10!?

Ông Nguyễn Hoàng Dũng nghe hết những lời nói đó, thậm chí rõ là đang khác. Nhưng ông mặc kệ, rồi họ sẽ hối hận vì những suy nghĩ của bản thân mà thôi.

Bây giờ, đột nhiên đám vệ sĩ đứng ở cửa cúi đầu chuẩn góc 45 độ, tay phải còn để chéo lên vai trái như rất cung kính ai thì phải. Mọi người lại một phen đứng tim nhìn ra cửa chính.

Và rồi...

5s...

10s...

15s...

Gần 1 phút trôi qua, tất cả dường như đều bất động, có cả bà Hạnh Phương và cả Yến Vy. Tất nhiên làm sao loại trừ Nam Phong, Bảo Khánh và Diệu Anh được.

Họ đang gặp mỹ nhân, à không, nói đúng hơn là tiên nữ.

- Chào mừng đại tiểu thư! – Tất cả 40 vệ sĩ từ hai phía đồng loạt lên tiếng kéo mọi người về thực tại.

Yến Nguyên kiêu sa bước đi trên thảm đỏ. Từng bước đi của cô không biết có bao nhiêu con mắt dõi theo.

Vóc người chuẩn tới từng milimet trong bộ đầm dạ hội cúp ngực màu hồng cánh sen. Làn da trắng nõn nà, hồng hào như trẻ thơ. Đẹp nhất là gương mặt. Gương mặt là đẹp gấp nghìn lần tượng tạc. Từ đôi mắt cho tới khóe miệng, tất cả đều hoàn hảo mà không lời nào tả hết.

Ngón áp út của bàn tay phải, Yến Nguyên đeo một chiếc nhẫn kim cương 6ly3 với độ màu chuẩn D do ba cô tặng. Cái cổ trắng ngần được điểm xuyên bằng sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền là viên đá ruby hình giọt lệ, sản phẩm độc quyền tượng trưng cho đại tập đoàn Y&N.

Nhưng sao, ánh mắt đó, biểu hiện đó lại lạnh lùng và cao quý đến như vậy. Cô đúng là đẹp hơn cả hoa hồng. Tinh xảo như tranh vẽ, mỹ miều như cánh hoa, thướt tha như lụa trắng, thanh tao đến nỗi không một ai dám mơ ước.

Yến Nguyên bước từng bước khẳng định và bình tĩnh đi đến bên cạnh ba mình, khoác tay ông rồi bước lên sân khấu. Ông hài lòng gật đầu một cái, vỗ vỗ vào bàn tay bé nhỏ của cô con gái báu vật. Hai mẹ con Hạnh Phương và Yến Vy luống cuống bước theo.

Dưới này, Nam Phong và Bảo Khánh đang rất ư là ngạc nhiên. Cô chính là cô gái hôm đó, cô gái mà Nam Phong xem tí nữa là quẹt xe. Không ngờ lại trùng hợp đến mức đó, đúng là có duyên, đúng là trái đất tròn.

Bảo Khánh thì chăm chú dõi theo Yến Nguyên, trong khi Nam Phong đang nhìn cô đầy dò xét, xen lẫn thật nhiều cung bậc cảm xúc của bản thân.

- Là cô gái đó! Đúng không? – Bảo Khánh bất tri giác hỏi.

- Ủ! – Khóe miệng Nam Phong không tự chủ mà cong lên, tạo thành nụ cười chiếm hữu đẹp mê người.

- Hai anh quen cô ấy? – Diệu Anh rất tò mò với những gì mà Nam Phong và Bảo Khánh vừa nói.

- Tất nhiên là...

- Không hề! – Bảo Khánh chưa kịp nói thì liền bị Nam Phong “ chặn họng”.

Trên này, tất cả mọi người vẫn dồn ánh mắt thán phục về phía “ thiên thần” vừa xuất hiện.

- Cười đi con gái! – Ông Hoàng Dũng nhẹ nhàng nói vào tai Yến Nguyên.

Yến Nguyên không trả lời. Cô chỉ cười duyên đáp lại. Nhưng ai bên dưới mà vô tình bắt gặp nụ cười đó đều mê mết đến rã rời. Đẹp! Quả thật cô rất đẹp!

Điêu Yến Nguyên đi hướng lại micoro, ông Dũng nhìn cô cười mãn nguyện rồi bắt đầu giới thiệu cô với các thương gia và giới báo chí.

- Đầu tiên, tôi rất cảm ơn tất cả mọi người đã dành thời gian quý báu mà có mặt ở bữa tiệc nhỏ hôm nay của gia đình chúng tôi. Như đã nói cách đây ít hôm, bữa tiệc hôm nay hoàn toàn dành cho cô con gái 17 tuổi vừa từ nước ngoài trở về của tôi. Tôi thật sự rất vui. Vui vì ông trời đã ban cho tôi một ái nữ thông minh và tài giỏi như nó. Toàn bộ sản nghiệp của tập đoàn Y&N sau này hoàn toàn trông chờ vào cô tiểu công chúa này.

Nói đến đây, ông dừng nhẹ nhàng điêu Yến Nguyên lên đứng trước micoro. Ánh đèn sân khấu như một thứ phụ họa, khiến sự lạnh lùng trên gương mặt Yến Nguyên được thể hiện rõ nhất. Đôi mắt màu tro lạnh của cô khi đã nhìn thì sẽ khiến người khác không thể nào dứt ra được. Đó chính là ánh mắt chiếm hữu và đầy quyền lực, xuyên qua trái tim của bất kì người nào dám nhìn thẳng vào nó.

Yến Nguyên buông tay ba cô ra, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào micoro, nói:

- Chào mọi người! Nguyễn Hoàng Yến Nguyên là tên của tôi. Những gì cần nói thì ba tôi đã nói hết. Còn lại, tôi mong các vị có một buổi tiệc vui vẻ và hòa nhà trong bữa tối hôm này. Xin chào!

Câu nói của Yến Nguyên đầu tiên khiến mọi người sửng sốt. Nó quá ngắn gọn, chỉ là giới thiệu cái tên mà thôi. Tiếp theo, mọi người cảm thấy nể phục người con gái kiêu mỹ trước mặt. Cô quá hiểu chuyện, quá thông minh, đúng là một đại ái nữ của Nguyễn Hoàng Dũng.

15. Chương 15.

Hai ba con cô cười thật tươi, một nụ cười mãn nguyện. Họ thừa biết rằng, phía sau có hai người, đầu bốc khói nghi ngút vì bị xem là người tàn hình.

- Đi! Ba dẫn con đi ra mắt mọi người!
- Ba ơi, con cũng muốn! – Yến Vy dùn dần đi lên, nín cánh tay còn lại của ông Dũng.
- Con cứ đi theo sau là được rồi! – Ông nói rồi bước đi cùng Yến Nguyên, bỏ lại hai mẹ con đó tức đến nghiêng rặng.
- Không cần đâu ba! Con muốn thoải mái một chút! – Yến Nguyên cười, lay lay nhẹ khủy tay của ba cô.
- Ủm... Tùy con! Con đi chung với vệ sĩ chứ?
- Vâng!
- Hai cậu... * Chỉ vào hai vệ sĩ cao to nhất* ... Đi chung với tiểu thư!
- Dạ! – Hai vệ sĩ đồng thanh trả lời rồi đi theo sau lưng Yến Nguyên.
- Còn hai người? – Ông Hoàng Dũng quay sang bà Hạnh Phương và Yến Vy.
- Con với mẹ đi theo ba! Nha ba!? – Yến Vy làm nũng.
- Anh đi xã giao với mọi người! Em với con đi sau đi! – Ông Hoàng Dũng nói với bà Hạnh Phương rồi bước đi.

Ba người bọn họ đi tới chỗ các bạn làm ăn khác chào hỏi. Dường như đi đến chỗ nào họ cũng hỏi bà Hạnh Phương và Yến Vy là ai. Tất nhiên ông cũng nói, nhưng không quên kèm theo chữ “sau” như để khẳng định điều gì đó. Được một lúc, hai mẹ con bà ta cũng tách khỏi ông Hoàng Dũng và bắt đầu “tự tung tự tác”.

Rời khỏi chỗ ba mình, Yến Nguyên theo thói quen là đi tìm chút rượu vang. Theo ý cô, bữa tiệc này không có rượu thường, lại không có rượu nồng độ mạnh, tất cả là do cô quyết định.

Yến Nguyên liếc nhìn hai vệ sĩ phía sau, bất giác nói:

- ĐI!

Cái giọng lạnh như băng khiến hai vệ sĩ cấp một nghe rằm rắp quay sang chỗ khác. Đôi môi kiêu mị của cô cong lên, tiếp tục đi hướng đến quầy rượu.

Nam Phong, Bảo Khánh và Diệu Anh vẫn đứng đó, dõi theo từng hành động, từng cử chỉ của cô.

Từng bước chân chững chạc của Yến Nguyên thu hút không biết bao nhiêu con mắt của các công tử, thậm chí tiểu thư nhà giàu, những kẻ chuyên ăn bám ba mẹ, chanh chua đua đòi.

Chưa đi tới quầy rượu thì Yến Nguyên đã bị một tốp 2-3 tên công tử lên tiếng chọc ghẹo.

- Tiểu thư xin đẹp, không biết có hân hạnh mời cô một ly không?

Một tên mặc âu phục chỉnh tề, tóc vuốt keo dựng ngược đưa ly rượu hươ hươ trước mặt nhằm cản đường Yến Nguyên.

- Trong cô em cũng thật quyến rũ, không biết có hân hạnh đi dạo một tí không?

Tên thứ hai mặc vest đen, tóc luộm thuộm xanh đỏ kéo tay Yến Nguyên. Cô liếc nhìn cánh tay trắng nõn đang bị tên đó kéo lại, miệng tự chủ nhét lên thành nụ cười tà mị mê người.

- Tránh ra!

Giọng nói âm độ của Yến Nguyên xuyên thẳng qua màn nhĩ đám công tử đó làm chúng đo người.

- Ái! – Một tên bất giác la lên khi bị Yến Nguyên cố tình giậm gót giày lên.

- Cô...

Tên đó ngược lên định chửi nhưng Yến Nguyên đã quay lưng bước đi. Cái hấn nhìn thấy là một bóng hình từ phía sau xinh đẹp động lòng người nên đành cứng họng.

Yến Nguyên nhẹ nhàng nâng tà váy bước đi, lướt qua người Diệu Anh, Nam Phong và Bảo Khánh, lưu lại một mùi của chai nước hoa đẳng cấp Clive Christian No. 1 dịu nhẹ trong không khí. Ba người bọn họ nhìn cô không chớp mắt.

Chọn ỉnh một ly rượu vang trắng, Yến Nguyên điệu nghệ lắc nhẹ dung dịch bên trong đó rồi để xuống chọn một ly vang đỏ. Cô xoay người bước đến chỗ ba người kia. (!?)

- Chào! – Yến Nguyên cười nhạt, đưa ly rượu lên trước mặt làm động tác chào hỏi.

- Chào tiểu thư Yến Nguyên! – Diệu Anh.

- Không ngờ cô lại là một đại tiểu thư như thế! – Bảo Khánh nhìn Yến Nguyên đầy thú vị.

- Chào! – Tiếng chào thứ hai, phát ra từ “ kim khẩu ” của đại thiếu gia Nam Phong.

- Chuyện hôm đó, coi như hòa! – Yến Nguyên nói xong ngóม một ngụm rượu.

- Vì lí do đó mà đại tiểu thư mới đích thân đến đây chào hỏi, thật vinh dự! – Trong giọng nói của Nam Phong đầy hứng thú.

- Nghĩ hơi xa rồi đó! – Khóe miệng Yến Nguyên nhếch lên, sau đó cô quay lưng bước đi.

- Cô đúng là bí ẩn! – Nam Phong như muốn giữ chân Yến Nguyên lại.

- Nếu không bí ẩn thì làm sao là tôi! – Yến Nguyên vẫn bước đi mà không thèm ngoái đầu nhìn anh lấy một cái.

Bịch!

Choang!

Mới đi được vài bước, Yến Nguyên đột nhiên bị một cô gái va phải khiến ly rượu trên tay rơi xuống nên gạch, vỡ nát. Một lần nữa, mọi sự chú ý lại tập trung về cô.

Cô gái vừa va phải Yến Nguyên chẳng những không xin lỗi mà còn chắp tay trước ngực, ngón tay nhịp nhịp nhìn cô. Cô ta không biết Yến Nguyên là ai vì cô ta đến trễ. Khi đến nơi, cô ta chỉ thấy Yến Nguyên đang nói chuyện với Nam Phong và Bảo thì quay lưng bước đi, vẻ mặt lênh kiêu.

Đây là một nữ sinh chung trường với Nam Phong và Bảo Khánh, tên là Thanh Thúy. Cô ta thích Nam Phong, sẵn sàng “ xử ” bất kỳ đứa con gái nào tiếp cận anh vì ỷ lại gia thế của bản thân, coi trời bằng vung, cao cao tự đại. Là con gái của ông chủ tập đoàn may mặc lớn nhất nhì nước nên cô ta kiêu ngạo cũng đúng.

- Bà chủ, có chuyện gì? – Hai vệ sĩ theo lệnh ông Dũng chạy đến, sau đó đột nhiên cảm nhận được một luồng sát khí đang tỏa ra từ người bà chủ của mình.

- Cô đụng phải tôi? – Giọng nói khàn khàn đầy tức giận của Yến Nguyên khiến ai nghe cũng rùng mình, duy chỉ có một kẻ đang giương giương tự đắc mà đối đầu với cô.

- Vậy thì sau? – Thanh Thúy kênh kiệu nhìn Yến Nguyên, vẻ mặt thì đắc thắng.

Chát!

Yến Nguyên thẳng tay “ ban ” cho cô ta một cái tát đau thấu trời. Đám bạn của cô ta từ xa chạy đến, nhưng vừa nhìn thấy Yến Nguyên đã giật mình. Ánh mắt của Yến Nguyên nếu có thể giết người thì đã “ hốt xác ” bọn chúng từ lâu rồi.

- Đây là ai mà dám đánh tao? – Tay ôm mặt đau rát, Thanh Thúy vẫn không quên dùng giọng điệu chua chát.

Yến Nguyên lại cười, một nụ cười đáng sợ. Nam Phong và Bảo Khánh từ xa nhìn thấy Thanh Thúy đã nhận ra cô ta, một cô gái chanh chua đáng ghét. Xem ra lần này đã chọc tức đại tiểu thư Yến Nguyên rồi đây.

- Có tư cách để biết?

- Đây...

Thanh Thúy nghe Yến Nguyên nói thế thì cứng họng, định đưa tay còn lại đánh trả thì đã bị vệ sĩ của Yến Nguyên cản lại.

Rắc!

- Á! – Thanh Thúy la lên vì bàn tay bị vệ sĩ bẻ ngược đau tận xương tủy. Đám con gái xung quanh cũng không có gan để cản.

Ông Dũng nghe thấy tiếng la thất thanh chạy lại thì bắt gặp cảnh tượng đó, kèm theo mấy mảnh vụn của ly rượu vỡ, lòng thầm đoán ra chuyện gì. Bà Hạnh Phương và Yến Vy cũng “lắm chuyện” chạy tới xem.

- Nguyên! Con không sao chứ?

- Vâng thưa ba! Con mệt rồi! Con muốn về! – Yến Nguyên lấy tay xoa xoa thái dương, toan bước đi thì bị ba cô giữ lại.

- Cô ta ...* Chỉ Thanh Thúy*... Làm gì con?

- Cô ta làm gì thì ba cũng thấy! Con về! Hôm nay đến đây là đủ! Chào ba! – Yến Nguyên lạnh lùng trả lời rồi quay lưng bước đi cùng một vệ sĩ khác.

Thấy Yến Nguyên đã rời khỏi cánh cổng, ông Dũng mới quay sang Thanh Thúy, tức giận quát:

- ĐỪNG ĐỂ TÔI NHÌN THẤY MẶT CÔ NỮA! CẤM CÔ XUẤT HIỆN TRƯỚC MẶT YẾN NGUYÊN!

Cái khí chất của ông Dũng chẳng những làm cho Thanh Thúy mà cả mấy người gần đó cũng giật mình. Cô ta sợ đến mức sắp khóc.

- ĐI! – Ông Dũng ra lệnh cho Thanh Thúy rồi quay đi tiếp tục đi xã giao với mọi người.

Thanh Thúy sợ điển người, luống cuống định rời khỏi đó. Nhưng đột nhiên nhớ ra chuyện gì, cô ta quay sang hỏi đám con gái đỡ mình:

- Con nhỏ đó là ai?

- Là... nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay! – Một nhỏ trả lời.

Thanh Thúy giật mình. Nhân vật chính? Vậy cô ta là đại tiểu thư của Y&N! Xem ra lần này đất tòi rồi. Cũng may là toàn mạng, hên quá.

Thanh Thúy rời khỏi bữa tiệc với gương mặt bị sưng và bông gân cổ tay, không khí bữa tiệc trở về trạng thái lúc đầu nhưng xem ra không vui là mấy vì Yến Nguyên đã về nhà.

- WOA! Ba cô ta thương cô ta thật! – Bảo Khánh bất giác thốt lên.

- Đương nhiên! 17 năm xa nhà cơ mà! – Diệu Anh cười thích thú.

- Cũng đúng! – Bảo Khánh vuốt vuốt cằm ra vẻ rồi tiếp tục trò chuyện với Diệu Anh.

Nam Phong đứng bên cạnh, từ đầu với cuối vẫn chăm chú quan sát Yến Nguyên. Anh đặc biệt thích thú với cô đại tiểu thư này, vừa đẹp vừa lạnh, thật bí ẩn.

Ở một góc khuất của phòng tiệc, một ánh mắt nóng rực từ đầu đến cuối vẫn chăm chăm nhìn vào Yến Nguyên. Đôi mắt màu xanh lá cây cực hiếm toát lên vẻ chiếm đoạt.

Người này thật ra là ai? Đến đây có mục đích gì? Là tìm Yến Nguyên sao? Các bí ẩn về nhân vật này sẽ được bật mí vào các chương tiếp theo. Mời mọi người đón đọc.

16. Chương 16.

Một tuần sau bữa tiệc, Yến Nguyên không ra khỏi nhà. Cô ghét khí hậu ở đây, ghét cái không khí của gia đình này. Từ lúc về, cô không hề bước chân vào căn phòng của ba cô và của Yến Vy.

Yến Nguyên thay đổi gần như tất cả cây kiểng, đồ đạc và cách bố trí trong biệt thự, ngoại trừ phòng ba cô và Yến Vy. Từ lúc tất hai mẹ con Hạnh Phương đến giờ thì họ vẫn vậy, một mực nể sợ cô.

Yến Nguyên không ăn cơm. Cô chỉ ăn những thức ăn ngoại nhập, đa số là thịt gà và bò. Đầu bếp cũng chính là quản gia của Yến Nguyên – quản gia Quân. Mọi thứ có vẻ như chuyển biến êm xuôi, không bắt cô phải nhọc công nghĩ ngợi...

Hôm nay là một ngày chủ nhật u ám. Trời mưa như trút nước từ sớm tinh mơ. Trong bàn ăn của gia đình Nguyễn Hoàng, ngoại trừ tiếng dao nĩa va vào đĩa thì chỉ còn âm thanh của mưa. Thỉnh thoảng, ba Yến Nguyên lại hỏi thăm chu đáo cô vài câu rồi lại ăn tiếp.

- Con nghĩ sao nếu như ba giao cho con quyền quản lí hai chi nhánh lớn ở Sài Gòn? – Một câu hỏi phá tan bầu không khí nặng trĩu.
 - Hiện giờ con vẫn chưa muốn! – Yến Nguyên không nghĩ ngợi mà trả lời ngay tức khắc, tay nhẹ nhàng cắt miếng thịt bò.
 - Hay là con cứ đi du lịch một chuyến. Đang là mùa hè mà! Con cùng Yến Vy...
 - Không bao giờ con đi với nó! – Chưa đợi ba nói hết câu thì Yến Nguyên đã nói trước.
 - Ba nghĩ con còn nhiều định kiến với dì và em lắm thì phải? – Sức chịu đựng cũng có hạn nên ba cô hỏi ngay vấn đề chính.
 - Quá nhiều là khác! – Một câu nói xuyên thẳng qua màn nhĩ ba của Yến Nguyên.
 - Tại sao?
 - Không có lí do! Con ăn no rồi! Ba cứ tiếp tục! – Yến Nguyên toan đứng dậy đi thì ba cô lên tiếng.
 - Con ngồi đó đi! Ba còn một vấn đề nữa cần nói với con! – Giọng nói của ba cô hết sức là nhẹ nhàng.
 - Con nghe đây! – Yến Nguyên không nhìn ba cô mà là nhìn hai người trước mặt.
 - Con nên đến trường vào tháng 8 tới! Yến Vy bằng tuổi con nên hai đứa sẽ học chung! – Ba Yến Nguyên đề nghị.
 - Ba đang đề nghị? – Yến Nguyên chau mày.
 - Cứ cho là thế! Con thấy sao?
 - Chung với cô ta?
 - Ủ! Dù gì hai đứa cũng bằng tuổi nhau mà!
- Nghe đến đây, Yến Nguyên lườm hai mẹ con ngồi đối diện không dám ngước mắt lên kia. Thật là kinh tởm. Nhưng một ý nghĩ gì đó chợt lóe lên trong đầu Yến Nguyên.
- Nếu là đề nghị thì con sẽ suy nghĩ lại? Được chứ ạ?
 - Ủ! Là đề nghị! – Ba cô cứng chiều nói.
 - Vậy thì được rồi! Con sẽ đi học vào tháng 8 tới! Và con cần thông tin của cái trường “ quái quỷ” đó! – Yến Nguyên nửa đùa nửa thật.
 - Được rồi! Một lát nữa ba sẽ cho người đem lên phòng con. Là một ngôi trường quý tộc!
 - Quý tộc! Lại thật ta!? – Yến Nguyên giọng mỉa mai nhìn thẳng vào Yến Vy.
 - Ý con là gì?
 - Không có! Ba ăn tiếp đi! Con lên phòng! – Yến Nguyên nói rồi xoay người bước đi.

- Em cảm ơn anh! – Bà Hạnh Phương mừng rỡ khi Yến Nguyên đã đi khỏi. Thì ra là chủ ý của bà ta.
- Không có gì! Dù gì con bé cũng cần có bạn mà!
- Ba ơi, con và chị sẽ học chung ạ? – Trong đầu Yến Vy bắt đầu có kế hoạch “phục thù”.
- Ừ! Ba sẽ sắp xếp cho chị con học chung với con! Nhưng hai đứa không nên đi chung xe! Yến Nguyên sẽ không vui đâu! Con đừng buồn nha Vy!?
- Dạ không có buồn đâu ba!

Yến Vy nói xong quay sang nhìn bà Hạnh Phương cười tinh quái. Không biết hai mẹ con độc ác này đã dùng cách gì mà có thể thuyết phục ông Dũng nữa.

Cái lớp đó, đứa con gái nào mà chẳng nghe lời nhỏ. Yến Nguyên vào đó thì sẽ bị “cử hành” (Đánh hội đồng đó bà con.) cho mà xem. Nghĩ đến đây là Yến Vy sắp điên lên vì sướng. Yến Nguyên ơi, ngày tàn của cô đã đến.

Ai cho cô dám làm mất mặt mẹ con tôi, đó là hậu quả. Ngày tháng sau này của cô sẽ đầy sỏi à xem...

Trên phòng Yến Nguyên...

Yến Nguyên đứng nhìn màn mưa trắng xóa ngoài cửa sổ. Từ ngày cô về đến giờ chưa mưa một ngày. Hôm nay xem ra ông trời đã chịu hết nổi.

Đi học à? Cũng thú vị đó chứ! Thông minh như cô thì thừa biết hai mẹ con đó muốn giở trò. Chờ đó, thách đấu thì cô chấp nhận hết. Chỉ sợ đấu không lại Nguyễn Hoàng Yến Nguyên cô mà thôi.

- Bà chủ, café đây ạ! – Quản gia Quân cầm trên tay ly café sữa nghi ngút khói bước vào.
- Để trên bàn vì tính giúp cháu! – Yến Nguyên trả lời, mắt vẫn đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ.
- Không còn gì thì tôi xin phép! – Quản gia nói rồi lui ra.

Quản gia rời khỏi phòng thì Yến Nguyên mới bước đến bàn vi tính. Cô nhìn chăm chú làn khói trắng tỏa ra từ ly café, đó là một trong những sở thích nho nhỏ của cô. Ở Úc, cô có một anh bạn kì lạ. Anh ta thích pha café nhưng không thích café, cũng không thích uống café. Anh ta nói với Yến Nguyên rằng, café rất tốt cho những người thích cô đơn như cô.

Yến Nguyên là người không hề thích tiếp xúc nhiều nhưng anh bạn này làm cô có hứng thú, hứng thú nhất là đôi mắt. Trái ngược với đôi mắt màu tro lạnh lẽo và quyết đoán của cô, anh bạn này có đôi mắt màu xanh lá cây ấm áp và ngọt ngào. 2% dân số có đôi mắt xanh lá và cô thật may mắn khi có người bạn như anh.

Cô thử tưởng tượng xem giờ này “anh bạn café” của mình đang làm gì. Chắc là đang mày mò tìm ra công thức pha café mới. Người anh ta có hương café, y hệt như cái máy pha café. Lúc về nước, Yến Nguyên im lặng không cho ai biết, chắc anh ta cũng hơi khó hiểu đây.

Yến Nguyên ngồi đó nghĩ ngợi hồi lâu, ngắm nhìn ly café tỏa khói ít dần rồi biến mất hẳn. Cô xoay người đứng dậy đi đến cửa sổ, tiếp tục ngắm nhìn màn mưa trắng xóa và hòa mình vào không gian lặng thinh đến ngộp thở của căn phòng chỉ đơn độc mình cô...

17. Chương 17.

Căn chung cư cao cấp Ventura hiện giờ cũng đang được bao phủ bởi làn mưa trắng xóa.

Diệu Anh đứng trước cửa sổ kính cường lực trong phòng ngắm mưa. Mọi thứ bị bao phủ bởi thứ nước theo dòng tuần hoàn đó làm cô cảm thấy bản thân thật sự nhỏ bé.

Cô vô cùng mãn nguyện với cuộc sống hiện tại. Khi mà bao nhiêu người bằng tuổi cô còn đang bưng trải bên trong màn mưa lạnh lẽo đó thì cô lại ấm áp vô cùng trong một căn chung cư cao cấp.

Tất cả mọi thứ từ cuộc sống cho đến sở thích, Diệu Anh đã phó thác cho hai từ “ Số mệnh”. Cô thông minh, cô xinh đẹp, cô tài giỏi và cô giàu có. Tất cả đều là “ Số mệnh” ban cho cô. Xem ra Diệu Anh rất tin vào “ Chúa Trời” và “ Duyên Số”.

Tất cả mọi thứ, đơn giản chỉ là cái vòng lẩn quẩn, cuối cùng thì lá cũng rụng về cội. Giống như những giọt mưa, bốc hơi từ dòng sông nào đó rồi lại trở về nơi mình đã ra đi.

- Tiểu thư, hồ sơ nhập học đã được chuẩn bị xong! – Bà quản gia già mở cửa bước vào, trên tay cầm túi hồ sơ màu vàng mới tinh tươm.

Diệu Anh xoay người nhìn bà, tay vuốt vuốt phần tóc mái mượt như tơ rồi khẽ cười:

- Cảm ơn! Bà ra ngoài trước đi!

- Vâng! Chào tiểu thư!

Cạch!

Cánh cửa đóng sầm lại, Diệu Anh từ từ đi đến chiếc ghế xoay rồi ngồi xuống mở túi hồ sơ.

Cô sắp đến trường, đó là những gì cô mong đợi. Lúc ở trường cũ, cô chán ghét cái chương trình học kiểu Mỹ đó. Nó quá nhẹ nhàng so với IQ của Diệu Anh. Nhưng cuối cùng thì kì thi cũng không làm cô thất vọng. Chỉ có 15% học viên trong học kì đó đỗ bằng ưu tú. Cái tên Mai Diệu Anh lại đứng đầu danh sách học viên ưu tú đó.

Diệu Anh khẽ cười khi nhớ lại thành tích cũ. Cái bằng tốt nghiệp đó đối với cô không quan trọng. Lần này Diệu Anh đi học với mục đích vô cùng đơn giản: làm một người bình thường như bao người khác.

Cô thích giao tiếp, thích tìm những người bạn thật sự nhưng lại chưa bao giờ đạt được mục đích. Những người bên ngoài đó chỉ thích bùng bệ, dòm ngó tài sản nhà cô và muốn cô giúp đỡ chút ít, thật đáng khinh bỉ.

Bỏ giấy tờ quan trọng trở lại túi hồ sơ, Diệu Anh mở máy tính, tiếp tục việc giúp đỡ công ty của ba cô. Nhiệm vụ của cô là hack ngược hệ thống nhằm tìm ra các kẻ hở để khác phục, hay còn gọi là “ Hacker chân chính”.

Công nghệ thông tin là đam mê của cô, một đam mê bất diệt. Ba mẹ cô biết điều đó nên đã để cô sống thật thoải mái, tự do làm điều mình thích. Cô biết ba mẹ thương cô nhưng cô cũng thương ba mẹ nên đã cố ý học ngành Kinh tế, một việc khiến ba mẹ an lòng.

Đời con dài và đam mê không bao giờ bị dập tắt nên Diệu Anh quyết định đặt tâm tư ba mẹ lên hàng đầu, tạm thời gác bỏ đam mê bản thân.

Bên ngoài trời vẫn mưa xối xả. Tất cả muộn phiền rồi cũng sẽ bị nước mưa cuốn sạch, cho dù thời gian không cho phép điều đó...

18. Chương 18.

Cái nắng hè gay gắt dần dần được dập tắt. Mấy cơn mưa mùa hạ cũng đã biến mất hơn một tháng nay. Trời bắt đầu vào thu, thời tiết đầu tháng 8 vô cùng dễ chịu.

Mùa này là mùa mang âm hưởng của gió, thứ hiện tượng quạt mát lòng người.

Hôm nay Yến Nguyên dậy hơi trễ, tầm 8h vì hôm qua cô mất ngủ hoàn toàn. Vươn vai một cái trên chiếc giường lớn như nữ hoàng, Yến Nguyên nhìn một lượt xung quanh căn phòng.

“ Sạch” là cụm từ miêu tả đầu tiên, là yêu cầu chỗ ở của Yến Nguyên. Gió thổi khá mạnh, xuyên qua khung cửa sổ và hất tung màn cửa màu trắng có thêu hoa hồng. Nắng rọi vào căn phòng lạnh lẽo, mang theo chút hơi ấm hòa vào lòng cô.

Yến Nguyên bước xuống giường rồi bước vào phòng tắm lớn hơn cả phòng ngủ của mình.

Phòng tắm được ngăn ra làm 2 phần. Một bên là nơi để ngâm mình với đủ loại tinh dầu, sữa tắm, dầu gội và không ít sữa tươi, hoa hồng tươi được chuẩn bị vào mỗi sáng. Bên còn lại được gọi là “ Thiên đường quần áo và phụ kiện”. Toàn bộ là những xa xỉ phẩm mà không phải giàu có là mua được.

Sàn nhà được làm bằng loại gỗ đặc biệt, ấm vào mùa đông và mát lạnh vào mùa hè.

Yến Nguyên cười nhạt, trút bỏ bộ đồ ngủ bằng tơ tằm ra rồi bước chân xuống bồn tắm gồm sữa tươi và hoa hồng, tận hưởng không khí điều diệu dầu thu.

- Chào bà chủ! – Quản gia Quân đứng cuối đầu dưới lầu khi thấy Yến Nguyên quần áo chỉnh tề muốn đi ra ngoài.

- Chuẩn bị xe! Tôi đi ra ngoài! – Yến Nguyên bước tới bàn ăn đã được chuẩn bị chu đáo.

- Vâng! – Quản gia nói rồi lui đi, để Yến Nguyên ở lại dùng bữa sáng.

- Dậy trễ vậy tiểu thư? – Cái giọng nói oanh oanh nháo nhét làm cô phát bực.

Bà Hạnh Phương mặc đầm ngủ từ trên lầu đi xuống rồi kéo ghế ngồi ngay cạnh Yến Nguyên.

- Chắc! Chắc! Chắc! Đến tận bây giờ mà tiểu thư đây còn chưa chịu ăn đồ ăn như người bình thường à?

Ào!

Đợi bà ta nói hết câu, Yến Nguyên đã tạt thẳng ly sữa lên mặt mẹ đàn bà lấm mồn đó vì cái tội “ quấy rối” cô ăn sáng.

- Mày... mày...- Bà Hạnh Phương tức nghiến răng, đưa tay lên định đánh Yến Nguyên thì quản gia Quân ngay lập tức xuất hiện rồi giữ tay bà ta lại.

- Phiền bà không chạm tay vào người bà chủ! – Nói rồi quản gia Quân hất tay bà ta ra, quay sang kéo ghế cho Yến Nguyên đứng dậy.

Yến Nguyên cầm cái khăn ăn lau lau tay rồi tiếp tục ném thẳng vào mặt bà Hạnh Phương, nói:

- Tôi đã cảnh cáo rồi, đừng bao giờ làm tôi thấy khó chịu. Bằng không, gom quần áo vào vali trước khi làm mấy việc ngu xuẩn đó đi. – Nói xong Yến Nguyên cầm túi xách bước ra xe, quản gia đi theo ngay sau cô để mở cổng.

Trong này, mặt bà Hạnh Phương dính đầy sữa nhưng vẫn không dấu nổi vẻ tức giận. Ánh mắt bà ta đỏ ngầu, y như thể sắp nuốt chửng Yến Nguyên cho hả dạ.

- Đợi đó con ** mất dạy! Tao sẽ ày biết tay! – Bà Hạnh Phương nói xong thì hậm hực quay lên lầu để mà “ xử lý” cái mặt mới hững hờ ly sữa mà Yến Nguyên “ ban” cho.

Yến Nguyên lấy xe ra nhà sách lớn nhất thành phố, không quên mang cái kính gương to bản để che đi phần nào gương mặt. Cho xe vào bãi rồi đi vào trong, Yến Nguyên dường như không có biện pháp với việc người khác cứ nhìn chằm chằm vào mình như thế.

Cô đi đến kệ sách “ Ngôn Tình” rồi dùng ngón tay thon dài lướt lướt qua từng cuốn sách. Đột nhiên, tay cô chạm phải một bàn tay ai đó cũng thon dài và trắng trẻo không kém.

- A! – Cô gái kia hơi giật mình, xoay mặt sang nhìn đối phương.

- Chào! – Yến Nguyên nhận ra cô gái đó, lần trước có gặp ở bữa tiệc, cô gái đứng nói chuyện với anh chàng xem quẹt xe.

- Chào! Dường như chúng ta từng gặp nhau! – Diệu Anh nhận ra Yến Nguyên, chủ động lên tiếng trước.

- Ủ! Từng gặp! – Yến Nguyên tiện tay với lấy cuốn “ Hóa ra anh vẫn ở đây”.

- Yến Nguyên! Tên đẹp lắm! – Diệu Anh đưa tay vén tóc ra sau cái tai nhỏ hồng của mình.

Yến Nguyên chỉ im lặng, gỡ bỏ cái kính râm bản to trên mặt rồi lật xem thử quyển sách vừa lấy. Cô gái bên cạnh (Ý nói Diệu Anh đó!) cho cô cảm giác an toàn thì phải? Cứ như đã quen nhau lâu lắm rồi.

- Hình như tôi chưa biết tên của you!? – Lần này lại là Yến Nguyên chủ động lên tiếng.

- Diệu Anh! – Diệu Anh tiện tay đưa quyển sách trên tay trở lại kệ, mắc liết tìm quyển khác.

- Xưng hô thế nào?

Nghe đến đây Diệu Anh chợt khựng lại. Biểu hiện của Yến Nguyên ở bữa tiệc đã được cô thu hết vào tầm mắt. Diệu Anh đánh giá rất cao cô gái xinh đẹp trước mặt, một tài năng trời phú. Chỉ là cô không ngờ, Yến Nguyên cũng hoạt bát như thế.

- Chúng ta bằng tuổi nên sao cũng được cả!

- Ủ! Xem ra cậu cũng có hứng thú với “ Ngôn tình” nhỉ? – Yến Nguyên vẫn chăm chú nhìn quyển sách mới chọn.

- Ủ! Cậu cũng vậy mà! Quyển cậu chọn hiện rất được ưa thích đó! – Diệu Anh cũng chăm chú vào cuốn của mình.

- Tớ, không hề thích! – Giọng nói âm vực của Yến Nguyên khiến Diệu Anh hơi sững người.

- Vậy tại sao cậu lại xem nó? – Diệu Anh.

- Người thích là mẹ tớ! Hôm nay là sinh nhật của mẹ tớ!

19. Chương 19.

Câu nói kết thúc, Yến Nguyên đóng cuốn sách lại, trả nó về kệ rồi quay sang nhìn Diệu Anh bằng ánh mắt sâu thẳm thẳm. Cái màu tro lạnh từ đôi mắt của cô, một lần nữa trái ngược với đôi mắt màu lá phong mùa thu của Diệu Anh.

Cả cô cũng không biết tại sao lại bắt chuyện với Diệu Anh dễ dàng như thế. Chắc là hai người sinh ra để làm bạn của nhau.

- Chắc mẹ cậu sẽ rất vui nhỉ? – Diệu Anh cười nhẹ.

- Mẹ tớ, mất rồi! – Cái giọng nói nặng trĩu đó, mang theo dư vị mát mát và tiết nuôi đến rợn người.

- À...! Tớ xin lỗi! – Diệu Anh dường như cũng bị kéo vào nỗi buồn của Yến Nguyên, một đôi mắt tựa vực sâu không đáy.

- Không có gì! Chỉ là, tớ cảm thấy nên nói cho cậu biết! – Yến Nguyên cười lạnh, đưa tay vén vén tóc.

- Nguyên này, cậu có muốn uống một tách capuchino ở quán café sân thượng với tớ không? – Lần này đến lượt Diệu Anh lại không hiểu tại sao mình có thể nói chuyện với Yến Nguyên cởi mở như thế.

- Mua xong ẹ tớ một quyển rồi chúng ta cùng đi! – Yến Nguyên lại tiếp tục lựa sách, tạm gác nỗi buồn qua một bên.

- Ủ! – Diệu Anh.

Gió đầu mùa thổi mát rượi, nhẹ nhàng xua tan cái không khí âm lạnh trong đôi mắt của Yến Nguyên. Cầm cái muỗng bé xíu rồi đưa lên khuấy khuấy ly café có làn khói trắng bồng bênh, Yến Nguyên đang nghĩ mình cũng giống như làn khói đó, một thứ trừu tượng đến vô hồn.

Diệu Anh đưa đôi mắt biết nói của mình nhìn ra xa xăm, đôi lúc lại lướt qua Yến Nguyên một cái. Họ đã ngồi đây hơn một tiếng. Yến Nguyên đã gọi 3 ly café rồi nhưng chỉ ngồi nhìn khói tan. Còn cô, ly socola nóng cũng đã nguội lạnh.

- Diệu Anh à, chúng ta chỉ gặp nhau được 2 lần thôi nhỉ? – Yến Nguyên kéo ánh mắt của Diệu Anh về phía mình.
- Ủ! 2 lần. Đường như chỉ là người xa lạ. – Diệu Anh.
- Cậu, chắc hẳn không có nhiều bạn bè, đúng không? – Yến Nguyên cười nhạt.
- Ủ! Mà đường như, cậu cũng thế?! – Diệu Anh cũng cười nhạt.
- Chúng ta giống nhau! Tớ ghét tiếp xúc với người khác. Nhưng tớ không biết tại sao lại thích nói chuyện với cậu?! – Yến Nguyên nhìn ra xuống phía dưới, quan cảnh xe cộ tấp nập của cái thành phố phồn thịnh.
- Tớ, cũng có thứ cảm giác giống cậu! Vậy chúng ta, có thể làm bạn không? – Diệu Anh.
- Có thể! Chỉ cần tớ cảm thấy an toàn như bây giờ là được! – Yến Nguyên lại cười, một nụ cười mỉa mai nhưng ấm áp.
- Ủ! Làm bạn!

Diệu Anh nhìn cô cười, trong lòng cũng thấy vui. Lần đầu cô thấy Yến Nguyên cười hiền như thế. Là bạn! Cứ mãi mãi là bạn. Cả hai, ai cũng cô đơn về mặt bạn bè, như thế này là quá tốt. Hai người, có duyên làm bạn.

Cả hai ngồi đó nói chuyện phiếm thật lâu. Lần đầu tiên, Yến Nguyên lẫn Diệu Anh nói chuyện nhiều và vui như thế.

- Nguyên à, gần 11h rồi, cậu đói không? Chúng ta đi ăn?! – Diệu Anh nhìn đồng hồ đeo tay, nói.
- Cũng được! Nhưng đi với tớ đến một chỗ trước, được không? – Yến Nguyên liếc nhìn quyển sách trong giỏ rồi trả lời.
- Hôm nay là sinh nhật mẹ cậu, tớ biết cậu muốn đi đâu mà! – Diệu Anh.
- Đi! – Yến Nguyên kéo ghế đứng dậy, để lại dưới ly café một tờ 500 nghìn, tính cả phần Diệu Anh.

Diệu Anh lách xe theo Yến Nguyên ra khỏi thành phố, đến một nghĩa trang thật lớn ở ngoại ô. Sở dĩ Yến Nguyên biết mộ của mẹ là vì vài ngày trước, quản gia đã chở cô đến đây thắp hương ẹ cô.

Trên đường đi, Yến Nguyên ghé cửa hàng hoa rồi mua một bó hoa hồng trắng thật lớn, cả Diệu Anh cũng mua một bó.

Đừng thắc mắc tại sao Yến Nguyên lại biết sở thích của mẹ mình. Tất cả là nhờ có quản gia Quân. Sao khi mẹ cô mất, bà được hỏa táng và tro cốt được đem về nước chôn cất.

Kít! Kít!

Mercedes-Benz SLK 350 do Yến Nguyên cầm lái và chiếc Lexus mui trần màu trắng của Diệu Anh dừng trước một nghĩa trang rộng hàng nghìn mét vuông, trái dài xa tít tận. Ở đây hiện giờ cũng có một chiếc xe Roll-Royce đậu sẵn. Thoạt nhìn thì Yến Nguyên cũng biết là xa nhà cô.

Cả hai đeo kính râm bản to, cầm hoa hồng trắng bước xuống. Yến Nguyên mặc quần jean, áo thun đen, không trang điểm, chỉ đeo sợi dây chuyền đại diện của công ty. Diệu Anh mặc váy màu trắng, mặt mộc, cũng không đeo trang sức, đi ngang hàng với Yến Nguyên.

Chỗ này thật sự rất kỳ lạ. Gần 11h trưa mà không có lấy một tia nắng, cứ âm u lạnh lẽo khiến người khác phát sợ. Gió thổi xào xạc, xuyên qua mắt cây đại thụ trồng để át, tạo thành thứ âm thanh ủy mị rợn người. Nhưng hai tiểu thư xinh đẹp thì hiên ngang bước đi, mặc kệ chỗ này có dọa người đến đâu.

Yến Nguyên cùng Diệu Anh đi khá là lâu, cũng khoảng 15 phút mới đến nơi. Đúng như Yến Nguyên đoán, ba cô đã đến từ sớm.

- Ba! – Khóe miệng Yến Nguyên lạnh lùng thốt ra một chữ.
- Con đến rồi! – Ông Dũng không quay người lại, vẫn đứng lặng thinh nhìn bức ảnh trên bia đá.
- Cháu chào bác! – Diệu Anh lễ phép cúi đầu chào, lúc này ông Dũng mới quay đầu lại nhìn cô.

- Là bạn con! Ba đến lâu chưa?

Yến Nguyên thoát nhìn phía trước ngôi mộ. Hoa hồng trắng, kẹo hạnh nhân, mứt đào, mứt sen và một bình thủy tinh đựng trà hoa nhài, còn có cả một quyển sách dày thuộc thể loại ngôn tình, tất cả đều đúng sở thích của mẹ cô.

Yến Nguyên nhận thấy rõ ràng, bên trong đôi mắt của ba cô thể hiện sự mất mát và đau thương tận xương tủy khi một trong hai người ông yêu thương nhất rời bỏ ông.

- Ba đến lúc sáng! Thôi cũng trễ rồi, ba về đây! Hai đứa cứ tự nhiên! Chào cháu!

- Vâng! – Diệu Anh trả lời, còn Yến Nguyên thì im lặng nhìn theo bóng lưng của ba cô.

Cả hai im lặng, không ai nói với ai lời nào rồi tháo kính, nhẹ nhàng đặt hai bó hoa hồng cạnh bó hoa của ba cô. Yến Nguyên lấy quyển sách của mình ra, để chồng lên quyển sách của ba rồi quỳ sụp xuống, nhìn chăm chăm tấm ảnh của mẹ, Diệu Anh cũng nhìn theo nhưng cô thì đứng cạnh Yến Nguyên.

Người trong ảnh rất đẹp. Là một tấm ảnh màu nên dễ dàng thấy được rằng, đôi mắt của mẹ Yến Nguyên cũng là màu tro, nhưng không không lạnh như Yến Nguyên. Đôi mắt và khuôn mặt của mẹ cô thật đẹp, nhìn rất vui tươi. Còn đôi mắt và gương mặt của Yến Nguyên đôi khi còn khiến người khác hóa băng.

Cả hai cứ im lặng như thế, hòa mình vào không khí âm u lạnh lẽo của nghĩa trang trước khi rời khỏi nơi này, trở lại nhịp sống hối hả nơi phố thị.

Diệu Anh thừa sức biết, Yến Nguyên đã đẩy ngược nước mắt vào trong, không cho thứ nước mặn chất đau thương đó rơi xuống. Suy cho cùng, Yến Nguyên cũng thật mạnh mẽ khi đương đầu với cái cuộc sống ác nghiệt đó, cái thứ mà không phải 10 người là làm được 10 người...

20. Chương 20.

Noble School – Ngôi trường quý tộc lớn nhất Sài Gòn. Đây là nơi dành cho những cô cậu được thuộc gia đình danh giá, người thường tuyệt nhiên không có lấy 0.000% vào trường.

Được chia ra làm 3 khu vực trên một mảnh đất rộng như sân golf, gồm: Khu vực Trung học Cơ Sở, Khu vực Trung học Phổ Thông và Khu vực Thực Hành.

Khu vực Trung học Cơ Sở gồm 4 hồ bơi, 5 vườn thực vật, sân tennis, nhà thể thao, căn tin, và hội trường chung với khu vực Trung học Phổ Thông.

Khu vực Trung học Phổ Thông thì bao gồm 5 hồ bơi với 1 hồ chuyên dụng dành cho học sinh trong CLB Bơi Lội, 5 vườn thực vật, sân tennis, nhà thể thao, 2 căn tin, sân vận động và hội trường cũng chung với khu vực Trung học Cơ Sở.

Đồng phục nam là áo sơ mi trắng, cavar màu xanh dương đậm, áo khoác ngoài cùng tông màu với cavar được đính ba nút đơn giản, quần màu café nhạt. Nữ là áo sơ mi trắng, nơ màu xanh dương đậm, áo khoác ngoài cùng tông màu với nơ cũng được đính ba nút, váy xếp ly màu café cao hơn gối một tí. Nữ còn có thêm một cái nón tiêu màu xanh biển, đội lệch khi mặc chung với đồng phục.

Tất cả những thứ ở đây, bao gồm giáo viên, cây cảnh đều đạt chuẩn quốc gia 98%. Hằng năm, nhà trường phải đảm bảo học sinh tốt nghiệp trên 80%, tuyệt nhiên không có chuyện gian lận.

Hôm nay là ngày khai giảng năm học mới, cây phượng tím quý hiếm cả trăm năm tuổi và cây phượng vĩ cũng thuộc hàng “cụ tổ” vẫn chưa chịu “nghỉ ngơi”. Bằng chứng là đến giờ này chúng vẫn nở hoa rực rỡ.

Các học sinh lớp 6 và lớp 10 đảm bảo phải đến sớm 100% để chuẩn bị chu toàn cho phần nghi thức.

Kít!

Một chiếc xe màu hồng sang trọng dừng ngay cổng trường. Ở đây thì việc gặp siêu xe không phải là chuyện hiếm, nhưng vấn đề là người đi trên chiếc xe đó là ai.

Một đám học sinh bị khơi dậy sự tò mò, bắt đầu bàn tán, chỉ chỗ và chen chúc nhau để xem.

Cánh cửa bật mở. Một đôi chân trắng ngần trong chân váy màu café, cầm cặp da đen bước xuống.

Cô ta không ai khác chính là Hội Phó hội học sinh, con cưng của ông chủ tập đoàn may mặc quy mô lớn Thái Hòa – Phan Thanh Thúy. Là một cô gái 2 mặt, luôn luôn xuất hiện trước mọi người với hình tượng dễ thương, đáng yêu, ngoan hiền và học giỏi. Là người nắm giữ danh hiệu “ Miss Teen” của trường từ khi vào lớp 10 và được gần hết học sinh trong trường quý mến. (Ặc! Nhỏ này ghê gồm lắm, sau này làm khổ người khác dài dài.)

Năm nay, Thanh Thúy đã là nữ sinh lớp 11 và cũng sẽ xuất hiện với bộ mặt “ Hot Teen” ngoan hiền để qua mắt mọi người.

Nhỏ bước xuống xe, giả vờ cúi đầu chào tài xế rồi quay sang cười điệu dàng với mấy học sinh xung quanh đó.

- Chị ấy dễ thương quá!
- Thanh Thúy là số 1!
- Ước gì được làm bạn với chị ấy!
- Đúng là nhà giàu học giỏi mà! Lại không kiêu căng mà còn xinh đẹp.
- Ngưỡng mộ quá!
- Thúy ơi, ình làm quen nhé?!

...

Thanh Thúy che giấu nụ cười xấu xa dắt chí trong lòng, bước đi giữa một “ rừng” lời ca tụng rồi tiến thẳng tới phòng hội trưởng để chuẩn bị cho lễ khai giảng.

Cộc! Cộc! Cộc!

Thanh Thúy gõ cửa, giả vờ lịch sự trước mặt những người đứng gần đó.

- Vào đi! – Một giọng nam khàn khàn vang lên.

Cạch!

Thanh Thúy mở cửa bước vào, không quên nở nụ cười lấy lòng một cách thù mị với Hội Trưởng hội học sinh.

- Em chào anh! – Thanh Thúy hơi cúi người.
- Chào em! Em đến sớm vậy?! – Khải Hoàng đang ghi ghi chép chép gì đó, thấy Thanh Thúy bước vào liền cười tươi.

Khải Hoàng tên đầy đủ là Trịnh Khải Hoàng – con trai của ông trùm thủy sản Việt Nam. Không kiêu căng, không đào hoa nhưng lại có một nụ cười khiến trai lẫn gái đều đứng hình. Sở dĩ xưng anh em là vì Thanh Thúy nhỏ hơn Khải Hoàng 1 tuổi, anh học lớp 12.

Khải Hoàng rất thích Thanh Thúy, sẵn sàng cho “ đàn em” của mình ra tay “ xử lí” bất kì ai dám đụng đến nhỏ, tuy rằng chỉ “ xử lí” ngầm. Rất quan tâm đến Thanh Thúy, dù là chuyện nhỏ nhặt như là khi nào em trực nhật, hôm nay em có kiểm tra không, vân vân và vân vân. (Bất mớ một xiu. Biển cổ sẽ xảy ra khi anh chàng Khải Hoàng này gặp được Yến Nguyên. Vui à nha!)

- Năm nay vẫn như năm ngoái ă? – Thanh Thúy để cặp lên bàn, đi đến bên cạnh Khải Hoàng, cầm mấy tờ giấy gì đó lên xem.
- Ủ! 3 tháng nữa chính tay Hiệu Trưởng sẽ cho bỏ phiếu bầu cử như mọi năm. Em đừng lo, anh nghĩ em sẽ thắng! – Khải Hoàng nhìn Thanh Thúy đầy trù mến.

- Hi! Em cảm ơn anh. Giờ em và anh sắp xếp lại mấy danh sách này nhé! – Thanh Thúy nháy mắt tinh nghịch.

- Ủ! Để anh giúp cho!

Nói xong, Khải Hoàng đứng dậy đi lại bàn của Thanh Thúy giúp nhỡ sắp xếp lại mấy cái danh sách lớp theo thứ tự.

Bên trong hội trường, ghế đã được bày ra một cách ngăn nắp. Một vài người ở trên bục chỉnh sửa lại micoro, màn và loa, vài người bên dưới cũng có việc để làm.

Bên ngoài sân trường và trong căn tin cũng có không ít học sinh đang bàn tán, trao đổi sôi nổi những việc đã làm trong kì nghỉ hè vừa qua.

Ngoài cổng trường đột nhiên xuất hiện một chiếc Maybach thể thao mui trần màu trắng, bảng số xe là: 52X – 98980. Một lần nữa, các học sinh dường như lại được “ rửa mắt” với một trong số những siêu xe hiếm có tại Việt Nam.

Yến Nguyên và Diệu Anh một lần nữa vô tình học chung ở Noble School nên đã hẹn nhau cùng đến trường vào ngày khai giảng.

Diệu Anh xuống trước, ngay lập tức khiến không ít ánh mắt nam sinh biến thành hình trái tim. Con gái thì bắt đầu bàn tán, thắc mắc rằng Diệu Anh là thiên kim nhà nào mà được vào trường học. (Nhìn cái xe giùm em cái mấy má! Triệu đô không đó nha!)

Diệu Anh buộc một nửa mái tóc, tạo cảm giác tóc xõa nhưng không vướng víu. Làn da trắng nõn nà, khuôn mặt cô hoàn toàn không có trang điểm nhưng lại đẹp đến mê mẩn. Vóc người duyên dáng trong bộ đồng phục cùng cái nón đội lệch và cặp da đen đất tiền khiến cho cô vô cùng dễ thương, ngây thơ và thùy mị. (Ai biết được?! Hihi)

Diệu Anh cười nhạt nhìn đám người đó nhưng lại khiến cho vài nam sinh ngất tại chỗ. (Có chém quá không ta? ^^)

Sau khi Diệu Anh bước xuống thì đến lượt Yến Nguyên. Làn da trắng hồng, một cánh mũi thanh tú, đôi môi đỏ mọng như cà chua chín, hoàn toàn không có gì gọi là “ mỹ phẩm”. Đôi mắt lạnh thấu xương khẽ quét qua đám “ ruồi nhặng” làm một số học sinh nhìn thấy liền rùng mình.

Mái tóc xoăn nhẹ của Yến Nguyên được cột đuôi ngựa, lộ ra vầng trán trí thức với đôi lông mày khẽ nhíu lại. Vóc người chuẩn hơn người mẫu vô cùng thích hợp với chân váy để Yến Nguyên khoe ra đôi chân thẳng tắp không tí vết. Cô không đội mũ, điều này khiến ột số học sinh có lòng ganh tị nói cô “ chẳng”.

Yến Nguyên không cười, không biểu cảm rồi búng tay một cái. Ngay lập tức, 3 vệ sĩ từ đâu chạy đến. Một người lấy xe của cô đi cất, hai người còn lại bước theo sau cô và Diệu Anh, giúp hai cô xách cặp rồi cả hai cùng tiến vào bên trong.

- Trời ơi đẹp quá!

- Cô bé đội nón dễ thương quá, làm bạn gái anh nha?!

- Chúa ơi, người đã mang thiên thần hạ phàm!

- Có thấy gì lạnh lạnh không bây?

- Làm gì có! Hotgirl trước mặt không lo ngắm!

Trong khi một số bàn tán thì lại có một số khác mắt chữ A mồm chữ O. Hai cô gái này đẹp không tả nổi, lấy siêu xa, lại có cả vệ sĩ đi cùng giống như “ Nữ Hoàng”, thân phận thật không đơn giản.

Sau Thanh Thúy thì đến lượt Yến Nguyên và Diệu Anh bước đi giữa một “ rừng” bình luận. Nhưng do hai người là học sinh mới nên chỉ có nam sinh hâm mộ, đa số nữ sinh chỉ bàn tán chua ngoa, xem thường rồi đánh giá.

21. Chương 21.

- Chỗ này thật khác xa tớ nghĩ! – Diệu Anh cười lạnh, đưa tay vuốt lại mái tóc.

- Cậu nghĩ sao? – Yến Nguyên.

- Tớ nghĩ sẽ rất lịch thiệp và nổi bật!

- Ủ! Tớ rồi!

Mọi người dừng lại trước phòng hiệu trưởng. Hôm qua Yến Nguyên đã lên mạng xem sơ đồ của trường nên cô cũng biết chút ít.

- Đợi ở ngoài!

- Vâng, thưa bà chủ!

Nói với vệ sĩ xong, Yến Nguyên và Diệu Anh không gõ cửa mà bước vào ngay.

Đập vào mắt hai cô là cảnh tượng một chàng trai ngồi gác chân trên bàn làm việc của hiệu trưởng nhắm mắt nghe nhạc. Trên bộ sofa lại có thêm một chàng nữa nằm lê lét chơi game. Người nghe nhạc chính là Nam Phong còn kẻ chơi game không ai khác là Bảo Khánh. Yến Nguyên và Diệu Anh hơi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng lấy lại vẻ mặt bình tĩnh.

- Khụ... khụ! – Diệu Anh giả vờ ho để lấy lại không khí.

Nghe tiếng, Bảo Khánh mới thò đầu lên nhìn hai cô. Một lần nữa đập vào mắt chàng là hai thiên thần trong bộ đồng phục nữ sinh đang đứng nhìn mình một cách bình thản.

“ Sao quen dữ vậy?”. Bảo Khánh vụt lên một suy nghĩ rồi bắt đầu “ lật lại” trí nhớ.

- Chào! – Diệu Anh lãnh đạm nói khi thấy cái vẻ mặt ngu ngơ của Bảo Khánh.

- Ố.. Ồ...A! Chào! Hình như đã từng gặp qua! Ê PHONG! – Bảo Khánh chợt quay sang Nam Phong gọi lớn.

Nam Phong đang nghe nhạc ở trạng thái hết volume nhưng cũng không át được tiếng gọi chói tay của thằng bạn. Anh lười biếng mở mắt ra và vô cùng ngạc nhiên.

- Ê! Cậu và mình từng gặp hai cô ấy rồi thì phải? – Bảo Khánh quay qua hỏi Nam Phong rồi quay sang nhìn Yến Nguyên và Diệu Anh.

- Ủ! Từng gặp! Ở bữa tiệc! – Nam Phong nhìn chằm chằm vào đôi mắt sâu thẳm của Yến Nguyên và được cô “ hồi đáp”.

- À! Đúng rồi! Chào Diệu Anh! Còn you, hình như tên là cái gì Yến nhỉ?

- Yến Nguyên! – Yến Nguyên nói ra hai chữ lạnh xuyên tim.

- Ồ... Ủ! Yên... Yến Nguyên! – Bảo Khánh bị cô hù cho giật mình.

- Sao hai người lại ở đây? – Diệu Anh sực nhớ ra vấn đề.

- Trường của mình thì mình ở! À không, đúng hơn là của ba mình!

- Không đúng! Nếu nói có thì cùng lắm là 30% cổ phần mà thôi. 70 % còn lại được chia đều, một nửa là của gia đình Nguyễn Hoàng nhà tôi, một nửa còn lại thuộc quyền sở hữu của một người có tên là Trần Hùng Nam Phong. Nhưng xem ra, người tên Nam Phong không phải you! – Giọng nói đều đều chứa hàn khí của Yến Nguyên khiến ai vô tình nghe được đều phải giật mình.

- Woa! You nhảy bén thật! Nhưng sao you biết tôi không phải người đó? – Bảo Khánh cười gian xảo liếc qua Nam Phong.

- Ba tôi đã từng nói, người có cái tên Nam Phong luôn đeo một chiếc hoa tai bên trái bằng đá saphia. Còn you, đeo cả hai tai, lại còn là kim cương trắng! – Yến Nguyên nhép mép.

- Đúng là lời đồn như thật, con gái của trùm đá quý có khác. Thật may mắn khi Trần Hùng Nam Phong tôi được tiểu thư của Y&N gọi tên! – Nam Phong đưa tay lên vuốt phần tóc rũ xuống làm lộ ra chiếc hoa tai như Yến Nguyên vừa nói rồi bỏ chân xuống, đi hướng lại cộ.

- Chào! Rất vui được gặp lại. – Yến Nguyên vẫn không có chút “ hơi ấm” nào đáp lại.

- Tôi cũng rất vui được gặp lại... Xưng hô thế nào?

- Sao cũng được!

- Chắc cũng chỉ bằng tuổi! Bạn bè đi! – Nam Phong đã bước đến đối diện Yến Nguyên, vẫn dùng ánh mắt đó nhìn chăm chăm cô.

- Hiệu trưởng đâu? Sao hại người lại ở đây? – Yến Nguyên.

- À! Ông ấy vừa ra ngoài! – Bảo Khánh chỉ chỉ ra cửa.

- Vậy chúng tôi đi trước! – Diệu Anh nói rồi định cùng Yến Nguyên bước ra nhưng vừa lúc đó cánh cửa bật mở, hiệu trưởng bước vào.

- Hai em là... - Hiệu trưởng Minh dùng ánh mắt tò mò nhìn Yến Nguyên và Diệu Anh.

- Hai người đó là học sinh mới! – Nam Phong quay lại ngồi gác chân lên bàn tiếp tục nghe nhạc.

- À dạ! Diệu Anh tiểu thư, Yến Nguyên tiểu thư xin thứ lỗi. Tôi vừa nhận được điện thoại của hai vị chủ tịch nên không kịp ra đón. Mời hai tiểu thư ngồi! – Hiệu trưởng Minh lấy tay làm dấu, mời Yến Nguyên và Diệu Anh ngồi xuống bàn trà, chỗ Bảo Khánh vẫn còn nằm dài.

- Ông nghĩ chúng tôi sẽ ngồi ở một chỗ mà chỗ đó có kẻ đang nằm à? – Diệu Anh hơi khó chịu trước tư thế “ Người cá” của Bảo Khánh.

- A hem!

Bảo Khánh nghe nhắc đến mình thì bật dậy như cái lò xo rồi gằng giọng lấy lại hình tượng, cười hề hề nhìn mọi người. Nam Phong thì làm mặt lạnh vậy thôi chứ chú ý đến Yến Nguyên lắm à nha. Anh rất có hứng thú với cái vẻ lạnh lùng của cô đó mà.

- Mời ngồi!

Hiệu trưởng Minh kéo ghế cho Yến Nguyên và Diệu Anh ngồi xuống. Nam Phong thì vẫn ngồi ỳ ở đó, gác chân lên bàn rồi nhắm mắt nghe nhạc nên hiệu trưởng đành ngồi đối diện Yến Nguyên và Diệu Anh, bên cạnh Bảo Khánh.

- Hey! 2 người cũng đi học à? – Bảo Khánh chen vô đầu tiên.

- Vậy nghĩ hai chúng tôi đi chơi à? – Thái độ của Diệu Anh có phần lạnh lùng và chững chạc hơn lần ở bữa tiệc.

- Chúng tôi cần phải dự lễ khai giảng? – Yến Nguyên đi thẳng vấn đề.

- Hai tiểu thư...

- Xưng hô thầy trò đi! – Chưa để hiệu trưởng Minh nói hết thì Yến Nguyên đã nhắc nhở trước.

- À! Hai em có thể đợi ở đây. Sau lễ khai giảng thầy sẽ đích thân dẫn hai em đi nhận lớp.

- Lớp nào thưa thầy? – Diệu Anh.

- 11a3!

- Thầy có thể đi! – Yến Nguyên lạnh lùng nói.

- Vậy hai em cứ ở lại. À quên chưa giới thiệu. Kia là thiếu gia Nam Phong và đây là thiếu gia Bảo Khánh. Hai em ấy cũng là học sinh của lớp 11a3 nhưng là học sinh năm 2. Làm quen nhau đi. Thầy đi trước!

Hiệu trưởng nói rồi đứng dậy quệt mồ hôi trên trán sau đó bước ra. Cả ông cũng bị hàn khí từ giọng nói và thái độ của Yến Nguyên dọa cho sợ. Ngoài Nam Phong ra, lần đầu tiên ông gặp một người đầy nguy hiểm như thế, đúng là căn thẳng.

- Hai người có vẻ khó giao tiếp!? – Bảo Khánh.

- Một chút! – Diệu Anh.

- Sao thái độ của cậu khác lúc ở bữa tiệc quá vậy? – Bảo Khánh nhìn Diệu Anh tò mò.

- Tiệc là để giao tiếp nên thái độ khác ngày thường thôi. – Diệu Anh khéo kéo trả lời.

- Xì! À mà cậu là Yến Nguyên đúng không? Cậu nổi tiếng lắm đó, trong giới thương gia! – Bảo Khánh bắt chuyện với Yến Nguyên.

- Ừ!

- Thái độ này giống Nam Phong thật?! – Bảo Khánh.

- Cậu ta? – Yến Nguyên nhú mày.

- Rất giống! Cực kỳ khó gần!

- Nói vừa đủ thôi! – Nam Phong bất thành linh lên tiếng. Không biết từ khi nào anh đã gỡ tai phone và ngồi lại một cách bình thường.

Yến Nguyên nghe xong, khóe miệng chột nhếch lên tà mị. Giống? Thú vị thật. Một kẻ khác phái xa lạ có tính cách giống cô.

22. Chương 22.

- Diệu Anh này, tan học đi biển? – Yến Nguyên nói chuyện với Diệu Anh y thể chỉ có hai người ở đây.

- Ok! Xả hơi một tí! – Diệu Anh bắt đầu lấy điện thoại ra nghe nhạc để đốt thời gian.

- Hình như hai người rất hợp nhau?! – Bảo Khánh lại gợi chuyện.

- Ừ! Một tí! – Diệu Anh vừa gắp tai phone vừa trả lời.

- Nói thật là hai người còn đẹp hơn “Miss Teen” trường này đấy!

- Vậy à? Cô ta là ai? – Yến Nguyên.

- Là Thanh Thúy! Khá là dễ thương, hoạt bát lại học giỏi!

- Tên hay nhỉ? Nhưng không có hứng thú! – Yến Nguyên nhướn mày bất cần.

- Mà hai người không có hứng thú với nam giới à? Ở trước mặt hai người đẹp trai như bọn này mà chẳng có thái độ gì cả? Kỳ lạ!?

- Đẹp trai? – Yến Nguyên.

- Tất nhiên! Hai chúng tôi là “Hot Boy” của trường này từ khi đi học đến giờ đấy nha! – Bảo Khánh.

- Trong mắt lũ tầm thường thì là vậy! – Yến Nguyên nói một câu lạnh rờn.

Nghe Yến Nguyên nói, Bảo Khánh mắt trợn ngược. Lần đầu có người dám nói cậu như vậy. Còn Nam Phong thì mở trừng trừng mắt nhìn tấm lưng của Yến Nguyên. Cô gái này quả thật khiến người khác tức điên lên mà.

- Vậy nếu chúng tôi nói, chỉ cần một câu nói của một trong hai chúng tôi thì còn gái trường này sẵn sàng liều mạng, cậu tin không? – Nam Phong “dập lửa” rồi hỏi ngược lại Yến Nguyên.

- Xin lỗi nhưng tôi không có hứng thú tìm hiểu! – Yến Nguyên cười nhạt.

Nam Phong trừng mắt đầy phẫn nộ. Cô là người đầu tiên nói chuyện với anh bằng cái giọng điệu đó.

Bên trong phòng hiệu trưởng, không khí “u ám” tiếp tục được duy trì cho đến khi chuông bắt đầu lễ khai giảng vang lên. Nam Phong và Bảo Khánh thay vì ra dự lễ thì lại đứng phắt dậy trở về lớp.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Yến Nguyên và Diệu Anh. Cả hai cùng nghe nhạc, thỉnh thoảng nói chuyện rồi cười đùa với nhau vài câu cho đến khi buổi lễ kết thúc, hiệu trưởng Minh đích thân đến đưa Yến Nguyên và Diệu Anh lên lớp.

[...]

Năm nay lớp 11a3 được cô giáo nổi tiếng là dễ thương và hiền thực nhất trường làm giáo viên chủ nhiệm, tên của cô là My. Năm trước, cô làm giáo viên dạy Văn và gây được 100% thiện cảm của học sinh nên năm nay, khi cô vừa bước vào là cái lớp nhiều “quý tử” nhất trường đã im re, ngoan ngoãn chào cô.

- Chào các em, mời các em ngồi! – Giọng nói như chim vàng anh này của cô My không biết đã khiến bao nhiêu nam sinh mê mẩn. Vì cô My chỉ mới có 22 tuổi nên còn sức hút lắm à nha.

- Ban cán sự năm ngoái đâu nào?

Cô giáo lên tiếng hỏi, ngay lập tức 5 học sinh đứng dậy, trong đó có cả Thanh Thúy và Yến Vy.

- Ai là lớp trưởng?

- Dạ, là em thưa cô! – Thanh Thúy lễ phép cúi đầu.

Tiếp theo sau đó, cô My lần lượt điểm danh hết tất cả các chức danh còn lại, Yến Vy là lớp phó, bao gồm cả Tổ trưởng và cả lớp thống nhất giữ nguyên đội hình của năm cũ

Xong xuôi hết mọi việc cũng là lúc hiệu trưởng Minh cùng Yến Nguyên và Diệu Anh lên đến. Hiệu trưởng gọi cô My ra ngoài, thì thầm to nhỏ gì đó làm khơi dậy tò mò của mấy học sinh trong lớp, có cả Thanh Thúy nhưng ngoại trừ Nam Phong, Bảo Khánh và cô em “nết na” Yến Vy.

Cô My trở lại lớp, mặt niềm nở đứng trên bục giảng, nói:

- Năm nay lớp chúng ta sẽ có thêm hai học sinh mới. Và là tin vui cho các bạn nam là hai nữ sinh, lại vô cùng xinh đẹp. Mời thầy và hai em vào. – Cô My nói xong thì ra dấu, mời ba người ngoài cửa bước vào.

5s...

10s...

15s...

Gần 1 phút trôi qua, cả lớp đều sững người, bao gồm cả Bảo Khánh, Thanh Thúy và Yến Vy, tất nhiên không có Nam Phong rồi.

Hai cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt họ dường như có vẻ đẹp khác nhau. Một người thì ấm áp dịu dàng, người còn lại thì lạnh lùng cao quý. Nhưng nói chung đẹp là được rồi.

Tuy lúc này Bảo Khánh đã có gặp qua nhưng lúc này thì Diệu Anh không cười như bây giờ. Cười rất tươi lại còn dễ thương nữa chứ, đúng là dễ bị bệnh tim mà.

Thanh Thúy thì giật mình, mắt muốn rớt ra ngoài. Là con nhỏ, à không, là cô ấy. Xém xiu nữa thì đất tơi, sao giờ lại gặp mặt không biết, chết tiệt.

Yến Vy cũng há hốc cả mồm. Mà sở dĩ Yến Vy giật mình là trước giờ nhỏ chưa nhìn kĩ Yến Nguyên, hơn nữa lại trong đồng phục học sinh nữa chứ. Phải công nhận là đẹp thật.

Nam Phong thì vẫn giữ vẻ mặt “nước đá mùa đông” nhưng trong lòng lại gợi lên nhiều niềm hứng thú. Như đã nói, anh hứng thú với vẻ lạnh lùng bất cần của Yến Nguyên.

- Chào các em! Đây là hai học sinh mới. Các bạn ấy không phải học sinh chuyển trường. Mong các em hòa đồng với hai bạn.

Hiệu trưởng Minh đích thân giới thiệu Yến Nguyên và Diệu Anh. Như thế càng khiến sự tò mò của học sinh trong lớp trở nên cao trào.

- Bây giờ thầy có việc đi trước! Các em cứ tự nhiên! Chào các em! – Hiệu trưởng nói rồi cũng rời đi.
- Các em có thể giới thiệu về bản thân! – Cô My cười hiền hậu nói với Yến Nguyên và Diệu Anh.
- Chào! Tên của mình là Diệu Anh, Mai Diệu Anh. Rất vui được làm quen! – Diệu Anh nói ngắn gọn nhưng rồi cũng cười một nụ cười “đốt tim” người khác.
- Yến Nguyên, Nguyễn Hoàng Yến Nguyên. – Yến Nguyên lạnh lùng, giọng trong trẻo nhưng lại dứt khoát. Câu giới thiệu của Yến Nguyên kết thúc cũng là lúc “dư luận” lại dấy lên, trong đó có cả My dễ thương.

Một cánh tay chợt giơ lên.

- Mời em, em có ý kiến gì à?
- Vâng! Em muốn hỏi bạn Yến Nguyên một câu, có được không cô? – Nhỏ này tên Mỹ Ngọc, người chung hội chung thuyền với Yến Vy nhưng lại mờ mắt hâm mộ Thanh Thúy.
- Em có ý kiến gì không Yến Nguyên?

Mọi người chú ý nhìn cô. Từ lúc bước vào cánh cửa lớp đến giờ, ánh mắt cô vẫn lạnh lùng đáp lại sự tò mò đầy soi mói từ ánh mắt Nam Phong. Điều đó khiến sự âm lãnh lẫn át cả vẻ xinh đẹp trên gương mặt Yến Nguyên. Đó cũng là lý do mà cô My mới hỏi ý kiến cô trước khi “hành động”. (Cô giáo cũng bị dọa cho sợ luôn! Chị Nguyên ghê quá! ~~~)

- Cứ hỏi! – Yến Nguyên hồi đáp.
- Bạn và Yến Vy có quan hệ chị em à? Sao lại chung họ? Thậm chí cả chữ lót? – Mỹ Ngọc trong lòng cười thầm khi đặt câu hỏi. Vốn dĩ nhỏ nghe lời của Yến Vy nên mới có gan làm vậy.
- Cô ta... * Chỉ Yến Vy*... Là con của công cụ làm ấm giường cho ba tôi!

Đoàng!

Đầu của tập thể 23 học sinh lớp 11a3 như bị thiên lôi đánh trúng, Nam Phong thì cười thầm với phát ngôn của Yến Nguyên. Cả lớp sốc toàn tập.

Yến Vy định cho Yến Nguyên “cứng họng” nhưng không ngờ cô lại nói ra những lời cay độc như thế. Nhớ lúc sáng, cô phải bắt taxi đi học vì Yến Nguyên không cho tài xế chở nhỏ đi. Giờ trả thù bắt thành mà còn bị bẽ mặt.

- E... Em có... nó... nói hơi quá... quá không Yến Nguyên?! – Cô My lạnh xương sống, đầu còn tua đi tua lại câu nói vừa nãy của Yến Nguyên.

23. Chương 23.

- Bọn em không muốn nói nhiều! Em - cần - chỗ - ngồi. – Yến Nguyên vừa nói vừa nhấn mạnh 4 chữ cuối.
- À ờ! Cô quên mất! Hai em có muốn ngồi chung không?
- Sao cũng được thưa cô! – Diệu Anh.
- Vậy để cô xe... Ừm... Diệu Anh đúng không? Em ngồi ở bàn đó đi * Chỉ chỉ*. Còn Yến Nguyên thì... A! Ngồi cạnh Thanh Thúy đi. Nữ với nữ sẽ tốt hơn. Hai em thấy thế nào?

Yến Nguyên và Diệu Anh nhìn theo cánh tay cô giáo. Chỗ của Diệu Anh là bàn trống gần cửa sổ trong, không vấn đề gì. Còn Yến Nguyên thì liếc theo hướng chỉ của cách tay cô My, ngay lập tức “Gương mặt thân quen” hiện ra.

- Về chỗ đi Nguyên! – Diệu Anh nhìn Yến Nguyên cười hiền.

- Ủm! – Yến Nguyên nói rồi bước về chỗ, Diệu Anh cũng xuống theo.

Vậy là, mấy nam sinh gần chỗ Diệu Anh bắt đầu xó rớ, quay xuống chòi lên đòi làm quen, xin số điện thoại. Nhưng Diệu Anh chỉ từ chối khéo, lại còn “khuyến mãi” mấy nụ cười khiến người ta mất máu mới ghê.

Bảo Khánh nhìn cảnh tượng Diệu Anh cười cười nói nói với nam sinh khác mà tức ứa gan. Tự hỏi sao lúc này làm tư thế “Người cá” chi ắt thiện cảm toàn tập. Nhưng cậu chỉ biết ngồi nhìn mà đành bất lực.

Yến Nguyên vừa ngồi xuống ghế thì ngay lập tức, một cơn gió ở Bắc Cực xẹt qua người Thanh Thúy làm nhỏ rung mình. Yến Nguyên quay qua nhìn gương mặt của nhỏ, sao mà tái nhợt thế không biết!? Nếu không muốn người khác biết thì trừ khi mình dừng làm. Khóe miệng Yến Nguyên cười như không cười rồi kết thúc ánh nhìn “dọa người” đó.

Anh chàng Nam Phong diễn trai thì cứ ngồi chống cằm nhìn Yến Nguyên, ánh mắt dấy lên tia thích thú lạ thường, rồi khóe miệng lại cong lên, tạo thành một nụ cười chết mê chết mệt người đối diện. Vô tình thay, nụ cười đó lọt vào mắt một vài nữ sinh, khiến họ đỏ mặt vì tưởng anh đang nghĩ đến mình.

(Khoa học đã chứng minh, các chị có thói quen nghĩ về “giai” 24/25 rồi lại mơ mộng kiểu tự sướng có độ “điên” level “không bình thường”. Hô hô hô! Tác giả cũng có độ điên thuộc level “không ổn định”).

- Vỵ à, giờ mình tính sao đây? – Mỹ Ngọc nhắn tin cho Yến Vỵ.

- Mẹ kiếp! Để rồi coi tao xử nó ra sao!

Yến Vỵ tức soi máu trả lời. Điều mà nhỏ quên chính là Yến Nguyên dường như luôn có vệ sĩ bảo vệ 20h một ngày, lại luôn có vệ sĩ cấp một, thuộc dạng bảo vệ cự ly 25-50m. Tức là nếu như có vệ sĩ ra mặt thì những vệ sĩ cấp một đó sẽ đứng cách xa cô từ 25-50m, sẵn sàng liều chết vì bà chủ.

Mà nhỏ quên cũng phải. Từ lúc bị đánh đến giờ thì vệ sĩ của Yến Nguyên luôn ở trong bóng tối nên nhỏ quên mất. Hơn nữa là, ba vệ sĩ theo Yến Nguyên đến trường đang đứng ở góc cửa ngoài hành lang, khuất tầm nhìn người trong lớp nhưng quan sát được Yến Nguyên để mà túc trực bảo vệ cô. Xem ra, kế hoạch của Yến Vỵ phải dày công lắm đây.

[...]

Tiếng chuông tan trường giòn giã vang lên, kéo tâm trạng uể oải của các học sinh Noble School trở thành phấn khởi. Cả buổi học hôm nay, xương sống của “Miss Teen” Thanh Thúy lạnh như ở Bắc Cực, vừa sợ vừa lo, len lén nhìn qua Yến Nguyên nhưng lần nào cũng bị cô phát hiện làm nhỏ hoảng hồn.

Nhỏ kéo ghế đứng dậy, vô tình quơ trúng điện thoại của Yến Nguyên khiến nó rơi xuống đất, vỡ nát. Thanh Thúy giật bắn người nhìn lên. Cái mà nhỏ bắt gặp chính là ánh nhìn xuyên qua tâm can của chủ nhân chiếc điện thoại.

- Cô... Làm cái quái gì vậy hả?

Yến Nguyên vừa lên tiếng thì ngay lập tức, các học sinh còn lại của cái lớp tan trường nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ.

Thanh Thúy điển hờn, cố giữ vững hình tượng, nói:

- Mi... mình... xin lỗi!

- Ngày mai, cấm cô ngồi chỗ này! – Yến Nguyên lạnh lùng nói rồi bước đi đến cửa, chỗ Diệu Anh đang nhét miệng nhìn Thanh Thúy.

- Nhưng mà... - Thanh Thúy bỏ lửng câu nói, bắt đầu dùng khăn nhũ kế, khóe mắt rưng rưng nước.

Nam Phong nhìn Yến Nguyên, miệng cong lên mê muội người nhìn. Bảo Khánh cũng nhìn, và cũng không ngạc nhiên là vậy. Yến Vỵ thì không có trong lớp, vừa tan trường đã vọt đi đâu đó.

- Đúng là nhỏ mọn, cô nghĩ cô là ai?

- Đúng đó! Thanh Thúy đã xin lỗi rồi mà còn chưa ngoa nói chuyện kiểu đó!? Cô biết Thanh Thúy là ai không hả?

Yến Nguyên và Diệu Anh đang định rời đi khỏi cái lớp này thì chợt nghe mấy câu nói từ hai nữ sinh hâm mộ Thanh Thúy. Yến Nguyên khựng người, đôi mày chữ tú xinh đẹp nhú lại, xoay người nhìn hai cô bạn kia, nói:

- Tôi thích! Còn cô ta là ai thì mặt xác ả!

- Cô nghĩ cô là ai? – Nữ sinh thứ ba nhập hội với hai nữ sinh kia.

- Các người, có danh dự để biết! – Đến lượt Diệu Anh.

- Hai cô ấy là tiểu thư của tập đoàn Y&N và tập đoàn The One. Thế nào? – Bảo Khánh đang khoanh tay trước ngực xem kịch, bất đắc dĩ phải mở miệng giải thích cho những kẻ “ Có mắt không thấy thái sơn” kia.

Oanh!

Chẳng những ba nữ sinh đó mà mấy học sinh xung quanh vừa nghe đều sững người, đầu bị sét giáng ột cú.

Y&N – Đại tập đoàn Trang sức và Đá quý hùng mạnh nhất châu Á. The One – Đại tập đoàn đứng đầu châu Á trong ngành Chứng khoán. Cả Thanh Thúy cũng đơ người. Thêm một đại tiểu thư nữa, ôi trời ả...!

- Muốn nói gì? – Yến Nguyên lạnh giọng.

Ba nữ sinh “ cứng họng”, cơ thể run lên cầm cập. Diệu Anh thấy mấy bộ dạng đó thì cười khinh. Đột nhiên, cô bước đến trước mặt ba nữ sinh đó, nhìn vào phù hiệu, nói:

- Tên của 3 cô, tôi sẽ nhớ! Chỉ là, sống hay chết là tùy vào tôi! – Lần đầu tiên Diệu Anh có thái độ cư xử như thế. Nhưng làm vậy có gì sai, cho những kẻ chỉ biết khinh người một bài học.

Diệu Anh nói rồi xoay người, cùng Yến Nguyên bước ra khỏi cửa lớp. Mọi người chú ý dõi theo bóng lưng của hai thiên thần vừa rời khỏi thì phát hiện còn có ba người đàn ông cao to vạm vỡ đi chung, còn xách cặp cho hai cô ấy nữa.

- Giải tán được rồi! Hết trò vui! – Bảo Khánh hô lớn, kéo cái lớp ngu ngơ trở về thực tại. Nói xong, cậu vác balo lên vai rồi đi xuống nhà xe ngay sau Nam Phong.

Yến Nguyên và Diệu Anh đi xuống tới cổng trường, vừa cho người lái xe tới thì đột nhiên phát hiện một chàng trai ngoại quốc tóc màu café đứng dựa người vào vào tường và đang trở thành “ Người mẫu” ấy nữ sinh chụp hình.

Thân hình cao khoảng 1m8, mái tóc bông bèn, gương mặt khôi ngô theo kiểu phương Tây, tay đút túi quần, mặc áo sơ mi hàng hiệu, vest màu xám, ánh mắt nhìn ra một nơi xa xăm, đầu vô thức dựa vào tường, mắt khép hờ đầy quyến rũ.

Yến Nguyên chợt nhận ra người quen, quá quen là khác. Rick – Anh bạn café đến từ nước Úc của cô. Đôi mắt to của cô híp lại, cố định vị người trước mắt cho khỏi nhầm lẫn. Rick quá khác so với lúc làm bạn cô. Ăn diện hơn, thu hút hơn và bảnh bao hơn.

- Nguyên, bạn nhìn gì vậy? – Diệu Anh bỗng đồng hỏi.

- Acquaintance! (Người quen!) – Yến Nguyên bất giác trả lời bằng tiếng Anh.

- Where? – Diệu Anh đáp ngay.

- Over there! (Ở đó!)

- Ý bạn là anh chàng ngoại quốc đó hả?

Yến Nguyên chưa kịp trả lời thì đột nhiên Rick đã quay đầu lại rồi cười một cách thân mật với cô. Cứ như là anh ta nghe được có người nhắc đến mình vậy. Các nữ sinh từ nãy giờ mãi mê nhìn Rick liền nhìn theo ánh mắt của anh rồi bất gặp hai thiên thần đang bình thần đứng đó.

- Anh ấy có bạn gái rồi sao?

- Thật là đau lòng!
- Nhưng ai là bạn gái anh ấy?
- Anh ấy có biết tiếng Việt không nhỉ?

Mọi người đang bàn tán xôn xao thì đột nhiên khựng lại khi thấy Rick bước đi. Yến Nguyên cũng tiến lên phía trước trong sự ngỡ ngàng của mọi người và Diệu Anh.

Đôi mắt màu xanh lá của Rick đang vụt lên tia vui sướng. Cả đôi mắt lạnh lẽo của Yến Nguyên cũng trở nên ấm áp. Hai nhìn nhìn nhau chăm chăm, cứ như thế, lúc này cả hai chỉ còn cách nhau 1 bước chân.

Vừa lúc đó Nam Phong và Bảo Khánh lấy moto chạy ra, bắt gặp một cảnh tượng mờ ám như thế, trong lòng Nam Phong chợt dấy lên tia thù hận. Ánh mắt màu huyết của anh nhìn chăm chăm vào Rick, chàng trai ngoại quốc dường như đang có ý đồ với “mục tiêu bắn mũi tên tình yêu” của anh.

24. Chương 24.

Sân trường tan học phút chốc trở nên vắng lặng và gần như nghẹt thở với cái không khí này, khi mà một cô gái đẹp như thiên thần có vẻ ngoài lạnh lùng đang đứng cự li gần với một vị thần Apollo ngũ quan tuần tú. (Muốn biết Apollo là ai thì tác giả chỉ cho, search bác Google là biết liền, hể hể!)

Nam Phong quan sát từ xa mà máu từ từ được “hâm nóng”. Đôi mắt anh vốn dĩ đã đỏ thì nay càng trở nên đáng sợ.

- RICK! I VERE MISS YOU! (Rick! Tớ rất nhớ cậu!) – Yến Nguyên chợt reo lên vui sướng, choàng tay ôm lấy cổ Rick khiến anh ta cũng khá bất ngờ.

- Done! You can speak Vietnamese! (Được rồi! Cậu có thể nói tiếng Việt!) – Rick cũng ôm ngang eo của Yến Nguyên, vòng tay của anh siết chặt như sợ cô gái bé nhỏ chạy mất.

Bên này, Nam Phong cũng đang siết chặt... nắm đấm. Nhìn cái cảnh Yến Nguyên bị người khác ôm thì trong lòng anh nóng như lửa đốt, cứ như là đồ vật bị người khác cướp mất.

Yến Nguyên cảm thấy ngạc nhiên trước câu hỏi của Rick. Anh bạn này của cô biết tiếng Việt sao? Không được, phải kiểm chứng thôi!

- Cái gì? – Yến Nguyên rời khỏi cái ôm của Rick, hỏi.
- Tớ có thể nói tiếng Việt! – Rick nói rõ – ràng – rành – mạch từng chữ một.
- Cậu học khi nào? – Yến Nguyên như không thể tin vào tai mình nữa.
- Từ khi quen biết cậu! – Rick cười xòa nhìn cô.
- Nhưng sao cậu biết mình ở đây?
- Chỉ cần mình muốn thì biết thôi! – Rick lại cười.
- Bạn của cậu sao Nguyên? – Diệu Anh bước tới, hỏi.
- Ừ! Chính là “Anh bạn café” của mình đây! – Yến Nguyên cười nhẹ, kiểu cười hở 4 răng thù mị của công chúa thời xưa.
- Chào! Cậu thật là đẹp! Con gái Việt ai cũng đẹp! Tớ là Rick Jackson!
- Chào! Cậu quá khen rồi! Gọi tớ là Diệu Anh, Mai Diệu Anh!

Diệu Anh nói rồi nhào người lên ôm Rick theo kiểu xã giao của người phương Tây, gò má của hai người chạm nhau. Bảo Khánh nhìn thấy cảnh đó, đầu tiên là tròn mắt, tiếp theo, máu của cậu cũng bắt đầu sôi tì li, nhìn chăm chăm hai người kia.

- Đứng đây không tiện đâu! Hay là mình tìm chỗ ngồi nói chuyện đi!

Rick bắt giác nhìn xung quanh. Người Việt Nam còn nhiều phong kiến và hiếu kì quá, nhưng họ thật thân thiện và dễ gần, chẳng trách Yến Nguyên lại quyết định về nước. (Anh Rick thân mến, chị Nguyên của em không giống như “ người bình thường” đâu ạ. Ý em là chị ấy rất “ đặc biệt”. Hề hề!)

- Nguyên à, chúng ta chuẩn bị đi biển còn gì?! Hay là mời Rick đi cùng! – Diệu Anh nảy ra ý kiến.

- Cậu đi không? – Yến Nguyên quay sang hỏi Rick.

- Hai người đẹp mời đương nhiên là đi! – Rick cười hả hê mà không biết có hai “ Hỏa Diệm Sơn” đang ở khoảng cách không xa kia kìa.

- Được! Tớ và Diệu Anh chung xe! Còn cậu?

- Tớ có tài xế, còn cả vệ sĩ! – Rick bắt chợt thở dài.

- Ý à! Quên mất là đang đứng trước mặt con trai cưng của của Bộ Trưởng Bộ Ngoại giao Australia! – Yến Nguyên chọc cười Rick. Lần đầu tiên, ngoài Diệu Anh ra thì Rick là người khiến cô vui vẻ nhất.

Xung quanh, mọi người chợt nhìn thấy nắng mai từ “ Thiên thần băng giá” thì mọi thứ như nở hoa. Tim Nam Phong đập liên hồi. Nam sinh có mặt lúc đó thì ngưng hẳn một nhịp. Nụ cười tươi tắn của Yến Nguyên có sức công phá ghê thật, báỉ phục.

- Ủ ừ ừ! Đi thôi! – Rick vỗ bĩu môi, chọc cho cô và Diệu Anh cười.

Nói rồi cả 3 người cùng bước ra ngoài. Vệ sĩ đã lấy xe đến cho Yến Nguyên từ lâu nhưng không dám làm phiền bà chủ. Rick cũng có tài xế và vệ sĩ đi chung trên chiếc Limo màu đồng bóng loáng. Họ lên xe chạy đi cùng mấy vệ sĩ theo sau và một sự nuối tiếc cho đám học sinh trong trường.

3 người họ rời đi cũng là lúc Nam Phong quay lại xe, thao tác thật nhanh đội mũ bảo hiểm, đeo găng tay rồi đá chân chống. Bảo Khánh thấy vậy liền hoàn hồn, chạy lại bên anh, hỏi:

- Đi đâu?

- Đuổi theo!

Nam Phong nói vồn vện hai chữ rồi sụp kính của mũ bảo hiểm xuống, rượt theo hai chiếc siêu xe phía trước. Bảo Khánh hiểu ra vấn đề cũng liền làm y hệt anh. Một lần nữa, mấy học sinh lại tròn xoe con mắt kính ngạc. Mới vừa có hai chiếc siêu xa phóng đi thì ngay lập tức cũng có hai moto phân khối lớn vụt theo, thật làm người ta hết hồn.

Thanh Thúy từ nãy giờ đứng trên lan can phòng học, thu hết 90% chuyện xảy ra ở tầm mắt rồi quên luôn vai vế của Yến Nguyên và Diệu Anh. Chết tiệt, nhỏ hặn hai đứa người thấu xương thấu tủy, thế ngày trả thù.

- Sao em còn chưa về? – Khải Hoàng bất thành linh xuất hiện sau lưng nhỏ khiến nhỏ giật mình.

- Á! Anh làm em giật cả mình! – Thanh Thúy vỗ làm nũng.

- Em còn chưa trả lời câu hỏi của anh, sao em còn chưa về?

- Em mới trực nhật xong! Giờ mới định về! – Thanh Thúy tìm cái lí do hết sức ngoan hiền.

- Mới ngày đầu đã trực nhật rồi sao? Tội cho em quá!

- Không có gì đâu anh! Em trực thay bạn em! – Tiếp tục “ chém gió thành bão”.

- Woa! Em thật là tốt! Đi, anh mời em một bữa có được không?

- Được chứ ạ! Để em gọi cho chú tài xế!

- Alo! Hôm nay không cần đón cháu, cháu đi với bạn!

- ...

- Được rồi!...* Cúp máy quay qua Khải Hoàng*... Đi thôi anh! – Thanh ập

- Đi thôi! – Khải Hoàng cũng cười rồi... nắm tay nhỏ dẫn đi mà không hề hay biết rằng Thanh Thúy của mình đang cười đều cả hai phía. Anh này thật sự bị tình yêu làm mờ mắt rồi. Tội nghiệp!

[...]

Vũng Tàu, một trong số những bãi biển vàng của Việt Nam. Không khí mùa thu, gió thổi nhẹ nhẹ, mặt biển gợn sóng lăn tăn theo từng cơn gió.

Yến Nguyên và Diệu Anh cởi giày, rồi bước xuống bãi cát vàng im ắng. Chiều tà, không khí thật thoải mái lại vắng lặng ít người. Gió thổi mát rượi, phả vào mặt của hai “thiên thần” đang dang tay ra, ngửa mặt đón gió. Rick tay dắt túi quần bước theo sau hai cô gái, thỉnh thoảng mỉm cười nhìn tấm lưng nhỏ của Yến Nguyên.

Xa xa, hai chiếc moto ngừng lại, tạo nên một sự chú ý không hề nhẹ ấy cô gái gần đó. Nam Phong và Bảo Khánh tháo mũ bước xuống, ngay lập tức mấy cô gái đổ rần rần.

Bảo Khánh đẹp như tài tử phim truyền hình, chợt nở một nụ cười lấy lòng tỏa nắng với cái răng khểnh duyên vô cùng. Hoa tai sáng lấp lánh càng tạo cho cậu một vẻ đẹp ấm áp hút người.

Nam Phong lạnh lùng với một chiếc hoa tai màu tím, gương mặt đẹp như thiên sứ. Đôi mắt màu huyết toát lên vẻ hoàn mỹ cao quý, xoáy sâu tận tâm can người đối diện nếu đối phương dám nhìn thẳng.

Ngay lúc này đây, đôi mắt của họ dán chặt vào hai tấm lưng nhỏ nhắn xa xa ngoài bãi cát, không quên tặng cho anh bạn ngoại quốc bên cạnh một cái nhìn “thù hận”.

Không có thời gian để chần chừ thêm phút nào nữa, Nam Phong và Bảo Khánh quyết định mặt kệ hai chiếc xe rồi bắt đầu đóng vai paparazi, đi theo để phỏng anh bạn ngoại quốc nổi tiếng.

Lần đầu tiên cả hai cùng có hành động kì lạ như thế nhưng cũng không biết lí do luôn. Chỉ biết là trong lòng đang không có thiện cảm với Rick thôi. Cả hai giữ khoảng cách nhất định, có thể nghe được họ nói gì, liên tục bám theo 3 người kia khiến ấy cô gái không khỏi tròn mắt kinh ngạc cho hai “Hot boy” có hành động không giống ai kia.

- Rick này, hình như lâu rồi chúng ta không đi biển? – Yến Nguyên cười tươi, đi gần mép nước rồi dùng chân nghịch nước.

- Yes! Lâu rồi! – Rick cũng xoắn ống quần, cầm giày đi theo hai cô.

“Cái gì? Hai người đó thân tới mức có thể nói mấy lời như thế à?” – Nam Phong khó chịu nghĩ.

- Nguyên, cậu có thích cái này không? – Diệu Anh ngước mặt lên, dang hai cánh tay rồi khép hờ mắt, tận hưởng làn gió mát rượi.

Bùm! Bùm! Bùm!

Trái tim của Bảo Khánh như muốn nhảy ra ngoài với cái cảnh trước mắt. Cậu bị gì thế này? Thôi chết, chắc là trúng tà mất rồi! Hay là hôm nay thời tiết xấu nên không khỏe? Không đúng, hôm nay nắng trong veo, trời trong vắt, gió trong xanh mà. KỠ LẠ! ĐÚNG LÀ KỠ LẠ! Một lát về thành phố phải đi gặp bác sĩ mới được.

- Gió à? – Yến Nguyên cũng làm động tác giống Diệu Anh.

- Ừ! Cậu thích không?

- Thích! Rất thích!

- Mình cũng vậy. Thật là dễ chịu!

- Hai người đói chưa? Chúng ta đi ăn hải sản! Đang ở biển mà! – Rick dùng chân đá nước biển dạt vào bãi, hỏi.

- Cũng được đó! – Diệu Anh.

- KHÔNG! Mình không muốn! – Yến Nguyên không thích thức ăn bên ngoài, nói đúng hơn là không quen nên đâm ra ăn không được.

- À! Không sao đâu! Lúc này tớ có bảo một vệ sĩ đi tìm nhà hàng hải sản nào ngon sau đó dẫn họ làm rồi. Đúng sở thích của cậu. Còn Diệu Anh chắc cũng có khẩu vị giống Sharon, tớ đoán thế! – Rick tay dứt túi quần, ngược mặt lên cười điệu nghệ.

25. Chương 25.

- Rick à, nếu nói cậu chưa có bạn gái thì tớ không tin đâu nhá!? Chu đáo lại handsome như cậu thì có cô gái nào mà không thích! – Diệu Anh xoay người nhìn Rick, giọng nói pha chút tình nghịch trẻ con.

- Vậy cậu có thích không? – Rick hỏi đùa nhưng làm bộ nghiêm túc.

- Có! Nhưng là thích được làm em gái! Hihi!

- You vere smarts! But... Except for one person! (Cậu thật sự rất thông minh! Nhưng... Ngoại trừ một người!) – Rick ngửa mặt lên trời nhìn những đám mây màu cam như chiều sáng kia, giọng nói và đôi mắt pha chút buồn bã khê liết nhìn Yến Nguyên.

- R-i-c-k! – Yến Nguyên khê thở dài, nói một chữ nhưng dài tựa mười câu.

Đột nhiên Rick lại cười tươi sao tiếng gọi của Yến Nguyên, nói:

- I forget it! (Tớ quên rồi!)

- Vậy là tớ đã hiểu. Thôi! Không nói nhiều nữa, đi ăn thôi!

Diệu Anh kéo mọi người trở lại cuộc vui trước khi bầu không khí trở nên ảm đạm. Thế là, ba người bọn họ tiến về một nhà hàng hải sản theo hướng dẫn của vệ sĩ của Rick.

“ Anh chàng ngoại quốc đó, anh ta thích cô ấy à? Không được! Không được! Nên tiếp tục bám theo thì hơn!”. Suy nghĩ này của chàng trai nổi tiếng băng tăn như Nam Phong mà đồn ra ngoài thì có nước độn thổ.

- Đi theo nữa không? – Bảo Khánh bất chợt hỏi anh.

Ọc! Ọc! Ọc!

Dạ dày của Bảo Khánh đang biểu tình. Nhìn cậu, Nam Phong lười biếng nói:

- Khánh à, tội nhĩ? – Nam Phong nói xong không thèm nhìn sắc mặt Bảo Khánh khó coi tới cỡ nào, tay ung dung cho vào túi quần bước theo ba người kia. Cậu cũng đang đói, thôi thì chịu mất mặt một lần cho xong.

Nhà hàng hải sản...

Yến Nguyên, Diệu Anh và Rick đang ngồi đợi món, cười cười nói nói vô cùng vui vẻ thì đột nhiên, quản lý chợt chạy ra mở cửa cho ai đó.

- Cậu Hai, cậu Phong, vinh hạnh, vinh hạnh! – Nhìn quản lý trán bịnh rịn mồ hôi mở cửa, xem ra rất căng thẳng à nha.

Không biết là có duyên hay là oan gia, đám vệ sĩ của Rick lại chọn trúng phóc nhà hàng kiêm khách sạn của tập đoàn Lê Gia, một trạm dừng chân của các thành viên trong công ty hoặc là gia đình khi đi nghỉ mát ở đây. Lại chạm mặt nhau rồi, kịch tính đây.

- E hèm! Mang hết hải sản ngon ra đây!

Bảo Khánh giả vờ như không thấy có ba gương mặt đang trở nên u ám, cùng Nam Phong bước tới ngồi... kế bên Yến Nguyên, Diệu Anh và cả Rick. Đây là kế hoạch mà cậu cùng với Nam Phong mới nghĩ ra khi nhìn thấy ba người bọn họ bước chân vào nhà hàng. Ai bảo cả trăm quán khác không chọn, vào đây làm chi, nhất định cho cha nội ngoại quốc bẽ mặt chơi.

- À dạ! Cậu Hai, cậu Phong thứ lỗi, hải sản vừa được bàn bên cạnh mua hết rồi ạ! – Quản lý đưa ống tay áo đưa lên chậm mồ hôi. Xem ra hai thiếu gia Nam Phong và Bảo Khánh rất khó hầu hạ đây mà.

- Cứ mang hết ra! – Nam Phong lạnh lùng nói nhưng trong lòng đầy thích thú.

- Các cậu có biết lịch sự không đấy? – Rick bắt đầu dõ lên tiếng, mày anh vì khó chịu mà chau lại.

- Ấy dạ! Đây là nhà hàng của tôi, tôi thích như thế! – Bảo Khánh kên kên kiệu kiệu nói.

- Chúng ta đi! – Diệu Anh đột ngột lên tiếng. lửa giận trong người cô sắp “ bùng phát” rồi.

Nghe giọng nói quen thuộc kia, Bảo Khánh bất tri giác giật mình. Thôi chết rồi, chỉ lo trả đũa mà quên mất cô ấy! Làm sao bây giờ, làm sao đây hả?

Đầu óc của cậu đang ong lên, tai thì hình như ù luôn rồi. Trước giờ cậu chưa từng tán gái mà chỉ có gái nó tán cậu nên lần này coi như xong. Khánh ơi là Khánh, lần này thì khỏi mơ mộng nghe chưa?!

Còn Nam Phong và Yến Nguyên thì sao nhỉ? Còn phải nói, ánh mắt Yến Nguyên thì âm luôn, nhìn chăm chăm anh Nam Phong nhà mình, người bình thường là đóng băng rồi, vì là Nam Phong nên “ miễn dịch” được.

- Quá đáng! – Cuối cùng Yến Nguyên cũng mở miệng.

Thành công! Nam Phong đã chọc tức được Yến Nguyên. Anh đứng dậy, đi đến trước cô rồi mặt kề sát mặt, nói nhỏ một câu:

- Vì cô chọc giận tôi!

Bụp!

Thấy hành động vô lễ của Nam Phong, Rick không tiếc giáng cho anh một đấm muốn gãy xương hàm, máu theo khóe miệng chảy ra. Bảo Khánh phản xạ nhanh, vội đỡ lấy anh.

Yến Nguyên và Diệu Anh như chết đứng, căng tròn mắt nhìn họ. Quản lý nhà hàng còn căng thẳng hơn, mồ hôi tuông như suối. Bị động, hai đội vệ sĩ của Rick và cả Yến Nguyên từ ngoài cửa ủa vào.

Nam Phong vì bị đánh bất thành linh nên loạng choạng, cũng may chưa ngã. Anh ngược đôi mắt đỏ ngầu như ác quỷ lên, sẵn tới đâm vào mặt Rick. Lần này vệ sĩ cũng không kịp phản ứng, chỉ khi Rick đã “ ăn” trọn một quả đấm mới ngăn được Nam Phong.

Chát!

Yến Nguyên tức điên lên, không kiềm chế được mà tát vào mặt Nam Phong một tát. Cô tức đến đỏ mắt, ánh mắt như nuốt chửng anh, hoàn toàn không bị vẻ nguy hiểm của anh dọa sợ.

Diệu Anh giật mình, đưa tay lên che miệng. Cả Bảo Khánh, Rick, quản lý và vệ sĩ của Yến Nguyên cũng bị một phen bất ngờ.

- Quá đáng! Anh nghĩ anh là ai hả? Gây sự với người khác, lại còn đánh người vô cớ! – Yến Nguyên sau cơn giận thì lạnh giọng, thẳng thừng giáo huấn Nam Phong.

- Cô là ai mà dám lên giọng dạy bảo tôi? – Nam Phong như con thú xổng chuồng, nhào tới định nắm cổ áo Yến Nguyên thì anh bị Bảo Khánh giữ lại, còn Yến Nguyên thì được vệ sĩ ngăn ra.

- Phong, đủ rồi! – Bảo Khánh dùng hết sức mới kéo nổi Nam Phong.

- Cô ta nghĩ cô ta là ai? Hả? Nói cho cô biết, tôi đây còn lâu mới cần đến cô. Đừng có chút nhan sắc thì kên kiệu! – Nam Phong cứ chồm chồm tới như muốn nhai tươi Yến Nguyên.

Yến Nguyên như mặt hồ tĩnh mịch, không một chút sợ sệt liếc anh một cái rồi quay sang cái cầm vẩy máu, quai hàm sừng tấy của Rick, ân cần hỏi:

- Rick, chắc cậu đau lắm! Diệu Anh, chúng ta ra về, cậu tự lấy xe, mình chung xe với Rick!

- Được! Chúng ta về! – Diệu Anh cũng lo lắng cho Rick, nhưng chỉ là quan tâm bạn bè thôi.

Nói xong, Yến Nguyên đỡ Rick một bên, bên còn lại ột vệ sĩ khác đỡ rồi cùng Diệu Anh và mấy người bọn họ bước ra khỏi cửa, tiến về thành phố với cái bụng rỗng tuếch.

Rầm!

Cái bàn bằng gỗ bị Nam Phong nện ột cú gãy tét bét. Mấy nhân viên cộng với quản lí xem tí nữa là nhặt tìm từ dưới đất lên.

- Chết tiệt! Cô dám tát tôi! Để rồi coi...! – Nam Phong bỏ lửng câu nói vì cơn đau ở quai hàm.

- MANG HỘP SƠ CỨU RA, CẢ ĐÁ LẠNH VÀ TÚI CHUỒM! LUỘC TRỨNG LUÔN CHO TÔI! – Bảo Khánh hét với nhân viên nhà hàng, ngay lập tức hộp sơ cứu được mang ra, một người khác chạy đi luộc trứng.

Nam Phong giật mình trước những gì vừa nghe thấy, vô cùng lo lắng và rất sợ sệt nhìn Bảo Khánh, mắt muốn lộn ngược, nói ra mấy chữ:

- Đừng nói cậu thích tớ nha?

- Cậu có điên không! Đàn ông chết, à không, phụ nữ chết hết cũng không chọn cậu! Mà cậu cũng lạ, mới giận dùm dùm giờ hỏi vậy! Cậu là bạn chí cốt của tớ, làm vậy không được à? – Bảo Khánh nóng máu tuông một lèo.

Nam Phong nhìn Bảo Khánh gật gù vẻ hiểu dữ lắm hiểu, thôi thì cứ ” giao trứng cho ác” một lần vậy.

Thế là, một tên công tử bột ngồi chườm đá rồi lăn trứng gà ột đại thiếu gia. Tên đại thiếu gia cứ lo lo nhìn tên công tử bột, báo hại bị tên công tử bột ký ột cái.

Sau khi “ sơ chế” vết thương trên mặt, Bảo Khánh để Nam Phong tự quần băng gạc cho cái tay mới “ giận cá chém thớt”. Đúng là khi bực ở bên bạn bè là “ hạ hỏa”.

Nói thì nói vậy thôi chứ thật ra Nam Phong còn rất giận. Cô vì tên ngoại quốc đó mà dám tát anh. Yến Nguyên ơi, cô nên về ăn mừng đi, cô là người mà Nam Phong tôi may mắn để ý tới rồi cũng vinh hạnh đi khi “ cái tát đầu” của tôi bị cô cưỡng mất. Tôi sẽ cho gã đó biết tay, cả cô nữa!

Bảo Khánh cũng chẳng màng mà để ý tới Nam Phong nữa. Bây giờ cậu đang nghĩ tới Diệu Anh. Lúc cô sắp bước ra cửa còn lườm cậu một cái đầy phần nộ.

Không biết Diệu Anh có giận mình không nhỉ?

(T/g: Tất nhiên là có!)

Không biết mình có bị “ mất điểm” không nhỉ?

(T/g: Tất nhiên là có!)

Không biết Diệu Anh có thích tên tóc vàng kia chưa nhỉ?

(T/g: Hỏi đi rồi biết!)

...

...

Không biết mình có thích Diệu Anh không nhỉ?

Vừa nghĩ đến đây thì Bảo Khánh chợt lắc lắc cái đầu xua đi ý nghĩ đó. Nhưng người cậu xui lợ. Cứ nghĩ tới việc Diệu Anh cười với tất cả mọi người trừ cậu là trong lòng cậu như có kiến bò, ngứa ngáy khó chịu. Haizzz... Tất nhất nên đi gặp bác sĩ tâm lí và đó là quyết định của Bảo Khánh.

Quản lý cùng mấy người người làm đứng nhìn hai thiên sứ đang suy mà há hốc mồm kinh ngạc. Ai cũng tròn xoe mắt, chẳng hiểu lúc này hai người làm vậy là có ý gì? Rồi bây giờ ngồi thần thờ làm gì? Đánh nhau làm gì? Tát nhau làm gì?

Sau một hồi ngắm nhìn họ, ai cũng trở về công việc của mình. Được một lúc, Nam Phong và Bảo Khánh cũng đi tìm chỗ đậu xe lúc này rồi quay về thành phố. Vì là xe của người nên mấy fan giữ kỷ lắm à nghe, cũng tốt đó chứ.

Trên đường về thành phố, cả hai tiếp tục nghĩ về Yến Nguyên và Diệu Anh. Một người lo lắng còn một người bức tức. Chỉ có điều, cả hai không nhận ra rằng, từ tận tâm can của họ, hạt giống của tình yêu đã được tưới nước sau bao tháng ngày hạn hán và đã nứt vỡ.

26. Chương 26.

Tầng 30 của một khách sạn rất lớn ở TP.HCM, Rick đứng nhìn xuống dòng người tấp nập bên dưới, bàn tay không tự chủ đưa lên sờ nhẹ vào quai hàm đã sưng gần 2 ngày nhưng trong lòng lại cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

Chính tay Yến Nguyên đã chườm đá rồi lăn trứng gà cho anh, lại còn giúp anh bôi thuốc, thật là tuyệt mà.

Cũng tại tên khốn đó, nếu không có hai cô gái đứng đó thì anh ta đã cho vệ sĩ nện cho tên khốn dám đánh vào mặt con trai của Ngoại Trưởng Bộ Ngoại giao Australia.

Anh dám cam đoan tên đó có tình cảm gì với Yến Nguyên đây mà. Không được, bằng mọi giá thì Rick Jackson anh mới là người xứng đáng ở cạnh Yến Nguyên. Anh quen Yến Nguyên lâu như vậy, đối đãi với cô ấy tận tình như vậy, cô ấy còn vì anh mà đánh tên kia thì chắc chắn cô ấy cũng bị rung động bởi tình cảm của anh rồi.

Còn nhớ cách đây 1 năm, anh tỏ tình như bị cô từ chối, vậy mà anh vẫn không bỏ cuộc đó thôi. Lần này chẳng những tránh mặt ba anh trốn đi mà còn là vì một người con gái châu Á, vậy cũng đủ hiểu Yến Nguyên quan trọng như thế nào đối với Rick. Anh đã bay hàng nghìn ki-lo-met để đến được đây thì chắc chắn sẽ giành được trái tim băng giá của Yến Nguyên mà thôi.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Rick không tự chủ mà nhếch lên cười tà mị. Vì Yến Nguyên, anh sẽ không từ mọi thủ đoạn để dành được cô ấy, nhất định là vậy.

- Yến Nguyên, anh sẽ để em yêu anh, cam tâm tình nguyện yêu anh.

(Ầy da, sau này Rick sẽ hợp tác với một người để cản trở tình cảm của Nam Phong và Yến Nguyên, với ý định chiếm đoạt. Haizzzzz... Còn nói yêu Yến Nguyên, rõ ràng chỉ xem cô là một vật thuộc quyền sở hữu mà thôi!)

[...]

Sân trường Nobla School vẫn ồn ào nhộn nhịp như thường ngày. Đã 2 ngày trôi qua, Nam Phong và Bảo Khánh không có đi học, gây tổn thất cho tâm tình của không ít nữ sinh hậm mộ họ. Nhớ nhớ nhưng nhưng, rồi cuối cùng cũng chỉ là thăm thương trộm nhớ. Mà chắc gì đã yêu thật, hay chỉ vì cái nhan sắc tài tử điển trai cộng với tài sản triệu đô, chỉ người trong cuộc mới biết à nha!

Hôm nay xe của Yến Nguyên mang đi bảo dưỡng nên dành cho tài xế chở đến trường, buộc Yến Vy phải đi xe bus tiếp tục. Mà suy cho cùng, hai chị em cùng cha khác mẹ này cũng khá là giống giống đây. Yến Vy cũng như Yến Nguyên, miễn nhiệm với “ giai điệu” lại có con mắt thẩm mỹ và tinh tế không kém gì “ chị” mình đâu.

Nói Yến Vy không đẹp bằng Yến Nguyên là vì nhỏ dùng mỹ phẩm sớm và một phần duy truyền nhan sắc từ mẹ nên không bằng Yến Nguyên, nhỏ lại hay trang điểm đậm nên da có phần thua xa Yến Nguyên, vậy thôi.

(Yến Vy sau này sẽ có một thời lâm li bi đát và Yến Nguyên cũng bị làm ẽm lòng nè! Hai người, suy cho đến cùng thì cũng là chung một dòng máu mà!)

Không hiểu cơ cớ gì mà lúc Yến Nguyên xuống xe cũng là lúc Yến Vy từ trên xe bước xuống. Hôm nay Yến Nguyên không đi cùng vệ sĩ, cho họ nghỉ ngơi ít ngày. Thế là, mấy học sinh khác lại có dịp bàn tán, chỉ trở bình phẩm hai người này.

Yến Vy thì cao cao tự đại, quyết định đi ngang hàng với Yến Nguyên cho bằng được. Yến Nguyên cũng chẳng bận tâm làm gì, tiếp tục ngẩng cao đầu mà bước tới.

- Cô, lùi lại! – Yến Nguyên vẫn bước đi, giọng nói có phần chùng mực một chút, âm lượng cũng nhỏ hơn một chút

- Sao... sao tôi phải lùi? – Yến Vy đâu dễ chịu thua, đốp lại liền xì bóc.

- Bây giờ có lùi không thì bảo? – Vẫn là giọng nói lạnh tựa băng tan đó.

- Không! – Yến Vy không sợ trời đất gì trả lời lại.

Nghe câu trả lời không vừa ý, Yến Nguyên khựng lại, nhíu mày nhìn qua Yến Vy, nói:

- Chán sống?

Câu hỏi làm nhỏ rùng mình. Nói xong, Yến Nguyên quay lưng bước đi, bỏ lại Yến Vy với vẻ mặt giật mình sợ hãi, không biết hôm nay ăn gan cợn hay gấu mà dám nói chuyện với cô như vậy.

Ring! Ring! Ring!

Di động của Yến Vy chợt đổ chuông, là Mỹ Ngọc. Hai ngày nay vì chuẩn bị kế hoạch phục thù mà Mỹ Ngọc đã nghỉ học. Yến Vy bắt máy:

- Tao nghe!

- ...

- Chắc chứ?

- ...

- Ủ!

- ...

- Được! Mọi chi phí mẹ tao trả!

- ...

- Được! Tạm biệt!

Yến Vy cúp máy, khoe miệng vẽ thành một nụ cười đắc thắng giả nguy hiểm rồi vừa đi vừa cười kinh dị trở về lớp.
[...]

- Chào Nguyên! – Diệu Anh rời mắt khỏi cuốn sách, cười chào Yến Nguyên, vừa lúc Yến Vy bước vào.

- Hôm nay đi học sớm vậy? – Yến Nguyên để cặp xuống, đi đến bàn của Diệu Anh, không quên lườm Yến Vy một phát.

- Tâm trạng tốt! A, hình như cậu không được thoải mái?! – Diệu Anh lo lắng nhìn Yến Nguyên khi thấy cô bất lực ngã người ra sau ghế, dùng tay xoa xoa thái dương.

- Một chút! Chắc do thời tiết!

- Có uống thuốc chưa?

- Không cần! Nghĩ ngơi chút sẽ khỏi!

- Vậy sao cậu không ở nhà, tới trường làm gì?

- Done! Stopping problems, now! Ok? (Được rồi! Dừng vấn đề này lại ngay bây giờ! Được chứ?)

- No problem! (Không thành vấn đề!) – Diệu Anh bĩu môi nói. Thật là làm ơn mất oán.

Bên ngoài đột nhiên vang lên những âm thanh reo hò, toàn bộ đều là giọng nữ. Yến Nguyên và Diệu Anh cũng chẳng thiết quan tâm là kẻ nào, cô trở về chỗ ngồi nghe nhạc còn Diệu Anh tiếp tục đọc sách, Yến Vy cũng ngồi nghe nhạc nên không nghe được mấy tiếng la hét đó.

- Hội trưởng thật là phong độ à nha!
- Không biết Hội trưởng có bạn gái chưa nhỉ?
- Còn phải nói, chẳng phải là “ Miss Teen” Thanh Thúy đó sao?
- Huhu! Đau lòng quá!
- Nhưng hai người thật xứng đôi, chị Thúy còn là Hội phó nữa kìa!

Blo...bla...blo...bla...

Khải Hoàng cũng có nhiều người hâm mộ lắm chứ, chỉ là lượng fan của anh chịu thiệt, đứng sau Nam Phong và Bảo Khánh một tí.

Khải Hoàng nghe những lời cuối thật êm tai. Cả anh cũng muốn tỏ tình và thành một cặp với Thanh Thúy lắm đó chứ, nhưng trong lòng thì mong rằng sau khi tốt nghiệp Phổ thông mới tiến tới. Bây giờ anh đang đến lớp tìm Thanh Thúy đây mà.

Khải Hoàng bước vào lớp đảo mắt một vòng, nữ sinh vẫn hò reo bên ngoài không ít. Ánh mắt anh đáp lại ở chỗ Yến Nguyễn vì cứ ngỡ là Thanh Thúy. Cô ngồi chống tay xuống bàn dưới, mặt lại quay vào trong.

- Thúy à, chúng ta...

27. Chương 27.

Khải Hoàng đặt tay lên vai Yến Nguyễn, vừa xoay người cô lại vừa nói, đang nói thì lại cứng họng vì trước mắt anh là gương mặt của thiên thần bằng giá cực kỳ xa lạ. Cô ấy là ai? Tại sao lại ngồi chỗ của Thanh Thúy? Cô ấy thật đẹp!

Yến Nguyễn bực mình nhú mày, giật dây phone khỏi tai, trừng mắt hỏi:

- Quen sao? – Nói rồi, cô lấy tay phui phui vai.

Giọng nói âm độ của cô khiến Khải Hoàng thoáng rùn mình một cái, nhưng cũng nhanh lấy lại hình tượng, đáp:

- À! Xin... xin lỗi! Tớ nhầm! – Khải Hoàng hơi bối rối, tim anh đột nhiên đập bùm bùm khi nhìn thấy Yến Nguyễn.
- T-r-á-n-h! Và cũng đừng lầm tôi với ả đó! – Yến Nguyễn bực bội đứng dậy ra khỏi lớp, đi xuyên qua đám fan hâm mộ của Khải Hoàng đang nhìn mình bằng ánh mắt nãy lửa.
- Này! – Diệu Anh cười cười gọi anh, mắt vẫn dán vào quyển lịch sử dày cộm.
- Gọi tớ á? – Khải Hoàng ngu ngơ hỏi, tim vẫn còn loạn nhịp vì ai kia.
- Ừ! Đừng chọc giận Yến Nguyễn! Cô ấy sẽ khiến anh đóng băng đó ông anh à! – Diệu Anh vẫn không thèm nhìn lên một cái.
- À! Đã biết!

Khải Hoàng nghe xong thì lủi thủi ra khỏi lớp, quên luôn cả mục đích mình đến đây. Cô ấy tên là Yến Nguyễn à? Tên thật đẹp! Nhưng sao cô ấy lạnh lùng quá? Còn gương mặt nữa, cô ấy thật xinh đẹp!

Đám nữ sinh hâm mộ thấy Khải Hoàng suy tư như thế thì không khỏi ôm tim đau đớn. Vậy là anh đã trúng tiếng sét ái tình rồi sao? Nhưng chẳng phải người anh thích là “ Miss Teen” Thanh Thúy hay sao? Thật là khiến đám fan đau đầu.

- A! Anh Hoàng! Anh đến tìm em à?

Thanh Thúy mới tới, vừa thấy Khải Hoàng hôn hờ tới chào hỏi. Nhưng... Khải Hoàng im re làm nhỏ giết mình. Bình thường thì anh đã để ý mình từ xa rồi chứ, hôm nay sao kỳ vậy?

Thanh Thúy lấy tay xua xua trước mặt Khải Hoàng khi anh đi qua người nhỏ. Nhưng kết quả một lần nữa làm nhỏ giết mình. Anh chẳng những không ngược lên hỏi mà còn không thèm nhìn mình một cái, đi lướt qua nhỏ làm nhỏ sưng người!

Một mớ câu hỏi bắt đầu nhảy lung tung trong đầu Thanh Thúy, đành phải dùng khổ nhục kế thôi. Nghĩ tới đây, Thanh Thúy làm bộ mặt hiền từ, hôn đi lại đám fan của Khải Hoàng, giọng nói hết sức dễ nghe, hỏi:

- Mấy bạn có biết anh Khải Hoàng bị làm sao không vậy?

- Lúc nãy anh ấy tới lớp tìm Thúy nhưng không gặp Thúy, lại nhận nhầm với một nữ sinh kiêu ngạo nào đó, bị cô mắng vài câu nữa chứ! – Một nữ sinh đại diện đáp lại.

- Vậy à? Thật cảm ơn bạn nha! Thôi chào mấy bạn, Thúy vào lớp đây!

Thanh Thúy làm bộ làm tịch cười chào rồi bước đi, miệng toét mà trong lòng thì xấu xa. Nhìn nhầm sao? Chắc là con nhỏ Yến Nguyên đó rồi! Khải Hoàng lại còn có thái độ như thế! Không được, tuyệt đối không được! Nếu anh Hoàng mà thích con đó thì nguy to mất! Phải ra tay trước thôi! Thanh Thúy nghĩ xong, trở về lớp, bắt đầu tìm tòi nghiên cứu kế hoạch chi tiết.

[...]

Trên sân thượng của dãy phòng giáo viên, Yến Nguyên đứng tựa hai khủy tay lang cang. Gió thổi mát rượi, hất tung mái tóc mượt như lụa của cô, tạo nên một thiên thần trong gió.

Gió, lại là gió! Đối với cô, ngoài khói trắng của café thì gió là tuyệt nhất trên đời, nó khiến cô vừa thích vừa ghét. Thích vì gió mát, gió làm dịu lòng người. Ghét vì gió nghịch ngợm, phá á tóc của cô rồi mù cả lên. Yến Nguyên khẽ cười, nụ cười tỏa nắng.

Tai phone nhẹ nhàng vang lên bài hát Petrayal khiến tâm hồn của Yến Nguyên nhẹ nhàng bay bổng. Cô lại ngửa mặt ra đón gió, tận hưởng cái không khí hiếm có ở một đất nước nhiệt đới.

- Thích lắm à?

Một giọng nam chứa khí chất lạnh lùng phát ra. Yến Nguyên nghe được vì bài hát thuộc thể nhạc nhẹ, không đến mức ảnh hưởng đến các giọng nói khác.

Theo phản xạ, cô quay người lại nhìn. Bất giác, hai ánh mắt đối nghịch màu, vừa âm lãnh vừa cô đơn chạm vào nhau. Cứ như thế, Nam Phong và Nguyên nhìn nhau chăm chăm. Được một lúc cô cũng trở lại tự thế cũ.

- Cậu, còn chưa trả lời câu hỏi của tôi?

Nam Phong tiến đến đứng cạnh cô, hai tay cũng chống vào lang cang. Yến Nguyên khẽ nhìn qua anh, một nửa gương mặt bên trái. Gió hất tung mấy tóc màu hạt dẻ, lộ ra vầng trán trí thức. Làn da trắng, mũi cao, môi cong và một đôi mắt màu huyết đỏ rực như máu. Cái hoa tai đá quý màu tím khiến Nam Phong càng đẹp mê người.

Chợt Yến Nguyên nhớ lại chuyện xảy ra hai ngày trước, khóe mắt chợt hiện lên một sự bức tức, càng nhìn chăm chăm anh hơn. Không biết tai nghe của cô đã được tháo lúc nào.

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó! Cậu, còn giận không? – Nam Phong hỏi một câu làm Yến Nguyên thoát ngạc nhiên, nhưng rồi cô cũng bình tĩnh lại, cười nhạt.

- Tôi và cậu, có gì phải giận! Chỉ là, cậu đánh bạn của tôi, hôm nay lại lên đây hỏi tôi như thế là có ý gì? – Ánh mắt cô thu lại, rời khỏi gương mặt tuấn tú kia mà nhìn về phía xa.

- Tôi cũng không biết! Là tôi đặc biệt có hứng thú giao tiếp với cậu! Bỏ qua chuyện cũ, làm bạn? – Nam Phong nghiêm túc nói, mắt vẫn nhìn đi nơi khác.

- Hứng thú? Tôi nào phải món hàng để cậu gây cảm hứng! Lại càng không thích là bạn với một kẻ bốc đồng! – Yến Nguyên nói xong, biểu hiện lạnh lùng rời khỏi chỗ này, để lại Nam Phong với một sắc mặt vô cùng khó coi.

Là anh đã hạ bệ, chủ động lên tiếng trước. Vậy mà Yến Nguyên cô lại chẳng coi Nam Phong anh ra gì, rõ quá đáng! Cô đúng là cao cao tự đại, tự ình là đúng! Trần Hùng Nam Phong anh xưa nay coi đàn bà con gái như rác, cô may mắn được để ý mà chẳng biết quý trọng, lại còn dám tát anh vì một kẻ khác! Ôi trời, anh chết trong suy nghĩ mất thôi.

Không lẽ những gì Bảo Khánh nói là thật, là anh đang bắt đầu có biểu hiện tâm lí về người khác phái? Ấy dà, không khéo có vấn đề về giới tính cũng nên. Tốt nhất nên nghe tên lẩm mồm Bảo Khánh là đi gặp bác sĩ tâm lí! Đúng rồi, nên đi gặp bác sĩ một phen.

Nghĩ ngợi hồi lâu, Nam Phong xoay người rời khỏi sân thượng, đi tìm Bảo Khánh giải khuây một tí. Hai ngày căng thẳng đúng là khó chịu, nên đưa xe cho thoải mái một tí.

[...]

Hai tiết đầu trôi qua, Yến Nguyên ngồi nghe nhạc. Xem ra hôm nay cô rất không khỏe, không biết là chuyện gì nữa. Nam Phong và Bảo Khánh thì vẫn mất tích, không thêm vào lớp thì đúng hơn. Diệu Anh đang lo lắng cho Yến Nguyên nhưng cô vẫn cứng đầu, không chịu đi khám bác sĩ, thật là hết chỗ nói.

Sau giờ, ra chơi, lớp 11a3 có giờ học bơi lội, chung tiết với lớp 12a3, tức là lớp của... Khải Hoàng.

Đúng là cái lớp quý tử, giờ học bơi mà cứ như trình diễn thời trang đi biển. Nữ thì màu mè lòe loẹt, nam thì hoa văn sinh động, đúng là “khoe của”, loại người mà Yến Nguyên và Diệu Anh ghét nhất. Bọn này cứ thi nhau ưỡn ưỡng ẹo ẹo, lượn lượn lơ lơ rồi lại nói là... khởi động. Khổ nỗi gặp huấn luyện viên để tính nên chả la mắng gì.

Thanh Thúy biết là học chung với với lớp khác vậy nên chọn ình một bộ đồ bơi vô cùng nổi với gam màu đỏ. Da trắng, eo thon, số đo khá là chuẩn nên nhỏ vô cùng tự tin với “Nice Body” tự phong của mình. Yến Vy còn chơi sốc hơn, quát nguyên bộ bikini 2 mảnh màu nude, nhìn xa mà không soi kĩ thì bảo đảm nhầm lẫn 100%.

28. Chương 28.

Vừa vào được một lúc thì Nam Phong và Bảo Khánh từ đâu xuất hiện với bộ đồng phục bơi lội. Ôi trời ơi, hai người này mới thật sự là sở hữu “Nice Body” nè. Nam thì ngưỡng mộ mà nữ thì muốn phụt cả máu mũi cả ra.

- Ôi! Anh Phong, em yêu anh!

- Người đâu mà đẹp quá!

- Chỉ bí quyết đề!

...

Sáu múi, da màu lúa mì, cơ bắp săn chắc, bảo đảm 90% là không có mỡ thừa, lại thêm vẻ lạnh lùng cao ngạo nữa, hai người này quả là đốt tim đối phương.

(Tác giả còn muốn phụt máu mũi! Ai có hứng thú thì đi xem bộ Anime “Trò đùa của thần linh” ấy, rồi tưởng tượng body của Nam Phong và Bảo Khánh nha.)

Vì đây là hồ bơi trong nhà, lại được lắp kính trong suốt nên cứ như ở biển nhân tạo, có nắng có nước, y hệt khu nghỉ mát. Cộng thêm trường học chuẩn quốc tế nên có cả ghế bố để tắm nắng, quá tuyệt.

Hai chàng trai tài tử đi sượt qua đám người đó, chọn hai cái ghế rồi nằm thẳng cẳng tắm nắng, chờ đến tên mình thì bơi thôi, không thêm khởi động.

Lúc này lớp 12a3 cũng đã đến, các học viên lại được ngắm thêm một “ Nice Body” nữa của Hội trưởng Khải Hoàng. Anh này thì da trắng, cơ bắp cũng không được như Nam Phong hay Bảo Khánh nhưng cũng có lợi thể là cơ bụng sáu múi, cao ráo điển trai.

Các nữ sinh cứ reo hò um trời um đất, gọi tên, nhìn trộm, thậm chí là làm gì đó để được một trong ba người chú ý nhưng đều bất thành.

Khải Hoàng xuống tới, khởi động một chút thì nhìn ngang nhìn dọc, cuối cùng cũng nhìn ra Thanh Thúy, thấy nhỏ đang đứng khởi động thì liền tới bắt chuyện.

- Hey! Chào em! Khởi động à?

- A! Anh lúc nào cũng làm người ta giật cả mình! – Thanh Thúy cười cười.

- Một lát anh sẽ thách đấu lớp em, được không?

- Ừm... Cũng được! Một lát em sẽ thông báo với lớp!

- Ok! Anh về lớp đây! Lát nữa gặp!

- Lát nữa gặp!

Khải Hoàng xoay đi, trong lòng có chút ít thất vọng vì đang tìm một người khác mà lại không thấy đâu.

Nhưng anh chưa đi được 5 bước thì cái bể bơi đang ồn ào nào nhiệt thì đột nhiên im bật, không có lấy một tiếng động. Là người ai mà chẳng tò mò nên Khải Hoàng liền ngó nghiêng.

Bảo Khánh cũng tò mò nên cũng ngóc dậy coi tình hình, Nam Phong thì vẫn nằm chình ình đeo dây phone nghe nhạc vì chuyện chẳng liên quan đến mình...

1' ...

2' ...

3' ...

AAAA!!!!

Yến Nguyên và Diệu Anh hướng từ phòng thay choàng khăn đồ đi ra, đẹp như mỹ nữ. Da vừa trắng vừa mịn như trứng gà bóc. Tóc búi cao để lộ cái cổ hấp dẫn. Chân dài, số đo chuẩn đến từng milimet, cả hai khiến cái hồ bơi đứng yên bất động bởi độ “ Hot” của mình.

Yến Nguyên mặt đỏ bừng một mảnh màu vàng nhạt, màu sắc ấm nóng, đối lập với vẻ mặt của cô. Diệu Anh thì đỏ bừng màu hồng phấn, nhẹ nhàng thanh tao. Đây là hai mẫu đồ bơi mới nhất của thương hiệu nhất nhì thế giới, giá cả cũng lên đến ngàn đô.

Một người lạnh lùng, một người ấm áp, cả hai lại trung hòa khiến họ đẹp như hai đóa hoa giữa rừng thẳm.

(Rừng là những học sinh bình thường. Nam Phong và Bảo Khánh lại là người “ hái hoa”. Khải Hoàng, Thanh Thúy và cả Yến Vy chỉ tội là lá mà thôi!)

- Phong! Phong! Nhìn kia! – Bảo Khánh lay lay bắp tay Nam Phong, mắt nhìn Diệu Anh quên cả chớp.

- Assiia! Cái quái...

Nam Phong giật dây phone ra, bực mình bật dậy, còn tính mắng cho Bảo Khánh vài câu nhưng vừa nhìn thấy bóng dáng “ Hot hơn siêu mẫu” của Yến Nguyên mà chẳng ớ được cái mô tê gì nữa.

Nam Phong chợt thấy có một thứ chất lỏng gì đó ấm ấm đang chảy ra từ mũi mình, đưa tay lên quẹt thì “ hết hồn” vì đó là máu mũi. Nhìn qua Bảo Khánh thì cậu cũng đang chảy máu mũi mà bản thân chẳng hay biết gì.

- Khánh! Chảy-máu-mũi!

Nam Phong nhấn mạnh từng chữ nhưng chẳng ăn nhập gì với cậu liền đưa tay véo vào hông Bảo Khánh một cái.

- Ấy dà! Đau!

Bảo Khánh nhăn nhó. Nam Phong lắc đầu thở dài, lấy một tay bịt mũi, tay còn lại rút ra một nùi khăn giấy dúi vào tay Bảo Khánh rồi anh cũng rút ra mấy tờ nhét vào mũi mình.

- Bị làm sao đó? Đứa tớ làm trò gì? – Bảo Khánh y như “con giai tơ”.

- Chảy-máu-mũi! – Nam Phong lạnh lùng nói.

Lúc này Bảo Khánh mới đưa tay lên quẹt thử thì tá hỏa, quơ luôn cả hộp lau mũi rồi rít với cái suy nghĩ: “Không thể để Diệu Anh thấy được!”.

Nam Phong cầm máu xong thì nhìn xung quanh. Yến Nguyên và Diệu Anh đang đi về phía họ, còn phần lớn học sinh vẫn đang bất động. Đột nhiên cậu nóng máu khi thấy có mấy nam sinh cũng bị... chảy máu mũi.

Còn kia nữa, chẳng phải là Hội trưởng hội học sinh sao? Anh ta cũng bị chảy máu mũi nữa kìa! Thật là bực mình, ai cho nhìn người của mình! Trời ạ! Mà nghĩ lung tung gì đó hả Phong? Mà điên rồi!

Không khí hồ bơi bị hâm lên đến gần 100 độ C làm Yến Nguyên và Diệu Anh bực mình.

- Khụ... khụ! – Diệu Anh vờ ho khan một tiếng khiến mọi người bình thường lại, có cả 3 người là Khải Hoàng, Thanh Thúy và Yến Vy.

Cả hai tiếp tục tiến đến ngồi ở hai chiếc ghế... cạnh Nam Phong và Bảo Khánh. Thế là, nhiều chuyện ly kỳ xảy ra.

Sơ đồ nhìn từ trên xuống, từ trái qua phải:

[Hồ bơi]

Diệu Anh | Yến Nguyên | Nam Phong | Bảo Khánh

29. Chương 29.

Sau tiếng ho khan của Diệu Anh, bây giờ mọi thứ có vẻ là khá bình thường rồi. Bảo Khánh chạy tọt qua bên kia, mặc kệ Nam Phong để được ngồi cạnh Diệu Anh, cô thì cũng chẳng quan gì mấy đến cậu.

Do là hôm nay không được khỏe nên Yến Nguyên vừa tới đã nằm xuống, lấy chăn đắp ngang thân dưới rồi khép mắt mệt mỏi. Diệu Anh thì lấy tay gối đầu nhìn mọi người xung quanh.

Khải Hoàng định đi qua bắt chuyện với Yến Nguyên nên tranh thủ phân công công việc ọi người. Thanh Thúy cũng chẳng khác mấy, tình cách gây chú ý cho Nam Phong.

- Chào Phong! Hai ngày rồi không đi học, hôm nay đi bơi à? – Nhỏ ngồi xuống cái ghế cạnh Nam Phong thì tim như muốn nhảy cả ra ngoài vì cái “Nice Body” của anh.

- Có vấn đề gì? – Nam Phong lạnh lùng hỏi ngược lại làm Thanh Thúy sượng người.

- Khô... không có gì? Cậu không định khởi động à? – Nhỏ dài dòng dây dưa nín kéo cuộc trò chuyện.

- Không! – Lại lạnh lùng.

- Ó... Vậy thì...

- Nếu không có gì thì cậu có thể đi! Tớ muốn yên tĩnh! – Nam Phong.

- À! Vậy thì không phiền cậu nữa! – Thanh Thúy nói rồi xụ mặt quay đi, quá hớ độ là khác.

- Hey! Chào cậu! – Bảo Khánh te từng.

- Chào! Trốn học 2 ngày rồi nhỉ? – Diệu Anh đùa cợt nói.

- Ôi dào! Nghỉ ngơi mà cậu làm gì gọi là trốn ghê thế? – Bảo Khánh.

- Đùa một tí! Cậu thích học bơi lắm à?

- Cũng có một chút! Còn cậu?

- Thích, rất thích!

Bảo Khánh và Diệu Anh cứ thế mà trò chuyện khiến cho đám fan của Bảo Khánh tức đến độ đỏ mặt, cổ sức được cầu xé Diệu Anh mới hả dạ. Nhưng vừa bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Bảo Khánh thì cả bọn đã chạy toán loạn.

Bên cạnh hai người họ thì có hai tảng băng to đùng nằm đó. Một tảng băng đang ngày càng đông lại, một tảng thì đang tan chảy dưới “ ánh mặt trời” chói chang.

- Chào em! – Khải Hoàng từ đâu đi tới, trên mặt nở nụ cười sát gái.

Yến Nguyên không trả lời, chỉ mở mắt nhìn lướt qua anh một cái rồi tiếp tục nhắm mắt làm Khải Hoàng tụt cả hứng.

Nam Phong nhìn thấy bộ mặt “ sượng ngắt” của Khải Hoàng thì cười nhết mép. Đường đường là học sinh năm cuối, lại là Hội trưởng hội học sinh mà cả bắt chuyện với một nữ sinh lớp dưới cũng khó khăn tới như vậy! Đáng khinh! (Anh Phong cũng bắt lực đó thôi! * Bĩu môi*)

- A! Em tên là Yến...

Phét! Phét!

Vừa lúc Khải Hoàng định nói thêm câu nữa thì tiếng còi của huấn luyện viên lớp anh. Khải Hoàng vội vã nói:

- Anh là Khải Hoàng lớp 12a3! Rất vui được gặp em! – Nói xong anh liền chạy về lớp.

Yến Nguyên vẫn chưa có động tĩnh gì, chỉ cảm thấy phiền toái với “ thằng cha” chết tiệt đó. Người gì mà vô duyên, cô đã không thích tiếp xúc mà cứ nỉ non rồi lại ỷ ôi.

- Vừa vào trường mà được Hội trưởng thích, sướng nhỉ? – Nam Phong nói giọng bông đùa.

- Anh ta thích tôi khiến cậu đau lòng à? Thích anh ta thì cứ nói, tôi giới thiệu giúp, nhá!?

Yến Nguyên nói rồi cười nửa miệng bước đi, bỏ lại Nam Phong tức muốn xì khói.

Yến Nguyên chọn một hồ bơi chưa có ai dùng rồi bước xuống. Cả đám con gái thấy vậy liền nhìn cô một cách kỳ lạ. Nước chỉ thấp hơn ngực Yến Nguyên một tí nên cô chỉ ngâm mình mà không tắm.

Trên này, chiếc chuông điện thoại của Yến Nguyên đột ngột vang lên. Diệu Anh định quay sang xem xét thì đã thấy Nam Phong cầm điện thoại lên trả lời, còn ra dấu cho cô im lặng.

Đầu dây bên kia vang lênh một giọng nam ấm áp:

- Alo! Một lát tớ đến trường đón cậu, Sharon nhá!/? – Rick vui vẻ nói.

- Tìm Yến Nguyên à? Cô ấy không có ở đây! – Giọng nói gian xảo của Nam Phong.

- Cậu... cậu là ai? Tại sao Sharon không nghe máy? – Rick tức giận.

- Cô ấy... bận rồi!

Nam Phong trả lời một cách bí ẩn rồi... khóa máy luôn, bỏ lại Rick với một dấu hỏi to đùng về người nghe điện thoại và Yến Nguyên. Nhất định một lát phải đi đón cô ấy hỏi cho rõ mới được, nhất định.

Bên này, Diệu Anh nhìn Nam Phong tròn xoe mắt. Trong đầu cô cũng có một dấu hỏi to đùng. Cái tên Nam Phong này đúng là thân kinh! Để Yến Nguyên biết cậu đưng vào đồ của cô ấy là coi như “ Tứ mã phanh thây” cậu luôn cho xem! Chờ đó, tôi sẽ mách Yến Nguyên!

Yến Nguyên đang ngã người tận hưởng làn nước mát thì đột nhiên nước bị chấn động mạnh, buộc cô phải mở mắt ra tìm nguyên nhân. Cái gì thế kia? Cô ả Thanh Thúy và một đám con gái chung lớp kéo xuống bơi! Tình hình gì đây, cô ghét như thế, mất vệ sinh chết đi được!

- Làm cái gì thế? – Yến Nguyên đứng dưới hồ bơi hỏi, gây sự chú ý không ít ột tốp người.
- Tất nhiên là bơi! – Một nhỏ mặt đỏ bơi màu tím nói.
- Đi lên! – Yến Nguyên lạnh lùng ra lệnh, ngay lập tức cả Yến Vy cũng kéo lại “ xem trò vui”.
- Tại sao? – Một nhỏ mặt đỏ bơi màu cam nói.
- Các cô làm ô nhiễm nước trong hồ!
- Ý cậu là gì hả? – Thanh Thúy giả giọng “ nai tơ” hỏi.
- Tôi nói các người bẩn!

Yến Nguyên thì ngược lại, không kiên kị trả lời ngay. Diệu Anh nhìn thấy chỉ có nước lắc đầu ngán ngẩm rồi mở khăn tắm đứng dậy bước nhẹ nhàng xuống hồ. Cô biết Yến Nguyên không khỏe nên tốt nhất không nên để cậu ấy tức giận được, bằng chứng là sắc mặt của Yến Nguyên ngày càng kém đi.

- Nguyên, để mình! ...* Quay qua bọn kia*... Tôi khuyên các cậu, tốt nhất nên đi lên đi! Yến Nguyên không thích như thế này!
- Này! Hai cậu thật quá đáng! Đây là hồ bơi ở Noble School chứ không phải hồ bơi tại gia đâu mà lại cư xử như thế! – Thanh Thúy cố gây sự chú ý về phía Yến Nguyên.
- Vậy thì sao? Tôi nói lần cuối, các cô có tránh không thì bảo? – Yến Nguyên đanh giọng.
- Chúng tôi không...
- Trật tự! Đại diện cho Hội Học sinh, tôi nhắc nhở các em không được làm loạn trong phạm vi nhà trường! Bằng không sẽ giao Ban Kỷ luật xử lí! – Khải Hoàng chen qua đám đông nói một mạch. Bản thân anh cũng không biết mình đang bênh vực cho Thanh Thúy hay cho người khác nữa đây.

30. Chương 30.

- ĐI LÊN! – Yến Nguyên đến cả một cái nhìn cũng không nhìn Khải Hoàng, tay chỉ thẳng và đám bạn của Thanh Thúy và nhỏ như ra lệnh.

Khải Hoàng như bị cái gì đó kích thích, chạy lại cầm điện thoại lên nhấn gọi cho Trưởng Ban Kỷ luật.

Cuộc gọi kết thúc, anh lại chen qua đám đông một lần nữa để tiếp cận “ Chiến trường”. Một bên là hai cô gái có vẻ rất lạnh lùng. Một bên thì cứ như một con thỏ đang đứng giữa những tấm lá chắn.

- Tôi đã gọi cho Ban Kỷ luật rồi đây! Nếu như các em không nghe lời thì đừng trách chúng tôi thẳng tay đưa ra Hội Đồng Kỷ Luật. Mau tự giải quyết vấn đề! – Khải Hoàng như muốn đe dọa thẳng mặt Yến Nguyên và Diệu Anh nên ánh nhìn vẫn chăm chăm về phía họ.

Có lẽ như kế hoạch của Khải Hoàng đã thành công khi Yến Nguyên hướng ánh nhìn sắc lạnh của cô về phía anh khiến anh bất giác rung mình một cái.

- Xác định? – Yến Nguyên hỏi bằng thứ giọng tà mị nguy hiểm.
- Ý em là gì? – Khải Hoàng vô tình đánh mất hình tượng, giọng nói chứa không ít lo lắng trước sự ngạo mạn của một người con gái lớp dưới.

Thanh Thúy như cảm nhận được không khí đang ngày càng căng thẳng nên vọt từ hồ bơi lên, khép nép đứng sau Khải Hoàng khiến anh hơi đỏ mặt một cái.

Yến Nguyên hừ lạnh, nhẹ nhàng đi đến thanh vịnh rồi bước lên đi đến bên Khải Hoàng làm tim anh lại đập liên hồi. Xung quanh cũng đang rộ lên đám tiếu, phân bua.

Tiếp theo sau đó, một tiếng “ Chát” gần như chói tai vang lên. Mọi người chỉ thấy được mặt Khải Hoàng vẹo sang một bên, trên gương mặt trắng trẻo in hằn 5 dấu tay màu hồng tía đang sưng lên thấy rõ.

Tất cả đám con gái chỉ lặng thinh, lấy tay lên che miệng vì sốc. Nam sinh thì há hốc cả mồm, mắt muốn rớt ra ngoài. Thanh Thúy đứng phía sau bất chợt rung lên lẩy bẩy vì sợ. Bảo Khánh hết nhìn Yến Nguyên rồi lại quay sang biểu cảm của Khải Hoàng ra sau. Nam Phong cười cười, cảm thấy càng ngày càng muốn tiếp cận cho bằng được cô gái đầy gai nhọn là Yến Nguyên. Yến Vy thì cũng không ngạc nhiên là mấy, bản thân nhỏ cũng đã 2-3 lần thỉnh giáo. Bên dưới, mấy đứa lúc này chỉ trố Yến Nguyên bây giờ cũng nhìn cảnh tượng trước mắt một cách trân trối.

Diệu Anh lắc đầu một cái rồi bước lên. Thấy Diệu Anh, Yến Nguyên nhìn cô một cái rồi nhìn thẳng mặt Khải Hoàng, nói:

- Nguyễn Hoàng Yến Nguyên này ghét nhất 2 loại người. 1 là dựa vào một chức danh hèn hạ mà ra lệnh cho tôi. 2 là mặt dày. Anh là loại thứ nhất, còn cô là loại thứ 2. Tôi cảnh cáo các người, tránh xa tôi ra một chút và tốt nhất đừng chọc giận tôi! Đối với tôi, các người rất bẩn, hiểu không hả? – Yến Nguyên nói xong thì đi lại ghé nằm lúc này, cầm điện thoại và khăn tắm hướng cửa đi tới, bỏ lại mọi người đang ngơ ngác như con nai tơ.

Bữa học bơi hôm đó của lớp 11a3 và 12a3 được tiếp tục sau khi Thanh Thúy đưa Khải Hoàng lên phòng y tế bôi thuốc. Diệu Anh biết Yến Nguyên không vui, tốt nhất nên để cô ấy một mình.

- Học tiếp đi! Tạm biệt! – Sau khi Yến Nguyên rời đi thì đến lượt Nam Phong.

- Không học à? – Bảo Khánh.

- Không cần! – Anh trả lời chắc nịch.

- Tạm biệt! – Diệu Anh.

[...]

Yến Nguyên rời khỏi đó rồi thẳng đến phòng thay quần áo. Sau khi thay ra bộ đồng phục học sinh, Yến Nguyên định tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe nhưng vừa tới cửa đã thấy Na Phong đứng đó với dáng vẻ lười biếng, áo bỏ ngoài, tay dứt túi quần, nhìn cực kỳ thu hút... người khác.

- Định đi về sao? – Nam Phong cất tiếng hỏi như muốn cản đường Yến Nguyên, tay đưa lên chắn ngang lối đi của cô.

- Có chuyện? – Yến Nguyên dừng bước hỏi.

- Thật sự không thể làm bạn với cậu được sao?

- Tại sao cứ cố chấp?

- Vì thích!

- Thích?

- Ủ! Có thể gọi là đam mê!

- Tôi không phải một môn nghệ thuật hay gì đó để được người khác đam mê!

- Cậu, lúc nào cũng nói chuyện với người khác như vậy! Cứ y như, không ai cho cậu cảm giác an toàn!

- Đúng! Tạm biệt! – Yến Nguyên gạt cánh tay đang cản đường của Nam Phong ra, lạnh nhạt bước đi.

- Vậy thì tôi sẽ cho cậu cảm giác an toàn! – Nam Phong nói vọng lại từ phía sau của Yến Nguyên nhưng cô vẫn không quay đầu lại hồi đáp.

“ Bỏ cuộc đi! Tôi, không cần ai bận tâm cả!”.

Suy nghĩ không thành lời của Yến Nguyên tựa như cơn gió lạnh khiến tâm hồn cô ngày càng đóng băng.

“ An Toàn’, một thứ Yến Nguyên chỉ cảm nhận được từ Diệu Anh và Rick. Tất cả chỉ là khái niệm của đối trá, tất cả. Day đưa chỉ tội khiến cô ngày càng mất lòng tin và mất đi cảm giác an toàn.

31. Chương 31.

Sau buổi học bơi hôm đó, Yến Nguyên phải ở nhà dưỡng bệnh 3 ngày vì cô bị huyết áp thấp, phải bồi bổ lại. Kế hoạch do YếnVy dày công tốn tiền vạch ra cũng coi như công cốc.

Cũng sau vụ việc ở hồ bơi đó, hình tượng của Khải Hoàng và Thanh Thúy không biết vì lí do gì mà được nhân lên mấy bậc.(!?) Tiếng tăm của Yến Nguyên và Diệu Anh thì ngày càng lớn, lượng fan không thua gì Thanh Thúy, chủ yếu là nam sinh.

[...]

Như thường lệ, Diệu Anh sẽ dùng bữa trưa ở căn-tin trường, do đầu bếp của cô đích thân nấu, sau đó sai người mang tới cho cô, Yến Nguyên thì không – ăn – trưa, thường thì sẽ nghe nhạc.

Lâu lâu lại có một fan hâm mộ quá khích mà chuẩn bị cả bữa trưa rồi đứng cúi đầu đưa tận bàn Yến Nguyên, nhưng kết cục thì ai cũng biết: cả nhìn thì Yến Nguyên cũng chẳng nhìn lấy. Thế mà cả phần ăn trưa của Diệu Anh thỉnh thoảng cũng có không ít kẻ làm rồi đưa tới, báo hại vệ sĩ của Yến Nguyên ăn muốn nổ ruột.

Còn thư tỏ tình thì coi như toi, tụi nó không dám đến gần nên toàn đưa cho vệ sĩ, cuối cùng hai nàng lại không đọc rồi còn nói một câu: “ Mấy anh đọc giùm đi!”. Vậy là tỏ tình hai bà chủ thành tỏ tình vệ sĩ mới ghê. ~_~

~ Còn hai anh chàng Nam Phong và Bảo Khánh mới tức. Năm nào cũng nhận cả đồng thư hâm mộ của fan vậy mà năm nay lại không chịu nhận, khổ nỗi làm tan nát tim không biết bao nhiêu em. Kể cũng lạ, năm trước thì Nam Phong cũng không có nhận, có mỗi Bảo Khánh xốn xa xốn xác, nhận hết phần cậu rồi còn xớ rớ tới phần của Nam Phong, đọc cho đã còn cười sặc sụa trêu ghẹo anh, báo hại chạy như ma đuổi không biết bao nhiêu lần.

Năm nay không hiểu lí do gì mà cả hai im bặt mà còn lạnh lùng phát sợ. Bảo Khánh chỉ bắt chuyện với mỗi Diệu Anh, lâu lâu thì cũng nói được với Yến Nguyên 1-2 câu gì gì đó. Nam Phong thì như tảng băng, không nói không rằng, suốt buổi ngồi nhìn chăm chăm vào một đôi mắt màu tro của ai đó khiến Yến Nguyên cảm bực bối thấy khó chịu vô cùng, cứ y như bị theo dõi một cách công khai.

[...]

Hôm nay trời trong xanh không một gợn mây và có lẽ là ngoại lệ khi Yến Nguyên cùng Diệu Anh xuống căn-tin ăn trưa, gây ra một vụ “ ùn tắc giao thông” không hề nhẹ. Biết bao con mắt soi mói xen lẫn thán phục cứ chia thẳng vào hai cô, trong khi phía sau còn có hai vệ sĩ “ mình cao hai trượng” đi cùng, nhiệm vụ của họ ngoài bảo vệ thì còn có sai vặt khi hiện giờ cả hai đang cầm hai phần đồ ăn trưa cho Yến Nguyên và Diệu Anh. ?_?

Cả hai chọn inh một bàn rộng rãi thoáng mát gần cửa sổ và cũng là bàn trống duy nhất hiện giờ rồi ngồi xuống, hai vệ sĩ chu đáo đặt hai phần ăn xuống rồi lùi ra xa 5m.

- Sao hôm nay nổi hứng ăn trưa thế? – Diệu Anh vừa xếp khăn ăn đặt lên đùi vừa hỏi.

- Là ba! Ba biết tớ không ăn trưa nên từ nay cho nhà bếp mang đồ ăn đến cho tớ! – Yến Nguyên lười biếng mở hộp. Của cô là cháo gan ngỗng, súp gà nấu nấm và một ít táo xanh.

- Ba cậu làm đúng đó! Cậu không ăn trưa như thế, huyết áp thấp là đúng rồi! – Diệu Anh cũng mở hộp của mình. Có thịt bò xào đậu Hà Lan, cá hấp cải xanh, canh bí đỏ nấu tôm và cơm trắng.

- Liên quan gì đến nhau! Cậu uống gì không, tớ nói người đi mua?! – Yến Nguyên sầm soi thố cháo gan ngỗng trước mặt, phải bảo đảm an toàn mới dám húp thử một miếng.

- Nước suối được rồi!

Yến Nguyên nhận được đáp án, phát tay ra hiệu ột vệ sĩ chạy đến rồi dặn dò:

- Mua cho tôi 1 chai nước suối và 2 chai Rivive! Mua mấy loại nhập khẩu ấy! Ở đây chắc không có đâu, ra ngoài mua đi!

- Dạ bà chủ! – Một vệ sĩ trả lời rồi rời đi.

- Nguyên này, cậu thật sự không ăn cơm à? – Diệu Anh hỏi.

- Không! – Yến Nguyên trả lời, tay lấy muỗng khuấy khuấy thố súp gà y hệt kiểm nghiệm độc tố trong đó.

- Why? (Tại sao?)

- Không thích thôi!

- Không thích cái gì? – Nam Phong bất thành linh xuất hiện, còn có cả Bảo Khánh. Cả hai định kéo ghế ngồi xuống thì vệ sĩ chạy đến ngăn lại nhưng bắt gặp ánh mắt biết nói của Yến Nguyên thì lảng lạng lùi lại.

- Hello! Ăn gì đấy? – Bảo Khánh cười hì hì đặt khay cơm của mình xuống.

- Ăn trưa! – Diệu Anh.

- Hình như chúng ta không thân tới mức có thể ngồi ăn như thế này nhỉ? – Yến Nguyên giọng càu kỉnh nhìn Nam Phong nói.

- Vậy thì bắt đầu từ bây giờ cứ mỗi bữa trưa là ăn chung thế này để làm thân đi! – Nam Phong nhún vai một cái, cúi xuống bắt đầu ăn.

- Cậu...- Yến Nguyên lắc đầu một cái, tốt nhất là không nên tranh cãi với Nam Phong.

- Nghe nói 2 người đi đâu cũng có 2-3 vệ sĩ mà sao từ nãy giờ thấy có 1 người vậy? – Bảo Khánh.

- Đi rồi! – Yến Nguyên vừa trả lời xong cũng là lúc vệ sĩ kia xuất hiện, đặt túi nước lên bàn rồi lùi ra.

- Về rồi đấy! – Diệu Anh lấy chai nước suối ra, nhưng khổ nỗi cái nắp chặt quá vặn mãi mà không được.

- Để tớ! – Bảo Khánh chìa tay ra, ý bảo Diệu Anh đưa cho cậu mở giúp.

- Đây!

Kịch!

Nhìn Bảo Khánh mở sao mà dễ dàng quá không biết, vặn nhẹ một cái là ra.

- Cảm ơn! – Diệu Anh cười cười.

- Không có gì! – Bảo Khánh cũng cười cười.

Đến lượt Yến Nguyên mở chai Revive của cô thì cũng vặn vẹo một hồi mà chẳng chịu dứt ra. Cô liếc vệ sĩ một cái, anh ta liền hiểu ý chạy lại nhưng Yến Nguyên vừa đưa ra thì chai nước bị Nam Phong giật trên tay rồi quay lại phất tay ra hiệu cho vệ sĩ của Yến Nguyên ý nói “ Không cần các người!”.

- Làm gì vậy hả? – Yến Nguyên lườm Nam Phong một phát.

- Mở nắp chai nước! – Nam Phong cũng vặn nhẹ một cái, thao tác còn dễ dàng hơn Bảo Khánh thì cái nắp chai cũng dứt ra.

- Cầm lấy!

- Không cần!

Cô hừ lạnh một cái, đưa tay định lấy chai khác thì cổ tay đã bị Nam Phong bắt lại. Anh dúm chai nước vào tay cô, không nói không rằng rồi cúi xuống ăn tiếp nhưng vẫn nhận ra Yến Nguyên đang ngượng đỏ cả mặt, Nam Phong cười thâm, cố gắng che giấu biểu hiện vui vẻ của mình hiện giờ.

32. Chương 32.

- Chào mọi người! Có thể ngồi chung không? – Một giọng nôi oanh oanh tạt tạt phát ra từ sau lưng Nam Phong và Bảo Khánh.

- Không! – Diệu Anh khó chịu trả lời khi thấy vẻ mặt giả tạo của Thanh Thúy.

- Tại sao? Tớ thấy còn chỗ mà!

Thanh Thúy trả lời xong thì mặt dày chen giữa Nam Phong và Bảo Khánh mà ngồi. Mùi nước hoa Gucci của nhỏ vô cùng nồng nặc, xộc vào mũi Yến Nguyên khiến cô xém sắc muốn chao trong miệng.

Nam Phong nhìn biểu hiện che miệng ho khan của Yến Nguyên, ngay lập tức lông mày chau chặt, rút cái khăn tay bằng lụa màu xanh biển trong túi đưa cho cô ấy thì cùng lúc, một chiếc khăn khác màu xanh ngọc cũng chìa ra khiến cả bọn không khỏi ngạc nhiên. Cái căn-tin nho nhỏ lại được một phen xáo xào cả lên với việc một chàng trai ngoại quốc vô cùng handsome cùng “Hotboy” số 1 Noble School cùng ga-lang với một cô gái.

- Rick! – Yến Nguyên nhìn anh ta, gương mặt thoáng chốc vui vẻ.

- Cậu cầm đi!

Rick đưa cái khăn của mình đến gần Yến Nguyên, nhưng Nam Phong nhanh hơn, dúi ngay cái khăn của anh vào tay Yến Nguyên y như dúi chai nước lúc nãy, động tác nhanh quá mức khiến Yến Nguyên không kịp phản ứng. Mấy nữ sinh ngồi chung quanh đó chỉ biết cắn muống nhìn Yến Nguyên như muốn ngai tươi cô, còn Thanh Thùy thì tức muốn đổ mặt.

Lúc này Rick mới để ý tới Nam Phong, đồng thời cũng nhận ra anh chính là người lần trước đánh mình. Gương mặt của Rick chuyển sắc, đồng thời vẻ mặt của Nam Phong cũng trở nên u ám hơn.

- Sao cậu vào được đây? – Yến Nguyên nắm chặt cái khăn của Nam Phong trong tay rồi nói.

- 1 cú điện thoại là được! Xem tớ đem cho cậu cái gì này?! Đoán thử xem? – Rick vừa nói vừa lấy cánh tay nãy giờ giấu sau lưng ra một bình giữ nhiệt bằng kim loại 500ml.

- Kopi Luwak! – Yến Nguyên cười cười, đưa tay ra lấy. Nam Phong nhìn biểu hiện khác hoàn toàn biểu hiện của cô đối với anh thì không khỏi khó chịu, tại sao không thể đối xử với anh bằng vẻ mặt đó?

- Bing Go! Pha bằng công thức mới của tớ! Có phần của Diệu Anh xinh đẹp nữa! – Rick nhìn Yến Nguyên cười thì trong lòng cam thấy ấm áp vô cùng, hoàn toàn không nhận ra Nam Phong là ngọn núi lửa sắp phun trào còn Bảo Khánh thì cũng bắt đầu nóng máu.

- Cảm ơn nha! – Diệu Anh.

- Cậu đến đây chỉ để đưa café cho tớ thôi hả? – Yến Nguyên không vội mở nắp, đẩy qua một bên.

- Ủ! Nếu cậu muốn thì tớ có thể đợi cậu về cũng không sao!

- Không cần! Giờ cậu có thể đi rồi!

- Chưa gì mà đã đuổi rồi à!? Nói vậy thôi chứ tớ có việc! Đi trước, bye bye!

- Tạm biệt! – Diệu Anh.

- Bye!

Bóng dáng của anh chàng ngoại quốc khuất sau dãy hành lang gây ra một sự nuối tiếc không hề nhỏ ột số người. Yến Nguyên bắt đầu nhận ra vẻ mặt không được tốt là mấy của Nam Phong thì cảm thấy khó khó hiểu, chắc do xô xát lần trước đấy mà.

Đến lượt Diệu Anh, cô cũng cảm nhận được Bảo Khánh cũng đang bắt bình thường, ngồi im re.

- Đó là gì vậy Nguyên? – Thanh Thúy lên tiếng, phá nát mớ suy nghĩ của cả 4 người.

- Cô không cần biết! Mà sao cô lại ngồi ở đây? – Yến Nguyên lãnh đạm nói.

- Nhưng hết bàn trống rồi! – Thanh Thúy trả lời, vẻ mặt vô cùng ngây thơ.
 - Hết thì đứng mà ăn! – Yến Nguyên.
 - Nhưng...
 - Không nhưng nhị gì hết! Muốn ăn cơm hay ăn tát? – Yến Nguyên nhướn mày thách thức.
 - Phong! Nói giúp tớ một tiếng nha!? – Nhỏ quay qua tăng bằng Nam Phong.
 - Không liên can đến tôi! – Nam Phong nổi cáu, vốn dĩ cậu đã cáu từ khi Rick xuất hiện.
 - Tớ... Tớ...- Thanh Thúy lấp bắp, khóe mắt như sắp rơi nước mắt.
 - Đẹp cái trò đó và rời đi được rồi đó! – Bảo Khánh cũng không vui quát nhỏ trước khi nhỏ quay qua nài nỉ mình.
- Thanh Thúy sượng người, cầm khay cơm đứng dậy bước đi. Vừa lúc đó Khải Hoàng cũng xuất hiện, thế là nhỏ khóc nức lên. Khải Hoàng nhanh chóng chạy tới hỏi thăm.
- Em sao vậy Thúy?
 - Khô... không có! – Nhỏ nức từng tiếng
 - Nói anh nghe, ai bắt nạt em?
 - Tôi! – Yến Nguyên bực mình, bữa ăn hôm nay e là nuốt không trôi.
 - Em nói cái gì? Sao lại bắt nạt Thúy? – Khải Hoàng nhăn mặt. Vốn dĩ anh nghe là Yến Nguyên xuống căn-tin nên mới mò mẫn đi xuống, ai dè bắt gặp cảnh này.
- Xoảng!
- Yến Nguyên quẩn phần trái cây trong bữa trưa của mình xuống đất, vẻ mặt cực kỳ tức giận khiến cả cái căn-tin muốn thót tim.
- Tôi từng nói gì ở hồ bơi? Hả?
 - Tớ... tớ xin... lỗi! – Thanh Thúy lại khóc, giọng nói nghẹn ngào che đậy sự xấu xa.
 - Tôi sẽ đưa em ra Hội đồng Kỷ luật! – Khải Hoàng cũng tức giận, nói xong thì dìu Thanh Thúy bước đi.
- Yến Nguyên không trả lời, tự động cân bằng lại trạng thái trong sự ngỡ ngàng của tất cả học sinh trong căn-tin.
- Đây! – Yến Nguyên mở nắp bình giữ nhiệt, rót café ra cái ly giấy Rick chuẩn bị sẵn đưa cho Diệu Anh.
 - Cảm ơn!
- Rick luôn là người chu đáo, anh chuẩn bị sẵn 3 cái ly, luôn luôn là vậy. Không biết là trời xui đất khiến hay là do lí do gì đó mà Yến Nguyên tiếp tục rót café ra hai cái ly còn lại, sau đó đẩy về phía Bảo Khánh một ly rồi gặt đầu một cái, ly còn lại chần chờ đôi chút.
- Ừm! Cảm ơn cái cái khăn tay! – Yến Nguyên nhỏ tiếng, giọng nói chứa mọi tí thù mị đẩy ly café ra trước mặt Nam Phong.

33. Chương 33.

Oanh!

Đầu Nam Phong ong lên một tiếng, dường như không tin vào những gì Yến Nguyên vừa nói, trong lòng cảm thấy vui vui. Vẫn đang chần chờ đôi chút thì một giọng nói bốn cột vang lên:

- Uống đi! Café là của người ta của người ta nhưng là người ta đưa đó! – Bảo Khánh cười như khỉ đột. (Ý của Bảo Khánh là tuy café của Rick nhưng là Yến Nguyên mời nên uống đi!)

- Không nói với cậu! – Nam Phong lườm Bảo Khánh một phát.

- Ở lại ăn đi! Tớ đi trước! – Yến Nguyên đứng dậy, cầm bình giữ nhiệt bước đi. Một vệ sĩ chạy lại thu dọn bữa ăn cho cô.

Diệu Anh khẽ liếc phần ăn của Yến Nguyên, nó với chưa được một nửa, cô nhú mào, níu tay Yến Nguyên lại, cau có nói:

- Ít ra thì cậu cũng ăn hết một nửa phần ăn của cậu đi chứ! Cậu chẳng bao giờ cảm nhận người khác quan tâm đến cậu hay sao hả Nguyên?

Câu nói của Diệu Anh khiến Nam Phong sững sờ. Đúng vậy, Yến Nguyên chính là không muốn người khác quan tâm đến mình, trừ khi người đó cứng đầu theo mãi không thôi. Phía sau vẻ lạnh lùng cô độc đó, chắc chắn chỉ là một cách hoa mông manh, chắc chắn.

Đáp lại thái độ giận dữ của Diệu Anh, Yến Nguyên cười:

- Không sao! Không cần quan tâm cũng chẳng sao! – Nói rồi cô quay lưng bước đi trước biết bao con mắt sững sờ của những học sinh khác.

- Tớ không muốn ăn nữa! Tớ lên sân thượng hóng gió! – Diệu Anh ủ rũ quay gót.

- Tớ đi với cậu! – Bảo Khánh liền đuổi theo Diệu Anh.

Còn lại Nam Phong ngồi đó, anh trầm tư suy nghĩ. Yến Nguyên – một cái tên dường như đã khắc sâu vào tâm trí anh từ lúc nào. Có lẽ cô ấy phải cố gắng trung hòa cuộc sống để hoàn hảo trong suy nghĩ của bản thân cô ấy. Thái độ của Yến Nguyên có thể thay đổi trong 1s, cũng có thể mãi mãi chỉ là lạnh lùng. Anh nhất định khiến Yến Nguyên biết được thế giới này còn nhiều niềm vui hơn cô ấy nghĩ.

Trong lúc đó, tại một bàn khác...

- Ê Vy, con đó thật sự là chị mày à? – Mỹ Ngọc mặt kênh kênh.

- Chị cái khỉ gió! Còn lâu!

- Thế nghe mày nói định trả đũa con đó mà? Nhanh nhanh không khéo anh Khánh của tao của bị con cái gì Anh đó lôi kéo thì khổ! – Mỹ Ngọc nhắc đến Bảo Khánh thì mặt sung sướng thấy rõ.

- Yên tâm đi! Lần trước không làm được gì thì lần này nhất định tao phải thành công! Hơn nữa tao sẽ làm to hơn cho con Nguyên đó thấy. Lại đây tao nói nhỏ cho nghe! – Yến Vy lấy ngón tay kéo kéo Mỹ Ngọc.

- Đầu tiên tao sẽ lên....&^*&^%\$%#\$\$e#&*&^*(*&(&*)(&*&*&#%#!

- Há há! Mày hay quá Vy! Đánh sớm thắng sớm! Có gì cần tao giúp cứ nói!

- Chứ sao! Yên chí đi, tao cho nó mất cả chì lẫn chày!

Bàn ăn chỉ còn lại tiếng cười quỷ dị của hai đứa con gái gian xảo trước khi chúng rời khỏi đó.

[...]

Phét! Phét!

Tiếng còi chói tay của bà cô dạy thể dục, báo hiệu tập thể lớp 11a3 tập hợp thành hàng thành ngũ. Đây có lẽ là giáo viên được gọi là “ Bà la sát” của trường, tên là Hòa. Phụ nữ, gần 40, chưa chồng, sống một mình, thử nghĩ coi lí do mà bà bị ế là gì?!

- Lớp trưởng, điểm danh báo cáo! – Tiếng cô Hòa vang lên thật “ êm tai” các học sinh lớp 11a3.

2...

3...

4...

- Báo cáo! Lớp 11a3, sĩ số 27, hiện diện 27, có mặt đủ! Báo cáo hết! – Thanh Thúy lớn giọng báo cáo sĩ số. Nhỏ là học sinh được cô Hòa thương nhất trường, vì nhỏ đẹp và nhỏ học giỏi.

- Được! Cho lớp tự khởi động! Tôi quan sát!

- Dạ rồi!... * Quay qua học sinh*... Chia nhóm, mỗi nhóm 3 bạn, chia theo tên.

Sau một hồi vật vã giữ trật tự cho cái lớp, bây giờ Thanh Thúy đứng thở hồng hộc đọc tên.

- Nhóm 1: Diệu Anh,...,... Nhóm 2:...Nhóm 3:... Nhóm 4:..., ..., Bảo Khánh. Nhóm 5:...Nhóm 6: Yến Nguyên, Mỹ Ngọc, Nam Phong. Nhóm...vv...vv

Hết thải là 9 nhóm, đọc xong tờ danh sách, cổ họng Thanh Thúy khô như đất nứt, ngồi bệt xuống tuông hết chai nước của một nhỏ khác đưa cho.

Yến Vy quan sát Yến Nguyên hồi lâu liền lén lút đi ra một góc khuất gọi điện.

- Alo! Mẹ hả?

-...

- Ba đi công tác chưa?

-...

- Còn lão Quân?

-...

- Ok! Như kế hoạch đi! Con canh chừng nó, có gì con điện ẹ liền!

-...

- Ủ! Bye mẹ!

Yến Vy cúp điện thoại, cười một cách nham nhở rồi nước ra.

Tại biệt thự Nguyễn Hoàng...

Bà Hạnh Phương rón rén mở cửa phòng, lén lút đi qua phòng Yến Nguyên vịn tay nắm.

Lạch cạch! Lạch cạch!

- Hê hê! Biết ngay mà sẽ khóa! Nhưng lần này mày chịu thua đi Yến Nguyên! – Giọng nói nham nhở phát ra từ cái miệng tô đầy son của bà ta.

Nói xong, bà Hạnh Phương rút ra một chùm chìa khóa, tra từng cái vào ổ khóa.

Cạch!

Việc mở cửa đã xong, bà ta nhìn tới nhìn lui, đảm bảo không có ai nhìn thấy rồi bước vào.

- Con này cũng ghê thiệt, toàn đồ xịn! Chờ đó, ngày tháng của mày sắp kết thúc rồi! Đợi tao tìm được nó là mày sẽ đi tong!

34. Chương 34.

Bà Hạnh Phương cười hả hê tự sướng, bắt đầu đi tìm bản di chúc viết tay chưa được công chứng theo luật pháp. Nghe phong phanh nội dung của tờ di chúc có quyền thừa kế tổng công ty Y&N có trụ sở tại Việt Nam và 15 chi nhánh lớn ở Singapore, Thái Lan và Trung Quốc, còn rất nhiều tài sản khác.

Xem nào, kế hoạch của bà ta và Yến Vy là tìm tờ di chúc chưa được công chứng ở phòng của Yến Nguyên vì vài ngày trước bà ta nghe lén chồng mình nói chuyện đàm phán với luật sư riêng của ông. Nội dung cuộc

đàm phán có cả sự góp mặt của Yến Nguyên, rằng di chúc chưa được công chứng sẽ do Yến Nguyên cất giữ, nếu có thay đổi gì thì cô chỉ cần lên tiếng, còn biện pháp giữ gìn thì tùy vào cô. Bản gốc đã qua công chứng đang được gửi trong tủ bảo hiểm ở Singapore, sau khi tờ di chúc viết tay kia thông qua ý kiến của Yến Nguyên thì nó cũng sẽ được thông qua luật pháp, sau đó ông Nguyễn Hoàng Dũng sẽ bay một chuyến sang Singapore để đổi tờ di chúc, đồng thời tờ di chúc có giá trị hiện giờ sẽ chỉ là giấy trắng.

Trước tiên là đánh cắp tờ di chúc đang chỉnh sửa, sau đó gấp rút đổi nội dung toàn bộ tài sản sẽ về tay Yến Vy rồi đưa cho ông Dũng, nói rằng Yến Nguyên đã xem xong. Còn về phần Yến Nguyên thì cứ nhờ một người làm nào đó nói với cô là ông Dũng đã cho người đến lấy đi, thế là xong. Khi đó, ông Dũng sẽ gấp rút cho luật sư đem nó đi công chứng rồi ông ấy sẽ bay sang Singapore, vậy là tiền về túi hai mẹ con họ.

Phòng của Yến Nguyên là phòng cách âm tốt nhất trong biệt thự nên bà Hạnh Phương mặc sức bư bới, lục tung cả lên. Đầu tiên là kệ đĩa CD của Yến Nguyên bị bà ta đồ xuống hết, sau đó đến ga trải giường cũng bị kéo cả lên, rồi tủ quần áo, gầm giường, tủ đầu giường, bàn trang điểm, tất cả đều không có. Mà này giờ mới để ý, trong này chả có lấy một hạt bụi, đúng là... Mà khoan, bàn vi tính! Đúng rồi, bà ta chưa đá động gì tới bàn vi tính, chắc chắn trong tủ của bàn vi tính.

Mặt bà Hạnh Phương đành lại, thể hiện một mảnh lớn sự xấu xa nham hiểm, ngồi xuống chiếc ghế xoay bằng da trước bàn vi tính. Để coi, máy tính Apple, loa của Nhật, sách thì toàn văn học nước ngoài, bàn thì bằng gỗ lim chắc nịch.

- Chậc! Chậc! Con này xài sang dữ nha!

Bà ta vừa nói vừa kéo ngăn tủ thứ nhất, đồng thời cũng đụng đến 1 trong 3 điều mà Yến Nguyên ghét nhất. Ngăn tủ này toàn mấy thứ tinh dầu, đủ loại đủ kích cỡ. Còn cả xấp hóa đơn, mua rồi giữ hóa đơn làm gì không biết, thần kinh!

Ngăn tủ thứ hai, toàn bộ là giấy khổ A4 và cả một bộ mấy chục cây bút chì hàng hiệu, hoan phí.

Ngăn tủ thứ ba là chi phiếu có tên của Yến Nguyên, mỗi tờ mệnh giá 10 triệu nhưng chưa có chữ ký, cũng như không.

3 ngăn, vậy là ba ngăn mà vẫn chưa có cái gì cả, bàn tay bà Hạnh Phương tiếp tục mò mẫm tới ngăn tủ thứ tư.

Pằng!

Sợi dây thần kinh của bà ta căng ra khi nhìn thấy 2 túi hồ sơ loại buộc chỉ màu vàng. Khóe miệng bà Hạnh Phương hiện lên một nụ cười đều giả, tay cầm hai túi hồ sơ lên, chân xoay xoay cái ghế.

- Mày đúng là không có cái đầu mà Yến Nguyên! Thật làm tao thất vọng với cái đầu của mày. Từ giờ tất cả là của mẹ con tao! Hahaha!

Bà Hạnh Phương mở cái túi có đánh số 01 ở góc phải. Bên trong là giấy tờ quyền sử dụng phi cơ riêng ở Việt Nam. Ngày 28 tháng 6, thông qua cơ quan Hành chính và Hàng không Việt Nam, Nguyễn Hoàng Yến Nguyên nhận quyền sở hữu phi cơ N6-4488. Ngày 28 tháng 6 là năm ngày sau khi Yến Nguyên về nước, không ngờ lão già Hoàng Dũng thao túng nó đến như vậy, không hề coi trọng bà ta và Yến Vy.

Túi thứ nhất là như thế thì chắc chắn túi thứ hai chính là tờ di chúc chưa được công chứng.

- Để coi! “ Tổng tài sản ở Việt Nam quy ra tiền mặt là 2,1 tỉ USD, chiếm 35% phần trăm tổng số...” – Bà Hạnh Phương đọc lướt qua một ít nội dung tờ di chúc đang trong quá trình chỉnh sửa rồi gấp rút bỏ lại vào túi, toan bước ra khỏi phòng thì điện thoại bỏ trong túi rung lên.

- Alo! Chị nghe! – Giọng bà ta sung sướng khi nói chuyện với tình nhân.

-...

- Được rồi! Mọi người cứ ăn trước đi!

-...

- Được! Được! Chị thu xếp nhà cửa sẽ tới ngay! Đợi chị! – Nói xong bà ta liền vui vẻ cúp máy rồi bước ra khỏi phòng.

[...]

- Alo! Tôi nghe! – Yến Nguyên bắt máy, giọng nói chứa một ít đùa cợt.

-...

- Đã biết rồi! Vậy cứ từ từ mà tính, không cần vội cũng được! Dù gì cũng đã thu xếp ổn thỏa trước đó!

-...

- Được! – Yến Nguyên, cúp máy, lau lau mái tóc vừa gội sau hai tiết thể dục, trên người mặc đồng phục. Vừa quay người lại thì giật cả mình khi nhìn thấy Nam Phong đứng lù lù ra đó.

- Làm gì thế? – Yến Nguyên nhăn mặt, rõ là phòng thay đồ cá nhân.

- Đợi cậu! – Nam Phong bình thản trả lời.

- Nhưng đây là phòng thay đồ nữ. Không lẽ cậu tưởng tôi là chị em với cậu? – Yến Nguyên vút thẳng cái khăn vào sọt rác, bỏ điện thoại vào balo rồi đeo lên.

- Không hề! Cậu có rảnh không đấy? – Nam Phong cười nửa miệng nhìn thái độ chẳng mấy quan tâm của cô đối với anh.

Yến Nguyên đi đến trước mặt Nam Phong, đưa ngón tay vén một bên tóc ra sau tai rồi chấp trước ngực, nói:

- Đề làm gì? Cậu có biết là đang xâm phạm bất...

- Tất nhiên là biết! Nhưng tôi mặc kệ! Tôi muốn biết là cậu có rảnh không hay thôi! – Nam Phong gắt giọng, ngoài mặt hù dọa Yến Nguyên nhưng trong lòng thì cảm thấy hay hay.

- Không rảnh! – Yến Nguyên liếc anh một cái rồi bước đi, nhưng đã bị Nam Phong kéo tay lại.

- Tôi biết là cậu không rảnh! Vì cậu sẽ bận đi với tôi mà! – Nam Phong nói xong liền nắm tay Yến Nguyên kéo đi.

- Này! Bỏ ra! Đừng có sổ sàng kiểu đó! Bỏ ra mau!

Yến Nguyên gắt gỏng đánh vào bàn tay của Nam Phong đến đỏ tấy mà anh vẫn cứng đầu không buông. Asiaaa, vệ sĩ của cô đi lấy xe rồi, cứ cái đà này là cô lại tự phạm vào 3 điều cấm kỵ của võ thuật thì nguy.

Yến Nguyên cứ mắng mỏ Nam Phong như thế, còn anh thì cứng đầu nắm tay cô bước đi trong con mắt “đau khổ” của toàn thể “đồng bào” trường Noble School cho đến khi anh kéo cô ra tới cổng trường, nơi mà tài vệ sĩ cùng xe của cả hai đang đợi ở đó.

35. Chương 35.

Thấy bà chủ đang bị nguy như thế, hai vệ sĩ liền nhào đến định tóm gọn Nam Phong nhưng không biết anh này dai gì, chỉ với một tay trái mà sử dụng đòn Ippon vật ngã cả hai vệ sĩ té nhào ra đất.(Ippon là một đòn vật theo thể, nhưng trình độ của Nam Phong thì hồng có cần thế!)

Yến Nguyên lắc đầu một cái, lúc Nam Phong vừa mới đứng sức xong thì định cho anh một cú đâm Tsuki waza ngay mặt nhưng hơi ới, Nam Phong đỡ được khiến cô trợn tròn mắt. Lực của cô không hề nhẹ nha, cộng thêm vận tốc nhanh nhẹn nữa, nhưng sao... nhưng sao cái tên này lại có thể đỡ được chứ?

- Thắc mắc gì chứ? 6 đời nhà họ Trần của tôi đều có võ, tôi là đời thứ 7 rồi đấy! Cậu khó mà qua mắt được tôi! Mà này, đánh hay lắm, nếu không có gương mặt này thì tôi chắc chắn cậu là nam giới rồi! Haha! – Nam Phong cười cười, tiếp tục kéo Yến Nguyên về xe.

Gì chứ? Yến Nguyên cô là đai vàng rồi đấy, vậy mà...asaaaa! Thật là tức! Lần đầu tiên cô tức đến như thế! Không lẽ cứ bị xô mũi dẫn đi như thế này? Làm sao, làm sao? Trời ạ, cô rồi lên rồi! Không thể chịu thua tên Nam Phong sức trâu sức bò này được!

- Này! Đủ rồi đó! Ai cho cậu đánh người của tôi hả? Trần Hùng Nam Phong, tôi cảnh cáo cậu, buông tôi ra mau, nếu không tôi cho cậu nằm lan can bệnh viện 1 tháng!

Yến Nguyên đến giờ phút này thì mất hết kiên nhẫn luôn rồi, mặc kệ “đồng bào” xung quanh nhìn mình như thế nào. Cô ghét cái tên Nam Phong này chết đi được, bực mình quá.

Nam Phong chợt khựng lại, nói lỏng tay, Yến Nguyên nhanh thật nhanh rút bàn tay từ nãy giờ bị bóp muồn gãy xương ra. Nhưng mà, Chúa không thương cô rồi. Nam Phong quay lại nhìn Yến Nguyên, kê sát tai cô, lười biếng nói:

- Cậu mà còn nói nữa là tôi hôn cậu đấy! – Nói xong tiếp tục nắm tay cô kéo vào xe, mặc kệ Yến Nguyên đang giãy và đơ đến mức nào.

- Nói với gia đình cô ấy, tối nay cô ấy sẽ về trễ! Còn nữ, lấy xe cô ấy về đi! – Nam Phong mở miệng trước khi kéo Yến Nguyên vào tay lái phụ rồi vọt đi.

Cả một màn như thế lọt thẳng vào mắt Khải Hoàng và Thanh Thúy từ bên trong đi ra, trong lòng cả hai chợt lóe lên một sự ghen ghét không hề nhẹ. Tức chết mà, người mình để ý lại đi với kẻ khác.

Không chỉ có hai người bọn họ mà người nhìn thấy toàn bộ sự việc còn có cả Bảo Khánh và Diệu Anh. Cả hai nhìn nhau cười cười rồi Bảo Khánh đề nghị đưa Diệu Anh đi chơi, cô cũng gật đầu đồng ý.

- Alo! Mẹ hả? – Yến Vy đứng trên lan can nhìn xuống cảnh tượng lúc này, khóe miệng vẽ thành một nụ cười ghê tởm.

-...

- Hay lắm! Mẹ đang ở đâu?

-...

- Được rồi! Con sẽ tới ngay! Bye mẹ!

Yến Vy cúp máy, đi xuống bắt một chiếc taxi đến nhà hàng mà bà ta cùng bạn bè đang tụ tập đàn đúm.

Trên chiếc Audi màu trắng của mình, Nam Phong chuyên tâm lấy xe, tâm trạng thì cực kỳ phấn khởi.

- Rốt cuộc là cậu đang làm cái trò gì vậy hả? Tôi ghét nhất là thứ mặt dày như cậu! – Yến Nguyên bực tức nói, bản thân hoàn toàn bất lực trước cái tên “đai vàng của đai vàng” này, không thể nào dùng vũ lực trị hấn.

- Làm gì? Cậu không biết là số người muốn lại gần xe tôi còn khó không hả? Cậu thật là may mắn đó! – Nam Phong nói, thân người như vô lực dựa vào một bên cửa xe.

- Liên quan đến nhau à? Tôi hỏi cậu muốn đưa tôi đi đâu?

- Cậu muốn đi đâu? – Nam Phong quan tâm hỏi.

- Cậu nói cái gì? Giữa ban ngày ban mặt mà cậu lôi lôi kéo kéo tôi ở cổng trường, bắt tôi lên xe của cậu, giờ lại hỏi tôi như thế là sao hả?

- Thì cứ nói là muốn đi đâu đi!?

- Về nhà!

- Không được! Đi đâu cũng được, miễn không phải là nhà và...- Nam Phong nói đến đây đột nhiên khựng lại. Là anh định nói “Đi đâu cũng được miễn không phải là nhà và đi gặp anh chàng Rick kia là được!” nhưng lại sợ Yến Nguyên nổi trận lôi đình nữa nên thôi.

- Và gì? – Yến Nguyên lờm anh.

- Và gì cũng được! Mà này, cho tôi hỏi vài thứ há? – Nam Phong cười cười, vẻ mặt cực kỳ cầu khẩn.

- Gì? – Yến Nguyên hậm hực trả lời.
 - Cái tính khinh người của cậu, từ đâu mà có thế? (T/g: Chọc ai thì chọc nhưng đừng chọc ổ kiến lửa là được rồi! * Lắc đầu*)
 - Từ trong bụng mẹ! – Yến Nguyên nói sóc họng.
 - Bụng mẹ? Vậy khi rời khỏi bụng mẹ, cậu không dẹp cái tính đó được à?
 - Không!
 - Tại sao?
 - Cho người khác coi thường tôi à?!
 - Ý cậu là gì? Ai coi thường cậu?
 - Muốn biết? – Lúc này có lẽ tâm tình Yến Nguyên khá hơn một ít, từ 100 độ nay chỉ còn 99 độ.
 - Ủ! Rất tò mò!
 - Vì tôi lớn lên ở Úc! Không phải lối sống của người Úc luôn xem thường người khác mà là những người chung giai cấp, thậm chí thấp giai cấp hơn tôi đều xem thường tôi, với lí do rằng tôi là người châu Á! Tôi ghét họ, rất ghét! Cũng không biết tôi đã đánh biết bao nhiêu là người vì hay chửi “ gâu gâu Asian” rồi nhì? – Yến Nguyên cười lạnh, đưa tay vuốt mái tóc hơi bị rối của mình.
 - Nhưng như thế cũng đâu cần khinh người! Tôi cũng từng sống ở Canada 15 năm nên không phải là không hiểu cái cậu đang nói!
 - Hiểu thì có ít gì? Tôi ghét bị người khác xem thường! Lại càng khó chịu khi tôi cũng là người, họ cũng là người, chỉ mỗi màu da thôi mà đem ra làm đề tài!
 - Thế cậu điệu dàng hay thù mị một tí thì có bị thiệt hại gì không? Cần gì lúc nào cũng phải thể hiện bộ mặt đến từ Nam Cực và thái độ kênh kiệu đó?
 - Có đấy! Cậu mà nhịn chừng nào, khoan nhường chừng nào thì càng bị bắt nạt chừng ấy! Tôi từng nhịn, thậm chí từng bị đánh nên mới có cái tính khinh người mà ai cũng chán ngấy đấy!
 - Chắc tôi cũng chẳng hiểu hết, vì tôi không đến trường. Tôi được đặt cách hoàn thành chương trình học tại nhà! Thỉnh thoảng ra ngoài cũng hay bị soi mói, nhưng cũng chưa tới mức phải đánh người! Tôi chỉ đánh những kẻ ngông cuồng không nói lí, cố ý gây sự thôi!
 - Ủ! Tôi cũng chẳng quan tâm đâu!
 - À! – Nam Phong gật gù.
 - Mà sao tôi lại kể cho cậu nhiều thế?
- Yến Nguyên đột nhiên hỏi một câu làm Nam Phong xém tí ngớ người. Anh nhìn sang cô. Đôi mắt đẹp đang nhìn ngoài cửa sổ. Chợt nhớ ra gì đó, anh nói:
- Biết đâu, cậu đã cảm thấy an toàn?! Cậu có cảm nhận được chưa?

36. Chương 36.

Yến Nguyên dời tầm mắt, thoáng nhìn sang Nam Phong rồi nhắm mắt ngã người ra sau. Thì ra anh ta còn nhớ những gì cô đã nói, không quên một từ. Cứ tưởng ngoài Rick và Diệu Anh ra thì không ai để ý đến chuyện này, thật không ngờ.

- Cậu quan tâm câu nói đó làm gì? – Yến Nguyên vẫn chưa chịu mở mắt, điệu dàng mở miệng khiến tim Nam Phong đập liên hồi.
- Vì tôi muốn làm bạn với cậu! Nhưng là bạn thân mới thỏa mãn! – Nam Phong trấn tĩnh bản thân lại, nói.
- Tôi không có bạn thân!

- Diệu Anh và Rick không thân à?
 - Họ chưa từng nói muốn làm bạn thân của tôi! Tôi cũng chưa từng nói bạn thân của tôi là họ. – Yến Nguyên nhìn Nam Phong, một đôi mắt thăm thẳm nỗi buồn.
 - Nhưng tôi thì muốn! Đồng ý đi! – Nam Phong nhìn cô. 17 năm sống trên đời của anh, đây là lần đầu Nam Phong thật sự biết cái gì gọi là “ Ánh mắt biết nói”.
 - Nghĩ sao tùy cậu! Đồ mặt dày! – Yến Nguyên chột cười, cười nhẹ thôi nhưng thật sự rất đẹp.
 - Ok! Từ nay đồ mặt dày này là bạn của cậu! – Nam Phong chọc cho Yến Nguyên cười, bản thân cũng xóa đi lớp áo lạnh lùng của bản thân.
 - Thế đưa tôi về được rồi, nhỉ?
 - À! Chưa được!
 - Tại sao? – Yến Nguyên lại cảm thấy bức mình với cái tên lẩm cẩm này.
 - Tôi chở cậu đến một chỗ! Mà nè, thắt dây an toàn vào cho tôi!
 - You so much plex! (Cậu rất là phiền phức!)
 - No ideas! (Không có ý kiến) – Nam Phong nhún vai nói.
- Xe chạy được một lúc, Yến Nguyên dường như nhìn thấy người quen, gấp rút nói:
- Stopping! Quick please! (Dừng xe! Nhanh lên!) – Yến Nguyên đập đập tay vào cửa kính.
- Kít!
- Nam Phong đạp thắng không kịp thở vì cứ nghĩ Yến Nguyên sẽ chịu ngồi im sau một hồi “ đấu khẩu”. Bánh xe ma sát mạnh với mặt đường, tạo thành một vệt dài như xe đua đứt thắng. Yến Nguyên gấp gấp mở cửa xe, Nam Phong cũng bước theo.
- Yến Nguyên chạy lùi về phía sau khoảng chục mét, hiện lên hình ảnh một đám phụ nữ tuổi đứng tuổi và 3-4 nam thanh niên khoảng 20 tuổi.
- Gì vậy? – Nam Phong nhìn theo tầm mắt Yến Nguyên, hỏi.
 - Đẳng kia! Thấy không? – Yến Nguyên chỉ về hướng bàn ăn trong nhà hàng sân vườn bình dân phía trước.
 - Có gì?
 - Nhìn kỹ đi, có từng gặp ai trong số bọn họ không? Nhìn cho kỹ vào!
- Nam Phong cũng chẳng hiểu cơ sự gì, căn con mắt lên nhìn bàn ăn phía xa xa đó.
- Bà cô mặc áo tím dường như từng gặp nha! – Nam Phong chẳng thể nhớ nổi là ai.
 - Good! Bà ta là mẹ của Yến Vy!
- Cái gì? Mẹ của Yến Vy? Vậy bà cô đó là người mà Yến Nguyên gọi bằng công cụ ấm giường cho ba mình đấy hả? Nhưng sao lại ngồi đây ăn uống nói cười như thế? Biểu hiện lại thân mật thế kia! Hả, không lẽ ngoại tình? Ấy dà, gay à nha!
- Gì chứ?
 - Có gì mà phải ngạc nhiên! Bắt tận tay, day tận trán! Giờ quay một videoclip lại là xong!
- Yến Nguyên bình thản nói, rút điện thoại từ trong túi của cái váy ra, vô tình làm rơi cái khăn tay màu xanh biển lần trước mà Nam Phong đưa cho cô, cô không thấy nhưng Nam Phong vô tình bắt gặp. Anh cúi xuống nhặt lên, hết nhìn cái khăn tay rồi lại nhìn Yến Nguyên. Cứ tưởng cô ấy sẽ vứt vào sọt rác, không ngờ rằng cô đã giữ lại.
- Được rồi! Đi thôi! – Yến Nguyên quay clip xong thì cười nửa miệng kinh bỉ tắt điện thoại, sau đó đi lại mở cửa xe bước vào.

Nam Phong nhìn bóng dáng của cô, bản thân cũng vội vàng bước vào.

- Trả cậu! – Nam Phong chìa cái khăn ra trong sự ngỡ ngàng của Yến Nguyên.

- À! Lấy khi nào?

- Cậu làm rơi! Giờ thì cầm đi!

- Là tôi trả cậu thì đúng hơn! Tôi không quen nhận đồ của người khác!

- Nhưng cậu có thể nhận cafe của anh bạn Rick mà. Vậy thì cầm cái khăn của tôi!

- Đang so sánh không ngang bằng đó anh bạn! Cái bình giữ nhiệt đó tôi cũng trả lại thôi! Ngoài cafe ra, cả quà sinh nhật tôi còn chưa nhận!

- Chịu thua cậu rồi!

Xe cứ thế lăn bánh, đến khi trước mặt xuất hiện một khu hội chợ ban đêm vô cùng nhộn nhịp thì mới ngưng lại. Bây giờ chỉ mới 4h chiều, Nam Phong định đưa Yến Nguyên đi dạo hội chợ nhưng xem ra còn hơi sớm.

- Ấy! Đi đâu đây? – Yến Nguyên mở cửa xe, gương mặt tệ hại nhìn phía trước. Có chỗ như thế này nữa sao?

- Hội chợ! Cậu để balo lại xe đi! Tôi dẫn cậu đi ăn trước! – Nam Phong vừa nói vừa dùng tay mở hai nút áo đầu ra một cách vô cùng tự nhiên và thoải mái.

- Này! Tôi không thích những chỗ như thế này đâu nhé! Tôi đón taxi về! – Yến Nguyên bực mình quay đi nhưng lại bị Nam Phong kéo lại.

- Hôm nay thôi! Nha? – Nhìn mặt Nam Phong vô cùng cầu khẩn lại đẹp trai nữa, vũ khí lợi hại nhất của anh là đây.

- Nhưng...

- Hôm nay thôi?!

Yến Nguyên nhìn vẻ mặt vô cùng thành khẩn của anh, bất giác thở dài, nói:

- Ok! Từ nay về sau không có lần thứ hai đâu nhé!

- Ừ! Nhất định! – Nam Phong cười vui đáp lại.

(Hey! Nói thì nói vậy thôi chứ sao này còn đi nhiều chỗ thứ này lắm. Mà thật ra Nam Phong cũng là lần thứ 2 tới mà thôi. Tối hôm qua nghe Bảo Khánh xỏ lá nên mò tới coi thử, cuối cùng quyết định dẫn Yến Nguyên tới tham quan.)

37. Chương 37.

Yến Nguyên vùng vằng một lúc, trở lại xe và không thương tiếc ném cái balo vào trong. Nam Phong nhìn cô nhoeo miệng cười. Chắc là Yến Nguyên đang giận lắm đây! Nhưng sao lại nhịn thế không biết?

- Giờ đi đâu? – Yến Nguyên cau có hỏi. Thật ra thì Nam Phong đã khiến Yến Nguyên bị tò mò với chỗ này rồi, nếu không cái balo đó là ném vào mặt của anh rồi chứ không phải là ghế xe đâu.

- Là hội chợ đêm nên giờ còn sớm lắm! Đi ăn trước đi! – Nam Phong nhìn dáo dạt tìm quán ăn, nói.

- Không! Không thể ăn! Cậu có biết là những chỗ như thế này rất là mất vệ sinh không hả? Không lẽ cậu toàn ăn ở những chỗ như thế này á?

- Không có! Nhưng chắc cũng không có bẩn như cậu nói đâu! Tôi nghĩ vậy?

- Chắc? Nghĩ? Nói vậy là cậu dẫn tôi đến đây mà chưa xem xét trước?

- Không hẳn! Tôi từng đến mà! Nhưng đậu xe ở phía kia kia! – Nam Phong vừa nói vừa chỉ về một chỗ khác.

Yến Nguyên nhìn theo cánh tay của anh, thở dài một cái. Đi về! Phải đi về! Chỗ này thật là bẩn! Sao nó không sạch như phòng cô nhỉ?

- A! Có rồi! – Nam Phong chợt reo lên, bắt tri giác nắm tay Yến Nguyên kéo đi khiến cô một lần nữa bực dọc phản kháng.

- Trần Hùng Nam Phong chết tiệt! Buông ra! Lại dẫn tôi đi đâu thế hả?

- Đi ăn! – Nam Phong vẫn ra sức dẫn cô đi còn Yến Nguyên thì vẫn ra sức phản kháng.

- Không ăn! Tôi đã nói là không ăn rồi mà! Buông ra!

Yến Nguyên vừa la xong cũng là lúc Nam Phong đưa cô đứng trước một quán ăn có thể tạm nói là khang trang sạch sẽ. Mọi người trong quán nhìn hai người họ đầy nghi vấn khiến Yến Nguyên khó chịu vô cùng.

Và rồi, con mắt tinh tường của cả hai chợt phát hiện ở một chiếc bàn nhỏ trong quán có một cặp nam nữ đang cười cười nói nói vui vẻ về ăn mì.

- Đây, nhìn kia! – Yến Nguyên ngạc nhiên, ngón tay chỉ chỉ vào trong.

- Asiaa! Thấy rồi! – Nam Phong cười gian.

- Đây! Anh chị đến ăn hay cản trở người ta mua bán thế hả? – Bà chủ quán đang đứng chuẩn bị mấy phần ăn nói vọng ra.

- À! Ăn! Làm cho 2 tô mì hoành thánh! – Nam Phong liếc nhìn bảng hiệu, nói xong thì kéo Yến Nguyên đi thẳng đến cái bàn có cặp đôi mờ ám đang ngồi trong khi cô chưa kịp phản ứng.

- E hèm! Thì ra hai người hẹn hò! – Nam Phong bất thành linh lên tiếng khiến cho Bảo Khánh suýt nữa là phụt cả mì ra ngoài, còn Diệu Anh chỉ hơi ngạc nhiên một tí.

- Hẹn hò gì chứ! Đi chơi bình thường thôi! – Bảo Khánh phân bua.

- Diệu Anh à, cậu cũng đến những chỗ này nữa hả?

Yến Nguyên liếc nhìn chung quanh quán rồi bắt giác rung mình một cái. Khăn giấy, vỏ chanh, rau cải vút đầy rẫy dưới đất. Cô đang kinh tởm đây.

- À, hả? Nguyên! Cậu cũng đến nữa à? – Đến giờ này Diệu Anh mới thấy sự hiện diện của Yến Nguyên nên hỏi ngược lại cô.

- Minh? KHÔNG BAO GIỜ! Minh bị tên mặt dày này kéo tới! – Vừa nói, Yến Nguyên vừa liếc xéo Nam Phong.

- Ngồi đi ngồi đi! – Bảo Khánh chỉ chỉ vào hai cái ghế trống bên cạnh. Yến Nguyên nhìn cái ghế, có ý là không muốn ngồi. Nam Phong thấy vậy liền lấy một nùi khăn giấy lau ghế giúp cô.

- Rồi đó! Ngồi đi! Không chết đâu mà sợ! – Nam Phong lau ghế cho Yến Nguyên xong thì quay qua lau ghế cho mình. Khiếp! Anh cũng thuộc dạng sợ dơ cao độ.

Yến Nguyên nhắm mắt khua tay, bắt đất dĩ ngồi xuống. Tất cả nhìn cô, lắc đầu một cái.

- Nguyên à, cậu gọi gì chưa? – Diệu Anh hỏi.

- À! Gọi rồi! Cái gì thánh đó!

- Là mì hoành thánh hay hoành thánh? – Bảo Khánh định trêu cô.

- Mì hoành thánh! – Nam Phong lườm cậu một cái, vừa lúc bà chủ bưng hai tô mì hoành thánh lên, đặt trước mặt Nam Phong và Yến Nguyên.

- Tớ biết cậu không thích, nhưng cậu ăn thử đi! Ngon lắm đó! – Giọng Diệu Anh coi bộ rất vui à nha.

- Đây! Cậu sao lại sợ thức ăn bên ngoài như thế hả? – Bảo Khánh hỏi Yến Nguyên khi thấy cô nhìn tô mì hoành thánh một cái trân trối.

- Nó... * Chỉ tô mì*... có sạch không đó? – Yến Nguyên nuốt nước bọt hỏi, tay nhận lấy muống và dưa Diệu Anh vừa lau xong.
 - Đây cô gái, cô đúng là kiêu căng à nha! Không ăn thì vào đây làm gì? – Ông chủ bàn bên cạnh bắt bình lên tiếng.
 - Không có gì! Bạn cháu dễ bị dị ứng thôi! – Nam Phong.
 - Thật không hiểu giới trẻ bây giờ nghĩ gì nữa! Có ăn là may mắn lắm rồi, lại còn chê bai này nọ! Thật là!
 - Ông chủ lúc này lại bắt bình nói rồi cuối xuống ăn tiếp.
 - Đây! Cậu ăn thử một đĩa đi, không chết được đâu! – Nam Phong vừa nói vừa đưa một miếng hoành thánh lên miệng cắn thử thì mắt sáng rỡ, ăn lấy ăn để.
 - Đúng đó Nguyên! Cậu ăn thử đi! Ngon lắm đó! Khánh nói với tớ chỗ này nấu ăn rất ngon! – Diệu Anh cười cười nhìn Bảo Khánh khiến tim cậu đập như trống đánh.
 - Ừm... - Yến Nguyên gắp một đĩa mì, đưa lên ngấm ngấm hồi lâu, rồi cuộc cũng cho vào miệng nhai thử.
 - Rất ngon đúng không hả? – Nam Phong ngừng ăn, hỏi.
 - Ừ! Lần đầu tiên ăn món như thế này! – Cuối cùng Yến Nguyên cũng cười sau khi nuốt miếng mì.
 - Ăn nhanh ...y để còn ...ơi hội chợ! – Bảo Khánh ngậm đầy mì nói.
- Cả ba người kia đều ăn sạch phần ăn của mình, còn duy nhất Yến Nguyên nuốt mà thấy lạnh lạnh ở cổ, kết quả ăn được nửa tô.
- Sau khi ăn xong, tính tiền hàng hoành thì trời cũng chập tối, hội chợ đó cũng bắt đầu lên đèn. Bốn người cùng tiến vào bên trong.
- Đây là hội chợ á? – Yến Nguyên nhìn nhìn xung quanh.
 - Ừ! Một tí nữa chắc sẽ có phần quay số nữa! Tớ nghe Khánh nói vậy! – Diệu Anh hể mở miệng ra là một Khánh hai Khánh khiến cậu vui như mở hội. (Hội ở trước mắt, cứ từ từ mà vui!)
 - Đây! Chơi thử trò này đi! Diệu Anh, tớ sẽ lấy tặng cậu món quà to nhất cho xem! – Bảo Khánh kéo ba người lại quây ném lon.
 - Ném mấy cái lon ngã là được mà! – Diệu Anh nhìn Bảo Khánh bĩu môi.
 - Cháu à, chỉ có thể ném ngã hình nhân trên cái lon cao nhất thôi. Ngã lon nào là thua ngay! – Ông chủ nghe Diệu Anh nói thì liền giải thích.
 - Phần thưởng cao nhất là gì? – Nam Phong nhìn lên Yến Nguyên hỏi.
 - Là con thỏ bông, hay mấy đĩa muống lấy con gì cũng được. Gấu nhồi bông của phần thưởng này rất to nha, 1m2! – Ông chủ nhìn bốn người cười tươi vì ngỡ họ là tình nhân, lại chưa từng gặp những người đẹp dễ như thế này.
 - 1m2! To lắm đó! – Diệu Anh xoa xoa cằm suy tư.
 - Cho cháu 4 trái banh đi! – Bảo Khánh.
 - Cháu cũng lấy! – Nam Phong.

38. Chương 38.

- Ném được không mà hăng thế? – Yến Nguyên nhìn Nam Phong đầy vẻ thách thức khi thấy anh nhận mấy trái banh từ tay ông chủ.
- Nếu tôi ném trúng thì sao nào? – Nam Phong cười nửa miệng nhìn cô.
- Vậy thì tôi sẽ chịu thiệt thòi mà nhận phần thưởng thay cho cậu! Ok? – Yến Nguyên cười cười giễu cợt.

- Được! Nếu tôi ném trúng thì phần thưởng là của cậu! – Nam Phong nháy mắt đáp lại.
- Khánh à, cậu có chắc là trúng không đó? – Diệu Anh hoài nghi nhìn vẻ tự tin của Bảo Khánh.
- Tất nhiên là trúng! Tôi sẽ tặng cho cậu phần thưởng đó! – Bảo Khánh cười xòa đáp.
- Làm được hẳn hay nha!

Nam Phong và Bảo Khánh đứng vào vị trí chuẩn bị ném. Có một số người vì hiếu kỳ mà đứng lại xem, còn có mấy bạn nữ lấy máy ảnh ra chụp.

Bụp! Bụp!

Bảo Khánh ném hai trái đầu tiên đều bị trượt, quyết chí hai trái cuối phải trúng.

Bụp! Bụp!

Xung quanh tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ. Cậu cười thật tươi, chạy lại nhận 2 con chó bông thật lớn từ tay ông chủ rồi đưa cho Diệu Anh, nói:

- Cho cậu này!
- Nhưng hai con làm sao mà cầm nổi?
- Ừm! Tôi cũng không biết! – Bảo Khánh gầy gầy đầu.
- A! Tôi có cách!

Diệu Anh nói xong thì cầm một con chó bông màu vàng trả lại cho ông chủ trong sự ngạc nhiên của không ít người, chỉ giữ lại con chó bông màu trắng có cái mũi màu hồng thật dễ thương rồi ôm nó vào lòng cười hít cả mắt. Giây phút đó, trái tim của Bảo Khánh không nghe lời mà đập liên hồi, lại nhìn thấy vài gã nhìn Diệu Anh thèm thuồng thì bực mình, chạy lại nắm tay Diệu Anh, đan ngón tay của cậu vào tay cô, kéo lại đứng gần Yến Nguyên ấy gã kia từ bỏ ý định.

Nam Phong thì khí thế hơn cả Bảo Khánh, đợi cho cậu ném xong mới đến lượt anh.

Trên kệ có 4 hình nhân, trong tay anh có 4 trái banh, ném 4 lần trúng cả 4 trái khiến ông chủ lẫn người xem đều há hốc mồm kinh ngạc. Phen này gian hàng này lỗ thật đây mà.

- Cậu lại đây! – Nam Phong ngoắc ngoắc tay về phía Yến Nguyên.
- Có chuyện? – Yến Nguyên đánh trống lảng. Làm sao cô ôm nổi 4 con thú nhồi bông.
- Cậu đó, nhận cả đi! Chịu thiệt một chút! – Nam Phong nhận hai con chó bông và vịt bông thì đã không còn tay.
- Nhận là được chứ gì?! – Yến Nguyên bực dọc quay vào ôm thêm hai con gấu bông to ự.

Xung quanh, mấy cặp tình nhân đi chơi hội chợ không khỏi ganh tị, nhất là nữ giới. Ai cũng đòi một con như thế, nhìn hai cô gái xinh đẹp ôm gấu bông liền cảm thấy vô cùng ganh tị, vừa có nhan sắc, bạn trai lại ga-lang như thế, thật là may mắn.

- Khánh à, nó mềm mại thật nha! – Diệu Anh vui sướng ôm con chó bông có hai tai to thật to, hoàn toàn không hay biết Bảo Khánh đang nắm tay mình dẫn đi.
- Cậu thật là, sao trả lại! Không thấy cặp kia người ta khuôn những 4 con à? – Bảo Khánh vui vẻ nói.
- Tôi không thích có nhiều quá, mệt lắm! Mà cặp gì chứ, chỉ là bạn thôi mà! – Diệu Anh chu môi đáp lại.
- Chịu thua cậu rồi!
- Này! Về nhà đi! Cổng kênh quá mức cho phép rồi! – Yến Nguyên chả thấy mặt mũi đâu, chỉ thấy hai con gấu bông.
- Không được! Đã chơi thì chơi đến cùng! – Nam Phong bình thản nói. Anh cao 1m85, dễ dàng di chuyển với hai “của nợ” trong tay.

- Asiaaa! Thật là bực! – Yến Nguyên bực bội dẫm chân xuống đất trong khi Nam Phong cười vui vẻ nhìn cô.

Cứ như thế, 4 người bọn họ đi hết hội chợ, mua thêm rất rất là nhiều thứ, báo hại Nam Phong và Bảo Khánh chạy ra xe để đồ không ít lần. Diệu Anh rất vui vẻ khi được Bảo Khánh hết lần này đến lần khác chọc cho cười tít cả mắt.

Cả Yến Nguyên, cô cũng cười nhiều hơn bình thường. Mỗi khi Yến Nguyên cười, Nam Phong chỉ cảm thấy trong lòng thật ấm áp như đang đứng trước ánh mặt trời.

Buổi đi chơi kết thúc cũng đã quá 10h tối, bốn người hai xe uể oải trở về nhà.

- Có cần tớ giúp cậu mang lên không hả? – Bảo Khánh đỗ xe trước khu chung cư của Diệu Anh, quan tâm hỏi.

- Không cần! Hôm nay thật sự rất vui! Cảm ơn cậu, lần đầu tiên tớ đi hội chợ. – Diệu Anh ôm con chó bông chắc nịch, nói.

- Vậy cậu lên đi! Ngủ ngon!

- Cậu cũng về đi! Ngủ ngon! – Diệu Anh nói rồi một tay ôm chó bông, một tay xách hai ba túi xách đựng đồ mua được trong lúc đi chơi bước vào thang máy, trên lưng lại vác thêm một cái balo, thật là mệt.

Bảo Khánh nhìn theo mãi, cho đến khi bóng lưng của cô mất hẳn thì mới trở lại xe, lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, nhả ga chạy tới quán bar.

[...]

Kít!

Nam Phong thắng xe trước biệt thự của Yến Nguyên, âm thanh vang dội phá tan bầu không khí yên lặng.

Yến Nguyên bước xuống xe, tay kẹp ôm 2 con thú bông, vừa lúc đó nhìn thấy Rick đang đứng trước cửa nhà.

39. Chương 39.

- Rick! Sao cậu lại...

- Cậu vừa đi chơi về à? Đi với ai thế? – Rick tiến lại gần Yến Nguyên, vui vẻ hỏi, vừa lúc Nam Phong ôm hai con thú bông khác bước xuống.

- Với tôi! – Nam Phong lạnh lùng trả lời, Rick nhìn sang anh. Ánh mắt hai người chạm nhau, tạo nên một tia lửa điện vô hình.

- Cậu tìm tớ à? Đến lâu chưa? – Yến Nguyên hỏi, Nam Phong mang đồ đi về phía cô.

- À! Lúc 7h30! Cũng gần 3 tiếng rồi thì phải!? – Rick nhìn đồng hồ đeo tay, giọng nói hờn dỗi.

- Sao cậu không gọi cho tớ!? Đúng là hết nói!

- Tớ định cho cậu bất ngờ! Nhưng giờ có lẽ là có người khác giúp cậu tạo bất ngờ rồi! – Rick nhìn mấy thứ trên tay Yến Nguyên và Nam Phong, giọng nói rất chi là xem thường người khác.

- Cậu lại vậy! Nếu không còn gì nữa thì tạm biệt! Trễ rồi, tớ vào nhà! Chào! – Yến Nguyên định bước vào nhà thì bị Nam Phong kéo cánh tay lại.

- Cửa cậu!

- À! Đợi một lát! Tôi gọi người! – Yến Nguyên bước ngược trở lại nhấn chuông cửa, quản gia Quân ngay lập tức chạy ra cùng 2 người hầu khác.

- Bà chủ! – Cả 3 người đồng thanh nói.

- Cầm và mang lên phòng đi! Ngủ ngon! – Yến Nguyên nói với Nam Phong rồi xoay người bước đi khiến Rick không khỏi ghen tức, trừng trừng mắt nhìn Nam Phong và tấm lưng của Yến Nguyên.

- Ngủ ngon! – Nam Phong đưa thú nhồi bông cho người hầu của Yến Nguyên xong thì cũng quay lưng bước ra xe.

- Cô ấy, là của tôi! – Rick cầm hờn nói khi Nam Phong đi sượt qua. Anh dừng lại, lạnh lùng nhìn Rick mặt đang cúi sầm đầy u uất.

- Cô ấy không phải một một đồ nên không cần giành quyền sở hữu! Nếu cậu thích cô ấy thì làm ơn chừa mực trong lời nói! – Nam Phong nhàn nhạt nói ra mấy câu, thái độ ung dung bước vào va với một nụ cười đất thẳng.

Bụp!

Rick đâm vào tường nhà Yến Nguyên đến nỗi tay bật máu. Anh không phục! Tại sao phải thua tên khốn này chứ! Anh là ai chứ! Yến Nguyên chẳng lẽ thích tên này rồi nên mới đi chơi với hắn! Mẹ kiếp! Yến Nguyên là của anh, chỉ có thể là của anh! Nhất định là như thế!

Rick trở lại xe, mặt cho tay đang rỉ máu, lấy một mạch tới quán bar thác loạn.

[...]

Yến Nguyên trở lại phòng, tắm rửa xong thì đã thấy quần gia kính cần đứng cạnh bộ sofa chờ cô, trên tay là một ít thức ăn, café và thuốc giảm đau. Yến Nguyên ngồi xuống sofa, nói:

- Ngày mai tẩy rửa lại! Bẩn quá! Mà bác cũng ngồi xuống đi! Cháu cũng không muốn ăn gì hết! – Yến Nguyên đưa tách café lên uống một ngụm.

- Cháu lại vậy rồi! Sau này cho cháu còn ra ngoài ăn linh tinh nữa không! Mau ăn chút cháo đi!

- Cháu không ăn linh tinh! Nói chuyện chính được rồi!

- Đúng như cháu đoán! Bác và mấy người làm dọn phòng cháu cả buổi chiều!

- Vậy là ổn! Nhưng phạm vào 1 trong 3 điều cấm kỵ của cháu thì sống không yên đâu! Còn chuyện luật sư thì sao bác? Ông ấy đã liên lạc?

- Ủ! Bác vừa nhận được điện thoại của ông ấy một tiếng trước. Còn đây là fax mà ông ấy gửi cho bác. Ngày mai luật sư Nghiêm sẽ bay sang Singapore để làm thủ tục hủy bỏ di chúc cũ. Ba cháu ngày mai cũng sẽ bay từ Đài Loan sang đó. Việc còn lại của cháu là chờ luật sư trở về, làm giấy chứng nhận quyền kế thừa tài sản, việc còn lại là của ba cháu, bỏ nó vào tủ bảo hiểm.

- Được rồi! Hiện tại chắc mẹ con họ cũng chưa biết. Đúng là nếu đem bản gốc ra công chứng lại thì quyền hành về tay họ, nhưng đó là bản sao, lại là bản sao không còn giá trị pháp lí. 35% giá trị kê khai trong tờ di chúc giả đó đó thật sự là con số khổng, nó thật ra chỉ chiếm 20%. Chiếc phi cơ mang số hiệu N4-6699 chứ không phải N6-4488! Số liệu và thông tin đều là giả, hoàn toàn không có giá trị! – Yến Nguyên nói đến đây, trên môi vẽ lên một nụ cười tà tứ mỉa mai.

- Vậy bác còn giúp gì được nữa?

- Băng ghi hình thì cháu cũng không muốn xem, bác cứ lo liệu phần băng ghi hình là được rồi. Cháu sẽ chép một thứ ra đĩa CD, nhờ bác đưa cho bà ta! Đợi ba cháu về sẽ ba mặt một lời ẹ con họ hài lòng là được!

- Tốt rồi! Vậy bác đi trước! Cháu nhớ ăn một tí rồi hãy uống thuốc. Bác mang mấy tờ fax ra ngoài! Ngủ sớm đi!

Cạch!

Cánh cửa phòng đóng lại, Yến Nguyên thư thái nhắm mắt ngã người ra sau. Cô từng nói với họ, tốt nhất là ngoan ngoãn mà an phận, ai ngờ họ lại không nghe, còn chọc cho cô giận. Đối đầu với cô thật sự rất mệt, ít ra cần phải có cái đầu thông minh gấp đôi cô.

Yến Nguyên vẫn đang suy nghĩ miên man thì một cơn đau đột nhiên ập đến ở bụng. Chết tiệt! Đúng là ăn ở ngoài thật tệ. Cô lớn chừng này cũng là lần đầu tiên ăn ở một quán ăn như thế. Đau nhiều thế này thì cam đoan cái tô mì hoành thánh đó rất là nhiều bột ngọt nha! Cô không ăn được bột ngọt. Thật là.

Yến Nguyên nhào người ra trước, cầm ly nước lên rồi ực hết 2 viên thuốc giảm đau. Tô cháo quản gia Quân nấu còn nghi ngút khói, Yến Nguyên thật sự không muốn ăn nên cô quyết định đi ngủ.

Nhưng 4 con gấu bông thể kia thì chất dẫu cho hết! Đúng là phòng cô rất rộng, nhưng để lung tung như thế thì rườm rà lắm. Yến Nguyên đứng chống cằm nhìn 4 con gấu bông to ụ dưới đất một hồi lâu, quyết định cho chúng lên giường ngủ chung sau khi kiểm chứng mức độ “sạch” của chúng.

Yến Nguyên nghĩ xong, một thân mảnh khảnh vác từng con gấu lên giường, ôm một con lớn nhất vào lòng và ngủ.

[...]

11h đêm, trong một nơi luôn luôn có tiếng nhạc nổi loạn như quán bar, Bảo Khánh ngồi nốc từng ngụm của chai rượu mạnh. Xung quanh cậu, phụ nữ cứ ve vãn, bám dai như đĩa.

Trước mặt người khác, cái mặt nạ “Hoàng tử nắng mai” của cậu thật vững trãi. Tất cả là nói dối, là lừa gạt mà thôi.

Vết thương trong lòng cậu, nó lại rỉ máu từ khi cậu gặp Diệu Anh. Người con gái mà cậu yêu thương hết mực, lại tàn nhẫn rời xa cậu là người tạo ra vết thương đó.

Tim cậu đang đau, đang bị cào xé, nó sắp nát ra từng mảnh dấy. Không lẽ trong lòng cậu, Diệu Anh chỉ là hình bóng thay thế cho người con gái đó? Diệu Anh thật sự rất đơn thuần, không lẽ ông trời đang đùa với cậu? Làm ơn, làm ơn nói với cậu là không đi! Tim cậu thật sự đã tổn thương rồi, đừng khiến trái tim tổn thương của cậu luyên lụy tới người khác.

Những thứ còn lại xung quanh Bảo Khánh bây giờ chỉ là mùi men rượu cay nồng, ánh đèn ảo diệu, tiếng nhạc xập xình làm con người ta quay cuồng theo từng vũ điệu. Bảo Khánh phải làm sao? Làm thế nào để phân biệt đâu là người cậu yêu mà đâu là tình cảm mù quáng?

40. Chương 40.

Yến Nguyên tâm trạng thư thái bước xuống lầu. Trong chiếc balo mà cô đang đeo chứa một đoạn clip mà cô đặt tên là “Mèo mả gà đồng”.

- Chào buổi sáng! – Yến Nguyên vừa chạm mũi chân xuống nền gạch, nhìn qua bàn ăn thì đã thấy hai người không nên hiện diện trong nhà ngồi đó!

- Bà chủ! Chào buổi sáng!

- Vỵ à, vừa sáng mà đã có chương khí trong nhà rồi con nhí? – Bà Hạnh Phương hươ hươ tay nói.

- Mẹ nói con mới để ý nha! Chương khí nặng lắm đây! – Yến Vỵ liếc xéo Yến Nguyên một cái.

- Thấy được chương khí? Khác xa người bình thường! – Yến Nguyên giễu cợt nói, quản gia Quân liền kéo ghế mời cô ngồi xuống.

- Hôm nay bà vui! Không trách người hạ lưu! – Bà Hạnh Phương chua ngoa chống cằm nhìn Yến Nguyên xếp khăn ăn.

- Hạnh Phương, cẩn thận miệng lưỡi! – Quản gia Quân nghiêm giọng nhắc nhở.

- Ông cũng chỉ là người ở, tư cách gì mà lên tiếng! – Yến Vỵ.

Bịch!

- Con mất dạy! – Yến Vỵ hất ghế đứng lên chỉ thẳng mặt Yến Nguyên khi bị cô ném khăn ăn vào mặt.

Chát!

- Ngồi xuống! – Yến Nguyên tát ngay vào má của nhỏ, trừng mắt cảnh cáo.

- Từ nay mày cũng không có tư cách đâu mà lên tiếng! – Chưa gì mà bà Hạnh Phương đã cao giọng.

Đáp lại thái độ ngông cuồng của bà ta, Yến Nguyên chỉ cười lạnh một cái rồi lấy cái CD từ trong balo ra, nhắm ngay mặt bà ta mà ném.

- ** mày! – Mặt bị cái CD ném trúng thật đau, cái miệng lưỡi chua ngoa của bà ta c*** t** một tiếng.

- Bẩn tai! Tự mình xem cái CD đó đi! – Yến Nguyên ung dung ngồi xuống ghế, quần gia Quân mang phần ăn sáng đặt trước mặt cô.

Bà Hạnh Phương nhặt cái đĩa từ dưới đất lên, mắt tròn tròn nhìn dòng chữ “ Mèo mả gà đồng”. Yến Vy cũng tò mò kê mặt tới.

- Lão gia!

Từ ngoài cửa cùng lúc vọng vào hai chữ cung kính của người hầu, chỉ thấy sắc mặt của bà Hạnh Phương chuyển từ bình thường sang xanh mét, tay run cầm cập. Không phải hết tháng này ông ấy mới về hay sao?

Ông Dũng từ ngoài cửa oai hùng bước vào, trên tay là chiếc cặp bằng da đắt tiền. Ba cô về thật đúng lúc, để họ lại ngày nào thì Yến Nguyên cô cảm thấy chướng mắt ngày đó.

Bà Hạnh Phương nhìn chồng mình bước tới, tay run tới mức làm rơi cái CD xuống dưới đất. Yến Vy thì toát mồ hôi lạnh, dây thần kinh căng thẳng như sắp đứt ra.

- Không khỏe sao? – Ông Dũng giọng đều đều cực kỳ nguy hiểm hỏi, ngồi xuống ghế.

- A... Anh mớ... mới... về! – Hai hàm răng của bà Hạnh Phương va vào nhau, cơ hồ nói không thành lời.

- Em làm rơi cái gì kia! – Ông Dũng hai bàn tay đan vào nhau, chéo chân nhàn nhạp nhìn hai người kia, Yến Nguyên cũng buông dao nĩa. Không ngờ ba về sớm như thế, chất một lát lại phải bay nữa.

- Ba! – Yến Vy nuốt nuốt bọt nói được một chữ duy nhất.

- À! Không có gì đâu! – Bà Hạnh Phương sợ hãi nói.

- Quần gia! Nhặt đồ giúp bà ấy đi! – Ông Dũng vẫn dùng gương mặt không-cảm-xúc mà nói chuyện.

- Dạ đây, lão gia! – Quần gia Quân nhặt cái CD từ dưới đất lên, chìa ra đưa cho ông Dũng nhưng lại bị Yến Vy giật mất.

- Là đồ của con mà ba! CD bạn con ượn!

- Nhà này không đủ tiền để mua cái CD hả Vy? Hay là ba cho tiền con ít quá, dùng không đủ? Hửm?

Trong khi ông Dũng bắt chéo chân oai vệ thì Yến Nguyên tay khênh trước ngực, nhìn rất là cao quý.

- Không... không có mà ba! Tiền ba cho con dùng không hết! Tại đĩa này hay lắm nên khó mua, con mượn bạn coi thôi ba! – Yến Vy cười sượng nói.

- Hay lắm hả? Vậy mình cùng xem chung đi ba! – Yến Nguyên nhét môi cười, vẻ mặt cực kỳ thách thức.

- Không được! – Bà Hạnh Phương sợ xanh mặt thốt lên.

- Sao? Hay lắm mà em?

- À! Ý em là của con, thôi để cho nó tự do riêng tư chút đi anh! – Bà Hạnh Phương cũng cười gượng nói.

- Riêng tư? Riêng tư là khi 2 người làm chủ cái nhà này phải không?

Đùng!

Đầu hai mẹ con Hạnh Phương và Yến Vy như bị sét đánh trúng một cái, run rẩy nhìn Yến Nguyên. Yến Nguyên lại nhún vai một cái, lạnh lùng nói:

- Chậc! Chậc! Muốn người ta biết, trừ phi mình đừng làm!

Reng! Reng!

Điện thoại của bà Hạnh Phương chợt reo lên. Cơ hồ bà ta sợ tới mức không nghe thấy.

- Nghe điện thoại đi chứ! Hửm? – Yến Nguyên hắt mặt, hàm ý ra lệnh.

Bà Hạnh Phương giật cả mình, bàn tay run rẩy cầm điện thoại nhấn nút nghe.

- Mở loa lên! Ngoan ngoãn mà diễn cho tốt! – Ông Dũng nhìn ba ta, giọng nói cực kì kinh dị.

Bíp!

- Alo! E.. em hả?

- Chị! Em nhớ chị quá! Một lát chị qua chỗ em chơi! – Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói đáng khinh miệt.

- Chị... chị bận rồi!

- Chị đi công chứng giấy tờ hả? Tài sản cũng sắp về tay chị rồi mà!

Nghe câu này, bà Hạnh Phương điên cả người nhìn ông Dũng và Yến Vy, Khóe mắt họ hiện lên sự khinh thường và tức giận thấy rõ.

- Ủ! Thôi chị cúp máy đây! – Không đợi đầu dây bên kia trả lời, bà Hạnh Phương đã cúp máy cái rụp vì sự nguy hiểm mà bà ta cảm nhận ngày càng lớn dần, lớn dần.

41. Chương 41.

Bà Hạnh Phương vừa tắt điện thoại cũng là lúc chiếc Smart Tivi trong phòng ăn bật lên, nội dung trên màn ảnh chính là hình ảnh bà ta ăn chơi đàn đúm, hát hò vui vẻ cùng bạn bè và đám thanh niên được gọi tắt là “Trai bao” hay “Phi công trẻ”.

Không biết là chuyện gì xảy ra, hay chân bà ta vô lực mà khụy xuống, mặt mày xanh xao rất đáng thương. Yến Vy cũng sợ đến mức trợn tròn hai mắt, răng va vào nhau lập cập như bị lạnh.

- Sợ à? – Ông Dũng bình thản nói, nhưng chất giọng thực ra rất nguy hiểm.

- A... anh...

- Đừng sợ! Anh sẽ không làm gì em đâu! – Ông Dũng nói xong thì kéo ghế đứng dậy, đi đến bên cạnh mà đỡ bà Hạnh Phương đứng dậy.

Sống chung gần 18 năm, chẳng lẽ bà ta không hiểu chồng mình. Người đàn ông tướng mạo hùng dũng, khí chất ngang trời này mà càng tức giận thì giọng nói càng điệu dàng chu đáo nhưng ẩn chứa hàng vạn mũi dao găm nguy hiểm. Trừ Yến Nguyên ra, từ trước giờ bà ta chưa thấy ông Dũng đối xử với ai chiều chuộng và yêu thương như Yến Nguyên.

Trống ngực của bà Hạnh Phương đánh như trống hội, nhờ vào lực của ông Dũng mà đứng dậy. Nhưng hai đầu gối của bà ta chưa đuổi thẳng ra được thì...

Chát!

Một cái tát như trời giáng nhằm ngay má trái của bà ta mà nện xuống, khiến bà ta một lần nữa ngã nhào ra sàn nhà, máu từ khóe miệng chảy ra không hề ít. Đầu tiên là tê rần rần, sau đó là vừa nóng, lại đau và rát ở má trái. Đau đến muốn gào muốn hét nhưng lại sợ mà không dám.

- Mẹ! – Yến Vy gào lên, nước mắt giàn giụa chạy đến bên cạnh bà ta nhưng không dám đỡ bà ta đứng dậy.

- Vy! Đứng qua một bên cho ba! Phần con ba sẽ tính sau! – Ông Dũng lúc này mới giận dữ nói.

Yến Vy cũng sợ, sợ tới mức không dám ngẩng đầu lên mà nhìn, khép nép đứng dậy mà lùi ra phía sau.

Ông Dũng đi từ từ đến chỗ bà Hạnh Phương, ông tiến lên bước nào thì bà ta lại lùi ra bước đó, cho đến khi gặp vật cản là tường nhà thì mới dừng lại. Ông Dũng từ từ ngồi xuống, khụy một gối xuống, tay chống lên đầu gối còn lại, lạnh nhạt nói:

- 18 năm qua, tôi cho cô không đủ ăn, lo cô không đủ mặt à? Tôi cấm cô đi chơi với bạn bè, không cho cô giao du, nhất cô ở nhà à? Hả?

- E... em... - Bà Hạnh Phương ôm mặt đau rát, méo mào không thành lời.

- Im lặng? Không nói được? 18 năm chung sống, lần đầu tiên tôi đánh cô đúng không? Cũng đừng tưởng tôi đây không biết cô ngoại tình! Chỉ là tôi nghĩ cô chỉ ham vui, bị bạn bè lôi kéo, sớm muộn gì cũng trở lại nên tôi mới im lặng!

- Anh! Em không dám nữa! Anh tha lỗi...

- Tôi nói cho cô biết, tất cả những chuyện đó tôi đều có thể bỏ qua, nhưng còn chuyện mẹ con hai người ganh đua với Yến Nguyên, giành tài sản và muốn hãm hại nó thì đừng hòng. Yến Vy cũng là con tôi, cô dạy dỗ nó theo ý cô, tôi đã không nói. Đằng này cô còn thao túng nó, mẹ con cô lại lập ra kế hoạch giành tài sản ác nghiệt đó, muốn tống nó ra khỏi nhà, rồi tống cả tôi chứ gì?

- Ba à! Con không dám! Ba tha lỗi cho con với mẹ nha ba! – Yến Vy đứng một bên khóc nức lên.

- Ba nói con ngậm miệng lại! Tôi biết cô ham tiền tài nên trong di chúc, tôi nhất định để lại tài sản mà cô dùng cả đời không hết, còn Yến Vy nhất định cũng có phần! Là mẹ con hai người ngu ngốc, tự hủy hoại tiền đồ trong tay, ganh đua tranh chấp với Yến Nguyên! Sau này, đừng để tôi gặp lại mặt cô nữa!

Ông Dũng nói xong cũng là lúc người làm mang mấy vali quần áo của bà Hạnh Phương từ trên lầu đi xuống. Bà ta thấy cảnh đó, trong lòng cực kỳ sợ hãi. Ông Dũng cũng không nói gì nữa, đứng dậy đi liền bị bà ta níu chân, khẩn cầu nói:

- Anh à! Em thật sự biết lỗi! Anh tha cho em, tha cho em lần này! Dù gì chúng ta cũng đã chung sống 18 năm, Yến Vy cũng lớn như vậy, chẳng lẽ anh muốn nó không có một gia đình có cả ba lẫn mẹ?

Nghe bà Hạnh Phương nói câu này, ông Dũng lại khẩn trương nhìn qua Yến Nguyên, chỉ thấy trên má cô, hai hàng nước mắt lãnh dãi. Yến Nguyên gạt nước mắt, cười lạnh một cái rồi lẳng lặng kéo cánh cửa kính của phòng bếp thông với sân vườn, u buồn bước đi. Cô thật sự không thể chạy lại tát bà ta, đánh bà ta vì bà ta nói đúng! Yến Vy hơn cô, vì nó có đủ ba lần mẹ, cô thì không! Ông trời cho cô sắc đẹp kiêu diễm, khiến cô thông minh hơn người, tài sản lại dùng cả đời không hết mà lại nhẫn tâm cướp đi người mẹ của cô! Cả nhìn, Yến Nguyên cũng chưa từng nhìn mẹ một cái, hướng hồ là nhận đầy đủ một tình thương từ mẹ như Yến Vy! Thật là tàn nhẫn với cô mà!

Không khí đột nhiên đặc quánh lại, ai cũng nhìn rõ sắc mặt của ông Dũng rất khó coi. Yến Vy cần và có một gia đình đầy đủ, vậy chẳng lẽ đứa con gái gần 18 năm xa cách của ông thì không cần. Ông luôn cầu mong ông trời, hãy khiến cho Hạnh Phương yêu thương Yến Nguyên thật nhiều để một ngày nào đó, Yến Nguyên cảm nhận được tình cảm đó, chịu chấp nhận Hạnh Phương là mẹ. Ông thật là ngu xuẩn khi cầu mong điều này, để bà ta nhiều lần muốn cho Yến Nguyên tổn thương, đã kích thích thần của cô lớn như vậy, làm sao cô có thể không tự ti về mặt gia đình!

- Cô im đi! Tôi cấm cô nói chuyện này! Cô màu chóng rút khỏi chỗ này trước khi tôi giết chết cô! Về phần Yến Vy, nó sẽ ở lại đây! Tất cả là do cô xúi giục nó mà ra! – Lạnh lùng hất tay bà ta, ra lệnh cho người làm vớt vali của bà ta ra ngoài sân rồi lại cho vệ sĩ kéo bà ta ra khỏi nhà, ông Dũng trầm mặc bước ra sân vườn.

Yến Vy khóc nức lên, vùng vẫy khỏi hai người giúp việc để ra sức kéo mẹ nhỏ lại nhưng chỉ là vô vọng. Kết cục, nhỏ khóc đến ngất xỉu, chỉ kịp nhìn thấy mẹ mình nặng nề mà kéo vali rồi khỏi cổng biệt thự.

(Kết cục của bà ta và Yến Vy không chỉ dừng lại ở đây đâu nên mọi người đừng trách tác giả “hiền”. Phàm là những kẻ như thế này đều sẽ chết không có chỗ dung thân! * Cười man rợ*)

42. Chương 42.

Yến Nguyên rời khỏi chỗ đó, nước mắt vẫn không nghe lời cô mà thi nhau rơi. Cô cũng như những người khác, lấy cái này mà chấp vá vào cái kia, cuối cùng lại thành ra một thứ thiếu trước hụt sau.

Ngày Yến Nguyên chập chững biết nói, từ đầu tiên cô thốt ra được là từ mẹ. Đến khi Yến Nguyên hiểu chuyện là năm 4 tuổi, ba của cô vẫn đang bận công việc, còn mẹ bận đi du lịch. Nhưng sao ba có thể sang đó thăm cô mà mẹ lại chưa bao giờ xuất hiện?

Khi cô đi học năm 7 tuổi, có đứa bạn người Úc gọi cô là kẻ không cha không mẹ thì mọi chuyện mới được phát giác, cô đã lại tức giận mà nói rằng sẽ không về Việt Nam, vài tháng trước cũng do ba và quản gia hết lòng nài nỉ cô mới đồng ý. Khái niệm gia đình của cô không như những gì người ngoài nhìn thấy và phán xét, cô có ba nhưng thiếu mẹ, vậy cô là gì? Một đứa không hoàn mĩ, một đứa không được mẹ dạy dỗ!

Mẹ à! Nguyên đã làm gì mà mẹ lại bỏ Nguyên đi? Sao xung quanh của Nguyên, ai cũng được mẹ chăm sóc như thế? Sinh Nguyên ra mà mẹ lại bỏ Nguyên đi như vậy, sao mẹ sinh Nguyên ra làm gì? Nguyên ghét cả mẹ, ghét mẹ!

Yến Nguyên ngồi trên chiếc xích đu, tựa người thành xích đu mà khóc, đột nhiên cảm nhận được một bàn tay ai đó đưa lên gạt nước mắt của cô. Yến Nguyên mông lung ngược mặt lên, là ba cô.

- Đừng khóc! Ba xin lỗi! Ngoan, khóc sẽ không đẹp! – Ông Dũng rưng rưng nước mắt, bàn tay dịu dàng lau khô nước của Yến Nguyên.

- Ba! – Yến Nguyên nấc lên một chữ, nhoài tới ôm chầm lấy ba cô.

- Ngoan! Sẽ không sao nữa! Từ nay sẽ không ai là tổn thương con nữa! Có ba rồi, ba sẽ che chở cho con! Tha lỗi cho ba! Ngoan! – Ông Dũng vỗ vỗ vai của Yến Nguyên, nhẹ giọng nói.

Yến Nguyên không trả lời, chỉ ra sức gạt đầu thật nhiều, còn nước mắt của cô thấm ướt cả vai áo sơ mi của ông.

[...]

Bà Hạnh Phương mang khuôn mặt tàn tạ, tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch bắt taxi rời khỏi biệt thự, đi đến chỗ tình nhân trẻ của bà ta.

Một lát sau, chiếc taxi dừng trước một khu nhà trọ bình dân, bà ta khệ nệ kéo vali bước vào.

Đi đến gian phòng cuối cùng của dãy nhà trọ, bà ta nhìn thấy tình nhân của mình đang nằm dài ra sàn nhà mà ngủ.

- Thái! – Bà Hạnh Phương cất tiếng gọi, Thái mơ hồ tỉnh lại.

- A! Ha! Chị! – Thái hoảng hồn nhìn bà ta, quá khác so với những lần gặp trước đó.

- Em cho chị ở nhờ vào ngày được không? Chị bây giờ không có chỗ để đi! – Bà Hạnh Phương cầu xin Thái.

- Nhưng em ở đây hàng tháng phải đóng tiền! Chị, có tiền không? – Thái nghi hoặc nhìn bộ dạng bà ta mà hỏi, cái kiểu này là bị biết ngoại tình nên đuổi cổ ra khỏi nhà đây. Tốt nhất là nên tránh xa bà ta ra nếu bà ta hết tiền để mà còn tìm khách mới.

- Em yên tâm đi! Hồi nãy chị ghé cây ATM rút hết tiền trong thẻ ra rồi! Trong bóp chị cũng có sổ tiết kiệm 100 triệu nên em không phải lo tiền phòng!

(T/g nói này, bị đuổi ra khỏi nhà mà còn giữ được sổ tiết kiệm, tài khoản thẻ không bị khóa là rất may mắn đó. Người ta còn nể tình, tốt nhất là kéo khóa cái miệng lại, không thì lần nữa mà rớt họa vào thân.)

- A! Vậy chị vào đây! May quá! Đây, để em lấy hành lí giúp cho! – Thái nghe bà ta nói còn tiền thì mừng rỡ, phen này khỏi lo chết đói.

[...]

Một ngày Yến Nguyên không đến lớp thì Nam Phong cảm thấy tư vị của sự khó chịu trong lòng anh. Rõ ràng hôm qua mới đi chơi vui vẻ như thế mà hôm nay lại không đi học. Nếu đến nhà cô thì cũng không tốt. Hay là cô đi chơi với anh chàng ngoại quốc kia rồi nhỉ? Chắc vậy rồi. Hôm nay Diệu Anh có đi học, cô chỉ có thể là đi chơi mới nghỉ.

Còn cả Bảo Khánh, cả cậu cũng nghỉ học. Quái lạ thật! Khoan đã, anh xem quên mất một chuyện. Thật là! Lần đầu Bảo Khánh gặp Diệu Anh, tuy cậu đã che giấu giỏi lắm nhưng anh vẫn nhìn ra một tia trầm mặc trong mắt của Bảo Khánh. Còn nhớ ngày đó, nghe cậu nói về máy bay mà Nam Phong nhớ được là cậu định bay sang Dubai một thời gian, quên đi chuyện không vui về tình cảm. Người bạn này của anh thật khiến anh bội phục 8 phần, dù trong lòng có nát ra trăm mảnh thì vẫn cười như không. Nhiều lúc còn khiến anh tưởng cậu là... đười ươi.

Một ngày học vô vị lại trôi qua. Nam Phong vác balo lên vai bước ra khỏi lớp.

- Phong! Hôm nay cậu bận gì không? – Thanh Thúy nhẹ nhõm hỏi khi Nam Phong đi ngang người nhỏ. Anh thì cứ như không nghe, lạnh nhạt bước tiếp.

Thanh Thúy thấy thái độ của Nam Phong như thế, mặt dày bước lại níu cánh tay rắn chắc của anh, nói:

- Phong! Cậu không nghe tớ nói gì sao?

- Có chuyện gì? – Nam Phong bực bội lên tiếng, dùng đôi mắt màu huyết của mình lạnh lùng nhìn nhỏ làm tim nhỏ nháy lên bùm bùm vì... sợ.

- À! Hôm nay xe tớ hỏng, không biết cậu có thể cho tớ quá giang một đoạn được hay không? Dù gì chúng ta cũng cùng đường?

- Một tiểu thư được đưa đón mà lại hư xe? Còn nữa, phí taxi không mất, có thể tự bắt taxi về. Lại có cả khối người cầu mong được đưa “Miss Teen” về, nhưng trong số đó không có cái tên Nam Phong! – Vốn dĩ anh không định nói nhiều, nhưng biết chắc rằng Thanh Thúy sẽ lôi kéo nên chặn hết đường tiến của nhỏ.

- Nhưng...

Thanh Thúy chưa kịp nói hết câu thì chỉ còn nhìn được tấm lưng rộng lớn của anh cách đó không xa. Nhỏ nghiêng rặng. Chẳng là hôm nay không có Yến Nguyên nên mới được thoải mái tí, ai ngờ bị Nam Phong từ chối. Thật là tức.

[...]

Cốc! Cốc!

- Đi đi!

Yến Nguyên ngồi co ro trong góc phòng, lạnh nhạt mở miệng. 150 Bài rap trong điện thoại của cô đã tắt từ lúc nào, tai phone thật vô vị. Lần thứ 2 trong đời, cô cảm thấy ganh tị với Yến Vy như thế. Lần đầu là ở bữa tiệc nướng trong sân vườn. Hạnh Phương phải thương nhỏ lắm mới có thái độ như thế.

- Mở cửa đi Nguyên! Con đã nói là sẽ không khóc nữa mà! – Ông Dũng bắt an mà gõ cửa, trên tay là ly sữa nóng nghi ngút khói, ly sữa thứ 4 trong hôm nay. Bây giờ đã là 1h sáng, không khí thật ẩm đậm.

- Ba đi đi! Con không khóc! Để con một mình là ổn! – Yến Nguyên mệt mỏi gục vào đầu gối của mình, giọng nói bị nhòe đi mấy phần.

Ông Dũng lần thứ 4 bất lực, trở về phòng, đặt ly sữa xuống tủ đầu giường rồi ngã người một cách mệt mỏi. Con gái ông thật tội nghiệp.

43. Chương 43.

Ngày tiếp theo sau khi bà Hạnh Phương bị đuổi cổ ra khỏi nhà. Mọi việc dường như lại đi vào quỹ đạo. Trên bàn ăn, ông Dũng đang ngồi ăn sáng cùng Yến Vy để nhỏ chuẩn bị đi học, Yến Nguyên vẫn chưa xuống lầu từ tối qua.

Quản gia Quân đứng sau lưng ông Dũng, lặng lẽ quan sát biểu hiện của Yến Vy. Hôm qua chắc là nhỏ ngất đi vì sợ. Nhìn thái độ của Yến Vy cũng khác xa thường ngày, khép nép hơn rất nhiều.

Quản gia Quân hoàn toàn không biết rằng, Yến Vy đã thức trắng cả đêm để suy nghĩ về mọi chuyện diễn ra từ khi Yến Nguyên về nước. Ba nhỏ nói đúng, ông chưa từng để cho hai mẹ con nhỏ phải khổ sở ngày nào, chưa từng la mắng hay trách cứ hai người, cũng không bao giờ phàn nàn chuyện tiền bạc, học hành hay vui chơi của nhỏ. Ông ấy đúng là rất thương hai mẹ con nhỏ. Còn Yến Nguyên, chị ấy chưa từng chủ động gây sự với mẹ con nhỏ, hoàn toàn là do nhỏ và mẹ nhỏ “giật dây” trước. Yến Nguyên cũng không nói rằng phải bắt nhỏ hay mẹ nhỏ làm cái này làm cái nọ. Tuy rằng cô từng hăm dọa nhưng chưa từng làm thật, vậy chẳng phải cho mẹ con nhỏ con đường sống còn gì.

Phần tở di chúc thì càng tệ. Cho dù ba nhỏ giành toàn bộ cổ phần công ty cho Yến Nguyên thì chắc chắn mẹ con nhỏ cũng có phần, tại sao nhỏ lại bị tiền bạc làm cho hoa cả mắt không biết? Nhưng mẹ nhỏ cũng thật tệ. Tại sao không ngăn cản nhỏ mà còn hùa theo nhỏ mà làm điều xằng bậy như thế?

Nhỏ thật ngu ngốc khi nghĩ ra cái kế hoạch vớ vẩn để giành tài sản với Yến Nguyên. Rốt cuộc thì nhỏ cũng thua, thua một cách tâm phục. Nhưng mẹ nhỏ thì sao? Từ tối qua đến giờ Yến Vy hoàn toàn bất lực trong việc liên lạc với mẹ mình. Nhưng bằng mọi giá nhỏ cũng phải nói cho bà biết nhỏ đã hối hận cỡ nào, hy vọng mẹ nhỏ cũng sẽ nghĩ như nhỏ. Rồi cả hai lại tìm cách xin lỗi ba và Yến Nguyên, vậy là tốt rồi.

- Bà chủ! – Quản gia Quân đột nhiên lên tiếng, cắt ngang mớ suy nghĩ hỗn loạn của Yến Vy.

Yến Nguyên cầm balo từ trên lầu bước xuống. Nhìn cô hình như rất là mệt thì phải, nhưng vẫn rất cao ngạo như ngày thường nha.

Yến Vy đi đến chỗ bàn ăn, hoàn toàn không để ý xem là có mặt Yến Vy hay là không, kéo ghế ngồi xuống, nói:

- Chào buổi sáng, ba! – Yến Nguyên cười lạnh, tay xếp xếp khăn ăn.

- Chào con! Mang phần ăn lên! – Ông Dũng hài lòng trả lời, cầm tờ báo lên coi.

Yến Vy hít một hơi thật mạnh, đợi khi quản gia Quân đã mang phần ăn lên để trước mặt Yến Nguyên, nhỏ nhẹ nói:

- Bác Quân! Không biết bác có thể tránh mặt một chút được không? Cháu có chuyện muốn nói với ba cháu!

Nghe nhỏ nói, Yến Nguyên cơ hồ vẫn không nhìn nhỏ lấy một cái, quản gia Quân cũng ngạc nhiên, không ngờ nhỏ lại có thể nói ra mấy lời đó. Ông Dũng cũng hơi ngạc nhiên một tí. Con bé này, định nói gì đây?

Quản gia Quân nhìn qua Yến Nguyên, đang đợi sự đồng ý từ cô. Không khí có vẻ căng thẳng khi Yến Nguyên dừng mọi động tác trong tay, đan hay bàn tay vào nhau, chống cằm nhìn Yến Vy ngồi đối diện khiến nhỏ nuốt nước bọt một cái, nói:

- Đi đi!

Quản gia Quân và cả Yến Vy thở phào một cái như trút hết toàn bộ gánh nặng.

- Lão gia, bà chủ! Ăn ngon miệng! – Nói rồi quản gia mở cánh cửa thông với sân vườn, bước đi.

Yến Nguyên vẫn ngồi nhìn nhỏ một cách lạnh lùng như thế khiến sống lưng nhỏ như đóng băng. Đôi mắt của Yến Nguyên thật đáng sợ, Yến Vy tự nhắc mình không được nhìn vào đó, nếu không sẽ bị nuốt chửng.

- Có chuyện gì con cứ nói! – Ông Dũng mở miệng, kéo Yến Vy ra khỏi sự cảnh giác với người đối diện.

- Ba! Kế hoạch giành tài sản, thật ra... thật ra... là... là chủ ý... của con! – Nhỏ cuối gằm mặt, không dám ngước lên vì run sợ.

- Ba biết! – Ông Dũng nhàn nhạt mở miệng, nhìn qua thái độ bình thản mà Yến Nguyên đang nhìn Yến Vy, lắc đầu một cái. Yến Nguyên thật ra muốn làm gì?

- Ba biết? Vậy sao hôm qua ba lại nói như thế ạ? – Yến Vy bức dứt rào cản, ngẩng mặt lên hỏi. Nước mắt ở khóe mắt nhỏ sắp trào ra mất rồi.

- Ba muốn xem thái độ của con như thế nào! Bất luận là đã từng xảy ra chuyện gì, ba cũng biết con thật ra không cố ý. Ba biết thế nào là đúng, chuyện gì là sai nên con không cần tự mà trách mình. Còn về phần mẹ con, bà ấy đã đi quá đà mất rồi. Con nhất định không được như mẹ con, nhớ không hả? – Ông Dũng cười hiền, nhào tới ngoắt mũi Yến Vy một cái.

- Nói vậy ba sẽ tha lỗi cho con? Ba sẽ hết giận con?

- Ba không có giận con!

Yến Vy nghe tới đây thì quệt nước mắt trên hốc mắt, cười thật tươi một cái. Yến Nguyên nhìn nhỏ, cô nở một nụ cười như có như không, thái độ vẫn lạnh tanh bất cần. Yến Vy lại giật mình, còn một chuyện nữa cần phải nói ra, đó là phần của Yến Nguyên. Nhỏ dời tầm mắt, chuyển qua gương mặt âm lãnh của Yến Nguyên, mạnh dạn nhìn vào đôi mắt của cô, nói:

- Chị! Tha lỗi cho em, được không? Em thật sự biết lỗi rồi!

Yến Nguyên nghe nhỏ nói, đôi mắt không có lấy một gợn sóng nhìn qua ba mình rồi lại quay trở lại chỗ Yến Vy, híp đôi mắt to tròn lạnh giá của mình lại, nói:

- Chị? Cô là em tôi? Có sao?

- Nguyên, con định sẽ không tha thứ thật sao? – Ông Dũng bắt an nói

- Chị, em thật sự biết lỗi! Chị tha lỗi cho em đi mà chị! Em thật lòng mà! Chị, làm ơn! – Yến Vy khóc, khóc vì sợ. Nhỏ thật sợ nếu như Yến Nguyên không tha thứ cho lỗi lầm của nhỏ.

- Tôi đã từng rất ghét cô đấy, Yến Vy. Cô nói xem, nếu cô là tôi, cô sẽ tha thứ mình không? Hay là cứ hận thù cho đến chết?

- Nguyên, thật ra con nên...

- Ba! Ba có thể cho con và chị ấy nói chuyện một chút không ba? 2 đứa bọn con thôi! – Yến Vy gạt nước mắt, ầm ục nói.

- Được! 2 đứa từ từ mà nói chuyện! – Ông Dũng thở dài rồi kéo ghế đứng dậy.

Không gian bây giờ chỉ còn lại Yến Nguyên và Yến Vy. Một không khí nặng nề như bao trùm tất cả mọi thứ, nặng nề gần như là ngộp thở. Phòng ăn bây giờ ảm đạm đến ghê rợn. Yến Vy đã suy nghĩ rất kỹ, bằng mọi giá phải xin lỗi Yến Nguyên, nếu không cho nhỏ sẽ hối hận đến chết. Nhưng bây giờ nhỏ nên nói gì, nên hành động ra sao đây hả? Thái độ của Yến Nguyên là đang dọa cho nhỏ sợ, thật âm lãnh.

- Mau trả lời câu hỏi của tôi! Cô sẽ tha thứ hay hận thù? Hả?

44. Chương 44.

- Em sẽ tha thứ! – Yến Vy cứng rắn nói.

- Lí do?

- Vì em ghét thù hận!

- Chứ không phải mẹ con hai người rất hận tôi hay sao? – Yến Nguyên nói giọng mỉa mai.

- Chị! Đó là chuyện trước kia thôi! Đúng là trước kia em rất thù hận chị, nhưng bây giờ không còn! Tuy em không biết mẹ em thế nào, nhưng em là thật sự hối lỗi. Chị, em thật sự sợ nếu như chị cứ mãi mà ghét em như thế. Chị nói em biết, em phải làm sao thì chị mới tha thứ cho em hả?

Yến Vy như thét lên, nước mắt nhỏ cứ thế mà tuông ra. Yến Nguyên nhìn nhỏ, trong lòng có chút gọi là... thương hại. Nhìn nhỏ đi, thật tội nghiệp.

- Tôi chẳng cần cô làm gì hết! Mà tôi có vài chuyện cần hỏi cô đây. Chỉ ít cũng liên quan đến việc có hay không tha thứ. Cô nghĩ xem, giờ này mẹ cô đang làm gì?

Yến Vy sững người với câu hỏi của Yến Nguyên. Đúng! Mẹ nhỏ đang làm gì? Nhưng Yến Nguyên hỏi vậy là có ý gì?

- Em thật sự không biết!

Nghe câu trả lời của Yến Vy, Yến Nguyên lại cười chua chát, nói:

- Bên cạnh tình nhân của bà ta! Cô tin không?

- Em... em không biết!

- Tôi hỏi cô, nếu như tôi thật sự tha thứ cho cô vì cô thật sự biết lỗi, vậy cô có sự tha thứ ình hay chỉ ít không cảm thấy có lỗi với mẹ cô? Đứng giữa chuyện đó, cô sẽ khó xử hay là bình thản như không có gì xảy ra? Cô có từng nghĩ đến chưa? Tôi cam đoan với cô, mẹ cô sẽ không bao giờ hối cải giống như cô đâu! – Yến Nguyên chấp tay trước ngực, ngả ra sau ghế, ung dung nói.

- Mẹ em? Em...thật sự không biết! Em không nghĩ mẹ em sẽ không hối lỗi đâu chị!

- Nghĩ? Cô dựa vào đâu mà nghĩ? Linh cảm?

- Đúng! Em dựa vào linh cảm của em! Nhưng bây giờ em chỉ cần biết, liệu chị sẽ tha lỗi cho em hay giận em mãi?!

- Từ đầu cuộc nói chuyện đến giờ, cô gọi tôi là gì? Cô xưng là gì với tôi? – Yến Nguyên nhú mày nhìn nhỏ, thật là ngốc.

- Chị! Chị, vậy là chị tha lỗi cho em? – Yến Vy thật vui mừng gạt nước mắt, thật muốn nhảy tới mà ôm lấy Yến Nguyên.

- Không! Nói đúng hơn là chưa thể! Từ bây giờ, chứng minh cho tôi thấy, cô xứng đáng mang họ Nguyễn Hoàng, xứng đáng làm em tôi! – Yến Nguyên nói xong liền cầm balo đứng dậy bước đi, bỏ lại Yến Vy còn đang mơ hồ với những gì mà Yến Nguyên vừa nói.

Chứng minh? Nói vậy chỉ cần mình có biểu hiện tốt thì nhất định Yến Nguyên sẽ tha lỗi ình? Vậy là tốt rồi! Cuối cùng chị cũng chịu mở miệng nói câu đó.

Yến Vy vui sướng suy nghĩ, nghĩ xong liền hí hửng ngồi xuống ăn nốt bữa sáng, trong lòng đang suy tính làm sao để thể hiện cho tốt trong mắt Yến Nguyên.

Cuộc nói chuyện từ đầu chí cuối đều lọt vào tay của ông Dũng. Ông hài lòng gạt đầu một cái rồi bước lên lầu chuẩn bị đi làm.

Yến Nguyên vẫn giữ vẻ mặt lãnh cảm bước ra khỏi phòng ăn. Khi đi tới cổng thì đã gặp quản gia Quân đứng đó đợi cô.

- Bà chủ! – Quản gia Quân chào Yến Nguyên, tay nhún nút mở cổng.

- Gặp bác ở đây thì tốt! Từ hôm nay không cần cho vệ sĩ đi theo cháu nữa! Tới đây là ổn!

- Dạ! – Quản Gia Quân cúi chào Yến Nguyên rồi đóng cổng, xe đã đợi cô bên ngoài, nói đúng hơn là Rick.

- Good morning! – Yến Nguyên vẫy vẫy tay.

- Good mirning! Cậu trẻ 4! – Rick nhìn đồng hồ, làm bộ mặt tức giận nói.

- Còn nói! Là cậu lúc sáng nài nỉ tớ để cậu chở đi học! Giờ trở mặt sao? Được! Tớ đi taxi là xong! – Yến Nguyên giả vờ bực bội, quay hướng ngoài đường để mà bắt taxi.

- Haha! Đùa một chút! Đi! Để coi cậu đi taxi nhanh hay là xe tớ nhanh!? – Nói xong liền kéo cánh tay của Yến Nguyên lại xe, mở cửa mời cô vào.

- Vì tớ cao cả nên tha cho cậu lần này! – Yến Nguyên “nhấn nhủ” trước khi Rick đóng cửa xe.

Bên ngoài này, Rick lắc đầu cười cười một cái rồi vòng qua phía tay lấy mở cửa bước vào. Trước khi xe khởi động, Rick liếc vào kính chiếu hậu bên ngoài rồi cười nhét mép, nhấn ga thật mạnh chạy vụt đi.

Phía xa, Nam Phong lười biếng dựa vào thành cửa xe, ngón tay day day thái dương. Hôm qua Yến Nguyên nghỉ học nên anh định hôm nay sẽ tới đón cô đi học, không ngờ lại có người nhanh hơn. Nhìn cảnh hai người bọn họ cười cười nói nói như thế kia, trong lòng anh không khỏi dâng lên cảm giác bực tức.

Nam Phong cười chua chát một cái, lấy tay hất hất tóc trên trán một cách vô tình. Động tác nhỏ thôi nhưng cũng khiến biết bao nữ nhân mê mẩn. Nam Phong nhấn ga, tâm trạng không tốt rời đi. Chiếc hoa tai đá quý màu tím như ẩn như hiện trong mái tóc màu nâu hạt dẻ, cộng thêm đôi mắt màu huyết quỳên lực của Nam Phong tạo thành bóng hình một người lái xe lạnh lùng mà hoàn hảo trên đoạn đường từ nhà Yến Nguyên đến trường.

[...]

Chiếc oto của Rick thẳng trước cổng trường Noble School, gây sự chú ý cho không ít học sinh. Rick hào hoa bước xuống xe, vòng qua bên ghế phụ mở cửa cho Yến Nguyên.

- Cảm ơn vì sáng nay đã làm tài xế! – Yến Nguyên cười như nắc nẻ với Rick, khiến cho anh cảm thấy thật hạnh phúc. Xung quanh đó, không ít nam sinh đang ngắc to te vì cô quá đẹp.

- Hân hạnh quá đi chứ! – Rick cười.

- Tạm biệt! Một lát không cần tới đón! – Yến Nguyên nói xong quay người bước đi.

Kịch!

Nam Phong thẳng xe ngang với xe của Rick, nhìn anh ta còn mãi mê nhìn theo bóng lưng của Yến Nguyên thì cười nhạt, rồi ga vọt thẳng vào bãi giữ xe một cách ngênh ngang. Rick thừa biết đó là Nam Phong. Sau khi Nam Phong lấy xe vào trường, Rick mang theo một tâm trạng hưng phấn lấy xe đi.

45. Chương 45.

Nam Phong cho xe vào bãi, giận dữ nện vào vô-lăng một cái. Không biết là vì bực tức hay là do nóng nên anh đưa tay lên tháo hai nút áo để cho thoải mái, khoe ra bờ ngực săn chắc như vận động viên thể hình, bình thần kéo lấy balo rồi mở cửa xe bước xuống.

Đeo balo một bên một cách ngạo nghễ, tay dứt túi quần điệu nghệ, khuôn ngực khoe ra hờ hững, cộng thêm khuôn mặt đẹp một cách lạnh lùng kiêu ngạo và chiếc hoa tai màu tím, Nam Phong nhìn cực kỳ thu hút và cao quý. Vừa bước ra khỏi bãi giữ xe đã gây ra một làn sóng dữ dội.

Nam Phong chẳng để ý tới bất cứ ai, cứ kiêu ngạo mà bước đi. Đột nhiên từ phía sau vang tới một giọng nói mà chủ nhân của nó là nguyên nhân khiến anh bực bội vào sáng nay.

- Nam Phong! – Yến Nguyên cất tiếng gọi, không nhanh không chậm bước tới khi thấy Nam Phong đã đứng lại.

- Gọi tôi? – Nam Phong lòng hồi.

- Ủ! Còn chưa cảm ơn cậu về việc đi chơi hôm đó!

Vừa nghe Yến Nguyên nói cảm ơn mình, tâm trạng Nam Phong cũng khá hơn một nửa, nói:

- Vậy sao? Còn tưởng cậu không thích??!

- Thật sự là không thích mà! Cậu hại tôi vắc 4 con gấu to như thế, lại còn ăn phải thứ không sạch sẽ nữa!

– Yến Nguyên cao ngạo chết vẫn Nam Phong.

- Gì mà cậu gọi là không sạch sẽ? Cậu khó tính quá rồi đấy?

- AAAAA! HAI NGƯỜI KIA! ĐỘI VỚI! – Nam Phong vừa dứt lời, Yến Nguyên chưa kịp đáp lại thì từ sau phát ra một tiếng gọi nghe rất là gấp gáp. Cả hai không ai hẹn ai, ngoái cổ nhìn lại.

Ồi trời! Bảo Khánh! Mới sáng ra mà đã hét to như thế, không sợ tiêu hết calorin hay sao?

- Phù! Phù! Một chết được! Có biết là cái sân này nó rộng không hả? Hai cậu đó, đi gì mà nhanh thế? – Bảo Khánh dùng vẻ mặt vừa te từng vừa mệt mỏi, hai tay chống ở đầu gối, miệng thì trách cứ Nam Phong và Yến Nguyên.

- Thứ nhất, làm sao biết là cậu sẽ tới! Thứ hai, cậu có thể đi từ từ, chúng tôi có thể đợi, chạy làm gì rồi đổ cho người khác! – Yến Nguyên cảm thấy bức bối với cái tên này, lúc nào cũng có cười thế à?

- Phù! Còn nói! Trông hai người thân thiết như thế, tớ không đuổi theo tách hai người ra để fan của Nam Phong đánh Yến Nguyên còn Nam Phong bị fan của Yến Nguyên “xử đẹp” luôn à? – Bảo Khánh vừa leo đèo theo đi theo Nam Phong và Yến Nguyên, cái miệng cứ luyên thuyên không ngừng.

- Nói-cái-gì? – Nam Phong và Yến Nguyên đồng thanh hô lên, lườm Bảo Khánh một phát nẩy lửa.

- Hơ hơ! Cho tớ xin! Tớ nói sai rồi! Hi hi! – Bảo Khánh cười sượng ngất với hai người này, tay xua xua tránh hai nắm đấm đang đe dọa cậu.

Cả ba người bước đi đến hành lang của dãy lầu thì thấy Diệu Anh từ cầu thang đi xuống, hướng nhà vệ sinh.

- Chào! Đông đủ ghê há? – Diệu Anh cười cười nhìn ba người.

- Vô tình gặp ở cổng trường thôi! – Yến Nguyên.

- Chào! – Nam Phong.

- Sáng vui vẻ! – Bảo Khánh.

Vừa nhìn thấy Diệu Anh, trong mắt một người chợt thoáng qua tia bối rối nhưng cũng nhanh chóng giấu đi.

- Cậu đi đâu đó? – Yến Nguyên.

- Tớ đi rửa tay! Cậu khỏe chưa? – Diệu Anh.

Lí do Diệu Anh hỏi Yến Nguyên như thế là vì tối qua cô điện thoại cho Yến Nguyên thì Yến Nguyên nói là cô hơi mệt nên nghỉ ở nhà.

- Tớ không sao! Lát gặp trên lớp! – Yến Nguyên nói rồi bước đi, Nam Phong cũng đi theo, còn Bảo Khánh không hiểu lí do gì cứ thần người ra đó.

- Hây! Khánh! Khánh! Cậu sao thế? Không lên lớp à? – Diệu Anh lay lay Bảo Khánh khi thấy Nam Phong và Yến Nguyên đã đi rồi mà cậu còn đứng đây.

- À? Hả? A! Tớ đang tập trung suy nghĩ! Bye! Lát gặp trên lớp! – Bảo Khánh luống cuống trả lời, ngay lập tức vọt trên lớp, bỏ lại Diệu Anh với vẻ mặt đầy hoài nghi trước khi rời đi.

[...]

Giờ truy bài, lớp 11a3 quây như cái chợ. Kẻ chụp ảnh tự sướng, người nghe nhạc, kẻ nhắn tin, gọi điện thoại. Nói chung là đủ hành động theo chủ nghĩa “Cô cậu nhà giàu”.

Yến Nguyên ngồi nhìn vu vơ bên ngoài cửa sổ, điện thoại mở bài “22”, nhìn cô thật giống thiên sứ. Nam Phong cũng gác chân lên bàn nghe nhạc, trông cực kỳ nam tính và lãng tử với đôi mắt nhắm hờ.

Bên này, Diệu Anh chăm chú lật từng trang của cuốn sách lịch sử, đôi mày xinh đẹp thỉnh thoảng nhíu lại vì tập trung. Trong khi đó, một ánh mắt đan xen nhiều thứ cảm xúc rơi lại trên người Diệu Anh. Cậu nhìn cô thật lâu, thật chăm chú cứ như chỗ này chỉ có hai người khiến nhỏ Mỹ Ngọc tức tới mức sắp bay qua mà đập cho Diệu Anh một phát.

Mà chưa hết, từ nãy giờ Mỹ Ngọc thậm chí há mồm to tới mức có thể nhét cả quả trứng gà khi thấy Yến Vy... ngồi làm bài tập. Trước giờ Yến Vy chưa bao giờ làm thế, nhỏ toàn đưa tiền mua đĩa khác làm giúp, còn mình thì lãnh điểm. Tuy trong lòng đầy nghi hoặc nhưng Mỹ Ngọc cũng không dám hỏi vì mỗi khi nhỏ tò mò chuyện gì của Yến Vy thì Yến Vy sẽ cốc cho nhỏ một cú đau thấu trời, tội “ Quấy rầy”.

Khi tiếng chuông báo hết giờ truy bài vang lên, cả lớp như robot, ngồi ngay ngắn ngoan ngoãn đợi chủ nhiệm My vào lớp, ngoại trừ Yến Nguyên ra, cả Nam Phong cũng lấy chân khỏi bàn nhưng việc rút tay nghe là miễn bàn với anh.

Cô My bước đi trên dãy hành lang, miệng nở nụ cười duyên. Sau lưng cô, một nữ sinh có tướng mạo và gương mặt khả ái đi theo. Thoạt nhìn, trên người nữ sinh này chỉ toàn hàng hiệu, cộng thêm làn da được dưỡng kem kỹ càng thì thừa biết đây cũng là tiểu thư của một gia đình có tiếng nào đó trong thành phố.

Sau màn chào hỏi, cô My vẫn chưa ngồi xuống ghế. Cô chợt nhìn ra cửa một cái rồi quay lại lớp học, nói:

- Các em thân mến! Đầu năm học, chúng ta đã được chào đón hai bạn nữ vô cùng xinh đẹp. Hiện tại chưa qua học kỳ 1 mà chúng ta sẽ chào đón thêm một bạn nữ xinh đẹp không kém Yến Nguyên và Diệu Anh. Bạn ấy từng là học sinh của trường chúng ta lúc cấp 2. 2 năm về trước bạn ấy đã chuyển đi, bây giờ bạn ấy sẽ trở lại trường. Không biết các em có còn nhớ bạn ấy hay không nha! Nào, mời em, Phương Linh!

Hai chữ Phương Linh vừa vang lên thì tựa như có một chiếc búa tạ 100kg giáng vào đầu Bảo Khánh. Cậu khó chịu nhũu mày, ngẩng mặt lên nhìn người sắp bước vào cánh cửa lớp.

Một nữ sinh tóc dài đen mượt bước vào, ngay lập tức tập thể 11a3 bị trúng tà, hết nhìn nữ sinh đó lại nhìn sang Diệu Anh trong một sự ngỡ ngàng đến khó tin. Bảo Khánh cảm thấy thật sự rất áp lực. Giây phút này tim cậu đập nhanh hơn bao giờ hết, nhanh hơn cả lần tỏ tình với Phương Linh hơn 2 năm về trước.

Yến Nguyên nhũu chặt mày, nhìn chăm chăm cô gái vừa bước vào lớp. Cả Nam Phong cũng bị kéo vào sự ngạc nhiên đầy kỳ hoặc này. Yến Vy cũng không chớp mắt. Phía cuối lớp, Thanh Thúy nở một nụ cười quái gở. Bạn thân của nhỏ cuối cùng cũng đã trở về, từ nay về sau sẽ có người giúp nhỏ đối đầu với Yến Nguyên.

Phương Linh vừa bước vào lớp, đôi mắt đã ma mãnh tìm kiếm bóng hình Diệu Anh theo lời Thanh Thúy. Nhỏ quả đoán không sai, Diệu Anh ắc hẳn sẽ rất ngạc nhiên với gương mặt này. Cả nhỏ còn thấy lạ, thậm chí là một chút sợ hãi khi nhận được mail hình từ Thanh Thúy.

- Chào mọi người! Tô Phương Linh, nhớ mình chứ? – Phương Linh nhí nhảnh nháy mắt, nửa con mắt còn lại vẫn không rời khỏi Diệu Anh đang ngạc nhiên tới phần nộ.

Cả lớp vừa nghe nhỏ nói, không khí dường như càng bị cô động lại, gần như là nghẹt thở.

46. Chương 46.

- Thật là giống! – Một nữ sinh hết nhìn Diệu Anh lại nhìn Phương Linh.

- Như hai giọt nước! – Nữ sinh 2.

- Có chắc là không có máu mủ không đó? – Nữ sinh 3.

@#\$\$@#%#@%\$#@#%\$#^\$%&%^*&%^*

Sau một loạt lời đàm tiếu của các học sinh trong lớp, giờ đây đến lượt Thanh Thúy lên tiếng:

- Phương Linh! Cậu và Diệu Anh thật giống nhau! Tại sao tớ lại không nhớ ra chứ?

Rầm!

Vừa nghe Thanh Thúy nói xong, Bảo Khánh phẫn nộ nện thật mạnh lên bàn khiến nó nứt ra gần nguyên cái.

- Hoàn toàn không giống! – Bảo Khánh như con hổ không săn được mồi, lạnh lùng như Satan nói ra từng chữ như mệnh lệnh.

- Khánh! Em không sao chứ? Có chuyện gì? Có ai nói cô biết? – Cô My sợ hãi khi thấy thái độ của Bảo Khánh.

Bảo Khánh vẫn chưa hết phần nộ, tiếp tục dùng thái độ lạnh nhạt nói:

- Tôi nói rõ một lần! Tôi không muốn nghe ai nhắc tới chuyện Diệu Anh và Phương Linh có gương mặt giống nhau hay giống nhau ở bất cứ điểm gì! Chỉ cần tôi nghe ai nói như thế, tôi đánh chết người đó! – Nói xong liền mạnh tay lấy balo rời khỏi lớp.

Là cậu đang bảo vệ Diệu Anh hay đau lòng khi thấy Phương Linh bị đem ra so sánh? Giờ phút này cậu thật hỗn loạn! Cậu thích Diệu Anh thật sự hay là chỉ thích gương mặt đó? Cậu đã tính sẽ nói ra tình cảm của mình cho Diệu Anh biết, cậu đã cam đoan như thế! Nhưng sao Phương Linh lại xuất hiện, điều đó khiến cậu chỉ có mỗi cảm giác cõi lòng bị hàng vạn con dao đâm xuyên qua! Cậu nổ tung mất!

Cả lớp vẫn chưa hết bàng hoàng với những gì diễn ra trước mắt thì Phương Linh lại tiếp tục lên tiếng:

- Diệu Anh? Ai là Diệu Anh? Cậu ấy giống tớ lắm sao? – Phương Linh dùng vẻ mặt ngây thơ hỏi.

- Là cậu ấy! – Thanh Thúy to gan chỉ về phía Diệu Anh, vừa lúc bắt gặp ánh mắt cực kỳ đáng sợ của Yến Nguyên thì rút tay lại.

Phương Linh vẫn coi trời bằng vung, lớn mật lại trước mặt Diệu Anh, chìa tay ra, nói:

- Chào cậu! Tớ là Phương Linh! Gương mặt của chúng ta thật giống nhau! Không biết tính cách thì sao nhỉ? Làm bạn nhé?

Diệu Anh nhìn Phương Linh, cực kỳ bình tĩnh thu lại vẻ ngạc nhiên, nói:

- Thật tiếc! Tôi không thích! – Nói xong cô lạnh lùng quay trở lại việc đọc sách.

Diệu Anh từng được ông nội chỉ cho cách nhìn người. Muốn biết lòng thì hãy nhìn ánh mắt. Quả thật ánh mắt của Phương Linh không tinh, hai tròng mắt không hề phối hợp với nhau, nhờ chắc chắn là người không ngay thẳng.

Phương Linh trừng mắt, ngượng chín người thu lại cánh tay. Yến Nguyên cũng biết được phần nào Phương Linh nhờ ánh mắt và cử chỉ của nhỏ rồi, chắc chắn tốt lành gì.

Giờ học được tiếp tục sau khi cô My xếp cho Phương Linh ngồi cạnh Thanh Thúy, tức là trên chỗ ngồi của Yến Vy.

- Hôm nay cô sẽ dành cả tiết để phát động với các em lễ hội được tổ chức 3 năm một lần của trường chúng ta! 2 tuần sau sẽ diễn ra lễ hội! Không biết có ai còn nhớ khi bản thân học cấp 2 không nhỉ? – Cô My tinh nghịch nói với cả lớp.

- Thưa cô, lễ hội 3 năm một lần là để chọn ra “ King And Queen”, tức là cặp đôi đẹp nhất. Còn cả những phần thi tài năng của học sinh các khối. – Thanh Thúy xưng phong, đứng dậy đồng dạng nói.

3 năm một lần, Noble School tổ chức lễ hội cho học sinh và giáo viên. Các học sinh của lớp 9, 10, 11 và 12, mỗi lớp sẽ cử ra một nam một nữ tham gia phần thi “ King And Queen”. Học sinh sẽ bỏ phiếu bình chọn sao phần trình diễn của các cặp đôi và BGK cũng sẽ chấm điểm. Cuối cùng, “ King And Queen” sẽ là gương mặt đại diện để tham gia Đại Hội Học Sinh Ưu Tú Toàn Quốc, cho nên người xứng đáng nhận danh hiệu “ King And Queen” còn phải là một học sinh giỏi toàn diện.

3 năm trước, Khải Hoàng và một nữ sinh chung lớp tên Nguyệt Cầm đã giữ danh hiệu này, sau đó còn được giải Nhì ở Đại Hội Học Sinh Ưu Tú Toàn Quốc nên năm nay mọi người vẫn hy vọng ẵm giải Nhất.

Song song với phần thi “ King And Queen” thì phần thi tài năng cũng rất quan trọng. Phần thi tài năng thì nội dung được thay đổi sau mỗi lần lễ hội, chưa có năm nào giống với nhau cả.

- Cảm ơn Thúy. Vậy thì bây giờ cô sẽ tìm người đại diện cho lớp ta thi phần “ King And Queen” trước. Nam thì lớp ta có 2 đề cử là Nam Phong và Bảo Khánh. Nhưng giờ Bảo Khánh không có mặt nên chúng ta sẽ để Nam Phong làm đại diện, các em thấy sao?

Yến Nguyên nghe đến tên Nam Phong thì trong lòng cảm thấy rất là nực cười. Để xem cậu ta có đồng ý không đây? Còn Thanh Thúy thì nhỏ muốn nhảy cả lên vì vui. Nếu là Nam Phong thì nhỏ sẽ xưng phong làm đại diện nữ. Thích chết mất!

- Em không tham gia! – Nam Phong lạnh lùng lên tiếng sau ý kiến của cô My.

- Tôi thấy cậu thích hợp lắm mà! – Yến Nguyên chấp tay trước ngực, nhìn lên bảng, nói nhưng chẳng thèm để ý Nam Phong lấy một cái.

- Cô cũng thấy em rất thích hợp đó Phong! Em xem, khi cô đề nghị em thì có bạn nào phản đối đâu nào! Đúng không các em?

- Dạ! – Cả cái lớp 11a3 dạ rang một tiếng, có cả Thanh Thúy nhưng trừ Yến Nguyên và Diệu Anh, Yến Vy thì nghe người ta dạ nên dạ theo.

Nam Phong lườm cái lớp một cái, lại bực tức nhìn Yến Nguyên. Nhưng một dòng suy nghĩ chợt chạy ngang đầu cậu một cái. Nam Phong liền cười gian xảo, nói:

- Vậy cũng được! Nhưng em sẽ tham gia nếu như Yến Nguyên tham gia cùng em, đại diện cho Queen của lớp chúng ta!

Nói xong thì dùng ánh mắt thách thức nhìn Yến Nguyên khi thấy cô nhú chặt mày quay xuống nhìn anh.

47. Chương 47.

Cả cái lớp lại “Ồ!” lên một tiếng, còn Thanh Thúy mắt trợn trắng bầu vào cái bàn. Gì chứ? Sao lại là con nhỏ đó? Người đó phải là nhỏ, là “Miss Teen” như nhỏ mới đúng! Tại sao lại là con nhỏ chẳng chọe Yến Nguyên đó chứ?

- Thưa cô! Em phản đối! – Thanh Thúy mạnh dạn đứng lên nói.

- Tại sao phản đối? – Cô My khó hiểu nhìn nhỏ.

- Em muốn đại diện tham gia phần thi đó nên muốn cạnh tranh công bằng với Yến Nguyên. Cô để cả lớp bỏ phiếu cho chúng em đi ạ, ai nhiều phiếu hơn sẽ thắng!

- Các em có đồng ý không? – Cô My quay qua hỏi cả lớp thì lần nữa cả đám “Dạ!” ột phát kinh trời.

Bỏ phiếu? Cạnh tranh công bằng? Được! Muốn chơi thì Yến Nguyên tôi chơi với cô! Cái tên Nam Phong đó rồi sẽ biết tay mình!

Cuộc bỏ phiếu được bắt đầu. Sau một hồi vật vã giữ trật tự cho “cái chợ mini” và căng con mắt ra kiểm phiếu, bây giờ cô My đã cầm kết quả trên tay.

- Ehèm! Sĩ số lớp ta tính thêm Phương Linh sẽ là 28, nhưng vắng mặt Bảo Khánh nên cô sẽ thay vào phiếu đó! Trừ Yến Nguyên và Thanh Thúy, chúng ta có 26 phiếu bầu...

Cô My nói đến đây thì quay xuống nhìn cái lớp đang nín thở chờ đợi kết quả.

- Ê Vy! Theo mày ai sẽ thắng? – Mỹ Ngọc.

- Chị tao sẽ thắng! – Yến Vy mỉm cười tự tin nhìn Yến Nguyên, nhỏ cũng đã bỏ phiếu cho chị nhỏ mà.

Đùng!

Đầu Mỹ Ngọc bị sét đánh trúng một phát, mắt muốn rớt ra ngoài! Chị sao? Nghe ghê quá! Chuyện gì đang xảy ra thế hả? Có ai nói cho nhỏ biết không?

- Và bây giờ cô sẽ công bố kết quả! Thanh Thúy.....* Cô My kéo dài từ ngữ ra*..... 12 phiếu! Tức là Yến Nguyên sẽ đại diện cho Queen lớp ta để tham gia lễ hội với số phiếu bầu cử là 14 phiếu! Cho một tràng vỗ tay chúc mừng Yến Nguyên nào các em!

Cả lớp vang lên tiếng vỗ tay vang dội, Yến Vy phấn khởi cười thật tươi. Thanh Thúy và Phương Linh tức tới mức trán và mu bàn tay nổi gân xanh. Bên này, có 2 ánh mắt đang nhìn nhau kịch liệt, tưởng chừng như có dao và kiếm đang “ chém” lẫn nhau.

- Được rồi! Tiếp theo sẽ là phần chọn ra người đại diện tham gia phần thi song tấu piano và vẽ tranh trong khoảng thời gian quy định! Phần song tấu piano cần 2 bạn và phần vẽ tranh cần 1 hoặc 2 bạn đều được! Có ai xung phong không? – Cô My nhìn xuống lớp.

Phương Linh và Thanh Thúy nhìn nhau, tự tin giơ tay lên.

- Phương Linh, Thanh Thúy! Hai em muốn đăng ký phần thi nào?

- Thưa cô, bọn em muốn đăng ký phần thi piano! – Phương Linh cười hiền nhìn cô My nói.

Nhỏ vừa dứt lời, một cánh tay thon dài trắng ngần giơ cao lên, cả cái lớp lại nhốn nha nhốn nháo cả lên, ngoại trừ Yến Vy đang cầm đầu cầm cổ giải quyết nốt mấy bài tập.

Thanh Thúy và Phương Linh trừng trừng 2 cặp mắt nhìn Yến Vy.

- Em có ý kiến gì sao Nguyên? Hay em muốn tham gia phần thi piano? – Cô My cũng tỏ ra khó hiểu. Rõ ràng Yến Nguyên vừa được đại diện tham gia phần thi “ King And Queen”, chẳng lẽ muốn tham gia tiếp.

Yến Nguyên thu lại cánh tay, quay nửa gương mặt lại liếc nhìn Yến Vy rồi nói:

- Em muốn đề cử Yến Vy tham gia phần thi piano! Chắc Yến Vy sẽ đồng ý, NHỈ?

Vừa nghe tới tên mình, Yến Vy ngơ ngác ngẩng đầu lên, hỏi:

- Cái gì?

Nhỏ vừa hỏi xong, cả cái lớp phá lên cười một lượt, khóe miệng Yến Nguyên lại vẽ ra một đường cong thỏa mãn.

Cô My nhìn biểu hiện ngơ ngác của Yến Vy, tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Yến Nguyên đề cử em thi song tấu piano, em có ý kiến gì không? Nếu không đồng ý thì Thanh Thúy và Phương Linh sẽ phụ trách phần này!

- Vậy sao? Vậy cứ để 2 người đó thi! Em không tham gia! – Yến Vy tỉnh bơ nói.

- Vy! Thi piano! – Lời nói như mệnh lệnh của Yến Nguyên vừa kịp thốt ra khiến cho Yến Vy lạnh người, còn cả lớp 11a3 gần như trợn ngược cả mắt. Nhớ lúc trước còn “ kị” nhau lắm mà?!

- Chi... chị! Nhưng em không... không biết đánh đàn! – Yến Vy cuối sầm mặt nói ra, nhỏ ngại tới mức muốn đào lỗ mà chui xuống.

- Ấy dà! Người không biết chơi piano thì làm sao mà thi đây?! – Phương Linh nói bông nói vơ.

- Phải! Cô à, 3 năm trước em cũng đã đại diện cho lớp thi phần thi tài năng và có giải, vì vậy năm nay em cũng muốn đại diện cho lớp đi thi! – Thanh Thúy “ phụ họa” thêm.

Yến Nguyên đứng phắt dậy nhìn Thanh Thúy và Phương Linh, một ánh nhìn xuyên thấu tâm can khiến hai nhỏ rùng mình. Sau đó lại quay qua chỗ Yến Vy đang cúi sầm mặt, khóe miệng cười một cách... kinh dị.

“ Là em thôi, cô phải biết chơi piano!”. Yến Nguyên thoáng qua một suy nghĩ rồi nói:

- Không sao hết! Còn những 2 tuần, chị sẽ dạy cho em đàn! Còn nữa, lần này cứ để cho Yến Vy thách đấu với 2 cô, nếu nó thắng, tôi và nó sẽ thi phần song tấu piano, nếu thua thì ngược lại! Sao hả, Yến Vy?

Nghe Yến Nguyên xưng “ chị”, cả cái lớp muốn té ghế vì sốc. Còn Yến Vy thì muốn nhảy lên ôm lấy Yến Nguyên một cái tuy biết rằng cô đang đóng kịch.

- Được! Em sẽ tham gia thách đấu! – Yến Vy nói xong còn cười thật tươi nhìn Yến Nguyên, cô cũng nhét khóe miệng đáp lại sự vui mừng của nhỏ.

- Được! 1 tuần sau, ở phòng nhạc cụ của trường. Bản Moonlight Sonata của thiên tài âm nhạc Beethoven! Ok? – Phương Linh kênh mặt nói, là nhỏ đang xem thường Yến Vy và cả Yến Nguyên.

- Không thành vấn đề! Tôi thay Yến Vy nhận lời! – Yến Nguyên nói xong liền ngồi xuống tiếp tục nghe nhạc.

Thanh Thúy và Phương Linh nghiêng răng keng két lườm Yến Nguyên. Con ả đó, phải cho nó biết tay mới được! Còn lâu mới bì được với bọn này! Hứ!

- Vậy là thông qua 2 tiết mục! Còn phần thi vẽ tranh trong thời gian quy định, có ai xung xong không? – Cô My ngó đông ngó tây để tìm gương mặt đại biểu.

1 phút...

2 phút...

3 phút...

Chợt một cánh tay vụt lên, chủ nhân của nó thì từ nãy giờ vẫn im lặng quan sát mọi chuyện xảy ra.

48. Chương 48.

- Diệu Anh, em sẽ đăng ký phần thi hội họa? Một mình em? – Cô My nghi hoặc hỏi.

- Đã lâu rồi em không vẽ nhưng tay nghề của em chắc cũng không đến nỗi tệ! – Diệu Anh từ tốn nói.

- Vậy là coi như xong hết mọi chuyện! Thời gian còn lại cô sẽ cho lớp học tự quản, cô trở lại phòng giáo viên! Chào các em! – Cô My nói xong thì rời lớp, hoàn toàn không hay biết có một cuộc chiến nửa ngầm nửa công khai đang diễn ra.

[...]

8h tối, Bảo Khánh vẫn còn ngồi tuông ừng ực chai rượu. Cậu đến đây từ lúc rời lớp học, nhìn số vỏ chai trên bàn cũng biết được tâm trạng cậu tệ đến cỡ nào.

Bụt!

Bảo Khánh dùng răng giật nút chai rượu thứ mười mấy, định đưa lên miệng uống thì một bàn tay với những ngón tay thon dài và trắng nõn như bạch ngọc đã đưa lên chặn miệng chai rượu đó lại.

Bảo Khánh cảm thấy tức giận, cậu nóng tới mức quăng chai rượu cái xoảng, đưa gương mặt sai khước nhìn người vừa cản cậu uống rượu.

Trước mắt Bảo Khánh giống như có sương mù che khuất, chỉ nhìn thấy một cô gái có thân hình quyến rũ, bộ váy màu đen bó sát và mái tóc suông mượt xõa tự nhiên. Và gương mặt của cô gái đó, vừa giống Phương Linh lại y hệt Diệu Anh.

Bảo Khánh mơ hồ lắc lắc đầu vì cho là ảo giác, quơ chai rượu khác uống tiếp thì cô gái đó liền ngồi xuống nhay cạnh cậu, cả hai gần như là dính chặt lấy nhau.

Cô gái ôm vòng lấy bờ vai của Bảo Khánh từ bên trái, đưa cái miệng với màu son anh đào sát tai Bảo Khánh, thì thầm:

- Khánh! Nhớ em không? Anh nói xem, em là Phương Linh hay Diệu Anh đây? Hửm?

Bảo Khánh tuy say nhưng vẫn cố mà nghe cô ả nói. Cậu quay sang nhìn cô ta khi cô ta đang nghiêng đầu chờ câu trả lời từ cậu. Bảo Khánh buông chai rượu trong tay, đưa bàn tay áp lên mặt cô ta, thều thào nói:

- Phương Linh! Em là Phương Linh đúng không? Tại sao năm đó lại rời xa anh? Tại sao bỏ anh mà đi hả?

Phương Linh nghe những gì Bảo Khánh nói, khoe miệng nở một nụ cười tự mãn rồi lại áp bàn tay của nhỏ lên bàn tay mà Bảo Khánh đặt trên mặt mình, nói:

- Chẳng phải bây giờ em đã trở về rồi hay sao? Nói cho em biết, anh có thích Diệu Anh hay không? Hay anh chỉ thích gương mặt cô ta, bởi vì cô ta giống với em?

Nghe những gì mà Phương Linh vừa nói, Bảo Khánh tựa như có một dòng điện 1000W xẹt qua người cậu, kéo lí trí của cậu về.

Người con gái đang ngồi bên cạnh cậu là Phương Linh, là người từng khiến cậu yêu thương hết mực. Còn người kia, người con gái kia là Diệu Anh, là người mà cậu dám khẳng định tình cảm của mình, rằng mình thích cô ấy.

Nhưng Bảo Khánh cậu thật sự thích Diệu Anh hay chỉ thích một gương mặt có khả năng làm người thay thế? Tại sao lúc này Phương Linh lại xuất hiện? Nếu để một thời gian nữa, biết đâu cậu sẽ thật sự yêu con người của Diệu Anh? Không đúng! Nói như vậy thì Diệu Anh hiện giờ trong lòng cậu chỉ là người thay thế thôi sao?

Bảo Khánh lắc đầu thật mạnh một cái để không bị 2 gương mặt giống nhau kia làm cho quẩn trí. Gương mặt cậu đột nhiên trở nên lạnh ngắt, cười mỉa hoặc với Phương Linh, nói:

- Phương Linh, em có biết anh yêu thương em tới chừng nào không? Tại sao hai người lại giống nhau đến thế? Là anh yêu em hay yêu Diệu Anh đây hả? – Nói xong liền rút bàn tay ra khỏi bàn tay của Phương Linh, tiếp tục nốc rượu.

Phương Linh vẫn chưa chịu bỏ cuộc, nhỏ tiếp tục dán chặt vào Bảo Khánh, giật lấy chai rượu từ trên tay Bảo Khánh quăng đi rồi xoay gương mặt của cậu qua cho đối diện với gương mặt của nhỏ, nói:

- Nghe em, là anh yêu em! Đối với anh, Diệu Anh chỉ là gương mặt thay thế! – Phương Linh nói xong liền chủ động hôn Bảo Khánh.

Nụ hôn này là Phương Linh chủ động nên người nhắm mắt cảm nhận trước cũng là nhỏ. Bảo Khánh vẫn hôn đáp lại, nhưng cậu cố dùng hết lí trí mà nhìn gương mặt nhỏ đang phóng đại trước mặt.

Bảo Khánh ngắm thật kỹ gương mặt của Phương Linh, quả thật cả hai tuy giống đường nét nhưng thần thái rất khác. Diệu Anh tuy rất nhỏ nhẹ và thùy mị nhưng vẫn có nét kiêu kỳ và cao quý của một tiểu thư, trong khi Phương Linh chỉ có thần thái rất bình thường.

Bảo Khánh chợt nhớ tới Diệu Anh, nhớ tới lần đầu gặp nụ cười khách khí của cô ở bữa tiệc, cử chỉ chuẩn tắc lúc giao tiếp, rồi lại nụ cười hồn nhiên ngây thơ khiến tim cậu loạn nhịp ở hội chợ, tất cả đối với cậu đều ám áp hơn cảm giác ở cạnh Phương Linh rất nhiều, giống như lúc này, cậu cảm thấy rất vô vị với cái nụ hôn chủ động này vì người trước mặt cậu là Phương Linh.

Phương Linh vẫn còn đang đắm chìm trong cảm giác hưởng thụ thì sượng cả người. Nhỏ mở trừng cặp mắt ra mà nhìn Bảo Khánh.

- Phương Linh? Lừa... Ừc... người?! – Bảo Khánh nấc lên, hơi thở nồng nặc mùi rượu phả vào mặt Phương Linh, giọng nói lại khản đặc rất là “mập mờ”. Cậu nói xong, lạnh nhạt đẩy Phương Linh mạnh tới mức ngã xuống đất rồi loạng choạng đứng dậy.

- Bảo Khánh! Là anh đang tự lừa dối bản thân sao hả? Anh còn yêu em mà, đúng không?

Không sai! Chính là lừa lừa dối bản thân! Nhưng tự lừa dối vì cứ ngỡ là còn yêu Phương Linh. Ngay bây giờ, ngay giây phút này đây, cậu chỉ nhớ đến Diệu Anh, một thiên thần nặng ấm và dịu dàng.

- Người ta đã nói như thế, cô còn không chịu nghe? – Một giọng nói vừa trầm vừa lạnh phát ra, người đó lại nhanh tay đỡ lấy Bảo Khánh sắp ngã nhào vì say.

- Cậu... cậu là Nam Phong?! – Phương Linh luống cuống đứng dậy, hoàn toàn không nghĩ tới Nam Phong sẽ xuất hiện.

Bảo Khánh lúc này cơ hồ là nửa tỉnh nửa say, chẳng phân biệt được trời đất gì nữa, trừ khi Diệu Anh ngay bây giờ xuất hiện mới có khả năng khiến cậu giải rượu.

- Biết thì tốt! Thật không ngờ cô lại là loại con gái đó! Đáng khinh! – Nam Phong nói xong thì vắt tay Bảo Khánh ngang vai anh rồi đi ra khỏi quán bar, trở về nhà.

- Được lắm! Các người cứ chờ xem, tôi không có được thì con nhỏ Diệu Anh cùng đừng hòng mà mơ tới.

Phương Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói xong thì cũng rời khỏi quán bar, trở về nhà mà bàn tính kế hoạch.

49. Chương 49.

Yến Nguyên từ trên lầu bước xuống thì đã nhìn thấy Yến Vy ngồi gõ nhẹ vào từng phím đàn, vẻ mặt rất là khổ sở. Xem ra nhỏ mù âm nhạc thật rồi.

- Bà chủ! – Quản gia Quân nhìn thấy Yến Nguyên liền cúi chào, Yến Vy thì giật mình đứng dậy, khép nép lui qua một bên, nhường chỗ ngồi đánh đàn cho Yến Nguyên.

Yến Nguyên ngồi xuống băng ghế của cây piano, nhận chiếc khăn lau từ tay quản gia Quân, lau sạch từng ngón tay rồi bắt đầu đệm thử.

10 ngón tay của cô, vừa đẹp vừa điệu nghệ, nhẹ nhàng tấu lên một giai điệu quen thuộc và nổi tiếng khắp thế giới “ Moonlight Sonata”.

Yến Vy đứng bên cạnh, hai mắt muốn rớt cả ra ngoài. Từ tốc độ đến biểu cảm của Yến Nguyên đều rất nghệ thuật, nhìn thần thái thật không thua gì nghệ sĩ piano chuyên nghiệp.

Đàn được nửa bài, Yến Nguyên chợt ngưng lại, ngón tay vẫn chưa rời phím đàn, nói:

- Xòe hai bàn tay của cô ra!

Yến Vy thì vác một dấu hỏi ngàn cân nhưng cũng không dám cãi, e dè xòe bàn tay của nhỏ ra.

Yến Nguyên chỉ liếc nhìn một cái liền quay sang nói với quản gia Quân:

- Mang băng cá nhân ra!

- Dạ, bà chủ!

- Ngồi xuống! – Yến Nguyên hất mặt về phía chỗ chỗ ngồi bên tay trái của cô, ý nói Yến Vy ngồi xuống.

- Dạ, chị!

- Bà chủ, băng cá nhân!

Yến Nguyên nhận băng cá nhân từ tay quản gia, mở hộp lấy ra 10 miếng rồi quay sang chỗ Yến Vy, cầm bàn tay nhỏ lên, chu đáo băng 10 đầu ngón tay của nhỏ lại, động tác rất nhẹ nhàng.

- Chị, sao lại băng đầu ngón tay lại? – Yến Vy không hiểu chuyện, tò mò hỏi.

- Người mới tập đánh piano, đầu ngón tay sẽ rất đau. Nếu không biết cách khắc phục sẽ sưng lên. Bây giờ dùng băng cá nhân như thế này, khi đệm đàn sẽ hạn chế được tổn thương! – Yến Nguyên vừa giúp Yến Vy vừa ôn tồn nói, giọng nói không chút lạnh lùng.

Yến Vy nghe rõ từng câu từng chữ từ miệng Yến Nguyên, trong lòng cảm thấy rất vui. Nhỏ lớn chừng này rồi, cả mẹ nhỏ cũng chưa từng làm thế với nhỏ. Yến Nguyên thật sự rất tốt. (Điểm 10 cho chất lượng mọi người nhé! Chị Nguyên là nhất còn gì?!^^)

- Được rồi! – Yến Nguyên hài lòng nhìn “ tác phẩm” của cô trên bàn tay Yến Vy, lại cười một cách điệu dàng.

- Em sẽ bắt đầu từ đâu hả chị? – Yến Vy dùng hai ngón trỏ bấm bấm mấy phím đàn giống như là “ kiểm tra chất lượng sản phẩm”.

- Moonlight Sonata có thể nói là khó. Vừa bắt đầu thì sẽ ở nhịp điệu ổn định, có thể dễ tiếp thu. Nhưng từ phần giữa thì tốc độ sẽ có phần nhanh hơn, càng về sau càng nhanh, nhất là đoạn cuối. Bản sonata này khá dài nên đoạn đầu tôi hướng dẫn đơn giản, vì đoạn này tương đối dễ, tốt nhất nên dành thời gian để cô

nhuần nhuyễn đoạn cuối. Thời gian tuy chỉ có 1 tuần nhưng tôi không muốn cô làm tôi thất vọng, Yến Vy!
- Yến Nguyên chậm rãi giải thích, chỉ mong sau Yến Vy tiếp thu thật tốt những gì cô nói là được.

- Em từng nghe nhưng chưa từng nghĩ là mình phải thi đấu. Chị mất bao lâu để dàn được nó?

- 1 tháng!

Yến Nguyên bình thản nói ra một câu khiến Yến Vy sợ tới mức giật thót tim. Cả thiên tài như Yến Nguyên mà còn mất 1 tháng, vậy mà lại ép nhỏ dàn được trong 1 tuần! Bức người! Thật là bức người mà!

- Đừng sợ! - Yến Nguyên như đọc thấu suy nghĩ của Yến Vy. Nhỏ quay sang nhìn cô nhưng cô thì vẫn chỉ chú ý tới mấy phím đàn.

- Chị! Lỡ em thua thì sao? - Yến Vy cắn răng nói ra lo lắng của nhỏ.

- Ra khỏi nhà! - Yến Nguyên ngược nhìn gương mặt khỗ sở của nhỏ, dứt khoát nói.

- Vì vậy nên cô càng không được thua! - Yến Nguyên không để cho Yến Vy bày ra khuôn mặt thất thần thì đã kịp nói những lời có thể gọi là “động viên”.

- Em cảm ơn chị! Mình bắt đầu đi chị! - Yến Vy cười cười khi nghe Yến Nguyên nói.

- Được! Đầu tiên là...

Trong căn biệt thự rộng lớn bắt đầu vang lên những tiếng đàn du dương trầm bổng, xen lẫn trong số đó, những nốt nhạc trầm nhịp lại như một thứ gia vị quan trọng, khiến ọi thứ ở đây đi dần vào quỹ đạo của sự bình thản và vị tha...

[...]

Hôm nay có lẽ là một ngày đặc biệt khi mà Yến Nguyên và Yến Vy ngồi chung xe tới trường. Trên đường đi, nhỏ không dám hó hé một tiếng, hai bàn tay lại bấu chặt vào tà váy vì... sợ. Không sợ cũng lạ vì Yến Nguyên lấy xe với cái vận tốc kinh trời, trong khi cô còn bình thản vừa đeo tai nghe vừa nhai kẹo.

- Ê Vy! Sao mày đi học với con quỷ đó? - Mỹ Ngọc thò đầu qua hỏi khi Yến Vy vừa ngồi xuống ghế.

- Cẩn thận miệng lưỡi giùm đi! Là chị tao đó! - Yến Vy chỉ vào đầu Mỹ Ngọc, nói.

- Nè nghe! Bộ 2 người hòa thuận rồi hả?

- Chưa! Chị nói chưa tha lỗi cho tao bây giờ, nhưng chỉ cần tao có biểu hiện tốt thì được! - Yến Vy nhìn lên Yến Nguyên, ánh mắt chứa đầy hy vọng.

- Còn mẹ mày thì sao?

Mẹ? Nhỏ quên mất! 4 ngày rồi, nhỏ không hề có tin tức gì của mẹ mình. Chỉ lo cho việc của Yến Nguyên nên quên mất. Rốt cuộc thì mẹ nhỏ đã đi đâu hả?

- Hây! Vy! Mày sao thế? - Mỹ Ngọc thấy Yến Vy cứ ngồi thừ ra đó thì hươ hươ tay trước mặt Yến Vy.

- À? Hả? Không có gì! Xem lại bài đi! - Yến Vy làm lơ, vờ lấy bài ra học. Mỹ Ngọc nhìn nhỏ, bĩu môi một cái rồi bước ra khỏi lớp.

- Nguyên! Sao rồi? - Diệu Anh đi đến ngồi cạnh Yến Nguyên, kéo một bên tai nghe của cô xuống, hỏi.

- Bình thường! Có năng khiếu! - Yến Nguyên nhìn ra cửa sổ, nói.

- Có nắm chắc phần thắng không đó?

50. Chương 50.

- Cô ta dám không thắng, tớ đuổi ra khỏi nhà! Tốt nhất là đừng làm tớ mất mặt!
- Cậu còn nói! Một người mới chơi như Yến Vy làm sao mà trong 1 tuần đánh thành thạo bản sonata đó. Cả tớ còn mất không ít thời gian đây này.
- Trong 1 tuần thành thạo được thì mới xứng đáng là em tớ. Còn cậu, chủ đề gì đây? – Yến Nguyên quay sang nhìn Diệu Anh rồi cười cười.
- Đề tài tự do mà. Học sinh thích gì thì vẽ đó. Tớ cũng chưa biết. Đến hôm đó thì tùy vào cảm xúc là được. Nhưng tớ cần một bộ màu vẽ thật chuẩn, khi lên màu phải thực một chút mới có cảm xúc. Hiện giờ vẫn chưa tìm được! – Diệu Anh thở dài một cái. Cô vốn dĩ rất kĩ tính trong mọi việc, lần này chọn màu vẽ cũng thế. Không cần hàng hiệu, nhưng màu phải đẹp.
- Nghe những gì Diệu Anh vừa nói, Yến Nguyên suy nghĩ một ít rồi lại nháy mắt với Diệu Anh, nói:
 - Màu vẽ? Ok! Tớ sẽ có cách đem cho cậu bộ màu chuẩn nhất, đẹp nhất.
 - Cách? Cách gì?
 - Đợi tới khi đó rồi biết! – Yến Nguyên nói xong, cầm tai nghe vào tiếp tục nghe nhạc, Diệu Anh cũng trở về chỗ ngồi.
- Được một lát sau, Thanh Thúy và Phương Linh vào lớp. Hai nhỏ không tiếc lườm cho Yến Nguyên và Diệu Anh một cái, đi đến chỗ ngồi thì mạnh tay mạnh chân kéo ghế, cố ý chọc phá Yến Vy.
- Vy! Coi chừng! Nếu không sẽ vấy bẩn vào người đấy! – Yến Nguyên chẳng cần quay đầu nhìn xuống, miệng vừa nhai kẹo vừa thông dung (thông thả ung dung) nói.
- Ý cô là gì hả? – Phương Linh phui phui tay, ngồi xuống ghế.
- Em biết rồi! Chì! – Yến Vy khéo léo trả lời.
- Gì chứ Thanh Thúy và Phương Linh chưa có cửa để chơi khăm nhỏ đâu! Tuy bây giờ nhỏ rất ngoan, lại rất nghe lời, nhưng chỉ có người nhà của nhỏ, ngoài ra thì ai cũng đừng hòng.
- Biết thì tốt. Vậy mà vẫn có nhiều kẻ không hiểu!
- Yến Nguyên nói xong thì kéo ghế đứng dậy định đi rửa tay, nhưng vừa đi đến cửa thì Nam Phong và Bảo Khánh bước vào. Nam Phong thì vẫn như thường ngày, còn Bảo Khánh nhìn rất là khác. Hai gò má hình như là hóp vào, sắc mặt cũng kém.
- Chào! – Nam Phong cất tiếng chào hỏi, vừa bắt gặp cả Diệu Anh và Phương Linh đều đã vào lớp.
- Chào! – Trong khi cả Yến Nguyên cũng lên tiếng chào hỏi thì Bảo Khánh lại trầm mặt lách qua người cô, thẳng vào lớp. Yến Nguyên nhìn cậu, mày đẹp chột nhứ lại. Quái lạ, thường này cậu ta đâu có như thế này.
- Cậu định đi đâu? – Nam Phong nhận ra Yến Nguyên đang có nghi hoặc với Bảo Khánh nên lấy cớ bắt sang chuyện khác.
- Rửa tay! Đi trước!
- Sau khi Yến Nguyên đã rời khỏi lớp học, Nam Phong liền đi lại chỗ Diệu Anh, nhỏ giọng nói:
 - Cậu không bận gì chứ?
- Diệu Anh ngược nhìn Nam Phong đầy khó hiểu.
- Không! Có chuyện gì sao?
- Nam Phong bắt an nhìn Bảo Khánh một cái, thấy cậu đang nghe nhạc thì mới yên tâm.
- Có một chuyện tớ muốn nói với cậu, nhưng không phải chỗ này! Ok?

- Được! Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện!

Diệu Anh nói xong thì cùng Nam Phong rời khỏi lớp đi đâu đó. Những gì vừa xảy ra, Bảo Khánh hoàn toàn không có để ý tới vì cậu cứ gục đầu xuống bàn, nhưng lại thu hết vào tầm mắt của Phương Linh. Nhỏ đứng dậy, đi lại ngồi cạnh Bảo Khánh, gỡ một bên tai nghe của cậu, giọng nhỏ nhẹ, hỏi:

- Anh sao khỏe sao?

Bảo Khánh vẫn chưa chịu ngẩng mặt lên, chỉ cười lạnh một cái.

- Tránh xa tôi ra! – Nói xong liền giật lại tai nghe của mình.

Phương Linh nhìn cậu rồi cười khẩy, nhét vào tay Bảo Khánh một tờ giấy, sau đó bình thản rủ Thanh Thúy xuống căn-tin, trước khi đi còn liếc nhìn biểu hiện của Bảo Khánh một cái.

Sau khi nhỏ rời khỏi lớp, Bảo Khánh ngẩng mặt lên, vò tờ giấy trong lòng bàn tay định ném đi nhưng chợt suy nghĩ lại rồi mở nó ra đọc.

“Em nhất định cho anh thấy, người anh yêu là em!”

Bảo Khánh đọc xong nội dung trong tờ giấy, hung hăng ném nó qua cửa sổ. Phương Linh, cô đang thách thức sự nhẫn nại của tôi à? Giỏi lắm! Lê Gia Bảo Khánh tôi chống mắt lên xem cô diễn.

[...]

- Hai người đó thật sự từng yêu nhau?

Diệu Anh chấp tay trước ngực hỏi Nam Phong một lần nữa cho bảo đảm sau khi nghe anh kể chuyện giữa Bảo Khánh và Phương Linh

Nam Phong tay dứt túi quần, dựa lưng vào lang can của sân thượng, nói:

- Đúng! Và bây giờ tôi cần cậu giúp!

- Giúp? Cậu bảo tôi giúp cái gì được?

- Giúp Bảo Khánh thừa nhận cậu ấy thích cậu!

Pằng!

Diệu Anh đang tiêu hóa câu nói của Nam Phong đấy! Gì mà thích cô hả? Cậu ta rõ ràng là thích Phương Linh. Cho dù là thích thật, nhưng chỉ gương mặt là cùng.

- Cậu đùa à? – Diệu Anh nhú mày, tự hỏi rằng cái tên Nam Phong này hết chuyện để nói rồi à?

- Nhìn tôi, giống đùa lắm sao?

- Cho dù là vậy, tôi cũng không tin những gì cậu nói! Tôi đi trước!

Diệu Anh nói xong, toan bước đi thì Nam Phong lại lên tiếng:

- Đợi đã! Cậu biết tối qua đã xảy ra chuyện gì không hả? Cậu biết Bảo Khánh đã nói gì không?

Diệu Anh khựng người lại sau cái nhấc chân. Cảm xúc của cô lúc này là thế nào nhỉ? Vừa vui, vừa lo, lại tò những gì mà Nam Phong vừa nói. Diệu Anh liền xoay người, hỏi:

- Cậu sẽ cho tôi biết?

- Tất nhiên! Tối hôm qua, Bảo Khánh đã...

51. Chương 51.

- Trở lại tối hôm qua...-

Nam Phong đỡ Bảo Khánh ra khỏi cái nơi xập xình xập xình tiếng nhạc, vừa xuống tới hầm xe thì Bảo Khánh đã nôn thốc nợn tháo. Đúng là! Uống cho lắm vào. Anh dùng tay vuốt vuốt lưng Bảo Khánh, hỏi:

- Cho chờ! Có thất tình đâu mà uống ghê vậy hả?

Bảo Khánh nôn hết toàn bộ rượu, mệt lả người rồi gạt tay Nam Phong ra, loạng choạng mà bước đi.

- Đứng... đứng đi theo... tớ! – Bảo Khánh vì mất sức mà nói muốn không ra hơi.

- Được! Vậy tớ sẽ gọi cho Diệu Anh, để cậu ấy đi theo cậu! – Nam Phong không hề động chân, đứng im chỗ đó, tay rút túi quần nhìn Bảo Khánh với dáng đi xiêu vẹo, khóe miệng cười thách thức.

- Im đi! Đừng nhắc tớ, đừng nhắc tớ! – Bảo Khánh xoay người, chỉ vào Nam Phong rồi quát to, kinh động cả hầm xe.

- Cậu đang sợ Diệu Anh trong lòng cậu chỉ là thể thân, hay cậu sợ mình còn yêu Phương Linh? Quen biết cậu hơn 2 năm, lần đầu tiên Trần Hùng Nam Phong này thấy một bộ dạng thảm thương như thế của cậu!

- Nam Phong từ từ tiến lên, trong khi Bảo Khánh sượng cả người vì những gì anh vừa nói.

- Cậu thì biết gì hả? Đúng! Là tôi sợ! Nhưng tôi còn chẳng biết tôi đang sợ cái gì, làm sao đến lượt cậu quản! – Bảo Khánh tức giận nhìn từng bước chân của Nam Phong, hét lên lần nữa.

- Nếu cậu đã biết mình sợ thì cậu còn không biết mình sợ cái gì? Nhìn trực diện đi Bảo Khánh! Lúc nãy chính cậu cũng nói với Phương Linh một cách lạnh nhạt như vậy, thì liệu cậu còn yêu cô ta? Tôi đúng là chưa từng yêu ai, nhưng nếu tôi có yêu thì tôi dám đối mặt! – Nói tới đây, Nam Phong chợt vẽ lên một nụ cười nhẹ. Gương mặt cao ngạo lạnh lùng lại hiện lên trong đầu anh, người có một vị trí không hề nhỏ trong tim anh.

Bảo Khánh chợt ngồi khụy xuống, đầu cậu lảo đảo rồi cậu nói vừa rồi của Nam Phong. “ Tôi đúng là chưa từng yêu ai, nhưng nếu tôi có yêu thì tôi cam đoan mình dám đối mặt”.

Nam Phong đi đến đối diện Bảo Khánh, nhìn bộ dạng chẳng ra làm sao đang ngồi xồm dưới đất, miệng lại cười tự mãn trông rất oai phong.

- Nếu tớ thật sự thích Diệu Anh, cũng chắc gì cô ấy sẽ có tình cảm với tớ!

Sau một hồi vật vã suy nghĩ, Bảo Khánh buộc miệng phải nói ra một câu. Cậu tỉnh, giây phút này cậu rất tỉnh. Nếu thật sự cậu thích Diệu Anh chỉ vì gương mặt thì cậu đã không khó xử như thế, đã không hèn nhát như thế. Và nếu cậu cần một người thay thế thì cậu chỉ là một thằng tồi.

- Cậu xác định, cậu không cần người thay thế? – Nam Phong tự mãn nhìn xuống hỏi.

Bảo Khánh nhú mày, dùng gương mặt chẳng mấy thiện cảm lên nhìn anh rồi khí thế đứng dậy, nói:

- Xác định! Nhưng tôi không biết, cuộc tình này là tốt hay xấu!

- Được! Nếu cậu đã cam đoan như thế thì tôi chắc chắn Diệu Anh sẽ nhận ra!

Nam Phong nói xong, đưa nắm tay lên đập tay với Bảo Khánh một cái rồi cả hai cùng cười một cách cao ngạo.

- Trở lại hiện tại...-

Sau khi nghe Nam Phong kể hết đầu đuôi cuộc nói chuyện hôm qua, đầu Diệu Anh như là bị người ta gián ột cú. Sau lại có thể như thế? Nghĩ tới đây, gương mặt vốn dĩ trắng hồng của cô bây giờ lại chuyển thành đỏ hồng như trái cà chua.

- Diệu Anh! Tôi biết Bảo Khánh thật sự chưa nguôi ngoai được chuyện của cậu ấy với Phương Linh. Cậu ấy là thật sự thích cậu nhưng lại sợ ngã đau một lần nữa nên không dám đối diện. Không biết có thể nhờ cậu giúp?

Diệu Anh vẫn còn đang “ sock” với những gì Nam Phong vừa kể nhưng khi nghe anh nói như thế thì liền lấy lại vẻ mặt như bình thường, nói:

- Giúp những gì?

- Nói vậy là cậu nhận lời?

- Được!

- Vậy thì tốt rồi! Thật ra chỉ cần cậu...

[...]

Giờ học kết thúc, Yến Nguyên và Diệu Anh vẫn như thường ngày, ưu nhã cùng nhau bước ra khỏi cửa lớp, Yến Vy cũng vội thu dọn sách vở chạy theo.

- Vy! Cô có thể tự lấy xe về nhà hay không? – Yến Nguyên cất giọng hỏi khi cả 3 đang đi trên hành lang.

- Được! Nhưng em vẫn chưa có bằng lái xe! – Yến Vy rụt rè, giọng nói lí nhí.

- 17 tuổi! Cô tưởng tôi cũng có? Chìa khóa này! Lái xe cẩn thận! Lúc tối tự đánh lại đoạn mà tôi đã dạy cô hôm qua! – Yến Nguyên vừa nói vừa đưa chìa khóa cho Yến Vy.

- Hôm nay cậu đi đâu à? – Diệu Anh thay Yến Vy nói lên thắc mắc của cả 2.

- Hẹn hò! – Yến Nguyên nháy mắt tinh nghịch, không ngờ tới anh chàng Nam Phong cách đó không xa về mặt đang trở nên khó coi.

- Hay nhỉ? Với ai? – Diệu Anh cười cười lại hỏi.

- Bí mật! – Yến Nguyên vừa nói xong cũng là lúc cả 3 người đi đến khúc rẽ của hành lang, lại bắt gặp Khải Hoàng đang chỉnh tề đứng đó.

Cả 3 như không nhìn thấy bất kỳ ai, định đi lướt qua nhưng vừa đến đối diện, Khải Hoàng liền lên tiếng:

- Yến Nguyên! Anh có thể gặp riêng em một chút, được chứ? – Khải Hoàng nói xong còn cố gắng cười thật tươi lấy lòng.

Yến Nguyên? Tên này là ai mà dám gọi tên cô kiểu đó.

- Tôi chẳng có thời gian! Còn nữa, không cho phép anh tùy tiện gọi tên tôi như thế! – Yến Nguyên nói xong, định đi lướt qua người Khải Hoàng thì bị anh ta giật cánh tay, bước ngược về sau.

Cả ba người, nhất là Yến Nguyên, cùng trừng mắt nhìn Khải Hoàng. Một màn như thế lại lọt hết vào mắt Nam Phong. Anh khó chịu cùng Bảo Khánh bước lên phía trước.

- Bẩn! – Yến Nguyên lạnh tanh nói ra một chữ, vừa lúc sự chú ý xung quanh cũng bắt đầu nổi lên.

- Xin lỗi! Nhưng anh thật sự có chuyện muốn nói! Em cho anh 3 phút, 3 phút thôi!

Yến Nguyên nhìn về mặt thành khẩn của Khải Hoàng, lại nhìn thấy xung quanh, fan của anh ta như muốn tức điên lên thì đột nhiên cảm thấy hứng thú, chấp tay trước ngực, nói:

- Ok! 3 phút! Cứ nói!

52. Chương 52.

Khải Hoàng nghe câu trả lời của Yến Nguyên, trong lòng mừng đến không tả nổi, liền lấy ra một hộp socolate, loại dành cho tình nhân, còn có cả một lá thư, lấy hai tay cầm rồi đưa đến trước mặt Yến Nguyên, tự tin nói:

- Anh biết em chưa có bạn trai! Không biết em có thể nhận, rồi chúng ta tìm hiểu nhau!?

Mấy chữ thôi nhưng là tất cả dũng khí của Khải Hoàng. Từ lần đầu gặp Yến Nguyên, Khải Hoàng đã hoàn toàn bị chinh phục. Nhưng do cô là một người khó gần nên anh chỉ dám quan sát, tiếp theo là chờ đợi. Ngày trước cứ ngỡ Thanh Thúy là chủ nhân của lòng anh, nhưng sau khi gặp Yến Nguyên thì tình thế hoàn toàn thay đổi, một lòng một dạ qua sát cô từ xa.

Lần này thu hết can đảm tỏ tình với cô trước nhiều người như thế, nghĩ chắc cô sẽ vì sĩ diện mà đồng ý với anh.

Ngay bây giờ đây, có thể liệt kê được rằng Bảo Khánh, Diệu Anh, Yến Vy và toàn thể học sinh đang có mặt ở đây cứ ngầy ngầy ngẩn ngẩn ra, cứ ngỡ Khải Hoàng thích Thanh Thúy.

Sắc mặt Nam Phong bây giờ rất đáng sợ. Trông mắt anh vốn dĩ màu huyết, nay vì dè nén tức giận và bực dọc mà càng ghê sợ hơn, thật là dọa người.

Tích tắc! Tích tắc!

Thời gian trôi qua như thể đang ngừng lại, Khải Hoàng thì vẫn chưa thu tay về, sắc mặt kiên định đối với biểu hiện một không cười, hai không cảm xúc, ba im lặng của Yến Nguyên.

17 năm sống trên đời của cô, nói không ngoa thì số lần được tỏ tình như thế này là không hề ít. Nhưng chưa ai nhận được bất kỳ một câu nói khách khí nào của cô, hoàn toàn là ê mặt mà bỏ cuộc.

Trong khi Yến Nguyên còn lạnh nhạt đứng nhìn như thế thì Thanh Thúy cùng Phương Linh đi tới.

Thanh Thúy nhìn cảnh tượng trước mắt, sự ghen tức coi như là bùng phát, đỉnh đầu xém tí nữa thì nghi ngút khói. Cổ dè nén tức giận, nhỏ kéo tay Phương Linh lại gần Khải Hoàng, bộ mặt thù mị cất giọng:

- Hoàng! Chào anh! Tìm em sao?

Khải Hoàng đã thấy nhỏ từ xa, nhưng quả thật là anh không để ý tới, đáp qua loa:

- Không! Anh tìm Yến Nguyên!

Phăng!

Ranh giới cuối cùng của Thanh Thúy bị xé nát, định chồm lên “cầu xé” Yến Nguyên, trong khi Phương Linh chưa kịp phản ứng thì một cánh tay khác đã kéo nhỏ lại, quay đầu thì bắt gặp cái nhìn sắc bén của Yến Vy, vừa lúc Yến Nguyên lên tiếng:

- Lấy tư cách gì mà yêu cầu Nguyễn Hoàng Yến Nguyên này? Hả?

Rầm một cái, tất cả những người chung quanh như muốn bật ngửa vì sock. Chấn chấn một điều là, ngày mai cả trường sẽ loan đi thông tin “Hội trưởng hội học sinh tỏ tình thất bại dưới tay một nữ sinh lớp dưới”.

Khải Hoàng sững cả người. Cô ấy từ chối anh sao? Lí do gì chứ? Khải Hoàng vừa là Hội trưởng, gương mặt cũng thuộc hàng ưu tú, gia đình thì giàu có, cô sao lại không chấp nhận?

Chỉ thấy bên cạnh, tâm trạng Nam Phong đã trở nên ổn hơn bao giờ hết. Không ngờ Yến Nguyên lại cao tay như thế, phen này sẽ có người bẽ mặt thật nặng cho xem. Anh chính là khán giả đang chờ xem kịch hay.

- Em... em vừa nói gì? Có gì hiểu lầm sao? Hay em nhận socola rồi mình nói chuyện sao? – Khải Hoàng vừa nói, gương mặt lại cảm thấy lạnh lạnh. Đôi mắt đối diện anh là mang ý gì hả?

- Đưa! – Yến Nguyên lạnh nhạt nói một chữ, tay chìa ra một cách lười biếng.

Khải Hoàng nghe cô nói, tâm trạng khá hơn một chút, liền dúm hộp socola vào tay Yến Nguyên. Mọi người đứng xung quanh thì đang chăm chú và tỉ mỉ dõi theo từng hành động của “ai kia”.

Yến Nguyên nhận hộp socola, lại cười tươi với Khải Hoàng một cái làm anh xém tí thì đứng tim mà chết.

Tiếp theo sao đó, Yến Nguyên buông tay một cái, một tiếng “bốp” liên vang dội trên dãy hành lang. Khải Hoàng cùng toàn thể học sinh trợn to hai mắt nhìn cô, trong khi Nam Phong thì cười đắc chí.

- Tôi đã nhận! – Yến Nguyên lạnh lùng nói xong, không thương tiếc dùng sức giậm mạnh lên hộp kẹo một lần nữa khiến nó bể tan tành.

- Còn cái này, tôi đã đọc! – Yến Nguyên “xử lí” hộp socola xong, đưa lá thư lên trước mặt Khải Hoàng, nhàn nhả xé nát thành nhiều mảnh vụn, lại thẳng tay ném vào mặt anh.

- Đừng bao giờ làm trò trước mặt tôi. Nhớ cho kỹ, tôi là Nguyễn Hoàng Yến Nguyên! – Yến Nguyên chấp tay trước ngực, lạnh lùng nói ra mấy chữ như cảnh cáo, nói xong lại bình thần lướt qua người Khải Hoàng bước đi về phía cổng.

Từ đầu tới cuối, Khải Hoàng ê mặt tới mức không nói được một chữ. Nguyễn Hoàng Yến Nguyên, tôi nhất định sẽ nhớ cái tên này! Nhớ cô đã làm tôi bẽ mặt như thế nào! Nhớ cái gương mặt kiêu ngạo của cô. Rồi sẽ có ngày, tôi bắt cô trả giá.

Khải Hoàng tức tới mức trán nổi gân xanh, hung hăng nện nắm đấm vào cây cột đến nổi tay bật máu, lãnh khốc bước đi.

Diệu Anh và Yến Vy nhìn nhau một cái, thái độ cũng bình thường mà bước đi.

Nam Phong thỏa mãn cười cười, cùng Bảo Khánh rời khỏi chỗ này, học sinh chung quanh cũng từ từ giải tán, chừa lại Thanh Thúy đang ngây ngẩn còn Phương Linh thì bị sock.

Nam Phong và Bảo Khánh lấy moto xong, ra đến cổng thì lại thấy Yến Nguyên cười cười nói nói, trong khi Rick đang mở cửa xe mời cô vào rồi anh ta cũng trở lại tay lái, trước khi đóng cửa còn dắt chí nhìn Nam Phong một cái.

Chết tiệt! Mà làm sao lại tức giận hả Nam Phong? Mà và cô ấy chẳng là gì hết! Việc gì phải bận tâm.

Bảo Khánh đẩy kính của mũ bảo hiểm lên, nhìn Nam Phong vẻ mặt kỳ lạ như đang phân vân tự tránh thì lắc đầu thờ dài. Người ta hay nói, người ngoài cuộc luôn sáng suốt hơn người trong cuộc là vậy, huống hồ lại là chuyện tình cảm

- Phong! Sao hử? Bực mình sao? – Bảo Khánh vắn vắn tay ga như đang gọi Nam Phong.

- Mình việc gì phải bực! Đi! Chúng ta đua một chuyến với tụi Star School! – Nam Phong nói xong, dùng bàn tay phải đang đeo găng tay của anh đẩy kính của mũ bảo hiểm xuống, rồ ga như phóng điện rời đi. Bảo Khánh lại lắc đầu một cái, ngay lập tức chỉ còn vọng lại tiếng xe moto phân khối lớn đang vang dội.

53. Chương 53.

- Tới rồi! – Rick thắng xe trước nhà hàng món Nhật lớn nhất thành phố, quay sang cười miên mĩ với Yến Nguyên.

- Tớ đợi cậu! – Yến Nguyên cười vui đáp lại, mở dây an toàn bước xuống.

- Bắt cậu phải đợi rồi! Đi thôi! – Sau khi gửi xe, Rick trở lại với một túi gì đó trên tay, cùng Yến Nguyên bước vào nhà hàng.

- Xin hỏi, quý khách dùng phòng bao, sân vườn hay bàn tự do? – Một nữ tiếp viên mặc Kimono, vừa thấy Yến Nguyên và Rick bước vào liền lịch sự tiếp đón.

- Phòng bao! – Yến Nguyên tiện miệng nói, tay đang thao tác với chiếc điện thoại.

- Được rồi! Cô ấy nói vậy thì chúng tôi sẽ lấy phòng bao! – Rick ga-lang nói, miệng còn cười với nữ tiếp viên một cách chói lóa.

- Mời quý khách đi theo lối này! – Nữ tiếp viên bị nụ cười của chàng trai ngoại quốc làm cho đỏ mặt, cúi sầm mặt dẫn cả hai tới gian phòng bao.

Sau khi chọn món, Yến Nguyên mới bỏ điện thoại xuống, nhìn ngó xung quanh một chút. Cũng không tệ, rất đúng phong cách Nhật Bản. Nhưng chỉ có điều là ở đây không có hoa anh đào.

- Cậu điện hẹn tớ, không đơn giản chỉ đi ăn thôi chứ? – Rick cười cười, không hề khách khí nói.

- Đúng là có chuyện cần nhờ cậu đây! Bộ màu vẽ F5 của cậu, không biết đã dùng qua chưa hử?

Màu vẽ F5, một bộ màu vẽ với độ lên màu vô cùng chuẩn, được sản xuất chỉ 1000 hộp trên toàn thế giới. Rick là người thích sưu tầm những sản phẩm với số lượng có hạn như thế nên chắc chắn có. Nhưng anh không hiểu, một người không dùng màu vẽ mà chỉ thích bút chì hay chì màu như Yến Nguyên hỏi nó để làm gì?

- Cậu cần nó làm gì? – Rick tò mò hỏi lại.

- Để làm việc! Cậu không cần biết nhiều, đồng ý cho tớ mượn, ok? – Yến Nguyên chống tay lên mặt, hai má phúng phính cực kỳ dễ thương nói.

- Nhưng tớ không có mang sang đây! Cậu cần gấp à? – Rick nhìn bộ dạng dạn dạc vô cùng đáng yêu của Yến Nguyên, tim đập liên hồi, cố gắng điều chỉnh trạng thái mà trả lời.

- Ừm... Thứ 6 tuần sau, vì thứ 7 là phải dùng rồi!

- Ok! Vậy không thành vấn đề! Vài ngày nữa ba tớ sẽ bay sang Việt Nam có việc, tớ sẽ nhờ ông ấy lấy giúp!

- Cảm ơn cậu! Tớ biết là nhất định cậu sẽ giúp tớ! – Yến Nguyên ngồi thẳng dậy nhìn Rick.

- Thế, cậu định cảm ơn suông thôi sao? – Rick đưa tay lên véo hai má của Yến Nguyên, cười nói.

- Cho cậu 1 yêu cầu đó! – Yến Nguyên gỡ tay Rick ra, đặt thẳng nói.

Nắm bắt cơ hội, Rick lấy chiếc túi mà lúc nãy anh mang vào đây, để lên bàn rồi đẩy sang phía Yến Nguyên, nói:

- Vậy cậu lấy cái này đi! Tớ tặng cho cậu.

- Cái gì vậy? – Yến Nguyên không đụng tới chiếc túi đó, quay sang hỏi Rick.

- Cậu mở ra thử xem! Bảo đảm cậu sẽ thích.

Yến Nguyên nghe giọng nói dường như là rất vui vẻ của Rick thì cũng mở chiếc túi ra xem. Một chiếc hộp bọc da màu đen, không lớn không nhỏ.

Mở hộp ra, Yến Nguyên phải nhíu mày lại vì vật trong hộp. Một sợi dây chuyền bạch kim. Mặt dây chuyền là một bông hoa hồng đường viền có đính kim cương trắng. Còn nhụy hoa lại là một viên đá màu đỏ.

- Đây là dây chuyền Tiffany, đúng không hả? – Yến Nguyên bỏ chiếc hộp có lót nhung đen đỏ xuống, có ý như là không nhận.

- Đúng là con nhà nòi có khác. Đây đích thực là dây chuyền Tiffany. Cậu nhận đi, tớ tặng cho cậu.

- Tớ sẽ nhận, nếu đây không phải là kim cương đỏ! – Yến Nguyên bình thản nói, đưa tay đẩy chiếc hộp về phía Rick sau đó đóng lại, tiện miệng uống một ít trà.

Kim cương đỏ, cô làm sao không biết. Rất đẹp, rất hiếm lại rất đắt. Yến Nguyên dĩ nhiên là có sở hữu một hai món đồ có kim cương đỏ nhưng không thể nhận từ người khác. Cô lại đang đeo sợi dây chuyền đá đỏ biểu tượng cho Y&N, nhận thêm lại càng thừa.

- Tại sao lại không nhận? Nó rất hợp với cậu. Hơn nữa, cậu đã nói sẽ cho tớ một yêu cầu còn gì! Yêu cầu của tớ là cậu hãy nhận nó đi!

- Rick này, cậu đã đi làm chưa? – Yến Nguyên buông cốc trà, hỏi một câu làm Rick thoáng sững sờ.

- Tớ hiểu ý cậu! Nhưng sợi dây chuyền này, tớ không mua. Nó được truyền qua 3 thế hệ của nhà Jackson tớ rồi đấy! – Rick trầm tĩnh nói, ánh mắt mong chờ nhìn Yến Nguyên.

Nghe từng câu từng chữ từ miệng Rick, Yến Nguyên xém sắc cả trà bên trong miệng. Truyền qua 3 đời, vậy là gia truyền còn gì! Mà gia truyền thì thường được truyền cho...

- Rick! Cậu đùa tớ sao! Như thế tớ càng không thể nhận! – Yến Nguyên khá là bối rối, bản thân của biết Rick đang làm gì.

- Nguyên, tớ thật sự rất thích cậu. Lần này tớ đã mang nó sang Việt Nam cũng vì cậu. Tại sao trong khi tớ chân thành như vậy thì cậu lại luôn thờ ơ, luôn xem tớ là bạn? – Rick bất ngờ nắm lấy bàn tay của Yến Nguyên khiến cô giật nảy cả mình, vội vàng thu tay lại.

- Tớ đã nói rất nhiều lần rồi còn gì. Tớ không thích hợp với cậu đâu Rick. Tớ thật sự cũng chỉ thích một người bạn giống như cậu. Cậu xem, từ khi cậu về Việt Nam, cậu còn pha cà phê nữa hay không, còn vẽ thân thiện như khi chúng ta còn ở Úc hay không? Hôm nay tớ hẹn cậu, thật sự chỉ muốn nhờ cậu về bộ màu vẽ, nhưng cậu đã phá hỏng không khí chỉ vì cảm xúc của cậu rồi đấy!

Yến Nguyên từ tốn nói, nói xong lại quay mặt đi chỗ khác mà thở hắt. Làm bạn, theo đuổi, tỏ tình rồi lại thất bại, sau đó tiếp tục làm bạn. Tại sao lại phá hỏng hình tượng một anh chàng Rick thích pha cà phê và có đôi mắt ấm áp một cách đặc biệt trong mắt cô chứ hả? Bạn bè, hoàn toàn không thể tin tưởng và đặt hy vọng.

54. Chương 54.

- Tớ biết là hôm nay cậu tìm tớ vì lí do gì, nhưng tớ đã quyết định nhân cơ hội này mà nói rõ với cậu. Cậu thật sự không thích tớ? Tại sao? Tớ bắt đầu pha cà phê là cũng vì muốn theo đuổi cậu. Trước khi tiếp xúc với cậu, hàng ngày tớ đều âm thầm nhìn cậu mua một loại cà phê duy nhất của cửa tiệm ở ngoại ô. Tớ là muốn làm cho cậu vui, tớ học pha cà phê vì cậu, làm biết bao nhiêu là việc vì cậu, vậy tại sao cậu không nghĩ cho tớ, không đặt tớ trong lòng hả?

Rick chán nản nhìn Yến Nguyên quay mặt chỗ khác mà im lặng, trong lòng bắt đầu len lỏi một tia giận dữ và nguy hiểm.

- Quý khách! Chúng tôi có thể mang thức ăn vào không ạ? – Tiếng của nữ tiếp viên truyền vào từ ngoài cách cửa kéo.

- Mang vào đi! – Rick nén lại cảm xúc, hàng giọng nói.

Nữ tiếp viên cùng 2 người khác mang thức ăn đặt ngay ngắn trên chiếc bàn bệt, lại bắt gặp một gương mặt đẹp trai hùng hực lửa giận cùng với một gương mặt thiên sứ băng tảo thì hết tâm trạng mà hớ hênh gì nữa, gấp rút lui ra ngoài, không quên liếc nhìn sợi dây chuyền lần cuối.

- Nguyên! Cậu mau nói gì đi chứ, tại sao lại im lặng? Làm ơn cho tớ một cơ hội, không được sao? – Rick đổi giọng, lần này là ngữ điệu tha thiết cầu xin.

Yến Nguyên quay sang nhìn anh. So với thái độ trò chuyện lúc nãy thì giờ đây, đôi mắt màu tro đã thay đổi nhiệt độ và thần khí, trong rất âm lạnh.

- Tớ không muốn nhắc tới chuyện này nữa. Về phần màu vẽ, coi như tớ chưa nói. Buổi hẹn hôm nay cũng coi như chưa từng có. Để tớ nhớ mãi hình ảnh đôi mắt màu xanh nồng ấm và nụ cười của cậu. Nếu được, cậu hãy về nước và quên tớ đi. Xin lỗi, tớ đi trước!

Yến Nguyên lạnh lùng nói, nói xong liền cầm balo lên, kéo cánh cửa bước đi.

Còn lại Rick trong phòng, cậu giận tới mang tai cũng đỏ, hung hăng đẩy đổ hết tất cả đồ ăn trên bàn và cả sợi dây chuyền Tiffany, trông trắng của đôi mắt ấm áp đỏ ngầu như quỷ, nghiêng răng lắm lắm:

- Nguyễn Hoàng Yến Nguyên! Tôi nhất định sẽ cho cậu biết, từ chối tôi sẽ có hậu quả thế nào! Tôi sẽ lột lớp mặt nạ kiêu ngạo của cậu sớm thôi, Yến Nguyên à!

Rick nói xong, đứng dậy rút bóp, lấy ra một tờ set rồi ném lại xuống chiếc đệm, mạnh tay nhặt sợi dây chuyền lên rồi rời đi.

Lúc anh ra đến cổng cũng không thấy Yến Nguyên đâu thì liền nhún ga thật mạnh, vụt đi đâu đó.

Xe rời khỏi nhà hàng Nhật cũng là lúc Yến Nguyên xuất hiện sau thân cây đại thụ. Hôm nay thật phiền phức, bọn họ đều giống nhau, chết tiệt.

Bước ra khỏi tán cây, Yến Nguyên cố thả lỏng mà bước đi trên con đường rợp bóng cây xanh. Đi bộ được một lát, do cảm thấy nóng nên cô liền gỡ bỏ cavar đã được nói lỏng và mở nút tay áo, xoắn lên, trông rất là bụi bặm, tiếp tục thong thả đi tới.

Chỗ này thật đẹp, khá giống với công viên ở Úc vào mùa hè, không nóng không lạnh, lại có ánh mắt trời chiều tà. Nắng chiều thật đẹp, nhưng lại thật âm đạm, giống như lòng cô vậy.

Rick bây giờ đã thay đổi, bên cạnh Yến Nguyên dường như đã mất đi một người bạn tốt. Tình yêu có gì hay mà tại sao ai cũng thích đương đầu vào thế không biết. Cô lớn đến chừng này, quả thật cô chưa từng thích ai đó. Nhưng quả thật, nếu cô thích ai thì liền chấp nhận đối diện.

(Quen không? Thấy câu giống giống thế nào chưa nhỉ?)

Yến Nguyên đi được một đoạn nữa thì gặp ngay một xe nước mía. Cô tò mò không biết là nước mía bán thế nào, ép thế nào thì liền lại gần xem.

Trên một chiếc xe đẩy cao hơn đầu người có một buồng gồm 2 con lăn, lại dán trên tủ kính dòng chữ “ Nước mía siêu sạch” khiến Yến Nguyên không khỏi nghi ngờ chất lượng ở chỗ này.

- Nước mía hả cô? Mấy ly? – Vừa thấy bóng dáng Yến Nguyên, người bán là một người đàn ông ngoài 50 tuổi liền hồ hởi hỏi.

Yến Nguyên chợt cảm thấy kì lạ, lại lúng túng. Bán ly à? Cô không có ý định uống, nhưng mùi vị thế nào nhỉ?

Yến Nguyên còn chưa kịp trả lời người bán thì từ phía sau, một giọng nói đã truyền tới:

- Cho tui con 2 ly đi chú!

- Đợi một chút! – Người đàn ông đó vui vẻ quay vào ép nước.

Yến Nguyên thì ngạc nhiên quay lại, vừa bắt gặp gương mặt cao ngạo lạnh lùng của Nam Phong.

- A! Sao cậu lại ở chỗ này? – Cô ngạc nhiên hỏi, nhìn anh như sinh vật lạ.

- Tôi vô tình đi ngang! – Nam Phong nói dối không chớp mắt.

- Trùng hợp! – Yến Nguyên nói xong liền quay vào xem người ta ép mía lấy nước.

Lúc này sau khi rời trường, anh đã lập tức phóng xa theo sau cô và Rick, tách khỏi rồi nói với Bảo Khánh là công chuyện, lại thấy họ vào nhà hàng này thì đứng bên ngoài chờ. Được một lát Yến Nguyên lại chạy trốn sau cây đại thụ, Rick cũng ra không lâu sau đó. Rồi Rick đi mất, Yến Nguyên cũng tản bộ xung quanh chỗ này nên Nam Phong liền gửi xe vào nhà hàng, đi bộ theo sau cô.

- Đây! 2 ly 8 ngàn! – Người bán nước mía chìa hay ly nhựa ra trước mặt Yến Nguyên sau một hồi cô vì coi ông ta ép mía mà ngây ngẩn cả ra.

Yến Nguyên định đưa tay ra nhận lấy thì nhanh hơn, Nam Phong đã dúm tờ tiền vào tay người đó rồi một tay cầm hai ly, tay còn lại kéo Yến Nguyên đi.

- Của cậu này! – Nam Phong đưa cho Yến Nguyên một ly.

55. Chương 55.

- Tôi không uống! – Yến Nguyên nghi ngờ nhìn ly nước.

- Không sao đâu! Tôi từng uống, rất mát! Cậu thử xem! – Nam Phong như dỗ ngọt nhưng mặt không có lấy tí nụ cười.

- Lần trước cậu cũng nói vậy còn gì! Lấy gì mà bảo đảm là tôi không bị đau bụng hả? Bẩn lắm! – Yến Nguyên đẩy cánh tay cầm ly nước về phía mình cho Nam Phong.

- Tôi nói cho cậu nghe này! Cậu kỹ tính quá rồi đó! Đúng là lần đầu tôi cũng giống cậu, nhưng Bảo Khánh cũng này nỉ tôi như bây giờ đó! Không đau bụng đâu, yên tâm đi! – Nam Phong nói chắc nịch.

- 2 người cũng ăn đồ vỉa hè như thế này á? – Yến Nguyên chồm lên hỏi.

- Cậu cầm ly nước đi rồi tôi kể cho cậu nghe! – Nam Phong lại tiếp tục dỗ ngọt, và lần này Yến Nguyên đột nhiên bị giật căng sợi dây thần kinh tò mò.

- Lúc tôi về nước là quen Bảo Khánh ở sân bay, cậu ta bị bay mất vé. Nhờ cậu ta mà tôi biết rất nhiều thứ. Như cậu nói đó, đồ ăn vỉa hè, hội chợ lần trước, hay những thứ như chè khúc bạch, nước sâm, bánh mì,...

Nhiều thứ lắm, đều do Bảo Khánh bày ra. Bây giờ nhìn lại, Canada thật khác với ở đây! – Nam Phong nói xong, liền uống một hơi nước mía.

- Canada thật đẹp! – Yến Nguyên ánh mắt thăm thẳm nhìn về phía chân trời.

- Cậu từng đến đó sao?

- 2 lần! Nhưng vào mùa đông, không thể nhìn thấy lá phong mùa thu. Nhưng như thế cũng tốt! Không phải nghĩ ra những thứ lãng mạn như trong truyện cổ tích! – Yến Nguyên nói xong, bất tri giác đưa ống hút lên miệng, Nam Phong lại cười nửa miệng nhìn động tác vô tình của cô.

- Cậu đang uống nước mía! Ngon không? – Đợi Yến Nguyên đã hít được một hơi, Nam Phong mới bắt ngờ hỏi khiến Yến Nguyên ngơ ngác nhìn xuống, rồi cảm nhận được hương vị vừa mát vừa ngọt ở trong miệng.

- Ừm! Được đó! Lần đầu tiên được uống thứ nước lạ thế này! – Yến Nguyên cười không thấy mặt trời nhìn Nam Phong, chân vẫn không ngừng tiến lên phía trước.

Giây phút đó, tim Nam Phong như ngừng hẳn nhịp. Nụ cười đó, cả ở hội chợ cũng không tươi vui như thế. Anh đã từng thấy Yến Nguyên cười với Rick như thế, cuối cùng thì Nam Phong cũng có được nụ cười đó. Anh liền phấn khởi, vội vã đuổi theo Yến Nguyên.

- Cậu có suy nghĩ gì về phần thi “ King And Queen” chưa? – Nam Phong hỏi khi thấy Yến Nguyên bắt đầu im lặng, trong khi cả hai vẫn chưa ngừng bước chân.

- Không có! Còn cậu? – Yến Nguyên bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

- Không quan tâm!

- Là chính cậu kéo tôi vào cuộc còn gì? Để người khác là được! Phiền chết đi được! – Yến Nguyên làm vẻ hơi bực, liếc Nam Phong một cái.

- Nhưng tôi thích cậu thi chung! – Nam Phong hất mặt cao ngạo nói.

Trong khi đó, Yến Nguyên chợt cảm thấy có gì đó đang lỗi trong lòng cô. Vui mừng sao? Không đúng! Hay tức giận? Chưa xác định rõ! Phấn khởi? Không dám chắc!

- Tôi thì thấy phiền! – Yến Nguyên nhìn Nam Phong một cái, vẻ mặt chán chường với cái cuộc thi gì gì đó.

- Sẽ vui thôi, khi cậu được thi chung với một hotboy như tôi! – Nam Phong tự tin ưỡn ngực.

- Cậu...

Yến Nguyên chưa kịp đáp lại thì điện thoại Nam Phong vang lên, anh vội vàng bắt máy.

- Alo! Nội! Con đang đi chung với bạn!

-...

- Hôm qua con đã ghé giúp nội nhưng không có! Họ nói có người tới lấy trước!

-...

- Dạ được! loại lan đó khá là hiếm! Con sẽ liên hệ lại với bên thu mua! Tạm biệt!

Nam Phong cúp điện thoại, chợt thấy Yến Nguyên đang nhìn chằm chằm mình như đang soi mói cái gì đó.

- Đừng nói cậu nghe trộm tôi nhá? – Nam Phong vẻ mặt bồn chồn nói.

- Đùa à? Mà cậu giúp nội cậu mua hoa lan à? – Yến Nguyên tò mò hỏi.

- Ừ! A! Vậy là cậu nghe lén tôi còn gì! – Nam Phong phe phẩy cái điện thoại, nhìn anh như tên lưu manh.

- Cậu mà còn nói với tôi như thế, tôi liền cắt lưỡi cậu! Cậu nói to như thế, tôi đứng xa còn nghe. Mau nói tôi biết, loại lan mà nội cậu tìm, đó là loại lan gì?

- Cẩm báo tím, cậu biết sao? – Nam Phong ngạc nhiên hỏi ngược lại.

- Woa! Vậy tìm chưa được sao?

- Họ nói loại này rất ít, rất khó có hàng, có liền bị mua mất. – Nam Phong nhìn rất chán chường trong khi hai mắt Yến Nguyên đang thần bí như muốn nói lên điều gì đó.

Được một lúc, cô đột nhiên ngừng lại, nói:

- Có thật là nội cậu rất thích không hả?

- Cậu hỏi lạ! Nội tôi đã đợi nó 4 tháng để chuyển từ Thái Lan về, nhưng vừa tới thì liền bị người ta lấy mất. Cậu hỏi nội tôi có thích hay không mà bỏ 4 tháng chỉ để đợi mấy cây lan nhìn ảo lá đó!

- Cậu đó, bớt cao ngạo lại lời ăn tiếng nói lại cho tôi! Nếu thật sự nội cậu thích như thế, tôi liền tặng nội cậu một giò! – Yến Nguyên nói chắc nịch làm 2 mắt Nam Phong đột nhiên sáng rõ, nhìn anh hình như rất kích động vì thương ông nội nha.

- Cậu nói thật? Cậu có loại đó thật hả? – Nam Phong mừng rỡ nói. Anh muốn nội anh sống thật vui vẻ nên luôn luôn nể trọng ông, cung kính một mực.

- Tôi là một người rất thích hoa lan đấy ông bạn! Tôi có 3 giò cẩm báo tím, loại mà cậu đang tìm ấy! Khó mua lắm nha! Cậu đó, nên cảm ơn tôi đi! – Yến Nguyên đắc thắng nói.

- Chưa chi đã lên mặt, cậu cũng bớt cao ngạo ai đi! – Nam Phong nói xong liền búng mũi Yến Nguyên một cái, ngay tức khắc cô giò lên chạy.

- Hơ! Trần Hùng Nam Phong, cậu dám bỡn cợt tôi! Để xem, tôi bắt được cậu rồi sẽ cho cậu biết tay! – Yến Nguyên phá bỏ lớp áo lạnh lùng, quăng ly nước vào sọt rác, liền đuổi theo Nam Phong.

Sau một hồi rượt đuổi quyết liệt, giờ đây hay người đang đứng chống tay lên gối thở phì phò.

- Cậu... cậu... dai... quá... quá! – Nam Phong nói đứt quãng vì mệt.

- Chưa hết đâu! – Gương mặt đang cúi xuống ra sức thở dốc của Yến Nguyên chợt xuất hiện một nụ cười... đều.

Cô nắm chặt bàn tay phải, đưa lên định nện vào gương mặt đang cúi xuống đất của ai kia thì không ngờ Nam Phong nhanh chóng bắt được một cách nhẹ nhàng.

Yến Nguyên chỉ càng bực thêm, dồn hết sức lực vừa mới tu bổ lại vào nắm đấm bên trái, và lần này Nam Phong cũng bắt được. Nhưng anh lại buông tay trái ra, vẫn nắm chặt tay phải của cô.

- Trần Hùng Nam Phong! Ai cho cậu búng mũi tôi hả? Cậu có biết là tay bẩn như thế thì không được chạm vào da mặt hay không hả?

Đáp lại thái độ giận dữ lần đầu tiên anh nhìn thấy của Yến Nguyên, Nam Phong chỉ cười cười, một nụ cười mê người rồi ngẩn dầy, vẫn chưa chịu buông bàn tay của Yến Nguyên ra, kết quả kéo theo cả cô ngẩn dầy.

- Cậu đánh tôi thì tôi đỡ! Lực của cậu mạnh thật đấy! – Nam Phong nhét mọi cười, nhìn chăm chăm vào gương mặt, đặc biệt là đôi mắt của Yến Nguyên.

- Là cậu phá tôi trước, còn dám phách lối!

- Đùa với cậu thật vui! Nhìn cậu xem, sao không cao ngạo nói chuyện nữa, trông cậu bây giờ rất giống trẻ con đó! – Nam Phong nhẹ nhàng nói, tay vẫn nắm chặt tay Yến Nguyên.

- Ai cho cậu bắt bẻ tôi hả? Mà khoan, buông tay tôi ra! Nếu không tôi sẽ...

Vừa nói tới đây, ánh mắt Yến Nguyên và Nam Phong đột nhiên chạm nhau. Giây phút này, thời gian như ngừng trôi.

Thịch! Thịch! Thịch!

Tại sao tim cô lại đập nhanh như thế? Tại sao lại cảm thấy an toàn như thế? Hơn nữa, đôi mắt Nam Phong lúc này thật ấm áp, hình như đang ẩn chứa cái gì đó? Nhưng là cái gì? Cảm giác của cô là thế nào? Trước giờ chưa từng có?

Cả hai cứ nhìn nhau như thế, thời gian cứ như chú ốc sên, thật chậm trôi qua, cho đến khi Yến Nguyên là người thức tỉnh trước, vội vàng rút bàn tay ra khỏi tay Nam Phong, xoay người đi ngược lại để che giấu gương mặt đang không nghe lời mà ửng đỏ.

Nam Phong nhìn biểu hiện của cô, trong lòng lại thấy vui vui, không nghĩ tới cô cũng đỏ mặt như thế. (Người ta là con gái đó ông anh yêu dấu! =__=). Anh cười ầm áp một cái, liền tiện chân đuổi theo mấy bước chân vội vàng vàng của Yến Nguyên.

Cả hai bước đi trong ánh chiều tà màu vàng rực. Chỉ mong rằng những bước chân này sẽ ngày càng hạnh phúc...

56. Chương 56.

Diệu Anh đứng ở ban công nhìn những tòa nhà đang thấp đèn sáng rực như sao đêm, trong lòng lại dấy lên một cảm giác khẩn trương. Nếu những gì Nam Phong nói là thật thì Bảo Khánh thật sự thích cô sao? Cô lớn chừng này, chưa bao giờ hồi hộp như thế. Lúc nghe Nam Phong nhờ cô thực hiện kế hoạch, khó khăn lắm Diệu Anh mới đề nén được nhịp tim đang đập liên hồi như người bị đuổi sức.

Nhắc mới nhớ, tại sao cô không hỏi lí do mà Phương Linh rời bỏ Bảo Khánh? Biết đâu hai người đó còn yêu thương nhau thì phải làm sao? Asiaaa... Cô lại nghĩ gì không biết! Sao lại tự ti như thế? Nam Phong đã nhờ cô ra mặt như thế thì mọi chuyện ít nhiều gì cũng rõ ràng hơn một nửa. Vai diễn này, cô phải biểu hiện thật tốt. Nếu không thì cô sẽ để người khác lấy mất Bảo Khánh sao? Ôi trời đất, cô đang nghĩ gì thế? Gì mà “lấy mất Bảo Khánh”? Bảo Khánh là của cô khi nào? Hay là cô cũng đã thích Bảo Khánh? Thật là, chuyện yêu đương luôn làm người ta rối rắm như thế này đây à?

Nhưng nghĩ lại thì Bảo Khánh có gì không tốt? Thân thiện, có khiếu hài hước, lại tốt bụng, chưa kể còn đẹp trên vạn người, tốt quá còn gì?

- Tiểu thư, sữa buổi tối của cô! – Quản gia đứng tuổi của Diệu Anh bất ngờ gõ cửa phòng khiến cô giật cả mình.

- Vào đi! – Diệu Anh vuốt lại tà áo, bước vào trong.

Quản gia đặt ly sữa trên bàn viết của cô, lại cảm thấy lạ vì hôm nay tiểu thư của mình không bật công tắc đèn, bèn hỏi:

- Tiểu thư, hôm nay cô có chuyện phải suy nghĩ sao? – Bà tiện bước lại mở công tắc đèn, mỉm cười hỏi Diệu Anh.

Diệu Anh liền mỉm cười đáp lại bà, nhảy ào lên giường vui đùa vào con thú bông to ụ trúng được ở hội chợ lần trước nhờ công của Bảo Khánh, cất giọng lên hỏi:

- Di Thanh, cháu có thể hỏi di vài chuyện không?

- Tiểu thư, cô không hiểu cách làm món bánh nào nữa sao?

- Không phải! Lần này là truyện cực kỳ khác với chuyện làm bánh! – Diệu Anh giọng ả nhào nói.

- Được! Cô nói đi, tôi nhất định sẽ giúp!

- Di ngồi xuống! Ngồi xuống rồi cháu sẽ nói! – Diệu Anh vươn cánh tay, chỉ chỉ vào cái ghế.

- Tôi ngồi xuống rồi! Cô nói đi! – Bà quản gia cười hiền nhìn Diệu Anh nằm sấp, đầu rút vào con thú bông.

- Di Thanh nè, thích một người thì sẽ có cảm giác thế nào hả? – Diệu Anh thò đầu lên, lí nhí hỏi, bàn tay gỡ gỡ mấy sợi tóc bết dính trên mặt.

Bà quản gia nhìn cô, ánh mắt thoát lên một tia ngạc nhiên rồi đi đến bên giường cô, ngồi xuống nói:

- Cô thích ai sao?

- Con không biết! Nhưng thích một người là thế nào hả di?

- Thích một người là con vui khi gặp người đó, thấy hạnh phúc khi người đó làm cho cô cười. Rồi hay nghĩ về những mặt tốt của người đó! Cô có những cảm giác đó sao?

Diệu Anh nghe nữ quản gia nói, lỗ chân lông toàn bộ đều dựng đứng. Sao toàn là cảm giác của cô không nhỉ? Vậy là cô thích Bảo Khánh?

- Thật không dì? – Diệu Anh nghi hoặc hỏi lại.

- Không đùa với cô làm gì! Nói xem, cô thích ai hả? – Bà quản gia xoa đầu Diệu Anh, vui vẻ hỏi.

- Con cũng chưa biết! Nhưng chắc cũng sắp thích thật rồi! – Diệu Anh đỏ mặt nói, lại vùi đầu vào con thú bông.

- Vậy thì mừng cho cô. Chỉ sợ cô cứ không có bạn! Được rồi, ngủ sớm đi. – Nữ quản gia nói xong, đứng dậy bước ra ngoài.

Còn lại Diệu Anh trong phòng, cô đang cảm nhận tim mình đập thình thịch như trống đánh. Bảo Khánh chết tiệt, tại sao tôi lại thích cậu hả? Thật là phiền phức.

Diệu Anh vừa suy nghĩ đủ thứ chuyện vừa vò đầu bứt tóc một hồi, cuối cùng cũng quyết định đi ngủ. Ngủ một giấc rồi sẽ tốt, chuyện gì đến sẽ đến, từ từ lo liệu.

[...]

Ngày mai chính là ngày mà Yến Vy cùng Phương Linh và Thanh Thúy thi đấu nên hôm qua, sau khi cùng Nam Phong về nhà, Yến Nguyên đã cùng Yến Vy tập đàn đến tận 12h đêm.

Yến Vy cũng không tệ, rất là có năng khiếu. Hiện giờ chỉ cần lướt lại vài lần là có thể hoàn thiện hoàn toàn bản sodanat rồi.

Tại phòng ăn...

- Chị, ngày mai chị sẽ thi với em không chị? – Yến Vy vừa ăn sáng vừa hỏi.

- Đã nói để cô thách đấu rồi còn gì? Cố gắng lên, coi như tôi cho cô cơ hội! – Yến Nguyên lấy khăn ăn lau miệng, ôn tồn nói.

- Cảm ơn chị! Em nhất định...

Ring! Ring! Ring!

Yến Vy chưa nói hết câu thì điện thoại đổ chuông. Nhỏ cầm điện thoại rồi nhìn vào màn hình, mặt đột nhiên biến sắc. Mẹ nhỏ điện cho nhỏ.

- Là bà ấy? – Yến Nguyên nhìn biểu hiện của Yến Vy, tâm lý hỏi.

- À... Dạ! – Yến Vy rụt rè trả lời, nửa muốn nghe, nửa không muốn nghe.

- Cứ nghe máy đi! Không sao hết! – Yến Nguyên bình tĩnh nói như để động viên Yến Vy.

Yến Vy thở hắt ra một cái, nhấn trả lời.

- Alo! Mẹ à?

- Vy hả con? Giờ này con chưa đi học sao? Ra gặp mẹ một chút được không?

- À... Chắc không được. Con chuẩn bị đi rồi!

- Con nhỏ Yến Nguyên có ở đó không?

- Khô... không! – Yến Vy lén nhìn biểu hiện của Yến Nguyên thì thấy cô lắc đầu, liền hiểu ý mà trả lời.

- Nó có làm gì con không? Nó tha lỗi cho con chưa? Nó có nói xấu mẹ không? À mà sao con không liên lạc với mẹ? Mẹ đi gần một tuần mà con không lo lắng sao?

- Mẹ đừng hỏi nhiều như thế! Mà chị ấy không có làm gì con hết, mẹ đừng nghĩ xấu cho chị ấy! – Yến Vy tức giận nói.

- Con nói cái gì? Con gọi nó bằng chị? Con quý đó mà không đánh con à?
- Mẹ! Đủ rồi! – Yến Vy quát lên vì tức. Mẹ nhỏ thật sự không thay đổi. Tại sao?
- Con như thế là sao hả? Dám ăn nói với mẹ kiểu đó. Ba con nhà đó nhét vào đầu con bao nhiêu tiền rồi hả Vy? Làm sao mà con lại bênh vực nó chăm chặt như thế? Ai là mẹ con?

57. Chương 57.

- Mẹ thật sự rất quá đáng! Con không ngờ mẹ lại như thế! – Yến Vy coi như không có Yến Nguyên bên cạnh, không nghĩ ngợi gì mà trách cứ mẹ mình.
 - Con bây giờ hay lắm chứ gì? Mẹ không nói nhiều với con. Chiều nay 5h ra café X gặp mẹ! Mẹ bận rồi!
- Bà Hạnh Phương nói xong liền ngắt máy, trong khi Yến Vy nước mắt lưng tròng vì uất khuất. Mẹ nhỏ thật sự quá đáng. Tại sao có thể nói những lời đó? Ba và Yến Nguyên thật sự rất tốt, nhưng mẹ lại như thế?
- Đừng khóc! Nghĩ ngợi không tốt đâu! – Không biết từ khi nào Yến Nguyên đã sang ngồi ghế bên cạnh Yến Vy, cho nhỏ dựa vào vai cô nức nở.
 - Mẹ sẽ không tha thứ cho em. Mẹ ghét em, ghét cả ba lẫn chị. Đều tại em! – Yến Vy òa lên.
 - Không phải tại cô. Là bà ấy tự mình tìm lấy. Người như bà ấy, tiền là trên hết. Đừng tự trách mình như thế là tốt rồi! – Yến Nguyên đưa cho Yến Vy một chiếc khăn mặt, lại vỗ về nhẹ nhàng đối với nhỏ.

Sau một lúc nức nở, Yến Vy mới lấy khăn lau nước mắt nước mũi tèm nhem, nhìn Yến Nguyên nói:

- Em không sao! Chúng ta đi học đi chị, kéo trễ!
- Được! Chúng ta đi!

[...]

Sân thượng dãy B Noble School...

- Cậu đã suy nghĩ kĩ chưa? Một công đôi việc! – Nam Phong ung dung bỏ tay vào túi quần, cười tà mị nhìn Diệu Anh.
- Được! Nhưng nếu thật sự không phải? – Diệu Anh chấp tay trước ngực, đứng đối diện Nam Phong.
- Không có cơ hội cho chữ “không phải”.
- Ok! Quyết định vậy đi. Không còn gì tôi đi trước. – Diệu Anh nói xong, tao nhã xoay người định rời đi, vừa lúc Bảo Khánh lại từ dưới đi lên.
- Hẹn tớ có việc gì không? – Bảo Khánh điệu dàng hỏi, không phát hiện vẻ mặt vừa cười khổ vừa tức giận của Diệu Anh.

Lúc này Nam Phong nhấc cậu lên, nói có chuyện cần nói với cậu. Rốt cuộc anh lại bày trò cho Diệu Anh và cậu sao?

Diệu Anh oán hận xoay mặt nhìn Nam Phong đang dương dương tự đắc ở phía sau một cái, liền hiểu tình huống trở trêu, cười nói:

- À! Đúng là chuyện muốn nói với cậu! – Diệu Anh cố sức kéo ra một nụ cười.
- Hai người có chuyện cần nói sao? Vậy tớ đi trước! Goodbye! – Nam Phong cười đều, nhàn nhạt rời khỏi chỗ đó.

Gió rít mát rượi, thổi tung bay mái tóc đen nhánh, dài như lụa của Diệu Anh, nhìn cô lại tựa như thiên thần. Bảo Khánh hiện giờ cũng như một thiên sứ. Gương mặt cậu góc cạnh hoàn mỹ, giờ phút này lại xen lẫn một chút điệu dàng cùng một chút lạnh lùng khiến Bảo Khánh càng lảng tử. Chưa kể đến, đôi hoa tai của Bảo Khánh đã khiến cậu đẹp đến đường nào.

- Có chuyện gì? – Bảo Khánh ôn nhu hỏi, từ từ đi đến gần Diệu Anh.

Cô hít thở sâu một cái, đối mặt với cậu.

- Cậu đã từng yêu Phương Linh sao Khánh?

- Là Nam Phong nói cho cậu biết sao? – Bảo Khánh duỗi hai tay, bàn tay nắm chặt lang cang nhìn ra xa.

- Cậu không cần biết! Tổ và Phương Linh, giống nhau lắm, đúng chứ? – Diệu Anh bước đến cạnh cậu, ánh mắt cũng nhìn ra xa.

- Hai người không giống! – Bảo Khánh chậm rãi nói.

- Vậy cậu còn yêu Phương Linh? – Diệu Anh cứng rắn hỏi.

- Sao cậu lại hỏi vậy? – Bảo Khánh nhìn cô, ánh mắt dấy lên một tia mong chờ.

- Vì tớ nghĩ thế! Tớ nói đúng hay không đúng? – Diệu Anh cũng nhìn cậu, một ánh mắt đầy bình tĩnh như mặt hồ lặng gió.

- Nếu tớ nói không? – Bảo Khánh.

- Vậy tớ sẽ là người thua cuộc! – Diệu Anh.

- Thua cuộc! Cậu cá cược sao? – Bảo Khánh.

- Cũng không hẳn là cá cược. Vì khi nghe người đó nói một chuyện, tớ đã không tin. Và còn hiểu lầm cậu! – Diệu Anh.

- Cậu và Nam Phong đã nói những gì? Có thể cho tớ biết không? – Bảo Khánh.

- Cũng không có gì quan trọng. Cậu ấy nói cậu thích tớ, cậu từng hiểu lầm tớ chỉ là hình bóng thay thế. – Diệu Anh bình thản nói, trong khi Bảo Khánh sắp phải tìm cái lỗ chui xuống.

- Cậu tin là tớ thích cậu không? – Bảo Khánh cố bình tĩnh, nói.

- Tớ không biết! Nhưng mà...- Soạt một cái, mặt Diệu Anh trở nên hồng hồng, trong khi Bảo Khánh sắp chết vì tò mò do câu nói dấp dừng kia.

- Nhưng thế nào? – Bảo Khánh lại sốt ruột hỏi.

- Nhưng... nhưng... nhưng hình như tớ... tớ... hình như tớ... thích cậu! – Diệu Anh đánh mắt về bình tĩnh vốn có, lấp bắp gần nửa ngày mới nói ra được một câu. Cô đã suy nghĩ kỹ lắm rồi đấy, khó khăn lắm mới nói ra được. Thật là khó khăn chết mất.

Bên này, Bảo Khánh đang trong tình trạng chết lâm sàng. Diệu Anh thích cậu sao? Cậu không nghe nhầm, hoàn toàn không nghe nhầm! Diệu Anh cũng thích cậu, cô ấy cũng thích cậu.

Bảo Khánh đột nhiên cười, định quay sang nói với Diệu Anh gì đó nhưng cô đã không còn đứng đó nữa, nhìn lại phía cầu thang thì thấy cô đang chạy trốn.

Cậu cảm thấy thật hạnh phúc. Cậu không nghe nhầm, tình cảm của cậu cũng không nhầm. Cậu thích Diệu Anh, thậm chí hơn cả thế. Giờ thì tốt rồi. Mọi chuyện lại đi vào quỹ đạo.

Bảo Khánh hít sâu một cái, tư thế ưu nhã rời khỏi sân thượng.

[...]

Sau khi rời khỏi chỗ “ hẹn hò” của hai người kia, Nam Phong vừa đi tới hành lang thì bắt gặp Yến Nguyên cùng Yến Vy đi tới. Anh lại nhớ tới việc hoa lan hôm qua, chủ động tiến về phía 2 chị em bọn họ trong cơn mất đầu khổ của biết bao nữ sinh chung quanh.

- Chào! – Nam Phong cất tiếng chào.

- Chào! – Yến Nguyên.

- Chị, hai người cứ nói chuyện, em lên lớp trước. Chào cậu! – Yến Vy buồn bã rời đi, khóe mắt nhỏ còn đỏ hồng vì khóc.

- Cậu xuất hiện đúng lúc lắm. Một lát tan học, phiên cậu đưa tôi về nhà lấy giò hoa. Được chứ? – Yến Nguyên vừa nói vừa sánh bước cùng Nam Phong. Ánh nắng ban mai lại chiếu trên vai hai người, tạo ra một bức tranh đẹp đến xiêu lòng.
- Không thành vấn đề! Tôi cũng định tìm cậu vì chuyện đó!

58. Chương 58.

- Bảo Khánh đâu? Không đi chung với cậu? – Yến Nguyên nhìn xung quanh, thường ngày 2 tên này hay đi chung với nhau lắm mà!
 - Sân thượng. Có cả Diệu Anh! – Nam Phong nhàn nhạt nói.
 - Làm gì trên đó? Hóng mát buổi sáng? – Yến Nguyên cười cười, đưa tay vén lại mái tóc.
 - Nói chuyện tình cảm! – Nam Phong thần nhiên phun ra bốn chữ.
 - What? Chuyện tình cảm? Cậu đùa với tôi? – Yến Nguyên ngạc nhiên thốt ra mấy chữ, vừa lúc thấy Diệu Anh hối hả chạy từ hướng sân thượng xuống.
- Yến Nguyên định gọi cô lại nhưng chưa kịp lên tiếng thì đến lượt Bảo Khánh xuất hiện, và lần này cậu tiếng và phía cô cùng Nam Phong.

- 2 người có vấn đề gì sao? – Yến Nguyên mày thấp mày cao hỏi khi thấy gương mặt kì quái của Bảo Khánh.
- Một vài! – Bảo Khánh cười cười, đưa tay vuốt vuốt cằm vẻ như đang hài lòng chuyện gì đó.
- Sao rồi? Ok? – Nam Phong cũng cười cười đập vai Bảo Khánh một cái.
- Ok! Cũng nhờ cậu! – Bảo Khánh đáp lại, cũng đập vào vai Nam Phong.

Bên này, chân mày của Yến Nguyên đang nhíu lại đến đỉnh điểm. Họ có chuyện không cho cô biết đây. Nhưng cũng đâu có gì cần quan tâm.

- Cậu muốn biết không? – Nam Phong nhìn biểu hiện của cô, cười nửa miệng hỏi.
 - Không! – Yến Nguyên lấy lại phong thái, bình thản nói duy nhất một chữ.
- Ba người bọn họ đi vào lớp. Sau khi ngồi xuống ghế, Diệu Anh cũng vào.
- Chào! – Diệu Anh cười với Yến Nguyên.
 - Chào! Nhìn cậu rất vui? – Yến Nguyên bông đùa hỏi, không quên lườm Bảo Khánh trông khi cậu đang trăn trăn nhìn Diệu Anh.
 - Không có gì! – Diệu Anh chợt nhớ tới chuyện lúc nãy, vội vàng trở lại chỗ ngồi, lấy quyển sách che đi gương mặt đỏ hồng của cô.

Nhìn biểu hiện đó, Yến Nguyên đủ thông minh để biết được một nửa chuyện mà lúc nãy Bảo Khánh cùng Diệu Anh nói, nhưng cô chẳng quan tâm nhiều, vì đây là vấn đề tình cảm theo như những gì Nam Phong nói kia mà. Mấy bài nhạc trong di động của cô chắc chắn thú vị hơn chuyện tình cảm.

Vừa cầm quyển sách chưa được bao lâu, di động của Diệu Anh rung lên. Có tin nhắn. Xem nào, của Bảo Khánh. Diệu Anh ngoái cổ nhìn cậu một cái, liền thấy cậu cười hiền, ánh mắt hất về phía điện thoại, ý bảo cô đọc tin đi.

“Chuyện lúc nãy, cậu nghiêm túc không?” – Bảo Khánh.

Diệu Anh đọc xong, lại chẳng tiếc lườm Bảo Khánh, rồi lại cầm cúi trả lời:

“Cho là tớ đùa đi! -_-” – Diệu Anh.

“ Ấy chết! Đâu có được! Tớ tin mà 0_0”. – Bảo Khánh.

“ Coi như cậu có lòng! Tớ toại nguyện! ^__^” – Diệu Anh.

“ Nhưng về phần Phương Linh, cậu sẽ tin tớ?” – Bảo Khánh.

“ Cứ để tự nhiên là được. Cậu phải hiểu rõ cậu hơn tớ chứ!” – Diệu Anh.

“ Cảm ơn cậu đã tin tớ! Tớ cũng hiểu rõ lòng mình rất nhiều! Trong đó, có cậu!” @__@” – Bảo Khánh.

“ Cậu đúng là hết cách! :p” – Diệu Anh.

“ Phải phải! Tớ hết cách rồi, đành thích cậu cho có cách! Được chưa hả?” – Bảo Khánh.

“ Nói linh tinh! Không đùa với cậu, tớ đọc sách tiếp!”

Diệu Anh trả lời tin nhắn cuối xong, chẳng màng sắc mặt của Bảo Khánh, đành lấy cớ là đọc sách để che gương mặt xinh xắn đang ửng hồng.

Bảo Khánh nhìn bóng lưng của cô, lắc đầu vui vẻ một cái. Cậu thật sự thích Diệu Anh mất rồi.

[...]

- Bài học hôm nay kết thúc ở đây! Các em nghỉ! – Giáo viên nói rồi liền rời khỏi lớp.

Nam Phong đi lại bàn Yến Nguyên, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đi!

- Được! Vy, chìa khóa! – Yến Nguyên quay xuống nhìn Yến Vy đang như người mất hồn. Nhỏ vẫn chưa nghe cô gọi, trề nãi thu gom sách vở.

- Vy! – Yến Nguyên gọi lần nữa, giọng nói chứa một ít gấp gáp.

- Hả? À, chị! – Yến Vy giật mình liền đi lại chỗ Yến Nguyên lấy chìa khóa.

- Lấy xe cẩn thận. Có gì cứ nói cho tôi biết, không cần giấu! – Yến Nguyên trao chìa khóa vào tay Yến Vy, ân cần nói.

- Em biết rồi chị! – Nhỏ nói xong vẫn giữ bộ mặt “ u ám” rời khỏi lớp.

- Let's go! Nếu không tôi sợ sẽ ngạt chết! – Yến Nguyên ấn ý nói rồi nháy mắt với Nam Phong một cái, hoàn toàn nhìn thấy gương mặt “ đưa đám” của Thanh Thúy ở phía sau.

- Ngạt chết?

Nam Phong tròn mắt hỏi Yến Nguyên, đưa ánh mắt nhìn theo tầm nhìn của cô, lại bắt gặp Thanh Thúy cười giả tạo khi thấy anh quay xuống, mau chóng cùng Yến Nguyên rời khỏi lớp trong con mắt “ bốc hỏa” của không riêng gì Thanh Thúy mà còn không ít nữ sinh chung lớp.

Thanh Thúy nhìn cảnh đó, hung hăng giật lấy túi xách rời khỏi lớp. Trong đầu nhỏ bây giờ toàn là những ý nghĩ xấu xa của sự ganh ghét.

- Khánh, không biết cậu có thể cho tớ quá giang một đoạn không? – Phương Linh đi lại đứng cạnh bàn Bảo Khánh, dùng giọng nói ngọt ngào nói với cậu khi thấy cậu đang thu dọn sách vở.

Bảo Khánh không hề để ý tới nhỏ, thật nhanh gom hết sách vở vào balo rồi hướng bàn Diệu Anh mà đi tới.

- Cậu không bận gì đó chứ? – Bảo Khánh nhẹ giọng hỏi.

- Không! Có chuyện gì à? – Diệu Anh cũng đã thu gom sách vở xong, ngẩng mặt lên thì lại nhìn thấy Phương Linh vẻ mặt khó coi đang đứng sau Bảo Khánh, khóe miệng cô vẽ lên nụ cười nhạt dành cho nhỏ.

- Không bận gì thì chúng ta đi chơi. Được không hả? – Bảo Khánh lại vui vẻ hỏi.

- Được! Chúng ta đi thôi! – Diệu Anh bước ra khỏi chỗ ngồi, bàn tay nhanh chóng bị Bảo Khánh bắt lấy.

- Cậu... - Diệu Anh chợt lúng túng, hai má lại ửng hồng.

- Vậy xem như hẹn hò! Đi mau! – Bảo Khánh cười như ánh mặt trời với cô, liền kéo cô rời khỏi lớp. Diệu Anh lại cảm thấy cô thật may mắn và vui vẻ.

Nhưng vừa đi đến cửa lớp, cánh tay còn lại của Bảo Khánh liền bị một bàn tay có ngón tay sơn đỏ luồn qua rồi ôm lấy. Bảo Khánh khựng lại, vẻ mặt cực kỳ khó coi nhìn Phương Linh, nói:

- Bỏ ra!

59. Chương 59.

Phương Linh nhìn cậu, không khỏi có cảm giác rung sợ. Trước giờ nhỏ chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của Bảo Khánh. Nhưng bản tính ganh đua ghen ghét của con gái không cho nhỏ lùi bước, liền tươi cười nói:

- Hai người định đi đâu sao? Cho tớ quá giang một đoạn, nhá?

Bảo Khánh nhìn Phương Linh, cảm giác kinh tởm và ghê sợ đã xông đến não, liền mạnh tay hất nhỏ mạnh tới mức ngã xuống đất, nói:

- Dẫn cho ai xem? Diệu Anh, chúng ta mau đi, ở một lát nữa sợ cậu sẽ buồn nôn với cái không khí giả tạo này mất! – Nói xong liền nắm tay Diệu Anh rời đi trong con mắt tròn mắt dẹt của hàng tá học sinh.

Đám hiếu kỳ hết nhìn cặp đôi trời sinh lại nhìn qua cô gái ngã nhào dưới đất, liền cảm thấy nực cười cho kẻ mặt dày như cô ta.

- Đi hết đi! Có gì đáng nhìn hả? Mau biến hết cho tôi! – Phương Linh hét lên, volume “khủng” khiến cho đám đông giải tán nhanh như chớp.

Dồn hết dĩ diện còn lại trên người, Phương Linh phải người đứng dậy. Ánh mắt của nhỏ bây giờ đỏ rực, từng bước chân nện xuống nền gạch đầy nội lực. Diệu Anh – Mai Diệu Anh, tôi thề sẽ cho cô sống không được, chết không yên. Dám lấy đi những thứ của Tô Phương Linh tôi, cô đừng hòng, đồ con nhỏ đê tiện.

[...]

Yến Vy mang tâm trạng cực kỳ nặng nề lấy xe đến điểm hẹn với mẹ nhỏ - Café X.

Cho xe vào bãi, Yến Vy lại chẳng muốn đối mặt với mẹ mình. Tại sao xảy ra biết bao nhiêu chuyện như thế, mẹ nhỏ vẫn chứng nào tật nấy, không chịu thay đổi.

Đẩy cửa kính bước vào, Yến Vy nhìn một vòng thì đã thấy mẹ nhỏ, còn có cả tên Thái kia, thái độ hai người bọn họ rất thân mật, không khác trước kia dù chỉ là một chút. Xung quanh dường như lại có vài người nhìn họ chỉ trích, thật là mất mặt.

- Mẹ! – Yến Vy đứng phía sau lên tiếng, phá tan bầu không khí của 2 người kia.

- Đến rồi sao? Mẹ cứ tưởng con không dám đến! – Bà Hạnh Phương liếc nhìn Yến Vy, giọng điệu chẳng giống một người mẹ chút nào.

- Mẹ, đừng nói con không nhắc nhở mẹ. Ba và chị đã ẹ đi, không làm gì mẹ nhưng mẹ vẫn giữ thái độ đó thì con e là sẽ có chuyện không hay đó mẹ! – Yến Vy nghiêm túc nói xong liền kéo ghế ngồi xuống.

- Học từ con Yến Nguyên cái giọng hỗn láo đó đấy hả? – Bà Hạnh Phương trừng mắt với Yến Vy.

- Chị, đừng giận! – Thái làm bộ quan tâm, chen vào trước khi Yến Vy kịp đáp lại.

- Mong anh không xem vào chuyện nhà của tôi! – Yến Vy nhú mày nhìn Thái.

Biểu hiện của nhỏ khiến Thái thoáng sững sờ. Trước kia nhỏ không như thế, sao bây giờ lại thành ra thế này?

- Con cũng ăn nói cho đàng hoàng vào! Người ta lớn hơn con đó! – Giọng bà Hạnh Phương chứa mùi vị của cảnh cáo.

- Không nói nhiều với mẹ! Hôm nay mẹ tìm con làm gì? – Yến Vy cười nhạt nhìn mẹ mình. 2 từ thôi: đáng khinh.

- Hay lắm! Con còn tiền hay không? Đưa mẹ một ít! – Bà Hạnh Phương chẳng ngần ngại mà nói ngay, khiến Yến Vy xém đứng tim vì sock.

Thì ra là hết tiền, thảo nào chủ động điện cho nhỏ. Bà ấy chẳng hề quan tâm tới nhỏ, hoàn toàn không có.

- Mẹ cần bao nhiêu? – Yến Vy nén nước mắt, giọng nghẹn ngào hỏi.

- Có thì đưa mẹ 10 triệu! – Bà Hạnh Phương sẵn giọng nói ngay.

- 10 triệu? Mẹ đùa con chắc?

- Cái gì mà đùa?! Mẹ cần tiền. Con ăn sung mặc sướng sống trong cái biệt thự như lâu đài đó, 10 triệu không lẽ không có? Mẹ còn định là 20 triệu kia đấy, nhưng mẹ có lương tâm nên không đòi tới chừng ấy.

- Con không có nhiều như thế! – Yến Vy thở dài, bất lực nhìn ra cửa kính.

- Cái gì mà không có? Mẹ là mẹ con, mẹ nói là con phải nghe. Tìm cách đưa tiền ẹ. Bây giờ mẹ có việc, cùng anh Thái đi trước. Con từ từ mà nghĩ cách đưa tiền ẹ. Mẹ cho con 2 ngày. Đi thôi Thái.

- Chào em! – Thái vẫy vẫy tay với Yến Vy rồi cùng bà Hạnh Phương bước ra khỏi tiệm café.

Yến Vy nhìn theo bóng dáng bọn họ, nước mắt bất chợt nhỏ xuống bàn, rồi Yến Vy cũng gục xuống mà khóc. Tại sao lại có thể như thế? Bao nhiêu là chuyện, mẹ vẫn như thế.

Nhỏ là gì? Công cụ kiếm tiền? Thứ để mẹ nhỏ “đào mỏ” ba nhỏ và Yến Nguyên hay sao hả? Chỉ có 2 ngày, làm sao kiếm ra 10 triệu. Không thể nhờ ba và chị được. Phải làm sao đây?

[...]

- Cậu đợi hay cùng tôi vào trong? – Yến Nguyên nhập mật mã trên cánh cổng xong, quay sang hỏi Nam Phong.

- Cùng vào. Tôi giúp cậu mang hoa ra. – Nam Phong dựa vào tường nói.

- Vậy thì đi. – Yến Nguyên sẵn tay đẩy cánh cổng cùng Nam Phong đi về hướng vườn lan, vừa lúc thấy quản gia Quân cũng ở đấy.

- Bà chủ! – Quản gia Quân nhìn thấy Yến Nguyên, phải phép chào. Lại nhìn thấy Nam Phong, trong lòng không khỏi thấy là lạ. Yến Nguyên dẫn bạn về nhà, lại còn là con trai, chuyện gì xảy ra.

- Mang 3 giò cẩm báo tím ra đây! – Yến Nguyên tiện tay cầm bình thuốc dưỡng xịt lên một chậu lan.

- Được. À còn cậu này, gọi thế nào? – Quản gia Quân hướng ánh mắt về phía Nam Phong, nghi hoặc hỏi.

- Gọi cháu là Nam Phong được rồi! – Nam Phong cười nhẹ một cái, gương mặt mang ý chào.

- Vậy được rồi. Bà chủ, cậu Phong, phiền hai người đợi tôi một chút. – Quản gia Quân nói rồi rời đi, không quên liếc nhìn biểu hiện của Yến Nguyên.

- Toàn bộ chỗ này là cậu trông sao? Tôi nhớ cậu mới từ Úc về mà? Sao trông được như thế này? – Nam Phong nhìn xung quanh. Quá nhiều hoa lan.

- Không! Chúng được chuyển từ Úc về bằng máy bay. – Yến Nguyên bê một chậu lan, nhìn Nam Phong rồi cười một cái.

Nam Phong nhìn biểu hiện của cô, bản thân cũng cảm thấy vui vẻ thay. Cô cười rất đẹp, một đóa hoa hồng chắc gì đã ví được với cô.

- Bà chủ, cậu Phong. Hoa lan hai người cần! – Quản gia Quân hai tay khệ nệ cầm ba giò lan cẩm báo tím đặt trên bàn đá.

- Chọn đi, chậu nào mà cậu thích thì lấy! – Yến Nguyên chỉ chỉ vào ba giò lan mới mang ra, nói.
- Vậy thì... * Kéo dài hơi ra*... Chậu này đi! – Nam Phong nhướn mày hướng về một giò hoa chưa nở, nói.

60. Chương 60.

- Ok! Góí lại đi! – Yến Nguyên cầm giò lan lên, đưa cho quản gia Quân.
 - Vâng, đợi tôi một lát! – Quản gia Quân nói xong liền bắt đầu công việc.
- Lát sau...
- Bà chủ, thế này được chưa?
 - Được rồi! Chúng ta đi thôi! – Yến Nguyên hài lòng gật đầu một cái, toan cầm giò lan lên thì Nam Phong nhanh hơn bắt lấy trước cô.
 - Để tôi! – Nam Phong cười, cầm giò hoa bước đi trước.
 - Khi nào Yến Vy về, chuyển lời là cháu có chuyện cần nói với nó, bảo nó đợi cháu! – Yến Nguyên dặn dò rồi rời đi.
- [...]
- Ok! Tối rồi! – Nam Phong đậu xe trước biệt thự Thanh Lam, ấn còi xe mấy cái báo hiệu, ngay tức khắc người làm cùng quản gia Nghiêm của Nam Phong chạy ra mở cổng.
- Anh cùng Yến Nguyên bước xuống xe. Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là sock, cuối cùng thì lại cười cười, đó là biểu hiện của quản gia Nghiêm cùng người làm.
- Nam Phong đi vòng ra sau mở cốp, lấy chậu lan ra rồi quăng chìa khóa cho người làm, nói:
- Mang xe vào gara. Lão gia đang làm gì? – Anh lạnh lùng hỏi, khiến người làm cảm thấy lạnh lạnh.
 - Lão gia đang tỉa cây trong vườn thưa thiếu gia! – Quản gia Nghiêm cúi đầu, bình tĩnh như chuyện đó là bình thường, nói.
 - Chúng ta đi! – Nam Phong quay sang Yến Nguyên, lại bắt gặp cô đang nhìn anh trân trân như tò mò gì đó liền nhướn miệng cười.
 - Đi! – Yến Nguyên bỡ tai nghe vào túi xách, đi tới. Nam Phong vẫn giữ thái độ cười cười đó mà cầm giỏ lan bước cùng cô.
- Đợi cho hai người đi được một đoạn, một trong hai người làm đi cùng quản gia Nghiêm ngạc nhiên hỏi:
- Thiếu gia làm gì đó? – Người làm A.
 - Cô gái xinh đẹp đó chắc chắn là bạn gái cậu ấy! – Người làm B.
 - Đúng! Nếu không thì cậu ấy sẽ không đưa về nhà! – Người làm A.
 - Nói chí phải! Chi bằng...
 - Đủ rồi! Mang xe của thiếu gia vào bãi rồi đi làm việc của mình. Chỉ cần biết cô gái đó là khách là được rồi. – Quản gia Nghiêm đứng đàng nói, sau đó liền đi theo Nam Phong.
- Trong vườn...
- Nội! – Nam Phong cất tiếng gọi.
 - Về rồi sao? Đói chưa, ông cháu ta cùng ăn cơm. – Ông nội của Nam Phong – Trần Đình Khanh nói, tay vẫn còn đang cầm cây kéo tỉa.

- Nội, ngưng tay một chút. Bạn cháu đến! – Nam Phong tăng hắng một tiếng.
- Bạn cháu sao? Thật bất ngờ, ta phải xem là ai mới được! – Ông xoay lưng tay, xoay người tìm bạn của Nam Phong.
- Cháu chào ông! Cháu là bạn của Phong, Yến Nguyên! – Yến Nguyên cúi đầu một cái, giọng nói ngọt đến mùi tai.
- Ông nội nhìn Yến Nguyên một cái, liền gật gù đầu ý khen ngợi. Phong của ông dẫn bạn về nhà, lại còn là con gái, thật bất ngờ. Không biết có thể gọi là cháu dâu tương lai không đây?
- Haha! Chào cháu! Cháu rất xinh đẹp. Nhưng dường như ông từng gặp cháu, chỉ là nhất thời ông không nhớ, tên cháu cũng rất quen. – Ông nội tháo bỏ đôi găng tay làm vườn rồi đưa nó và cây kéo cho quản gia Nghiêm bên cạnh.
- Nguyễn Hoàng Yến Nguyên thưa ông! – Yến Nguyên kéo khoe miệng, tạo thành một nụ cười khéo léo.
- Ba cô từng kể về ông ấy cho cô nghe. Một “lão đại” của thương trường, “đại tiền bối” trăm người kính nể, có cả cô và ba cô.
- A! Ta nhớ ra rồi! Tiểu thư của tập đoàn Y&N. Đúng là quý nhân! Cháu lại đây, Phong nữa! – Ông nội chỉ tay về phía chiếc bàn bằng gỗ quý ở góc vườn.
- Sau khi đã ngồi xuống, rót trà xong xuôi, ông mới để ý tới một vật được gói bằng vải nhung mà từ nãy giờ Nam Phong vẫn khư khư trong tay, bèn hỏi:
- Phong, đang cầm gì trong tay đấy?
- À! Quên mất. Là hoa mà Nguyên tặng cho nội! – Nam Phong đặt giò hoa được gói kĩ càng lên bàn, lại len lén nhìn Yến Nguyên đang nho nhã uống trà,
- Hoa sao? Là hoa gì mà xem quý giá vậy? Nguyên, cháu tặng ta hoa gì đấy? – Ông nội nhìn Yến Nguyên, miệng nở nụ cười đôn hậu.
- Hoa của sự bất ngờ. Phong biết ông thích nên nhờ cháu! Ông mở ra thử xem! – Yến Nguyên cười duyên đặt tách trà xuống đĩa.
- Bên này, Nam Phong suýt nữa nghẹn trà. Chữ “Phong” từ miệng cô thốt ra nghe sao mà ấm áp lòng anh thế không biết. Tâm trạng càng ngày càng tốt nha.
- Được! Ta sẽ xem ngay bây giờ! Haha! – Ông nội nói xong liền tự mình dùng tay mở lớp vải nhung ra.
- Vừa nhìn thấy vật bên trong đó, ánh mắt ông hiện lên vẻ hài lòng thấy rõ. Cẩm báo tím! Làm sao mà cô bé này lại có đây?
- Ông không thích ạ? – Yến Nguyên hỏi đùa, miệng vẫn treo theo nụ cười nhẹ.
- Rất thích! Cháu đó, làm sao mà tặng ta chậu hoa lan quý thế này? Cháu mua sao?
- Là cháu tự trồng. Khí hậu ở Úc tốt nên trồng nó khỏe như thế. Lần trước cháu nghe Phong nói chuyện điện thoại với ông, biết ông thích nên cháu nói với cậu ấy sẽ tặng ông một chậu.
- Phong có một cô bạn gái như cháu thật là tốt! – Ông nội cười cười, chợt thấy gương mặt Yến Nguyên phút chốc trở nên hồng hồng.
- Nội! Cháu và Nguyên chỉ là bạn, nội thật là! – Nam Phong gằng giọng, lại len lén liếc nhìn Yến Nguyên.
- Haha! Vậy sao? Thật xin lỗi hai đứa. Nhưng ta thấy hai đứa rất đẹp đôi, sao không làm một cặp luôn đi nào? Haha! – Ông nội cười đôn hậu chọc hai người.
- Cháu thật sự không nghĩ đến chuyện đó! – Yến Nguyên đưa tách trà lên uống nhằm che giấu cảm xúc.
- Từ từ nghĩ!
- Nội/ Ông! – Nam Phong cùng Yến Nguyên đồng thanh kêu lên, lại đồng loạt nhìn sang nhau, ánh mắt hai người chạm nhau lần nữa, thật sự là có duyên.

- Haha! Hai đứa từ từ nói chuyện! Nguyên à, ta cho người làm bánh ngọt cho cháu rồi, ăn bánh ngọt rồi dùng cơm xong hẵng về! Ta có việc, đi trước đây! Haha! – Ông nội giữ thái độ vui vẻ cầm chậu hoa hướng vườn lan đi tới. Quấn gia Nghiêm cũng theo “tín hiệu” của ông rời đi.

Ông nội vừa đi cũng là lúc người làm mang bánh ngọt lên. Một chiếc bánh chocolate và dâu tây.

Người làm cắt bánh ra làm hai phần, bày ra đĩa rồi rót thêm trà vào ly cho họ, sau cùng cũng lui ra.

Còn lại Nam Phong cùng Yến Nguyên, không khí có vẻ hơi trầm mặc một chút.

Một cơn gió đột nhiên thổi từ hướng vườn nhà ra, mang theo hương thơm của hoa hồng nồng đậm trong không khí.

Yến Nguyên hít thở mạnh một cái, nhìn Nam Phong, nói:

- Nhà cậu chắc trồng rất nhiều hoa hồng?

- Đúng! Rất nhiều! Nội tôi nói, nó do mẹ trồng! – Nam Phong chăm chú nhìn cô trong khi cô nhìn chỗ khác.

- Có thể cho tôi xem qua hay không?

- Được! Chúng ta đi! – Nam Phong đứng dậy, kéo tay Yến Nguyên đi theo anh.

Qua vài bước, nhà kính trồng hoa khổng lồ hiện ra trước mắt họ. Đi càng gần, hương hoa hồng càng sâu. Nam Phong đẩy cửa bước vào.

- Rất đẹp! – Yến Nguyên nhìn hàng ngàn bông hoa hồng trước mắt, thích thú kêu lên.

- Đi tham quan, mau lên! – Nam Phong hướng mắt về phía trước, nói.

Yến Nguyên nhìn anh rồi cười một cái, đôi chân nhỏ nhắn bắt đầu cuộc dạo chơi. Chỗ này thật sự rất rộng, toàn bộ lại là hoa hồng, mẹ Nam Phong thật có tài.

Hoa hồng đỏ, hoa hồng vàng, hoa hồng trắng, cả hoa hồng xanh và tầm xuân cũng có, thật sự là một thiên đường. Yến Nguyên vui vẻ bước đi giữa những khóm hoa, Nam Phong nhẹ nhàng bước theo sau.

Đi đến chỗ một bông hoa hồng vàng Bulgaria đang nở rộ, cô cúi người xuống, vén tóc ra sau tai rồi nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

Nam Phong nhìn Yến Nguyên thật chuyên chú. Cô thật đẹp, lại thanh khiết. Cho dù tất cả những đóa hồng này cộng lại, anh e rằng cũng không thể sánh được với Yến Nguyên.

Đưa tay hái một nhánh hồng nhưng, Nam Phong đi đến cạnh Yến Nguyên, nói:

- Tặng cậu!

Yến Nguyên ngẩn dậy nhìn anh, đưa một cánh tay nhận nhánh hoa, cười nói.

- Cảm ơn! Tôi cũng có quà tặng cậu!

Cô nói xong, tinh nghịch nháy mắt một cái rồi đem cánh tay giấu phía sau lưng ra để trước mặt, thổi phồng một cái, cánh hoa hồng liền bay tung tóe, bám cả lên tóc Nam Phong. Nhanh thật nhanh chạy đi, Yến Nguyên nói vọng lại:

- Đố cậu bắt được tôi! Nam Phong ngốc!

- Cậu chờ đó! Tôi bắt được thì cậu đừng hòng trốn thoát! – Gương mặt Nam Phong hiện lên vẻ hạnh phúc, trực tiếp đuổi theo Yến Nguyên.

Không khí bên trong nhà kính thật vui vẻ. Xen lẫn tiếng cười tiếng nói còn có cả những cánh hoa hồng đủ màu sắc bay tứ tung trong không trung, tạo nên một khung cảnh có hai thiên sứ đang đùa giỡn vô cùng hạnh phúc...

61. Chương 61.

- Bà chủ, người đã về! – Quân gia đưa tay nhận lấy balo áo khoác ngoài từ Yến Nguyên, cúi gập người chào cô.

- Vy đâu? – Yến Nguyên nhìn đồng hồ đeo tay, hỏi.

- Yến Vy ở phòng đàn!

- Không còn việc của chú! – Yến Nguyên nói xong, một hướng đi thẳng đến phòng đàn.

Nhìn cánh cửa khép hờ, Yến Nguyên rón rén đẩy vào thì bắt gặp Yến Vy đang thất thần ngồi, bàn tay chỉ gõ suy nhất một phím, ánh mắt lạ nhìn vào không trung. Cô không vui nhú mày liền gọi:

- Vy!

Yến Vy giật mình, thất tha thất thường quay sang nhìn Yến Nguyên, nói:

- Chị! Em... em đang đợi chị!

- Có chuyện gì sao? Buồn à? – Yến Nguyên ngồi xuống cạnh nhỏ, bàn tay và ánh mắt tập trung vào phím đàn, nói.

- Khô... không có! À! Nghe bác Quân nói chị tìm em. – Yến Vy che dấu gương mặt mất hồn, vội lánh sang chuyện khác.

- Chẳng có gì quan trọng, bỏ đi. Lúc chiều thế nào? – Yến Nguyên vẫn giữ tư thế đệm đàn, hỏi.

- Gặp được mẹ! Mẹ hỏi thăm em! Ngoài ra chẳng có gì! – Yến Vy nói dối, hốc mắt lại cảm thấy cay cay.

- Cô chắc chứ? Đừng quên hậu quả của việc nói dối tôi! – Yến Nguyên sắc giọng, lời nói chứa một ít uy hiếp.

- Em... em không có! Chỉ là... chỉ là... - Yến Vy lắp bắp, thật không biết nói sao cho được.

- Thế nào? – Yến Nguyên ngưng tay, nghiêng đầu nhìn nhỏ.

- Không có gì! – Yến Vy nuốt nước bọt, cười sượng nhìn Yến Nguyên.

- Nguyễn Hoàng Yến Vy! – Yến Nguyên biết nhỏ đang che dấu chuyện gì liền gọi thẳng tên nhỏ khiến Yến Vy sợ mất cả hồn.

- Thật sự không có! Em không có gì dấu chị cả! – Yến Vy tuy sợ nhưng vẫn cố lắc đầu xua tay. Nhỏ thật sự không dám nói cho Yến Nguyên nghe yêu cầu của mẹ mình.

- Cô còn nói không có? Tôi chưa nói gì cô đã tự khai ra, còn dám nói không? – Yến Nguyên nhướng mày nhìn biểu hiện trần trố của Yến Vy, trong lòng quả thật có chút lo lắng.

- Em không dám nói! – Yến Vy nhắm mắt, tay bấu chặt vạt áo nói ra bốn chữ.

- Cô sợ cái gì? Chuyện liên quan đến mẹ cô khiến cô khó xử nhưng tôi thì không. Nói cho tôi biết, thật ra hai người đã nói những gì?

- Em... em... mẹ cần... cần... tiền! – Yến Vy bị Yến Nguyên dọa sợ, nói lí nhí trong miệng.

- Cô nói cái gì? – Yến Nguyên không vui nhú mày. Người đàn bà này tốt nhất đừng để cô xử lí. Bằng không chỉ có đường chết. Cả con gái ruột mà cũng dùng thái độ hèn hạ như thế, bảo đảm không có đất dung thân.

- Mẹ... em... bà ấy... bà ấy cần... cần tiền! – Yến Vy cúi gầm mặt, nước mắt lại chảy xuống.

- Không khóc! Ngẩng mặt lên! – Yến Nguyên nhìn nhỏ, giọng nói vô cùng cứng rắn.

Yến Vy rụt rè ngẩng mặt lên, liền bắt gặp đôi mắt màu tro lạnh đến vô hồn của Yến Nguyên thì xém tí giật mình hét lên, cũng may còn kim nén được.

- Không được khóc! Cho tôi biết, bà ta yêu cầu cô đưa tiền, có nói cụ thể bao nhiêu hay không? – Yến Nguyên bấu vào vai Yến Vy, lạnh lùng nói.

Yến Vy đưa tay quệt nước mắt, thút thít:

- 10 triệu!

- Bà ta tưởng cô là cái máy sao hả? Có khả năng in tiền? Cô trả lời thế nào?

- Em nói em không có, mẹ liền bảo tìm mọi cách đưa cho bà ấy trong 2 ngày. Chị, em thật sự không có ý định xin tiền ba và chị, chị đừng giận em. Em sẽ tự tìm cách, bảo đảm không phiền đến chị!

- Tôi phải nói cô ngốc hay ngây thơ đây hả? Tự tìm? Bằng cách gì? Vay thế chấp?

- Em chưa nghĩ ra! – Yến Vy trả lời một câu khiến Yến Nguyên sắc mặt càng khó coi hơn.

- Mặc kệ bà ta nói gì, cô bắt buộc nghe tôi. 2 ngày sau tôi cùng cô gặp bà ta, hiểu chưa? Khi nào bà ta liên lạc cứ nói với tôi. Cô làm được không?

- Em sợ mẹ giận em!

- Nguyễn Hoàng Yến Vy! Cô là em gái tôi, là con gái của ba tôi, nhất định không cho phép cô bị người khác uy hiếp. Bà ta còn coi cô là con gái thì đã không thủ đoạn moi tiền với cô như thế. Tôi từng hỏi cô, giữa gia đình này và mẹ cô, cô phải làm thế nào, cô còn nhớ hay không? Nhất định phải sáng suốt lên. Nhớ kỹ, em gái Nguyễn Hoàng Yến Nguyên này thì không phải đựng chuyện là khóc. Còn có tôi! Hiểu không?

Yến Nguyên tức giận nói một hơi, cuối cùng cũng cảm thấy mệt nhưng ánh mắt vẫn như muốn xuyên thẳng qua tâm hồn Yến Vy.

Yến Vy nhìn Yến Nguyên, đôi mắt hai mí của nhỏ tròn to cả ra. Chị quan tâm nhỏ đến như vậy sao? Cứ tưởng chị còn giận thật nhiều mới phải? Chị thật là người tốt.

- Chị! Em cảm ơn chị! – Yến Vy xúc động quá mức, bất ngờ nhoài tới ôm chầm lấy Yến Nguyên mà nức nở.

Yến Nguyên nhìn nhỏ, lần này là đến lượt cô sốc. Trời ạ, nước mắt của nhỏ vấy lên người cô, bẩn quá. Nhưng... nhưng như thế này cũng tốt. Yến Vy là em cô, cô nhất định sẽ bảo vệ nhỏ, dù người kia là ai đi nữa cũng giúp cho nhỏ.

- Đừng khóc nữa! Áo tôi bị cô làm bẩn hết cả rồi đây!

Yến Vy nghe Yến Nguyên nói thế, cơ thể liền như cái lò xo bật ra, rồi rít nói:

- Em xin lỗi! Là do em bất cẩn! Chị cứ thay ra, để em giặt!

- Không cần! Nhà không thiếu người làm! Ngồi đây đệm đi, tôi lên lầu tắm xong sẽ xuống. Ngày mai là so tài, dốc sức tập lần cuối. Còn chuẩn bị cho lễ hội! – Yến Nguyên nói xong, nhanh chóng rời khỏi phòng đàn. Ở lại một lát nữa e là cô sẽ chết vì bẩn.

Yến Nguyên đã rời khỏi mà Yến Vy vẫn còn ngẩn tò te nhìn cánh cửa. Chị nhỏ thật tuyệt vời. Vừa đẹp, vừa tài giỏi lại thông minh. Chẳng bù cho nhỏ. Chẳng có cái gì ra hồn.

Yến Vy thở dài một cái, lại quay sang chuyên tâm tập luyện đợi Yến Nguyên trở xuống.

62. Chương 62.

Noble School vẫn như thường ngày với ánh nắng dịu nhẹ và gió thoang thoang hương hoa. Nhưng chỉ là không khí bên ngoài mà thôi, chứ còn không khí bên trong lớp 11a3 đã nóng rồi mà một lát đây còn nóng hơn.

- Chào các em! Hôm nay là ngày tranh tài của Phương Linh, Thanh Thúy cùng Yến Vy và Yến Nguyên nhưng cô hy vọng cho dù ai thắng ai thua cũng không thù ghét lẫn nhau. – Cô My đứng trên bục giảng, cười tươi nói với cả lớp.

- Khi nào bắt đầu được thưa cô? – Phương Linh nhanh mồm nhanh miệng hỏi.

- Các em muốn bây giờ hay cuối tiết?

- Bây giờ! – Yến Vy tự tin trả lời, nói xong còn lườm Thanh Thúy cùng Phương Linh theo đúng bản tính từ nhỏ của mình.

- Được! Bây giờ chúng ta cùng di chuyển tới phòng nhạc cụ của trường nào các em.

Cô My nói xong liền cầm túi xách bước đi trước, mấy thành viên khác trong lớp cũng liền nhón nha nhón nháo chạy theo. Đa phần đứng về phe của Thanh Thúy và Phương Linh nếu là con gái và con trai thì lại thích chị em nhà Yến Nguyên hơn.

- Vy à, tao ghê mày quá! – Mỹ Ngọc nhìn Yến Vy, vừa vắn ăn ngay cái lườm của nhỏ.

- Đừng có mà coi thường tao! – Yến Vy nói xong liền bước ra khỏi lớp, Mỹ Ngọc vội vã đuổi theo.

- Để xem bọn cô thua nhục nhã cỡ nào! – Thanh Thúy nhỏ giọng nói với Yến Nguyên khi đi sượt qua người cô.

- Cô đứng lại đó! – Yến Nguyên lạnh lùng nói.

- Có gì sao? Gọi tớ? – Thanh Thúy giả vờ ngây thơ quay lại hỏi.

- Thứ nhất, chỉ có cô mới bị tôi gọi một cách khinh thường như thế. Thứ hai, dẹp bộ mặt đó, tôi sợ sẽ kinh tởm đến chết. Thứ ba, cô chắc gì đã đánh đàn lại Yến Vy!

- Cô...

- Được lắm! Tô Phương Linh tôi cũng sẽ chống mắt chờ xem chị em thấp hèn nhà cô làm ra trò gì! – Phương Linh không để Thanh Thúy nóng giận ra mặt liền mau chóng nói.

- Còn tôi chỉ sợ, Yến Nguyên nói chuyện nhiều với các cô sẽ thấp kém theo! – Diệu Anh khéo léo mĩa mai Phương Linh cùng Thanh Thúy.

- Cô dám... - Phương Linh giơ ngón tay chỉ về phía Diệu Anh, lại bắt gặp Bảo Khánh trừng mắt với nhỏ liền giật mình rút ngón tay lại, hậm hực cùng Thanh Thúy bước đi.

- Diệu Anh, chúng ta đi! – Bảo Khánh thu lại vẻ mặt lãnh, nhẹ giọng nói với Diệu Anh khi thấy Nam Phong cùng Yến Nguyên đã rời đi trước.

- Đi thôi! – Diệu Anh nháy mắt với cậu một cái rồi cũng cười vui vẻ cùng Bảo Khánh đi đến phòng nhạc cụ.

Không khí bên ngoài phòng nhạc cụ lúc này là cực kỳ nóng. Không chỉ có học sinh chung lớp mà các lớp khác cũng tò mò kéo đến. Người này đẩy người kia, người kia xô người nọ, người nọ lại kéo người này, cuối cùng là một mảnh hỗn loạn như ở trung tâm thương mại mùa khuyến mãi.

Trong phòng nhạc cụ, máy lạnh được điều chỉnh ở mức 26 độ C nhưng xem ra không khí cực kỳ nóng. Cô My đứng trên bục giảng của giáo viên, phần khối nói:

- Các em thân mến, như đã nói trước, phần tranh tài để giành quyền tham gia đại hội của trường chính là bản Moon Sonata. Mời Yến Vy, Phương Linh cùng Thanh Thúy ngồi vào vị trí.

Yến Vy, Phương Linh cùng Thanh Thúy mỗi người một cây piano, yên vị ngồi xuống.

Yến Nguyên, Nam Phong, Diệu Anh cùng Bảo Khánh ngồi ở hàng ghế dưới, kiêu ngạo nhìn những nhân vật sắp trở tài. Phần thi này, Yến Nguyên không có lí do gì để tự ti về Yến Vy. Nói đúng hơn, Yến Vy không có quyền thua cuộc.

- Được rồi! Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu phần thi. Để công bằng, cô đã mời giáo viên thanh nhạc của trường làm giám khảo... * Chỉ bên cạnh*... Chúng ta bắt đầu từ Phương Linh, Thanh Thúy và sau cùng là người thách đấu Yến Vy.

Cô My nói xong cũng là lúc giai điệu du dương của bản Moon

Sonata từ cây đàn của Phương Linh phát ra. Mọi người trong lẫn ngoài phòng đều bị lôi cuốn vào sự điêu luyện từ bàn tay trắng trẻo thon dài của nhỏ.

Hoàn thành bài thi, Phương Linh tự tin hướng lên chỗ giáo viên thanh nhạc cùng cô My chờ điểm cùng nhận xét.

Cô My: 8 điểm.

Giáo viên thanh nhạc: 7 điểm.

Nhìn kết quả thứ hai, gương mặt Phương Linh xui xẻo. Nhỏ nén giận cầm micro lên hỏi:

- Thưa thầy, em tại sao lại thấp điểm như thế?

Thầy thanh nhạc điềm đạm cười một cái, cầm micro trả lời nhỏ:

- Em gầy đàn vì mục đích thắng thua, không vì đam mê thật sự của người chơi nhạc. Ngón tay em nhìn rất cứng, không mềm mại, cả nốt nhạc cũng không trơn, nhất là đoạn sau cùng.

Phương Linh nghe giáo viên thanh nhạc nhận xét thì không còn gì để nói. Bất quá Thanh Thúy gỡ lại.

- Mời em, Thanh Thúy! – Cô My cười hiền hậu nói.

Thanh Thúy kéo ra nụ cười, bắt đầu đánh đàn. Nhỏ không nhìn phía đàn như Phương Linh, ánh mắt lại mông lung trung không trung một cách vô ý thức. Những nốt nhạc được truyền đạt từ ngón tay của Thanh Thúy rất mềm mại, hoàn toàn không mang theo tư vị của sự cao trào.

Và kết quả Thanh Thúy nhận được là:

Cô My: 8 điểm.

Giáo viên thanh nhạc: 8 điểm.

Thanh Thúy trợn mắt nhìn kết quả. Làm sao lại như thế? Chắc chắn là họ không có khiếu nghe nhạc. Bản thân nhỏ còn tự khâm phục mình, vậy mà họ dám cho điểm thấp như thế.

Cũng như Phương Linh, Thanh Thúy dè nén tức giận mà để chờ đợi phần thi của Yến Vy.

- Yến Vy, đến lượt em.

Yến Vy nghe đến tên mình, trong lòng tất nhiên cảm thấy hồi hộp. Nhỏ nhìn về phía Yến Nguyên thì nhận được một cái gật đầu của cô.

Yến Vy hít một hơi, khéo hờ đôi mắt và bắt đầu bài nhạc.

Tiếng nhạc vang lên, kéo theo một nỗi u buồn đến rũ người. Đoạn nhạc đầu, Yến Vy khiến người khác bị xoáy sâu vào nền nhạc. Và đoạn cuối, Yến Vy lại khiến người nghe như bừng tỉnh với những đợt sóng âm thanh mà nhỏ tạo ra.

63. Chương 63.

Nốt nhạc cuối kết thúc, Yến Vy khiến tất cả đều ngỡ ngàng, ngoại trừ Yến Nguyên đang hài lòng nhét mép.

Yến Vy hoàn thành phần thi, mong chờ nhìn kết quả.

Cô My: 10 điểm.

Giáo viên thanh nhạc: 9 điểm.

Nhìn bảng kết quả, Yến Vy muốn bật khóc. Cao hơn, điểm số của nhỏ cao hơn. Nhỏ thắng rồi, Nguyễn Hoàng Yến Vy cuối cùng cũng làm ra trò rồi.

Phương Linh và Thanh Thúy mắt đỏ ngầu nhìn nhau, đồng thanh nói:

- EM PHẢN ĐỐI!

Cô My và thầy thanh nhạc không hiểu nhìn hai nhỏ. Sao lại phản đối.

- Em phản đối thưa cô. Yến Vy là người mới tập chơi, tại sao có thể hơn bọn em? – Thanh Thúy hung hăng nói.

- Em muốn biết lí do! – Phương Linh cũng không vừa.

Yến Nguyên từ dưới nhìn lên, khoe miệng kéo ra nụ cười khinh thường. Đưa tay vén một ít tóc ra sau, cô vừa bước lên vừa cất giọng:

- Nếu hai cô song tấu, tôi bảo đảm sẽ thua tới tám phục! – Yến Nguyên đi đến cây piano của Yến Vy rồi xuống.

- Ý cô là gì? – Thanh Thúy trừng mắt.

- Là như thế này! – Diệu Anh cũng cười khinh, đi lại chỗ cây piano của Phương Linh.

Yến Nguyên và Diệu Anh không ai hẹn ai, cùng nhau gảy lên bài Moon Sodanat bằng cách song tấu. Họ nhẹ nhàng khoan thay, phong thái ung dung cao quý, hòa mình cùng tiếng đàn, hoàn toàn không lỗi một nhịp khiến cho giáo viên thanh nhạc phía trên vô cùng hài lòng mà gật đầu.

Nam Phong và Bảo Khánh nhìn nhau, rồi lại nhìn hai cô gái phía trên mà cười mãn nguyện.

Yến Vy mang vẻ mặt đầy tự hào nhìn Yến Nguyên, một cô gái thật đa tài và khéo léo đến khó tin.

Bản sodanat song tấu của hai người đẹp kết thúc mà Phương Linh cùng Thanh Thúy vẫn chưa hết há hốc kinh ngạc. Họ làm sao có thể kết hợp ăn ý như thế? Nếu nghe qua lao thì chắc chắn nghĩ rằng là một người đàn. Không thể, chắc chắn là gặt người, chắc chắn là gặt người.

- Không tin cũng chẳng sao. Hai cô quả thật không có tài, chỉ có tham vọng, không xứng đáng mang danh người chơi nhạc! – Diệu Anh nhàn nhạt nói, gương mặt thuần khiết xinh đẹp nhìn về phía Phương Linh cùng Thanh Thúy.

- Cô nói ai bất tài hả? – Phương Linh hùng hổ xấn tới, lại bị một cánh tay của ai đó nắm bả vai ghì lại thật chặt.

Là Bảo Khánh. Xem tí thì nhỏ quên mất là phải giữ hình tượng trước mặt Bảo Khánh.

Phương Linh nhìn cậu quan tâm tới Diệu Anh như thế thì hừ lạnh, nhăn nhó chen qua đám đông trước cửa phòng rồi đi.

- Kết quả đã rõ! Yến Vy thắng. Phần thi song tấu piano sắp tới sẽ do Yến Vy cùng Yến Nguyên đại diện thi đấu. – Cô My nói xong cũng rời khỏi phòng thanh nhạc.

Giáo viên thanh nhạc mang gương mặt vui vẻ hướng mọi người đi tới.

- Yến Vy, em rất có năng khiếu. Không biết em có thể tham gia câu lạc bộ âm nhạc của thầy hay không?

- Em nhất định sẽ suy nghĩ lại! – Yến Vy cười duyên.

- Được! Khi nào có kết quả tới gặp thầy. Yến Nguyên và Diệu Anh cũng vậy, rất tài năng. Các em từ từ nói chuyện, thầy đi trước. – Giáo viên thanh nhạc nói rồi rời đi.

- Còn cô, chưa phục? – Yến Nguyên nhướn mày nhìn Thanh Thúy tức đến xanh mặt đang đứng cạnh đó.

- Tôi nhất định không phục. Đợi đó, tôi xem các người có tài cán gì! – Thanh Thúy nói xong thì dậm chân thật mạnh xuống nền gạch bước đi.

- Em vui quá, cuối cùng cũng thắng! Cảm ơn chị, rất cảm ơn chị! – Yến Vy cười híp mắt nhìn Yến Nguyên.

- Chúng ta cùng về lớp! – Yến Nguyên cũng cười lấy lệ, xong cùng mọi người trở về lớp.

[...]

Tan học, Phương Linh cùng Thanh Thúy kéo nhau vào quán bar xả giận. Hai nhỏ gọi mấy chai rượu mạnh cùng một bình shisha.

- Mẹ nó! Làm sao như thế? Một đứa mù nhạc như con Vy làm gì có cửa thắng!? – Thanh Thúy tưng giận nện ly rượu xuống bàn.

- Tao còn bị bắt ngờ, huống hồ là mày! – Phương Linh nói xong hít một hơi shisha.

- Nguyễn Hoàng Yến Nguyên, con nhỏ chảnh chọe đó. Vừa vào trường đã làm bộ mặt thanh cao, sau lưng thì ra tay dụ dỗ Hội trưởng của tao! Cả Nam Phong nó cũng không tha. Đồ con gái thói nát! – Thanh Thúy.

- Vậy mà xem, con nhỏ Diệu Anh thì sao? Cũng là một bộ mặt như tao, nhưng tao và nó nào có giống. Khốn khiếp, Bảo Khánh cũng phải về tay tao! – Phương Linh.

Đứng bên cạnh, khóe miệng của Rick không khỏi kéo ra đầy dã tâm. Một nơi ồn ào âm thanh như thế này nhưng đối với anh, cái tên Nguyễn Hoàng Yến Nguyên còn nổi bật hơn hẳn. Anh chủ động đi đến chỗ Phương Linh và Thanh Thúy, vui vẻ nói:

- Chào hai người đẹp! Không biết các em là gì của cô gái tên Yến Nguyên?

Phương Linh cùng Thanh Thúy không hẹn mà nhìn lên, lại bắt gặp nụ cười chói lóa như ánh dương cả một chàng trai ngoại quốc vô đẹp một cách cuồng dã.

Nhưng anh ta hỏi về Yến Nguyên, họ có quan hệ gì sao?

- Vậy anh là...- Phương Linh cố trấn tĩnh trước vẻ đẹp kia, nhúu mày hỏi.

- À! Anh là bạn có Yến Nguyên! – Rick rất tự nhiên ngồi xuống cạnh Thanh Thúy.

- Tôi nhớ ra rồi! Anh từng đến trường đón cô ta, gây náo loạn thì phải! – Thanh Thúy cười cười, lại uống rượu.

- Em nói quá lời! Không biết có thể cho anh biết lí do hai em gọi cả họ lẫn tên của Nguyên hay không?

- Anh là bạn cô ta, đối với chúng tôi là bạn hay thù còn chưa biết! – Phương Linh đưa ly rượu lên làm ý mời, sau đó cũng uống.

- Không giấu gì bọn em, anh yêu Nguyên, nhưng bị cô ấy từ chối! Anh nghĩ bọn em cũng có hiềm khích, đúng chứ? – Rick.

- Yêu? Bị từ chối? Nhỏ này cũng cao tay thật! Làm ra biết bao là chuyện. – Phương Linh.

- Ý em là gì?

- Cũng không giấu gì anh, hai chúng tôi quả thật có hiềm khích với cô ta. Cô ta và bạn cô ta có ý tranh giành người yêu với chúng tôi. Anh lại là người bị cô ta từ chối, tính sao đây? – Thanh Thúy.

- Người yêu của em bị Nguyên giành? Em yêu Nam Phong à? – Rick cười nửa miệng, không ngờ lại tìm trúng mục tiêu, lần này xem như viên mãn. (Còn tiếp...)

64. Chương 64.

- Đúng thì sao? Nhưng cậu ta lại bị Yến Nguyên của anh dụ dỗ! – Thanh Thúy đều cáng nói.

- Dụ dỗ? Yến Nguyên không bao giờ làm việc đó! Trừ phi ngược lại! – Rick cười nửa miệng với câu nói của Thanh Thúy.

- Ý anh là Phong bám theo cô ta? Không hề! – Thanh Thúy.

- Vậy rốt cuộc anh là bạn hay thù với chúng tôi đây hả? – Phương Linh.

- Không có lí do gì để là thù! Chi bằng ta hợp tác! – Rick ung dung ngã người ra sau một cách lười biếng.
- Hợp tác? – Phương Linh và Thanh Thúy nhìn nhau, đồng thanh nói.
- Đúng! Hợp tác! Hai em không nghe nhầm đâu! - Rick.
- Hợp tác chuyện gì? – Phương Linh.
- Hợp tác chuyện tình cảm. Anh yêu Nguyên, nhưng Phong dường như rất thích Nguyên! Em thấy sao? – Rick nhìn Thanh Thúy, nói.
- Khoan! Dừng lại. Chuyện này không liên quan đến tao! Thúy, tao đi trước! Hai người cứ từ từ nói chuyện! Chào anh! – Phương Linh gật đầu chào một cái, nhanh chóng bước khỏi quán bar.
- Anh nói anh sẽ giúp em? Chúng ta hợp tác? – Sau khi Phương Linh đi khỏi, Thanh Thúy gấp rút hỏi.
- Đúng! Anh muốn Nguyên là của anh! Còn em chỉ việc kéo Phong về cạnh em!
- Nhưng bằng cách nào? Cũng như anh với cô ta, Phong không thích tôi! – Thanh Thúy bất mãn nói.
- Anh nghĩ là anh đã có cách! Em có muốn nghe hay không? – Rick cười đều.
- Anh nói tôi sẽ nghe!
- Cách của anh là...
- Lát sau...
- Em thấy được hay không?
- Không tệ! Nhưng nếu thất bại thì chẳng phải tôi sẽ là người thiệt thòi sao?
- Không như em nói! Hợp tác hay không tùy em! – Rick nhún vai, toan định rời đi thì Thanh Thúy cũng giữ anh lại.
- Được! Tôi đồng ý với anh!
- Vậy có phải hay hơn không? Anh là Rick, hợp tác vui vẻ! – Rick đưa ly rượu làm ý mời.
- Thanh Thúy! Hợp tác vui vẻ!
- Cả hai nâng ly, cùng cười đất ý ột kế hoạch xấu xa được mở màn vô cùng nhanh chóng.
- [...]
- Chúng ta sẽ đi đâu?
- Diệu Anh dựa đầu vào cửa sổ xe, gương mặt tò mò nhìn Bảo Khánh. Từ đầu buổi đến giờ, cậu cứ nhìn cô, sau đó lại làm vẻ dâm chiêu, rồi lại cười rất gian xảo.
- Chúng ta đi làm một chuyện! Bảo đảm cậu sẽ thích! – Bảo Khánh tà từ nói, mắt liếc nhìn đồng hồ đeo tay: 5h kém 10.
- Tớ chẳng thích nếu như không biết trước! – Diệu Anh vòng tay trước ngực, hất mặt nói.
- Đây là bất ngờ! Làm sao có thể biết trước! Với lại chuyện đó không thể làm vào ban ngày! – Vẫn là giọng điệu gian xảo.
- Hay hay! Cậu nói làm tớ rùng mình rồi đây! – Diệu Anh bĩu môi nói.
- Vậy tớ sẽ tắt máy lạnh! – Bảo Khánh làm bộ không hiểu ý cô.
- Không nói nhiều! Mau cho tớ biết là chúng ta đang đi đâu đi?! Tớ rất tò mò! Còn nữa, hôm nay tớ phải giúp ba lọc phần mềm của công ty.
- Nhất định tớ sẽ trả cậu về đúng giờ. Cậu đừng khẩn trương như thế. Khoảng 45 phút lấy xe mới đến!
- Lâu vậy? Lấy nhanh một chút là được chứ gì? – Diệu Anh đột nhiên cảm thấy rất hồi hộp, sắp có chuyện gì xảy ra hay sao đây?

- Lần đầu tớ gặp Yến Nguyên là tớ cùng Phong đang đua xe. Cậu còn bảo một tay đua như tớ lấy nhanh một chút, cậu không sợ sao?

- Có trẻ con mới sợ!

- Được! Ngồi chắc một chút!

- Ok! – Diệu Anh đưa ngón tay làm dấu đồng ý, cười tí mắt với Bảo Khánh.

Thế là chiếc BMW màu đen lao đi như một hạt bụi trên đường.

Bảo Khánh lấy xe đưa Diệu Anh đến một ngọn đồi cách xa trung tâm thành phố. Lúc này, trời đã chập tối nhưng Diệu Anh vẫn nhận ra hai bên lối đi có những trụ đèn kiểu Pháp và hình như trồng rất nhiều hoa.

Bảo Khánh thò ơ đậu xe dưới chân đồi, cùng Diệu Anh bước đi. Cả hai đi đến đâu, những ánh đèn lại sáng lên đến đó khiến cho Diệu Anh gần như hoa cả mắt với hàng trăm bụi hoa bách hợp trồng xen với những trụ đèn.

- Đẹp quá! – Diệu Anh thích thú kêu lên.

- Một lát nữa còn có nhiều bất ngờ hơn! – Bảo Khánh nhìn tâm trạng rất tốt của Diệu Anh, bản thân cũng vui không kém.

- Nhưng sao lại dẫn tớ đến đây? – Tuy mãi mê ngắm nhìn những khóm hoa bách hợp dưới ánh đèn nhưng Diệu Anh vẫn hỏi.

- Tớ đã nói là bất ngờ! Mà bất ngờ thì không thể nói trước! – Bảo Khánh tà mị nói.

- Tớ cũng thật muốn xem bất ngờ của cậu là gì!

Bảo Khánh không đáp lại cô, chỉ vui vẻ lắc đầu rồi cười một cái. Diệu Anh, nhất định cậu sẽ bất ngờ.

Cả ngọn đồi được thắp sáng bởi hàng nghìn ngọn đèn kiểu Pháp theo từng bước chân của cả hai, khiến mọi thứ xung quanh như đang bừng tỉnh theo mỗi nhịp thở.

Cả hai dừng lại trước một căn nhà nguy nga đồ sộ như lâu đài trên đỉnh đồi. Xung quanh tòa lâu đài thu nhỏ này vẫn là vô số khóm hoa bách hợp đang vươn mình tỏa hương dưới ánh đèn sáng rực như ban ngày.

Bảo Khánh bước tới cánh cửa gỗ, tra chìa khóa rồi đẩy cửa vào. Cậu hơi cúi người, đưa cánh tay về vào phía trong làm ý mời rồi lại cười với Diệu Anh, giống như cô là nữ hoàng cao quý của nó. Nhưng nói Diệu Anh là nữ hoàng thì cũng không sai biệt lắm. Cô dòng dõi quý tộc, khí chất cao quý, phong thái nho nhã thực nữ, vậy còn khuyết điểm nào?

- Mời! – Bảo Khánh nhẹ giọng khi Diệu Anh đi đến bên cánh cửa.

- Cùng vào!

- Được! – Bảo Khánh nói xong liền bước sau cô đi vào trong...

65. Chương 65.

Bên trong gian phòng chỉ có the the một ít ánh sáng bên ngoài truyền vào. Diệu Anh chợt cảm thấy bên cạnh mất đi hơi ấm, bất an nói:

- Khánh! Tối quá! Tớ không thấy gì hết!

Đáp lại cô là một hồi dài của sự im lặng.

Trong bóng tối mơ hồ, mi tâm Diệu Anh nhú lại. Tên Bảo Khánh đáng ghét này, đang làm trò gì không biết.

Diệu Anh xoay người lại, toan rời đi thì tiếng đàn du dương vang lên khiến cô chùn bước. Ngay sau đó, hàng trăm cây nến được thắp sáng khắp gian phòng rộng rãi của tòa lâu đài thu nhỏ một cách nhanh chóng.

Gặp ánh sáng bất ngờ, Diệu Anh theo phản xạ lấy tay che mắt rồi cũng từ từ tiếp thu được, rồi cũng từ từ bắt ngờ.

Bảo Khánh thì không thấy bóng dáng, nhưng trên sàn nhà và khắp nơi đầy hoa bách hợp cùng cánh hoa của chúng. Những đóa bách hợp đẹp đến thuần khiết, đến mê hoặc những sự cao quý và thanh thuần chịu lùi sau Diệu Anh một bậc dưới hàng trăm ánh nến ở đây, ngay tại lúc này.

Hương hoa thoang thoảng xông vào mũi Diệu Anh khiến cô cảm thấy thật dễ chịu, hòa cùng tiếng nhạc êm tai làm cho cô tham lam thưởng thức.

Còn đang bất ngờ và còn đang mãi mê nhìn ngắm, Diệu Anh bị một bàn tay ai đó bịt mắt lại.

- Diệu Anh! Bất ngờ của tớ là đây! Cậu thích không?

Diệu Anh nghe giọng nói quen thuộc, trái tim đột nhiên lại nhảy lên bùm bùm. Cô dùng gỡ bàn tay đang bịt mắt mình xa, xoay người và nhận ngay nụ cười thật tươi của Bảo Khánh.

- Cậu làm vậy là có ý gì? – Diệu Anh hỏi một câu mà gần như đã biết 90% câu trả lời.

Bảo Khánh chỉ nhàn nhạt cười, sau đó như một nhà ảo thuật, đưa tay lên không trung liền bắt ra một cách hoa hồng xanh vô cùng quyến rũ. Diệu Anh mở to đôi mắt màu lá phong của mình nhìn động tác điêu luyện của Bảo Khánh.

Cành hoa được luồn vào một cặp nhẫn Cartier loại cho tình nhân có đính hai viên kim cương tím. Bảo Khánh khụy một gối xuống đất, đưa một tay ra để sau lưng, tay còn lại đưa cánh hoa hồng ra trước mặt Diệu Anh, giọng nói nhẹ nhàng:

- Diệu Anh, tớ yêu cậu! Làm bạn gái tớ, được chứ?

Ngay lúc này đây, trái tim của Diệu Anh gần như ngừng đập. Cô nhìn thấy rõ ràng sự chân thành và mong đợi trong ánh mắt sâu thẳm của Bảo Khánh. Diệu Anh thật sự không ngờ Bảo Khánh có thể cho cô bất ngờ lớn như thế. Cô cũng yêu Bảo Khánh, rất yêu.

- Được! Tớ đồng ý! Từ nay tớ sẽ là bạn gái của cậu, mãi mãi cũng yêu cậu!

Diệu Anh vừa dứt lời, thân hình nhỏ nhắn của cô đã nằm gọn trong cái ôm của Bảo Khánh.

- Cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu đã yêu một người như tớ! – Bảo Khánh ôm Diệu Anh thật chặt, giọng nói chứa đầy sự dịu dàng như nước.

- Đừng nói thế! Cậu là một người rất tốt! Tớ yêu cậu, Bảo Khánh! – Diệu Anh ôm chặt hông Bảo Khánh, nhắm mắt tận hưởng hạnh phúc lúc này.

Tiếng dương cầm êm tai cùng mùi hương của hoa bách hợp hòa quyện vào nhau, tạo nên không khí vô cùng lãng mạn.

Được một lúc, cái ôm của cả hai kết thúc. Bảo Khánh nâng bàn tay trắng mịn và xinh đẹp như ngọc của Diệu Anh lên, nhẹ nhàng rút chiếc nhẫn từ cánh hoa đeo vào ngón áp út.

- Hứa với tớ, đừng bao giờ rời xa tớ!

Diệu Anh nhìn vào ánh mắt của Bảo Khánh, rút chiếc nhẫn còn lại trong cành hoa đeo vào tay cậu, lại nhìn vào đôi mắt chứa chan tình cảm của Bảo Khánh, nói:

- Tớ sẽ không bao giờ rời xa cậu!

- Đi! Tớ dẫn cậu đi xem một thứ nữa! – Bảo Khánh vô cùng yên lòng với lời hứa của Diệu Anh, nắm tay cô kéo ra sân sau.

Cả hai vừa bước ra thì bộ đèn cảm ứng cũng tự động sáng lên. Bảo Khánh lấy điện thoại, nhấn vài phím, sau đó quay sang nói với Diệu Anh:

- Cậu mau chóng đếm ngược đến 10, nhanh lên!

Diệu Anh nhướn mày một cái rồi cũng làm theo.

1...

2...

3...

...

...

9...

10...

Phía chân trời đột nhiên vang lên tiếng nổ giòn giã cùng một khung cảnh sáng rực. Diệu Anh cùng Bảo Khánh nhìn theo hướng đó.

Pháo hoa đủ màu sắc được bắt lên sáng rực, đủ loại hình thù vô cùng công phu và chi tiết khiết Diệu Anh gần như hoa cả mắt. Bảo Khánh vì cô mà chuẩn bị, cô rất vui.

Màn bắn pháo hoa còn đang diễn ra đều đặn và sáng rực thì Diệu Anh bất ngờ nhón chân rồi đặt lên mọi Bảo Khánh một nụ hôn vô cùng nhẹ. Rồi môi Bảo Khánh, cô nhìn cậu, nói:

- Cảm ơn! Cảm ơn rất nhiều!

- Tất cả là vì cậu xứng đáng!

Bảo Khánh nhu tình đáp lại, lần này lại chủ động cúi xuống hôn cô thật sâu.

Tất cả bây giờ lạ sự chân thành và nóng bỏng của một tình yêu xuất phát từ tâm tình chân thành cùng tiếng pháo hoa hân hoan cùng với một nụ hôn vô cùng cuồng nhiệt...

[...]

Diệu Anh trở về nhà rồi ngồi cười một cách thơ thẩn trước bàn trang điểm. Cô nhớ lại tất cả những gì tất cả xảy ra tối nay. Bảo Khánh tỏ tình, cô đồng ý, cả hai hôn nhau. Những chuyện đó không phải mơ, tình cảm cô dành cho Bảo Khánh cũng là thật, một sự thật hạnh phúc.

Còn đang mong lung với rất nhiều suy nghĩ, chuông điện thoại của cô rung lên. Màn hình hiện lên cái tên “Bảo Khánh” khiến Diệu Anh thoáng cái đỏ cả mặt. Cô bắt máy.

- Alo! – Diệu Anh.

- Đang làm gì? – Đầu dây bên kia, Bảo Khánh lấy ngón cái xoa xoa chiếc nhẫn một cách hạnh phúc.

- Đang định đi ngủ. Còn cậu?

- Định chúc cậu ngủ ngon rồi mới ngủ. – Bảo Khánh.

- Vậy chúc đi! – Diệu Anh nâng bàn tay lên, nhìn vào chiếc nhẫn rồi cười như thiên sứ.

- Ngủ ngon! Nhớ mơ về tớ! –.

- Nhất định sẽ ngủ rất ngon! Cậu cũng ngủ đi! Ngủ ngon!

- Bye!

- Bye!

Diệu Anh tắt máy rồi nhìn màn hình điện thoại, sau đó ngoan ngoãn chui vào chăn, nhắm mắt lại.

Bảo Khánh cúp máy, hôn lên màn hình một cái rồi cũng vui đầu vào cái gối lông ngỗng mà ngủ trong hạnh phúc.... ^ _ ^

66. Chương 66.

Cộc! Cộc! Cộc!

Yến Vy thấp thỏm đứng gõ cửa phòng của Yến Nguyên. Chiều nay nhỏ phải đi gặp mẹ mình, Yến Nguyên nói khi nào đi thì báo với cô một tiếng.

Cánh cửa gỗ sơn trắng được mở ra, Yến Nguyên xuất hiện.

- Chuyện gì?

- Chiều nay em gặp mẹ! – Yến Vy cúi gầm mặt nói.

- Bây giờ?

- Dạ 2 giờ!

- Tôi biết rồi! Chuẩn bị đi, tôi cùng cô đến đó! – Yến Nguyên nói xong, cánh cửa cũng được đóng lại. Cô không thích nói nhiều về người đàn bà thiếu đạo đức đó, cô cũng chẳng muốn Yến Vy nhắc nhiều về bà ta.

Yến Vy thở hắt rồi cũng lê bước trở về phòng.

[...]

Giờ hẹn đến, Yến Nguyên lấy xe chở Yến Vy đến café X, điểm hẹn lần trước của bà Hạnh Phương. Lúc đi vào, Yến Vy nhanh nhẹn mở cửa cho Yến Nguyên.

Bà Hạnh Phương lần này cũng đi cùng với Thái. Thái nhìn thấy Yến Nguyên, mắt cậu ta thật muốn rớt tròng. Đẹp đến ngỡ ngàng. Nhưng ngắm chưa được được 3s đã cảm thấy ánh mắt màu tro của Yến Nguyên đáng sợ như địa ngục, vội vàng quay chỗ khác.

- Ấy chà chà! Xem ai đến thế không biết? – Bà Hạnh Phương giọng điệu chanh chua khi thấy Yến Nguyên.

Yến Nguyên không trả lời, mắt lạnh liếc bà ta cùng Thái một cái. Yến Vy không vui liếc mẹ mình, kéo ghế ngồi đối diện mẹ nhỏ, có ý mời Yến Nguyên cùng ngồi.

- Thứ đàn bà chỉ biết moi tiền như bà ta, tôi chẳng đủ thấp kém để ngồi chung. – Yến Nguyên lạnh giọng nói, cô hiểu được ánh mắt của Yến Vy.

- Con kia! Hôm nay tao hẹn con gái tao, mày bám đuôi con dám nói chuyện kiểu đó! – Bà Hạnh Phương liếc xéo Yến Nguyên.

- Con gái? Tôi còn tưởng cái máy rút tiền! Tôi cho bà biết, Yến Vy ra gặp bà hôm nay là vì tôi bảo nó đi! Không có tôi, bà tưởng có cơ hội nhìn thấy nó. – Yến Vy lạnh lùng nhìn bà ta, sự khinh miệt hiện rõ trong từng chữ mà cô nói ra.

- Mày muốn gây sự chứ gì? – Bà Hạnh Phương không để ý tới những người xung quanh, nện bàn đứng dậy cho ngang tầm với Yến Nguyên.

- Mẹ! Mẹ làm cái gì vậy hả? Không sợ mất mặt à? – Yến Vy nhú mày nín thở nhìn bà ta, không ngờ lại bị bà ta hất ra.

- Con đó, càng ngày càng không coi mẹ ra gì. Mẹ bảo con mang tiền tới, không bảo con mang thứ rác rưởi của lão già đó tới!

Câu nói kết thúc, một cái bạt tay trời giáng của Yến Nguyên nện ngay gương mặt của bà Hạnh Phương. Thái hoảng mình nhìn cô, Yến Vy cũng giật mình trợn mắt.

- Tôi cho bà biết, khôn hồn thì im miệng. Hôm nay tôi tới đây là cảnh cáo bà, không được phép liên lạc với Yến Vy. Nó là con bà, nhưng bà coi nó là gì? Trong đầu bà ngoài tiền ra thì còn còn có cái gì? Nghe cho

kĩ, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, cả Yến Vy tôi cũng không cho phép bà liên lạc với nó! Nó và bà, không có quan hệ!

Yến Nguyên nói xong, lạnh lùng rời khỏi quán, Yến Vy vội đuổi theo cô. Bàn nước còn lại bà Hạnh Phương và Thái trong con mắt miệt thị của những người xung quanh cùng các lời bàn tán vô cùng khó nghe.

Bà Hạnh Phương tức đến đỏ mặt tía tai, nhanh chóng kéo tay Thái rời khỏi chỗ đó.

[...]

Ánh nắng của ngày mới lại chiếu một cánh ấm áp lên những tòa nhà đủ kiểu cách của trung tâm thành phố vào mỗi buổi sáng. Vươn vai một cái, Diệu Anh xỏ chân vào đôi dép lê Pikachu rồi bước vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Cầm chiếc khăn mặt lau một cách nhẹ nhàng, cô vừa đẩy cửa bước ra thì nhận được điện thoại.

- Diệu Anh! Chào buổi sáng! – Đầu dây bên kia, giọng nói chứa đầy nhu tình của Bảo Khánh truyền đến.

- Chào buổi sáng! Có chuyện gì mà điện cho tớ vào giờ này? – Diệu Anh mỉm cười hạnh phúc.

- Hôm nay là chủ nhật, cậu có rảnh không? – Bảo Khánh.

- Tớ cũng chưa biết. Nhưng tớ định về ăn cơm cùng ba mẹ. Cậu có chuyện tìm tớ à? – Diệu Anh.

- Đúng vậy! Nhưng nếu cậu bận cũng không sao. – Bảo Khánh nói giọng chán nản.

- Ừm... Cậu làm gì mà thờ dài? Tớ nói là “ định về” chứ chưa nói “ sẽ về”. Nói xem, cậu định rủ tớ đi đâu? – Diệu Anh.

- Ấy! Vậy thì tốt rồi. Đi đâu thì không nói trước được. Bây giờ tớ tới đón cậu, ok? – Bảo Khánh.

- Ok! Bye! – Diệu Anh.

- Bye! – Bảo Khánh.

15' sau...

Bảo Khánh đeo kính râm hàng hiệu, quần jean đúng mốt cùng một áo sơ mi thời trang màu xanh nước biển, dựa và cửa xe đứng dưới chung cư của Diệu Anh nhìn lên. Vài cô gái đi ngang không khỏi hoa mắt với vẻ đẹp lãng tử của cậu.

Diệu Anh cũng lúc xuất hiện. Cô mặc một chiếc váy thêu hoa hồng vàng dài quá gối, giày bệt màu vàng nhạt. Trông cô lúc này vô cùng nhẹ nhàng và thanh nhã như một đóa hoa bách hợp.

Qua chiếc kính mát, đôi mắt Bảo Khánh khó có thể che giấu sự yêu thích đối với vẻ ngoài duyên dáng của Diệu Anh.

Cô vẫy tay một cái, bước nhanh đến chỗ cậu.

- Chào! Bắt cậu đợi rồi! – Diệu Anh cười cười.

- Không sao! Mau chóng lên xe, nếu trưa quá da cậu sẽ bắt nắng mất! – Bảo Khánh chu đáo mở cửa xe cho cô.

Diệu Anh chỉ cười rồi ngồi vào chỗ thắt dây an toàn.

Trở lại vị trí lái, Bảo Khánh nhấn xe ga rời đi.

Trên xe, Diệu Anh chống tay, dựa người vào cửa sổ nhìn Bảo Khánh đang chuyên tâm lái xe.

Bảo Khánh cảm nhận được ánh mắt của cô, đưa bàn tay phải ra bẹo má Diệu Anh, ánh mắt vẫn nhìn vào làn xe, nói:

- Vui không?

- Vui! – Diệu Anh đẩy ngón tay Bảo Khánh ra, cười duyên một cái.

- Cậu biết chúng ta đang đi đâu hay không? – Bảo Khánh vẫn chưa chịu yên, tiếp tục “ chọc phá” gò má trắng hồng của cô.
- Cậu muốn nói hay muốn tạo bất ngờ? – Diệu Anh tỉnh ngịch nói lại.
- Vậy đi, tớ sẽ nói ra bất ngờ lần này. Chúng ta đi biển! – Bảo Khánh thu tay lại, nói.

67. Chương 67.

- Đi biển?
- Đúng! Còn có hai vị khách đặc biệt! – Bảo Khánh nường nường mày.
- Ai vậy hả? – Diệu Anh tò mò.
- Một lát cậu sẽ biết. Còn nữa, tớ không định để da cậu bắt nắng nên chuẩn cho cậu một ít kem chống nắng cùng vấy đi biển rồi. Tới nơi thì mau thay ra. – Bảo Khánh.
- Cậu thật như ông cụ non! – Diệu Anh mỉm cười hạnh phúc tận hưởng sự quan tâm chu đáo của Bảo Khánh.
- Vì tớ thích chăm sóc cho cậu.

Phốc một cái, mặt Diệu Anh đỏ bừng sau câu nói của Bảo Khánh. Cả hai cứ duy trì trạng thái như thế cho tới địa điểm.

Bảo Khánh xuống xe trước, vòng qua mở cửa xe cho Diệu Anh rồi đi mở cốp xe, lấy ra một túi xách giấy đưa cho Diệu Anh.

- Cảm ơn! – Diệu Anh nhận túi xách từ tay Bảo Khánh.
- Cậu nhớ nhà hàng lần trước tớ và Phong gặp mọi người không? – Bảo Khánh.
- Có ấn tượng! – Diệu Anh nường mày, gật gật đầu. Làm sao cô quên được, hỗn chiến một trận to đùng vì Yến Nguyễn thế kia.
- Hai vị khách đặc biệt đang đợi ở đó. Đi thôi! – Bảo Khánh nói xong nắm tay Diệu Anh kéo đến nhà hàng trong rất nhiều con mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh.

Trong khi đó, tại nhà hàng...

Một cô gái xinh đẹp như thiên sứ ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ sát đất. Gương mặt hoàn mỹ, đôi môi phơn phớt, lông mày chữ tú cùng một đôi mắt vừa đượm buồn vừa sắc sảo lại mang vẻ lạnh nhạt, hai bàn tay ngọc ngà đan vào nhau chống cằm nhìn ra biển. Bộ váy đi biển bằng lụa màu vàng nâu càng tôn lên nước da trắng như ngọc trai.

Nhà hàng hôm nay đặc biệt không có khách. Theo những gì mọi người biết được thì nhà hàng mang bằng hiệu của tập đoàn Lê Gia chỉ đặc biệt không nhận khách khi biết trước chủ tịch hoặc người nhà sẽ tới. Vì vậy hôm nay chắc chắn có những vị khách kiêu ấy.

Từ hướng sau lưng cô gái, một chàng trai thân hình vạm vỡ đầy vẻ kiêu ngạo và lãng tử đi đến. Vạt áo sơ mi một trong một ngày, bàn tay đút vào túi quần, chiếc kính mát loại mới nhất trên thị trường cùng một màu tóc nâu hạt dẻ thật khiến người khác thật ngưỡng mộ. Thoạt nhìn, điều ấn tượng nhất của chàng trai ngoài gương mặt thì chính là chiếc hoa tay bên trái bằng đá saphia tím vô cùng mê người.

Kéo ghế ngồi xuống ở bàn của Yến Nguyễn, Nam Phong dường như vẫn chưa dời được tầm mắt của cô trở lại người anh.

- Biển hôm nay rất đẹp! – Yến Nguyễn khẽ động gương mặt, quay sang nhìn Nam Phong.

- Cậu rất thích biển? – Nam Phong nhìn vào ánh mắt như biết nuốt chứng linh hồn của cô.
 - Cũng có thể nói là vậy! – Yến Nguyên cũng chẳng ngần ngại mà chăm chú vào ánh mắt màu huyết và sâu như vực của Nam Phong.
 - Cách nói chuyện của cậu mãi mãi làm người khác khó hiểu! – Nam Phong nói như khẳng định.
 - Đừng hiểu! Thông minh quá không tốt! – Yến Nguyên cười nhạt, lại đưa mắt ra biển.
 - Cậu buồn? – Nam Phong cũng nhìn ra biển.
 - Không. Tôi chỉ thấy bình yên. – Yến Nguyên.
 - Đạo này tôi không gặp Rick đi cùng cậu! – Nam Phong đột nhiên nói một vấn đề chẳng liên quan gì cho lắm. Chỉ là anh đột nhiên muốn biết. Chỗ này anh cùng Rick cùng đánh nhau nên đặc biệt có ấn tượng.
 - Chúng tôi không liên lạc! Có lẽ cậu ấy đã về nước. – Yến Nguyên.
 - Hai người giận nhau? – Nam Phong nhướng nhướng lông mày.
 - Tôi không biết giận. Một là quen biết, hai là người lạ. Đó là quy luật xã giao của tôi. – Yến Nguyên nhìn Nam Phong nói.
 - Xã giao? Tôi là đặc biệt thấy hai người rất thân nhau. – Nam Phong.
 - Là cậu thấy trong suy nghĩ, không phải sự thật! – Yến Nguyên.
 - Không hẳn! Tôi nhìn ra ánh mắt cậu ấy nhìn cậu, nó hơn hẳn bạn bè! – Nam Phong.
 - Đừng quá thông minh! Và đừng vấn đề này lại. Cũng đừng nhắc tới Rick. Tôi nói không quen. – Yến Nguyên thu hồi vẻ tĩnh lặng, ánh mắt có chút mất kiên nhẫn. Nhưng sao cô tự dưng lại khấn trương mà giải thích ra? Quái lạ.
 - Được! Không nói thì sẽ không nói! – Nam Phong dựa người vào ghế, nói.
 - Phiền chết được! – Yến Nguyên dời tầm mắt về phía biển.
 - Tôi có thể hỏi cậu một câu nữa không? – Nam Phong nhìn về lạnh nhạt của cô, nói.
 - Cứ hỏi! – Yến Nguyên.
 - Những người mà cậu quan tâm lo lắng, họ không cười thì cậu sẽ buồn hay không?
- Yến Nguyên nhìn Nam Phong. Cô không hiểu Nam Phong đang ám chỉ điều gì nhưng hiểu một cách đơn giản thì có thể.
- Tất nhiên là không! – Yến Nguyên cười khê.
 - Tôi cũng như cậu. Vì vậy tôi muốn cậu cười thật vui! – Nam Phong nhìn cô, nghiêm túc nói.
- Câu nói của anh khiến Yến Nguyên ngỡ ngàng, còn cảm giác được mặt cô nóng rang. Cô nhìn vào đôi mắt đầy chân thành nhưng sâu thẳm của anh, hít một hơi rồi nói:
- Cậu đang ám chỉ cái gì?
 - Chỉ đơn giản là muốn cậu cười.
 - Nhảm nhí! – Cô trách một tiếng, vừa lúc café được mang lên.
 - Chúc ngon miệng! – Nữ phục vụ miệng thì nói nhưng ánh mắt lại chĩa vào Nam Phong một cách sỗ sàng, sau đó vừa tiếc nuối vừa lui ra.
 - Hey! Bắt hai người phải đợi! – Bảo Khánh nắm tay Diệu Anh đi hướng lại bàn của Nam Phong và Yến Nguyên.
 - Chào! – Nam Phong và Yến Nguyên đồng thanh.
 - Chào. Nhìn hai người thật giống hện hò nhe! – Diệu Anh ngồi xuống cạnh Yến Nguyên, nói.

68. Chương 68.

- Không hề. Nhưng trước mắt là cậu và Khánh đã hẹn hò rồi! – Yến Nguyên mỉm cười nhìn Diệu Anh khiến cô thoáng cái đỏ cả mặt.
 - Đúng rồi! Đáng nhẽ ra buổi đi biển hôm nay không nên mời hai chúng tôi! – Nam Phong uống một ngụm café, lại cười cười nhìn Bảo Khánh.
 - Nói gì chứ? Chọc tở thì được, đừng có chọc Diệu Anh của tở! – Bảo Khánh hất mặt nói khiến Nam Phong và Yến Nguyên cùng lắc đầu cười mà nhìn Diệu Anh.
 - Cậu nói gì? Tở là của ba mẹ tở, không phải của cậu! – Diệu Anh thanh minh trước câu nói của Bảo Khánh.
 - Nhưng chỉ là bây giờ thôi! Sớm muộn gì cũng phải! – Bảo Khánh gian tà nói.
 - Không cãi với cậu. – Diệu Anh bĩu môi nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ảm áp.
 - Được rồi! Không tranh cãi nữa, gọi món đi! – Nam Phong.
 - Tở cùng Diệu Anh đã gọi rồi! Một lát sẽ có ngay. – Bảo Khánh.
 - Diệu Anh à, cậu may mắn nha! – Yến Nguyên cười cười trêu Diệu Anh.
 - Đừng chọc cô ấy nữa. Cậu đi thay quần áo đi biển đi. Một lát ra đó da sẽ bắt nắng. Phòng thay quần áo bên đó! – Bảo Khánh chỉ về phía sau của Diệu Anh và Yến Nguyên, nói.
 - Đợi tở một lát! – Diệu Anh cầm túi xách bước đi về hướng phòng thay quần áo.
- Sau khi bốn người dùng một ít hải sản thì kéo nhau đi dạo biển.
- Hôm nay thời tiết đặc biệt đẹp. Cát vàng, gió thu và nắng nhẹ. Bảo Khánh đã chu đáo thuê toàn bộ bãi biển cho bữa đi dạo hôm nay, như thế sẽ không ai quấy rầy bọn họ.
- Bảo Khánh và Diệu Anh đi phía trước, vừa đi vừa chơi đùa, nghịch nước, rồi cả là rượt đuổi lẫn nhau.
- Nam Phong và Yến Nguyên cầm giày đi phía sau, nhẹ nhàng in từng dấu chân lên bãi cát vàng óng ánh.
- Lần đó, thật xin lỗi! – Yến Nguyên chủ động lên tiếng, phá tan bầu không khí im lặng.
 - Không sao! Tôi quên rồi! – Nam Phong mỉm cười nhìn về phía trước.
 - Nghĩ lại, quả thật cũng có ngày tôi cùng cậu làm bạn. Tình thế bị đảo ngược thì phải? – Yến Nguyên cũng mỉm cười.
 - Là lòng người thay đổi. Tình thế là thứ do lòng người tạo ra. – Nam Phong.
 - Chắc là vậy! – Yến Nguyên đưa tay vén tóc, nhìn những bước chân của mình trên mặt sóng.
- Không khí im lặng lần nữa bao phủ hai người. Nhưng đột nhiên nước biển từ phía trước bắn lên tung tóe.
- Bảo Khánh cùng Diệu Anh đứng nhìn Nam Phong cùng Yến Nguyên loay hoay, lại vừa trêu vừa đùa bọn họ.
- Haha! Xem đại thiếu gia Nam Phong kìa! Sao không che cho Yến Nguyên hả? – Bảo Khánh cười đến chảy nước mắt.
 - Còn nữa, hai người cứ im lặng mà đi bộ thể kia, nhàm lắm! – Diệu Anh cũng cười.
- Nam Phong cùng Yến Nguyên hí mắt nhìn cậu, lại quay sang nhìn nhau rồi cùng cười nhết miệng một cái, không ai hẹn ai mà cùng dùng chân đá nước lại vào người Bảo Khánh khiến cậu la chí chóe.
- Nam Phong chết tiệt! Cậu chơi xấu! – Bảo Khánh vừa che cho Diệu Anh vừa nói.
 - Cho chưa này! – Nam Phong vẫn chưa ngừng đá nước.

- Hai người chơi xấu trước! – Yến Nguyên cũng hợp tác với Nam Phong.

- Dừng lại!... * Chui ra khỏi lồng ngực của Bảo Khánh*... Khánh, chúng ta đấu với họ! – Diệu Anh tỉnh ngịch nói.

Nam Phong và Yến Nguyên nhìn người mới vừa khiêu chiến rồi lại tiếp tục nhìn nhau. Ánh mắt của họ đang nói chuyện với nhau.

“ Họ bảo đấu kìa!” – Nam Phong.

“ Nhưng đấu cái gì?” – Yến Nguyên.

“ Đấu gì cũng được. Chơi không?” – Nam Phong.

“ Chẳng sợ!” – Yến Nguyên.

- Đấu không? Hay là sợ thua? – Bảo Khánh nắm lấy tay Diệu Anh, hất mặt nói.

- Chúng tôi chẳng sợ. Nhưng đấu thế nào? – Nam Phong khoanh tay trước ngực nói.

- Công đua! – Diệu Anh nhìn Bảo Khánh rồi cả hai đồng thanh nói.

- Công đua? – Nam Phong cùng Yến Nguyên cùng trợn mắt hỏi lại.

- Sao? Dám chơi không? – Diệu Anh cười thách thức.

- Cậu thế nào? – Nam Phong nhướng mày nhìn Yến Nguyên.

- Tôi không biết định nghĩa từ sợ! – Yến Nguyên cười nửa miệng.

- Được được! Đấu đi! Rạng dữa ở đằng kia! Cặp nào tới trước sẽ thắng! – Bảo Khánh.

- Khả quan không? – Nam Phong lại hỏi Yến Nguyên.

- Dù tôi và cậu không phải một cặp nhưng là người khác thách đấu nên đành chấp nhận. – Yến Nguyên chấp tay trước ngực nói.

- Được!... * Quay sang Diệu Anh*... Lên lưng tớ! – Bảo Khánh.

Diệu Anh cười cười một cái rồi nhảy phốc một cái lên lưng Bảo Khánh, vòng tay ôm lấy bảo vai cậu.

Lúc này Yến Nguyên mới nhận ra tình thế. Thôi chết! Họ là người yêu của nhau, còn cô và Nam Phong chỉ là bạn. Quên mất! Quên mất! Không lẽ bây giờ lại nhận thua.

- Dừng nghĩ như vậy nữa! Lên lưng tôi, chúng ta nhất định sẽ thắng họ! – Nam Phong như đọc thấu suy nghĩ của Yến Nguyên, hơi cúi người xuống nói.

- Ashiii! Nhưng không được tự nhiên! Tôi quên mất 2 người kia...

- Mặc kệ họ! Không có vấn đề gì đâu!

Yến Nguyên ái ngại nhìn anh rồi vẫn giữ thái độ đó vòng tay qua cổ Nam Phong để chuẩn bị leo lên nhưng tay vừa mới vòng qua liền bị Nam Phong sốc lên lưng anh khiến cô sợ tới mức nhắm chặt cả mắt.

Cô-cũng-là-con-gái-mà. @_@

- Dừng nói là lần đầu tiên cậu được công nha? – Nam Phong nhìn người trên lưng đang hoảng hốt, nói.

- Còn phải nói! – Yến Nguyên phát bực với vẻ mặt đùa cợt của anh. Nhưng cô quả thật là lần đầu tiên bị con trai công. Mặt cô đang nóng lên đây này.

69. Chương 69.

- Ngồi chắc vào! – Đáp lại thái độ của Yến Nguyên, Nam Phong chỉ cười như có như không rồi bước đến chỗ Bảo Khánh.

- Nhanh nhanh lên! Bọn tớ nhất định sẽ thắng nha! – Diệu Anh phấn khích nói khi thấy Nam Phong đã đứng ngang hàng với Bảo Khánh.

- Yến Nguyên à, hôm nay trời không nắng cho lắm, tại sao mặt cậu lại đỏ như thế hả? Có cần thoa kem chống nắng hay không? – Bảo Khánh nhìn người trên lưng Nam Phong, giọng nói vô cùng đùa cợt.

- Dư thừa! – Yến Nguyên bối rối quay mặt đi chỗ khác.

- Được rồi! Tớ đếm 1, 2, 3 thì chúng ta chạy!... * Nhìn về phía trước*... 1 – 2 – 3. CHẠY!

Trong khi Diệu Anh phấn khích reo hò, tay ôm lấy cổ Bảo Khánh một cách thân mật thì Yến Nguyên vừa ngượng vừa sợ, ôm chặt lấy bả vai rộng lớn của Nam Phong.

Kết quả là cả hai “cặp” đều hòa nhau.

Bốn người ngồi trên bãi cát, dưới rặng dừa xanh um nhìn ra biển. Diệu Anh vô cùng chu đáo khi giúp Bảo Khánh lau mồ hôi, nụ cười trên miệng cũng không ngớt.

Sau khi ngồi xuống, trái tim của Yến Nguyên mới hết nhảy loạn cả lên. Cô rõ ràng là ngồi trên lưng Nam Phong nhưng còn mệt chết đi được.

Nhìn sang xung quanh, đột nhiên Yến Nguyên không thấy bóng dáng Nam Phong đâu cả.

- Phong đâu? – Cô quay sang chỗ Bảo Khánh và Diệu Anh, hỏi.

- Không biết! – Diệu Anh.

- Mới đứng ngay tớ đây!

Bảo Khánh vừa nói xong thì thấy Nam Phong từ xa chạy đến với một túi nilon trên tay. Thì ra là anh mua đi mua nước.

- Cửa hai người! – Nam Phong hướng chỗ hai người kia, đưa cho Bảo Khánh một lon pepsi và Diệu Anh một lon trà chanh.

Anh đi đến chỗ cạnh Yến Nguyên, ngồi xuống rồi thì thâm vào tai Yến Nguyên:

- Nhìn Bảo Khánh!

Yến Nguyên theo phản xạ liền nhìn sang chỗ Bảo Khánh.

Và...

Phụt!

Bảo Khánh vừa bật nắp lon pepsi thì toàn bộ nước ngọt trong ấy bắn tung tóe lên người cậu.

Còn đang đơ với sự việc bất ngờ thì bên này, Yến Nguyên không nhịn được mà phá lên cười.

Diệu Anh đầu tiên là sững sốt, sau đó cũng hòa theo nhịp cười của Yến Nguyên nhưng cũng giúp cậu lau nước ngọt.

- Haha... Để mình... haha... giúp cho! – Diệu Anh vừa giúp Bảo Khánh vừa nói.

Bảo Khánh cắn răng nghiêng lợi tránh mắt với Nam Phong, nhưng cái cậu nhìn thấy chỉ là ánh mắt Nam Phong đang say mê nhìn Yến Nguyên nên đành nguôi ngoai.

Nam Phong nhìn Yến Nguyên cười thật vui vẻ vì sự pha trò của anh, tâm trạng cũng thật tốt.

Nhẹ nhàng mở nắp một chai nước suối, Nam Phong đưa đến trước mặt Yến Nguyên, nói:

- Cậu uống đi!

Yến Nguyên nhìn anh, cười cười rồi đưa tay nhận lấy:

- Cảm ơn!

Cả một ngày hôm đó, bốn người bọn họ hết dạo biển rồi lại đi đua moto nước, nhảy dù rồi lặn biển với bình dưỡng khí. Tất cả những sự chuẩn bị của Bảo Khánh hôm nay quả thật là một trải nghiệm tuyệt vời bên bạn bè cho Yến Nguyên.

[...]

Bảo Khánh đưa Diệu Anh về, đến phía dưới chung cư là giới hạn của cậu.

- Cảm ơn vì hôm nay! Tổ rất vui!

- Tổ cũng rất vui vì cậu đã vui! – Bảo Khánh nói xong thì nắm lấy tay Diệu Anh, ấn lên trán cô một nụ hôn tạm biệt rồi xoay người rời đi, cũng không quên quay lại cười chào với Diệu Anh.

Diệu Anh bối rối nhìn theo bóng lưng cậu, cô cũng không quên vẫy tay tạm biệt rồi cũng đi lên.

[...]

- Cảm ơn đã đưa tôi về. Còn phiền cậu đến đón tôi lúc sáng.

Yến Nguyên bước xuống xe trong bộ đồ thể thao. Cô đã thay ra bộ quần áo này khi vừa từ biển về, lúc ghé qua nhà hàng của gia đình Bảo Khánh.

- Không có gì! Ừm... Hôm nay cậu đi chơi vui không?

Nam Phong cũng đã thay ra một bộ quần áo khác. Đồ của ai cũng dính toàn cát biển, anh cũng không ngoại lệ.

- Không tệ! Cũng lâu rồi tôi không đi biển kiểu như thế. – Yến Nguyên gật gật, thái độ là vui vẻ cùng thỏa mãn.

- Vậy lần sau... Nếu là tôi mời thì cậu đi không? – Nam Phong tỏ vẻ nghiêm túc.

- Cậu sao? Còn phải suy nghĩ! – Yến Nguyên cười cười.

- Không lẽ lại phải như lần đi hội chợ sao? Chặn đường vệ sĩ của cậu rồi hạ họ, sau đó dùng vũ lực kéo cậu lên xe? – Nam Phong.

- Đó là khoảng thời gian đầu tôi về nước. Vì sự an toàn của tôi nên ba tôi mới thuê vệ sĩ. Bây giờ làm gì còn, tôi cũng từng họ qua một môn võ để phòng thân. – Yến Nguyên.

- Vậy coi như lần sau tôi mời thì cậu sẽ đồng ý?

- Đã bảo là sẽ suy nghĩ. Thôi cậu về đi, tôi vào nhà! Chúc ngủ ngon!

- Ngủ ngon.

Nam Phong cứ đứng dựa vào cửa xe như thế nhìn bóng lưng của cô.

3 tiếng đồng hồ trôi qua, hơn 1h sáng, khi đèn phòng của Yến Nguyên vụt tắt thì anh mới trở lại xe, nhả ga rời đi.

[...]

Như thường ngày, sau bữa sáng thì Yến Nguyên sẽ cùng Yến Vy tới trường. Nhưng hôm nay có lẽ Yến Vy sẽ phải tự đi đến trường mất...

- Chào buổi sáng! – Nam Phong lười biếng dựa vào cửa xe nhìn Yến Nguyên lách xe ra.

Yến Nguyên nhăn nút xấp mui, khó hiểu nhìn anh, nói:

- Sao cậu lại ở đây?

- Tôi tới đón cậu đi học! Không được?

Yến Nguyên vừa định trả lời “ Không cần” thì Yến Vy ngồi sau đã nói:

- Chị đi với Phong, em có thể tự lái xe!
- Nhưng...
- Vy đã nói, không lẽ cậu để tôi phải phí công? – Nam Phong nhướn mày.

70. Chương 70.

- Được rồi! Tôi đi với cậu! – Yến Nguyên bắt đầu dìu vợ lấy balo, mở cửa xe bước xuống.
- Em đi trước! Chào! – Yến Vy ngồi vào vị trí lái, nhanh chóng nhả ga rời đi.

Nhìn Yến Nguyên có vẻ không mấy vui vẻ, Nam Phong chỉ lắc đầu cười trừ rồi đi đến giúp cô mở cửa xe, nói:

- Đừng nói Rick có thể còn tôi thì không nhé?

Yến Nguyên nửa híp mắt lườm anh:

- Nhắm nhí! – Nói xong cô cũng ngồi vào vị trí phụ lái.

Nam Phong lại cười rồi cũng lấy xe rời đi.

Lái thẳng đến bãi giữ xe, Nam Phong lần nữa giúp Yến Nguyên mở cửa xe để cô đi xuống.

Xung quanh bắt đầu nhao nhao ở chỗ giữ xe nhìn hai người bọn họ. Bàn tán xôn xao, chỉ chờ nhận xét và tung tin hai người bọn họ hẹn họ.

Nhướn mày một cái, Yến Nguyên bắt gặp ngay gương mặt đầy mây đen của Thanh Thúy, đột nhiên lại thật muốn chọc cho nhỏ tức điên lên.

Đi đến bên cạnh Nam Phong, soạt một cái liềm khoác lấy tay anh, Yến Nguyên nháy mắt nói:

- Chúng ta đi thôi!

Nam Phong nhìn cô, nửa giây đầu là sửng sốt, nửa giây sau là hiểu ra ẩn ý trong ánh mắt vừa lạnh vừa lạ của cô, ần ý nói:

- Nhanh một chút! Ở đây nhiều người quá! – Nói xong cũng chẳng gạt tay Yến Nguyên ra, cả hai cùng nhau bước về lớp.

Thanh Thúy trợn mắt nhìn bóng dáng hai người, vừa lúc chuông điện thoại reo lên.

Nhẹ nhàng lách ra khỏi đám đông, Thanh Thúy đứng sau gốc cây bắt máy:

- Alo! Có chuyện gì?

Đầu dây bên kia, Rick đứng trước cửa sổ lớn ở phòng sân thượng của biệt thự ở Úc, nhẹ giọng nói:

- Khi nào thì đại hội diễn ra?

- Cuối tuần này.

- Được! Cuối tuần này tôi sang đó. Chuẩn bị kĩ một chút. Nhớ là bằng mọi giá cũng không được tổn thương cô ấy.

- Tôi biết rồi! Không còn gì thì tôi vào lớp.

- Chào! – Rick ngắt máy.

Thanh Thúy nhìn cuộc gọi ngoại quốc vừa kết thúc, ánh mắt chứa toàn bộ là sự nham hiểm đến dọa người.

Lướt vài cái trên bàn phím, nhỏ nhắn một cuộc gọi khác.

- Tôi nghe! – Một giọng nam trầm ồm.
- Những thứ tôi thuê ông chuẩn bị, tới đâu rồi?
- Như cô nói, cứ gặp thì tôi sẽ giao.
- Được rồi! Cần tôi sẽ liên lạc ngay.
- Không thành vấn đề! Chào cô.

Cho điện thoại vào lại túi xách, Thanh Thúy cười đến mang rợ trước khi bước vào lớp.

[...]

Cả buổi học, dường như tất cả ánh mắt của nữ sinh và nam sinh trong lớp cứ dăm dăm vào Yến Nguyên và Nam Phong. Nguyên nhân chính là việc họ cùng nhau đến lớp lúc sáng, lại còn khoác tay thân mật.

Tan học, đang định kéo ghế bước ra khỏi chỗ ngồi thì Yến Nguyên bị ai đó va phải thật mạnh, cũng may không ngã.

Mắt lạnh nhìn lên, Yến Nguyên gặp ngay gương mặt u ám như phù thủy của Thanh Thúy đang nhìn mình. Híp mắt một cái, ánh mắt Yến Nguyên từ bình thường trở nên sâu thẳm và đáng sợ.

Thanh Thúy từ khi đụng trúng Yến Nguyên vẫn cố làm ra bộ đáng ngoạn cố, coi trời bằng vung nhưng chỉ vừa gặp ánh mắt lạnh đến vô hồn của Yến Nguyên, lòng bàn tay lại đổ mồ hôi lạnh. Nuốt nước bọt một cái, nhỏ nỉ non:

- Xin lỗi!

Yến Nguyên đơn giản là không nghe lọt tay, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thanh Thúy, lạnh giọng nói:

- Cô muốn chết? – Nói xong cũng lạnh lùng lướt qua người nhỏ rồi đi.

Thanh Thúy đứng hình tại chỗ với nhiệt độ mà Yến Nguyên để lại. Cao quý mà âm lãnh, tự hỏi không biết cô có phải con gái hay không mà đáng sợ như vậy?

- Chọc tới chị tôi, cô đúng là muốn chết! – Yến Vy thấp giọng nói khi đi lướt qua người Thanh Thúy. Tiếp theo cũng nhận được một ánh mắt sắc bén của Nam Phong.

Bảo Khánh và Diệu Anh ánh mắt nhìn nhau, sau cùng cũng rời khỏi chỗ đó với một sự khinh bỉ đáng sợ dành cho Thanh Thúy. “Miss Teen” đây sao?

- Đừng tức giận! Sớm muộn gì chúng ta cũng cho hai con đó một trận ra hồn! – Phương Linh đi đến chỗ Thanh Thúy đang đứng hình, hơi nhỏ giọng nói.

- Me kiếp! Con Yến Nguyên nhất định phải cầm miệng mãi mãi! – Lấy lại hình tượng, Thanh Thúy nghiêng răng nói, cuối cùng đi chung với Phương Linh rời khỏi lớp học.

[...]

Hai ngày sau...

Sân bay Tân Sơn Nhất...

Thanh Thúy nhìn đồng hồ, nhỏ hôm nay chính là đến đón Rick về Việt Nam.

Một lát sau, Rick đẩy duy nhất một vali cỡ vừa đi ra.

- Chào anh! – Thanh Thúy vui vẻ nói.
- Chào em!
- Nếu anh mệt thì chúng ta có thể nói chuyện sau!
- Không cần. Anh quen rồi. Chúng ta về khách sạn rồi nói chuyện.

- Được!

Hai người nói qua loa được vài câu, sau đó bắt taxi về khách sạn.

Tra chìa khóa mở cửa phòng, Rick cùng Thanh Thúy bước vào trong.

- Em ngồi đi. – Rick chỉ tay về bộ sofa trong phòng ngủ rồi đi đến quầy rượu rót ra 2 ly vang đỏ. Anh đã đặt phòng vài ngày trước nên việc chuẩn bị của khách sạn là vô cùng chu đáo.

Thanh Thúy đi đến bộ sofa, ngồi bắt chân như một bà hoàng, nhận ly rượu từ Rick rồi lắc nhẹ, nói:

- Anh có thể mang thứ đó về đây dễ dàng như vậy, quả không đơn giản!

Rick chỉ cười rồi cũng ngồi đối diện Thanh Thúy, uống ngụm rượu rồi bắt chéo chân, nói:

- Chẳng có gì đặc biệt. Nói, em chắc rằng mình dám làm trò đó hay không?

- Chỉ là vài bức hình thì ăn nhằm gì? Chỉ sợ thứ anh mang về chẳng giúp được gì! – Thanh Thúy.

- Em yên tâm. Đây là sản phẩm chưa tung ra thị trường của công ty mẹ anh, anh bảo đảm sẽ thành công.
– Rick.

- Được rồi! Khi nào thì làm? – Thanh Thúy.

- 2 ngày nữa thì lễ hội gì đó sẽ diễn ra, nếu em muốn thì ngay tối nay. Ok? – Rick.

- Được. Phần liên lạc em giao cho anh, khoảng này em chỉ có nước chịu thua. Quán bar X, 10 tối. Ok? – Thanh Thúy.

- Ok. Đợi điện thoại của anh. – Rick.

- Vậy em đi trước. Bái bai. – Thanh Thúy nói rồi đứng dậy, mở cửa phòng rồi đi.

Bóng dáng của Thanh Thúy biến mất, nụ cười ngạo mạn đầy chiếm hữu trên môi Rick càng sâu. Đi đến quầy rót một ly rượu khác rồi hớp một ngụm, anh lẩm bầm:

- Nguyễn Hoàng Yến Nguyễn – Sharon Nguyễn. Anh đã nói em phải hối hận vì tình yêu mù quáng của em thì anh nhất định để em phải khốn khổ tới cùng.

71. Chương 71.

Cùng lúc, Nam Phong đứng ở sân thượng có hồ bơi, ngã người trên chiếc ghế bành sang trọng chuyên đặt ở biển rồi lười biếng nhắm mắt. Yến Nguyễn làm anh đau đầu, anh chính là đang mệt mỗi khi phải át đi sự ương ngạnh của cô. Cô quá mạnh mẽ, thậm chí là kiêu ngạo. Nhưng anh thích. Thích một Yến Nguyễn xinh đẹp mà lạnh lùng, nụ cười trên môi đầy khinh thường, một ánh mắt sắc bén cùng cá tính quyết đoán. Nếu một ngày cô trở nên điệu dàng hay chỉ ít như thế, thì bộ dạng đó mãi là của anh.

- Sao? Suy nghĩ chuyện gì? – Ông nội Nam Phong bất ngờ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh rồi cũng ngã lưng xuống. Người làm nhanh chóng thêm lấy một chiếc dù lớn.

- Nội không chăm sóc vườn sao?

- Hôm nay ta muốn nghỉ ngơi không được sao?

- Nội thật là! Cháu có nói gì đâu. – Nam Phong vẫn nhắm ghì mắt mà nói.

- Haha! Nói cho ta biết, cháu đang nghĩ cái gì?

- Không có! Đột nhiên muốn bơi. Bơi mệt nên nằm nghỉ.

- Còn nói! Cứ mỗi lần cháu suy nghĩ vấn đề gì là lại đi bơi. Nói với ta, biết đâu ta có kinh nghiệm hơn cháu.

Nam Phong mở một con mắt, nghi hoặc nhìn ông mình. Cũng đúng! Biết đâu ông lại có cách giúp anh thì sao? Nhưng anh là ai? Trần Hùng Nam Phong anh mà lại phải nhờ ông nội giúp? Ặc, lại đau đầu.

- Nói mau cho ta nghe, chuyện tình cảm à? – Ông nội tâm lí nói.

Nam Phong thở hắt một cái, ngồi dậy nhìn người ông đáng kính đang nằm tư thế hai tay gối đầu giống anh lúc này, hỏi:

- Ngày trước nội cùng bà nội, quen nhau như thế nào?

- Ta học ở Canada. Lúc lấy xe vô tình đụng trúng bà ấy. Ta phải chịu trách nhiệm nên hàng ngày đến bệnh viện thăm nom. Kết quả từ từ yêu quý nhau. Sao hả, đột nhiên lại hỏi chuyện cũ?

What? Đụng trúng? Chẳng phải anh cùng Yến Nguyên cũng từng bị đụng trúng như thế? Trùng hợp?

- Ấy! Trùng hợp! – Nam Phong uống một ít nước chanh rồi nói.

- Không lẽ cháu cũng đụng xe với cô bé Yến Nguyên đó?

- Ý ông là gì? – Nam Phong từng hững, thật muốn phun hết nước chanh trong miệng ra ngoài. Đúng là ông nội, nói một hai câu liền trúng trọng tâm.

- Haha! Cháu định giấu ta cái gì? Chẳng phải cháu thích con bé đó rồi sao? Ta cũng quý con bé đó. Thông minh, lại rất xinh đẹp, chỉ sợ trên đời này rất hiếm người như thế.

- Ông thật là. Cứ như là cháu sắp đám cưới tới nơi không bằng!

- Yêu nhau đi, rồi sau này cũng đám cưới thôi. – Ông nội lại cười.

- Chắc gì người ta đã thích cháu?!

- Chưa biết được đâu. IQ trong tình cảm của cháu, ông nghĩ cũng chỉ dừng lại ở mức 100 thì làm sao biết con gái nghĩ gì?!

- Ặc. Cháu không tranh luận vấn đề này nữa. Cháu đi bơi, ông từ từ mà dưỡng sức.

Nam Phong nói xong thì đứng dậy nhảy ùm ùm xuống bể bơi. Hết bơi rồi lặn, lặn rồi bơi.

Trên này, ông nội chỉ cười cười nhìn anh. Tên nhóc này, biết yêu từ khi nào đây?

[...]

8h tối, Nam Phong dắt moto ra khỏi nhà, hẹn Bảo Khánh cùng vài người bạn ở quán bar.

Anh hôm nay dường như là đến sau cùng, mọi người đã đông đủ.

Chọn vị trí ngồi cạnh Bảo Khánh, Nam Phong cũng rót một ly XO và cùng mọi người nói chuyện. Anh em chơi chung do Bảo Khánh giới thiệu. Vô cùng gangster, lại có khí chất giang hồ, nổi tiếng “chơi đẹp”. Mọi người vẫn thường đến đây theo định kỳ, rồi cùng nói về mấy trận đua xe hay dòng xe mới ra nào đó, chủ đề chính vẫn là xe, hết moto thì bắt sang oto.

Từ một nơi cách đó không xa, Rick dùng ánh mắt có chút ghen ghét ganh tị nhìn Nam Phong. Dáng người cũng hơn mét tám, mày rậm mũi cao, môi mỏng đầy từ tính, gương mặt góc cạnh lại rất chuẩn đàn ông, quả thật so với người ngoại quốc như Rick thì Nam Phong hơn một bậc. Chắc chắn Yến Nguyên ít nhiều cũng xiêu lòng với anh ta. Nhưng Rick không cho phép. Anh không cho phép Yến Nguyên thích người khác. Cô chỉ có thể do anh độc chiếm, chỉ có thể do anh mà thôi. Kế hoạch thành công, Rick nhất định sẽ biến Yến Nguyên thành người phụ nữ của anh, nhất định là như thế.

Uống một ngụm rượu, Rick quay sang cô gái ngồi bên cạnh, nói:

- Chuẩn bị xong chưa?

Cô gái ngồi bên cạnh Rick nhìn cũng rất thu hút. Tóc xoăn phần đuôi lại được xịt ánh tím, gương mặt trang điểm hoàn hảo chi tiết, khoác một bộ váy hoa hồng vừa đủ che những chỗ cần che.

Cười quynh rũ một cái, Thanh Thúy nói:

- Tất nhiên.

Rick nhìn nhỏ, quay sáng búng ta một cái, người bồi bàn liền đi tới.

- Cho hỏi anh cần gì?

- Giúp tôi mang ly rượu mời chàng trai mặt áo khoác da ở bàn đó. Nói anh ta uống xong thì có người tên Rick mời vào gian V.I.P 1.

- Được! Phiền anh đợi một chút, tôi sẽ đi ngay.

Rick hài lòng gật đầu nhìn theo hướng lưng người bồi bàn.

Người bồi bàn đi tới bàn của Nam Phong, hơi cúi người về phía anh, nói:

- Xin lỗi đã phiền anh. Có một người tên Rick mời anh ly rượu này và nhờ tôi chuyển lời, sau khi anh uống xong thì anh ta có việc cần gặp anh ở gian phòng V.I.P 1.

Mọi sự chú ý ở bàn đó như tập trung lên người Nam Phong và người bồi bàn, trừ Bảo Khánh vẫn ung dung uống rượu.

Nhường nhường chân mày, Nam Phong nhận ly rượu rồi nói:

- Anh ta, cái người tên Rick đang ở đâu?

- Dạ, ở hướng kia! – Người bồi bàn hơi xoay người, chỉ về hướng sau lưng mình.

Nam Phong cùng mọi người cũng nhìn về hướng đó, tất nhiên nhìn thấy Rick. Rick đưa ly rượu của mình lên làm ý mời rồi uống cạn nó, tiếp theo bước nhanh về hướng gian phòng Vip.

Một cỗ nghi hoặc dân lên trong lòng anh. Tại sao lại mời rượu anh? Lại hẹn anh vào gian phòng Vip để nói chuyện? Vì Yến Nguyên? Đơn giản là vì cô ấy?

Lắc lắc ly rượu có thứ chất lỏng màu hổ phách trên tay, Nam Phong không nghi ngờ mà uống vào bụng một nửa. Hương rượu cay xè thấm vào đầu lưỡi nhưng lại đặt biệt mang theo một mùi vị gì đó mà anh không cảm nhận rõ.

72. Chương 72.

- Đưa tôi đến đó. – Cạch một cái, Nam Phong bỏ ly rượu xuống bàn, đứng lên rồi đi.

- Mọi người ở lại chơi vui vẻ. Em đi gặp một người bạn. – Vừa định nhất chân, phía sau lại truyền đến giọng của Bảo Khánh.

- Nhớ là phải giành cho được.

Nói ra một câu đầy ẩn ý của mình, Bảo Khánh chỉ nhận duy nhất một ánh mắt sắc lạnh của Nam Phong. Cậu vẫn điềm tĩnh như nước mà nhún nhún vai nhìn Nam Phong rời đi.

Lối dẫn đến gian V.I.P 1 gần như là tối đen với ánh đèn màu tím. Nam Phong đặc biệt không thích những gian phòng Vip ở quán bar, lúc nào cũng nồng đậm một mùi huyền hoặc. Tuy là đại thiếu gia lạnh lùng ít nói nhưng anh vẫn thích ngồi bàn ở sàn nhảy.

Nhắc từng bước chân, đột nhiên một cảm giác quay cuồng xông thẳng lên đại não. Quái lạ, anh say rượu sao? Không đúng, anh mới chỉ uống nhiều lắm là 3 ly, làm sao có thể.

Sau một hồi đi trên dãy hành lang dài hẹp đó, Nam Phong được người bồi bàn mở giúp một cánh cửa phòng. Lúc này đầu óc anh gần như đã quay cuồng một nửa, nhưng anh vẫn chưa có bất cứ nghi hoặc nào, cố gắng giữ tỉnh táo.

Cạch!

Tiếng cửa phòng đóng lại nặng nề, tiếp theo là một mùi hương nồng đậm xông thẳng vào mũi.

Lắc đầu một cái, sau đó dùng tay day day thái dương, Nam Phong đưa mắt tìm Rick.

Trong căn phòng này sáng sủa, có sofa, bàn trà, TV tinh thể lỏng, sau bức màn mỏng tanh lại có giường. Lại là chuyện quái lạ, phòng này đặc giường làm gì?

- Chào! – Âm thanh trầm tĩnh của phái nam vang lên phía sau lưng Nam Phong.

Nam Phong xoay người một cái. Là Rick, trên tay anh còn có một chai rượu ngoại.

- Tìm tôi có chuyện?

Nam Phong lên tiếng hỏi nhưng đang trầm nghĩ là không ổn tí nào. Mùi hương này càng khiến cho đầu anh quay cuồng hơn. Trấn tĩnh, nhất định phải trấn tĩnh!

- Tất nhiên! Ngồi đi! – Rick ngồi xuống sofa, rót một ly rượu đưa lên miệng, ánh mắt hất về phía ghế đối diện nhưng vẫn quan sát biểu hiện của Nam Phong.

Nam Phong đi đến bộ sofa, trong đầu đang muốn cuộc nói chuyện này nhanh chóng kết thúc. Đầu anh rốt cuộc bị làm sao thế này?

- Nhìn cậu thế này, tôi nghĩ thuốc chưa đủ mạnh! Hay là cậu không uống hết ly rượu tôi mời?

Giọng nói ôn hòa, không vòng vo và đánh thẳng vào trọng tâm khiến đôi mày kiếm của Nam Phong nhíu lại. Anh tại sao lại không nghĩ tới. Không thể có người nào có ý tốt mời rượu rồi nói chuyện. Hơn nữa anh và anh ta cùng để ý một người.

Hơi thở tiếp theo, Nam Phong càng cảm nhận được cái hương thơm trong gian phòng này càng đậm hơn, là quá đậm mới đúng. Nhanh chóng rời khỏi đây. Bảo Khánh và mọi người cũng còn bên ngoài.

Không nói một lời mà đứng phắt dậy nhưng một cơn quay cuồng mãnh liệt lại ập đến nhanh chóng khiến Nam Phong ngã khụy dưới đất.

Shit! Rốt cuộc là bị hạ thuốc gì?

- Anh cho tôi uống cái gì? – Nam Phong do bị bỏ thuốc nên giọng nói trở nên vô cùng đáng sợ.

- Thuốc! – Rick nhàn nhạt trả lời.

- Thuốc gì? – Nam Phong như dùng hết sức rống lên.

- Cậu không cần biết! Hahaha! – Rick cười như điên như dại, quay cái ly rồi đi đến ngồi xổm trước mặt Nam Phong.

- Không ngờ một người thông minh như thế này mà bị tôi bỏ thuốc dễ dàng như thế. Xem ra vấn đề liên quan tới Yến Nguyên khiến cho cậu trở nên thờ ơ thì phải? Nhưng kết thúc rồi! Yến Nguyên là của tôi! – Rick độc ác nói.

Nam Phong thật muốn dùng nắm đấm ập vào mặt Rick nhưng anh không thể. Quay cuồng, quay cuồng và quay cuồng. Lí trí, anh sắp mất đi lí trí rồi.

Luồng tay vào túi quần, Nam Phong cầm được điện thoại. Bàn tay khẽ run, Nam Phong định gọi cho Bảo Khánh nhưng vô hiệu. Bên trong này không có sóng điện thoại. Chết tiệt. Anh không thể đứng dậy. Cái thứ thuốc chết tiệt đó quá mạnh. Khốn nạn.

Rick nhìn Nam Phong bất lực ném điện thoại sang một bên thì cười vô cùng thỏa mãn. Anh bước đi đến cửa, nhẹ nhàng mở ra rồi bước sang một bên nhường lối đi Thanh Thúy.

Thanh Thúy nhìn Nam Phong đang ngã khụy dưới đất, miệng cũng tà ác kéo ra nụ cười man rợ. Nam Phong, cậu phải là của tôi.

- Hài lòng hay không? – Rick vừa đóng cửa vừa nói.

- Tất nhiên! – Thanh Thúy đi đến bên cạnh Nam Phong, áp người vào người anh.

- Tránh ra! – Nam Phong hất nhỏ ngã nhào ra một bên.

Thanh Thúy đối với thái độ đó thì cười vẫn là cười. Nhỏ quay sang hỏi Rick:

- Thuốc ngủ?

- Đúng! Tuy loại mạnh nhưng cậu ta uống không nhiều. Cũng không lâu đâu.

Đầu Nam Phong đột nhiên ong lên một mảng, Không xong rồi! Chỉ cảm thấy một trận quay cuồng thật mạnh, tiếp theo đó là một mảnh đen kịt, sau đó thân hình cao lớn của anh ngã khụy xuống.

Rick nhìn Thanh Thúy, nhún nhún vai rồi đi nhặt điện thoại của Nam Phong lên, sau đó bước ra ngoài loay hoay soạn một tin nhắn gửi cho Bảo Khánh rồi trở vào.

Bên ngoài, Bảo Khánh nhú nhủi nhìn tin nhắn vừa nhận, nhưng cũng chẳng có gì để nghĩ ngợi. Đó là Nam Phong, thông minh giỏi võ chứ không phải là trẻ 3 tuổi.

- Giúp em đỡ cậu ấy lên giường. – Thanh Thúy vuốt vuốt tóc.

Rick nhìn nhỏ rồi cũng giúp nhỏ làm cái việc nhỏ vừa nói.

Đặt Nam Phong lên giường, Rick quay sang nói với Thanh Thúy:

- Nhanh nhanh một chút, nếu không bạn cậu ta lại nghi ngờ.

Thanh Thúy nghĩ nghĩ gì đó, bất chợt lại nói:

- Nhất thiết phải chỉnh sửa? Làm thật không được hay sao?

73. Chương 73.

- Anh bỏ thuốc ngủ cho cậu ta, làm sao có thể. Em chỉ cần nằm cạnh cậu ta, chụp ảnh là xong. Còn đoạn phim thì cứ để anh.

- Được rồi. Anh giúp em cởi đồ cho anh ấy.

- Sao em không tự làm? – Rick cười châm chọc.

- Không nói nhiều! Em đi chuẩn bị! Giao chỗ này cho anh. – Thanh Thúy nói xong thì cầm một túi gì đó ở chân bàn rồi bước vào phòng vệ sinh.

Một lúc sau, nhỏ quần khăn tắm đi ra. Rick ngồi ở sofa nhàn nhã uống rượu.

Thanh Thúy đi đến trước mặt Rick, tự động rót một ly rượu. Uống qua loa một ngụm, nhỏ lại cầm cầm máy ảnh lên xem.

- Lên giường! – Rick nhìn nhỏ, hơi nôn nóng nói ra hai chữ.

- Ok! – Thanh Thúy đặt máy ảnh xuống, đi đến giường.

Nam Phong mình trần nằm ở đó. Khuôn ngực rắn chắc, bắp tay vạm vỡ, gương mặt như tượng tạc. Duy chỉ có đôi mày kiếm của anh như đang nhíu chặt. Anh nhìn thấy gì trong giấc ngủ hạ được đó?

Soạt một cái, Thanh Thúy tháo khăn tắm rồi chui vào chăn. Nhỏ rúc đầu vào bắp tay anh, cảm nhận hương vị phái nam đầy từ tính của anh. Sau đêm nay thì Nam Phong là của nhỏ. Yến Nguyên thì là gì chứ? Chịu thua đi.

Tiếp theo sau đó, tiếng máy ảnh vang lên, rồi cánh cửa phòng cũng đóng lại. Căn phòng còn lại một nam một nữ ngủ chung giường.

[...]

Sáng hôm sau...

Nam Phong mở hờ đôi mắt nhìn trần nhà. Đập vào mắt anh là chùm đèn pha lê màu tím. Suy nghĩ đơn giản một chút: đây không phải phòng mình.

Trên đầu lại truyền đến một cơn đau như búa bổ, Nam Phong định vươn cánh tay ra xoa thái dương nhưng thôi rồi. Anh cảm thấy tay phải mình tê không còn cảm giác, lại như bị cái gì đè lên. Đưa mắt nhìn sang, mắt anh như muốn trợn ngược. Là một cô gái.

Không nghĩ ngợi gì nhiều, Nam Phong rút cánh tay, bắt dậy như cái lò xo. Lúc này anh mới phát hiện trên người không còn mảnh vải nào. Đầu anh lại ọc lên như trời đánh.

Thanh Thúy vẫn say sưa gác đầu lên tay Nam Phong ngủ nhưng đột nhiên bị mất đi “gối” thì liền như con mèo lười, uể oải mở mắt. Xuất hiện trước mắt nhỏ là gương mặt vừa nóng vừa lạnh của Nam Phong.

Lấy chăn che nửa thân trên, nhỏ ngồi dậy nói:

- Chào buổi sáng! Tối qua cậu ngủ ngon chứ?

- Cô nói cái gì? – Nam Phong nửa hoảng hốt nửa tức giận, giọng nói vô cùng lãnh lẽo nhưng đầy hoang mang.

- Nói cái gì? Tối qua xảy ra chuyện gì, cậu thật sự không nhớ? Có cần thử lại?

Tối qua? Tối qua... Nam Phong như bị giáng một búa vào đầu, nhớ lại chuyện tối qua. Nhưng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra anh và nhỏ phát sinh quan hệ. Anh là bị hại. Cô ta đồng lõa với Rick.

Nhìn Nam Phong trầm mặt không lên tiếng, Thanh Thúy sát lại gần anh, muốn dựa vào khuôn ngực rắn chắc đó nhưng lập tức bị Nam Phong đẩy ra, chỉ còn một chút nữa là ngã xuống giường, chiếc chăn nhỏ cầm trên tay cũng tuột xuống dưới.

Ánh mắt của Nam Phong vốn dĩ màu huyết thì nay càng đỏ hơn, anh như phát điên, nói:

- Cô im miệng. Diễn đủ rồi! Đừng hòng lừa gạt tôi!

Bước xuống giường, nhặt quần áo dưới đất rồi mặc vào, Nam Phong cư nhiên phát hiện điện thoại của anh đã biến mất. Cái bẫy vô cùng chắc chắn chờ anh nhảy vào, vậy mà anh vẫn không nhận ra.

Rầm một cái, cửa phòng bị Nam Phong đóng lại vô cùng nặng nề.

Im lặng và im lặng, Thanh Thúy vẫn ngồi trên giường nhìn anh rời đi, nhưng tư thế có chút thay đổi. Mò lấy điện thoại của mình dưới gối, nhỏ gọi cho Rick:

- Bingo! Phần còn lại giao cho anh! – Thanh Thúy cười khẩy, đưa tay vuốt vuốt tóc, bộ dạng ngoài lăng lơ ra thì chẳng còn gì.

Đầu dây bên kia, Rick ngồi trước màn hình máy tính, vừa uống rượu vang vừa nói:

- Tốt lắm! – Tay anh nhấp nhấp chuột, kết thúc công đoạn chỉnh sửa.

- Có gì cứ báo cho em. Bye!

- Bye!

Thanh Thúy nhìn điện thoại trong tay, cánh môi xinh đẹp kéo ra một nụ cười vô cùng tà ác. Nam Phong, lần này nhất định sẽ thuộc về nhỏ.

[...]

Chạy như bay ra khỏi quán bar, đầu óc Nam Phong như không nghe lời anh nữa rồi, đau chết mất. Nhưng tại sao tối qua anh lại mù quán tối như vậy? Không nghĩ tới bọn chúng sẽ dùng cách này!

Không thể trách người khác được, cũng tại anh mà ra.

Chân nhấn ga một cách điên rồ, Nam Phong cho xe chạy thật nhanh về nhà. Đầu tiên phải bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh mới giải quyết được vấn đề trước mắt.

Cho xe vào gara, Nam Phong mặt không tí cảm xúc đi lên nhà.

- Thiếu gia, cuối cùng cậu cũng về nhà! – Quần gia của anh đứng một bên, vừa thở phào vừa nói.
- Không có chuyện gì. Chuẩn bị nước nóng, tôi muốn đi tắm. Còn nữa, lão gia đâu? – Nam Phong đứng lại một chút rồi nói.
- Đang ở phòng sách ạ!
- Tôi đi gặp nội! Làm việc của ông đi! – Nam Phong nhanh chóng hướng phòng sách đi tới.

Nam Phong hít một hơi, sau đó mở cửa phòng sách. Thường thì những chuyện chưa có kinh nghiệm, anh cứ nhiên sẽ tìm ông nội. Nhưng anh thật sự chưa biết là mình nên hỏi cái gì cho phải lễ.

Ông của anh ngồi ở chiếc ghế bành, trên tay cầm một quyển lịch sử tiếng Pháp, nhìn có vẻ rất lâu năm.

- Tối qua làm nội lo rồi! – Nam Phong ngồi xuống chiếc ghế đơn bên cạnh.
- Cũng không có gì! Cháu lớn rồi, lại là đàn ông, ta đâu cần lo gì nhiều! – Ông nội nhìn anh rồi cười hiền.
- Cháu có chuyện này không biết có nên hỏi nội hay không! – Nam Phong mệt mỏi dựa người ra phía sau.
- Đi một đêm rồi lại nói có chuyện cần hỏi. Sao, nói ta nghe một chút!
- Cháu cũng không biết giải thích thế nào nữa là khác! – Nam Phong vẫn là tư thế lười biếng mệt mỏi mà nói.

74. Chương 74.

- Nói ta nghe một chút, biết đâu cũng gọi là giải thích! – Ông nội kiên nhẫn nói.
- Haizz... Vấn đề cá nhân, có một chút nhạy cảm. Lúc này cháu còn định xông thẳng vào phòng tìm nội! – Nam Phong định thần lại, nói.
- Vậy giờ cháu định tự giải quyết?
- Có lẽ vậy! – Nam Phong nghiêng người, tay chống cằm nhìn ông nội.
- Vậy ta cũng không hỏi nhiều! Sau này gặp chuyện thì nhớ bình tĩnh một chút! – Ông nội có vẻ không yên tâm. Trước giờ Nam Phong là người trầm tĩnh, làm việc gì cũng bình tĩnh và suy xét kĩ. Nhưng biểu hiện lần này của anh có hơi nghi hoặc.
- Cháu về phòng đây! Ông từ từ đọc sách! – Thở dài một cái, Nam Phong đứng dậy mở cửa phòng bước đi. Một lát anh nên liên lạc với Bảo Khánh.

[...]

- Cậu ăn cái này đi! – Bảo Khánh ngồi cạnh Diệu Anh, chăm chút cho cô ăn trưa. Từ sau khi hai người quen nhau, mỗi bữa ăn đều do Bảo Khánh chuẩn bị. Xem ra hai người rất vui vẻ với nhau.
- Cậu cũng ăn đi! – Diệu Anh cười một cái rồi cũng gấp một ít thức ăn cho Bảo Khánh.

Yến Nguyên ngồi đối diện cả hai, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, trên tai đeo headset. Hôm nay Nam Phong không đến trường, không hiểu sao trong lòng cô có chút lo lắng, nhưng cũng không rõ lý do. Chỉ thấy thiếu một thứ gì đó. Hỏi Bảo Khánh về Nam Phong thì cũng không tiện nên cô không lên tiếng.

Nhìn Yến Nguyên từ này giờ vẫn là thất thần nghe nhạc, Diệu Anh lo lắng hỏi:

- Cậu không được khỏe sao Nguyên?

Yến Nguyên tuy đeo tai nghe nhưng vẫn biết Diệu Anh hỏi gì. Cô quay sang nhìn Diệu Anh rồi lắc đầu một cái, ánh mắt lại trở về chỗ cũ.

Vừa lúc đó Yến Vy bê đồ ăn đi đến bàn của ba người. Nhỏ nhìn Yến Nguyên tâm trạng có vẻ không tốt liền dùng ánh mắt để hỏi Diệu Anh và Bảo Khánh nhưng cả hai cũng lắc đầu.

- Chị, em có thể ngồi không?

Im lặng gật đầu.

Yến Vy ngoan ngoãn để khay thức ăn xuống bàn, tiện tay khui chai nước khoáng Yến Nguyên nhờ mình mua đưa cho cô.

Yến Nguyên nhận chai nước, gỡ headset rồi uống một ít. Lúc này cô mới nhận ra ba người kia có vẻ đang chăm chăm nhìn cô.

- Có chuyện gì? – Yến Nguyên nhíu mày hỏi.

- Hôm nay tôi thấy cậu lạ lắm nha! – Bảo Khánh.

- Lạ cái gì?

- Giống như đang lo lắng cái gì thì phải!? – Diệu Anh.

- Lo lắng cái gì? – Yến Nguyên hừ lạnh.

- Thật mà chị. Lúc sáng em còn thấy chị như đang chờ ai thì phải! – Yến Vy.

- Vậy sao? Nhắc mới nhớ, hôm nay Phong không có đi học! Hay là cậu lo lắng cho Nam Phong? – Bảo Khánh cười gian.

- Nhảm... nhảm nhí! – Có một chút bối rối trong lời nói, Yến Nguyên quay mặt sang chỗ khác.

- Thôi ăn nhanh một chút, còn học! – Diệu Anh không để cho Bảo Khánh nói lung tung bèn nhét ngay con tôm vào miệng cậu.

Nhưng với cái cá tính của Bảo Khánh thì đâu có tha cho Yến Nguyên dễ dàng như thế. Lâu lâu mới có cơ hội trêu cô cơ mà.

Giả vờ không để ý tới Yến Nguyên, Bảo Khánh liền nói:

- Cậu biết không Diệu Anh, hôm qua lúc tớ với Nam Phong ở quán bar, có một người tên Rick mời Phong uống rượu rồi còn bảo cậu ấy vào phòng vip nói chuyện đó! – Nói xong len lén nhìn Yến Nguyên.

Diệu Anh cùng Yến Vy có một chút bất ngờ với lời này của Bảo Khánh, không khỏi đồng loạt quay sang nhìn Yến Nguyên.

- Cậu nói Rick tìm Nam Phong? – Cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

- Đúng vậy! – Bảo Khánh.

- Cậu ấy tìm Phong làm gì?

- Làm sao tôi biết! – Bảo Khánh thản nhiên nói khiến Yến Nguyên cảm thấy không vui.

- Vậy thì cậu cũng không cần nhắc tới việc đó làm gì! – Hừ lạnh một cái, Yến Nguyên cầm điện thoại bước đi.

- Chị ấy làm sao vậy? Lại cáu gắt! – Yến Vy ngây ngốc nói.

- Là quan tâm Nam Phong! – Bảo Khánh cùng Diệu Anh đồng thanh nói.

[...]

Yến Nguyên rời khỏi căn-tin, đi một mực ra sân sau của trường học. Hôm nay cô cũng nhận ra cô hơi lạ nha! Nhưng lạ cái gì mới được chứ???

Ngồi xuống ở băng ghế, Yến Nguyên cầm điện thoại lên tìm kiếm.

Tìm! Tìm! Tìm!

Cô là đang tìm số của Nam Phong. Vừa định chạm ngón tay định gọi thì một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô: Sao phải gọi cho cậu ta?

Ảo não day day trán, Yến Nguyên thật sự rối. Cô sao lại lo lắng cho Nam Phong từ sáng đến giờ? Ày... Thật là phiền phức.

Nhưng lần này thì khác một chút. Tư tưởng quan tâm của cô đã chiến thắng lí trí. Yến Nguyên nhấn gọi.

Sao một hồi dài tiếng tút tút, cuối cùng cũng có người bắt máy. Nhưng giọng nói truyền đến khiến cho Yến Nguyên xém tí là đánh rơi điện thoại, đó là giọng của Thanh Thúy.

- Alo! – Đầu dây bên kia, Thanh Thúy cười nửa miệng.

- Thanh Thúy? – Mày đẹp nhú lại, Yến Nguyên có chút ngỡ ngàng trong giọng nói.

- Tất nhiên là tôi. Cậu tìm Nam Phong sao? – Thanh Thúy nói giọng chọc tức Yến Nguyên.

- Sao cậu lại giữ điện thoại của cậu ta?

- Sao lại không thể? Tối qua... À! Không có gì đâu. Nói chung là bây giờ Phong không có ở chỗ tôi. Cần thì tôi giúp cậu nhấn lại!

- Nhảm nhí! – Nói xong hai chữ, Yến Nguyên thô bạo tắt cả nguồn điện thoại.

Có trời mới biết là bây giờ cô cảm thấy cực kỳ khó chịu. Cứ như bị lấy đi cả tim gan vậy. Rõ ràng cô điện cho Nam Phong, cái tên mất tích từ sáng. Vậy mà Thanh Thúy lại bắt máy. Cứ như hai người ở chung một chỗ. Ày... Bực cả mình!

Thở hắc một cái, Yến Nguyên rất không vui bước về lớp.

[...]

75. Chương 74.

- Nói ta nghe một chút, biết đâu cũng gọi là giải thích! – Ông nội kiên nhẫn nói.

- Haizz... Vấn đề cá nhân, có một chút nhạy cảm. Lúc này cháu còn định xông thẳng vào phòng tìm nội! – Nam Phong định thần lại, nói.

- Vậy giờ cháu định tự giải quyết?

- Có lẽ vậy! – Nam Phong nghiêng người, tay chống cằm nhìn ông nội.

- Vậy ta cũng không hỏi nhiều! Sau này gặp chuyện thì nhớ bình tĩnh một chút! – Ông nội có vẻ không yên tâm. Trước giờ Nam Phong là người trầm tĩnh, làm việc gì cũng bình tĩnh và suy xét kĩ. Nhưng biểu hiện lần này của anh có hơi nghi hoặc.

- Cháu về phòng đây! Ông từ từ đọc sách! – Thở dài một cái, Nam Phong đứng dậy mở cửa phòng bước đi. Một lát anh nên liên lạc với Bảo Khánh.

[...]

- Cậu ăn cái này đi! – Bảo Khánh ngồi cạnh Diệu Anh, chăm chú cho cô ăn trưa. Từ sau khi hai người quen nhau, mỗi bữa ăn đều do Bảo Khánh chuẩn bị. Xem ra hai người rất vui vẻ với nhau.

- Cậu cũng ăn đi! – Diệu Anh cười một cái rồi cũng gấp một ít thức ăn cho Bảo Khánh.

Yến Nguyên ngồi đối diện cả hai, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, trên tai đeo headset. Hôm nay Nam Phong không đến trường, không hiểu sao trong lòng cô có chút lo lắng, nhưng cũng không rõ lí do. Chỉ thấy thiếu thiếu một thứ gì đó. Hỏi Bảo Khánh về Nam Phong thì cũng không tiện nên cô không lên tiếng.

Nhìn Yến Nguyên từ nãy giờ vẫn là thất thần nghe nhạc, Diệu Anh lo lắng hỏi:

- Cậu không được khỏe sao Nguyên?

Yến Nguyên tuy đeo tai nghe nhưng vẫn biết Diệu Anh hỏi gì. Cô quay sang nhìn Diệu Anh rồi lắc đầu một cái, ánh mắt lại trở về chỗ cũ.

Vừa lúc đó Yến Vy bê đồ ăn đi đến bàn của ba người. Nhỏ nhìn Yến Nguyên tâm trạng có vẻ không tốt liền dùng ánh mắt để hỏi Diệu Anh và Bảo Khánh nhưng cả hai cũng lắc đầu.

- Chị, em có thể ngồi không?

Im lặng gập đầu.

Yến Vy ngoan ngoãn để khay thức ăn xuống bàn, tiện tay khui chai nước khoáng Yến Nguyên nhờ mình mua đưa cho cô.

Yến Nguyên nhận chai nước, gỡ headset rồi uống một ít. Lúc này cô mới nhận ra ba người kia có vẻ đang chăm chăm nhìn cô.

- Có chuyện gì? – Yến Nguyên nhíu mày hỏi.

- Hôm nay tôi thấy cậu lạ lắm nha! – Bảo Khánh.

- Lạ cái gì?

- Giống như đang lo lắng cái gì thì phải!? – Diệu Anh.

- Lo lắng cái gì? – Yến Nguyên hừ lạnh.

- Thật mà chị. Lúc sáng em còn thấy chị như đang chờ ai thì phải! – Yến Vy.

- Vậy sao? Nhắc mới nhớ, hôm nay Phong không có đi học! Hay là cậu lo lắng cho Nam Phong? – Bảo Khánh cười gian.

- Nhảm... nhảm nhí! – Có một chút bối rối trong lời nói, Yến Nguyên quay mặt sang chỗ khác.

- Thôi ăn nhanh một chút, còn học! – Diệu Anh không để cho Bảo Khánh nói lung tung bèn nhét ngay con tôm vào miệng cậu.

Nhưng với cái cá tính của Bảo Khánh thì đâu có tha cho Yến Nguyên dễ dàng như thế. Lâu lâu mới có cơ hội trêu cô cơ mà.

Giả vờ không để ý tới Yến Nguyên, Bảo Khánh liền nói:

- Cậu biết không Diệu Anh, hôm qua lúc tớ với Nam Phong ở quán bar, có một người tên Rick mời Phong uống rượu rồi còn bảo cậu ấy vào phòng vip nói chuyện đó! – Nói xong len lén nhìn Yến Nguyên.

Diệu Anh cùng Yến Vy có một chút bất ngờ với lời này của Bảo Khánh, không khỏi đồng loạt quay sang nhìn Yến Nguyên.

- Cậu nói Rick tìm Nam Phong? – Cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

- Đúng vậy! – Bảo Khánh.

- Cậu ấy tìm Phong làm gì?

- Làm sao tôi biết! – Bảo Khánh thản nhiên nói khiến Yến Nguyên cảm thấy không vui.

- Vậy thì cậu cũng không cần nhắc tới việc đó làm gì! – Hừ lạnh một cái, Yến Nguyên cầm điện thoại bước đi.

- Chị ấy làm sao vậy? Lại cáu gắt! – Yến Vy ngây ngốc nói.

- Là quan tâm Nam Phong! – Bảo Khánh cùng Diệu Anh đồng thanh nói.

[...]

Yến Nguyễn rời khỏi căn-tin, đi một mực ra sân sau của trường học. Hôm nay cô cũng nhận ra cô hơi lạ nha! Nhưng lạ cái gì mới được chứ???

Ngồi xuống ở băng ghế, Yến Nguyễn cầm điện thoại lên tìm kiếm.

Tìm! Tìm! Tìm!

Cô là đang tìm số của Nam Phong. Vừa định chạm ngón tay định gọi thì một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô: Sao phải gọi cho cậu ta?

Ảo não day day trán, Yến Nguyễn thật sự rối. Cô sao lại lo lắng cho Nam Phong từ sáng đến giờ? Ày... Thật là phiền phức.

Nhưng lần này thì khác một chút. Tư tưởng quan tâm của cô đã chiến thắng lí trí. Yến Nguyễn nhấn gọi.

Sao một hồi dài tiếng tút tút, cuối cùng cũng có người bắt máy. Nhưng giọng nói truyền đến khiến cho Yến Nguyễn xém tí là đánh rơi điện thoại, đó là giọng của Thanh Thúy.

- Alo! – Đầu dây bên kia, Thanh Thúy cười nửa miệng.

- Thanh Thúy? – Mà đẹp nhứ lại, Yến Nguyễn có chút ngỡ ngàng trong giọng nói.

- Tất nhiên là tôi. Cậu tìm Nam Phong sao? – Thanh Thúy nói giọng chọc tức Yến Nguyễn.

- Sao cậu lại giữ điện thoại của cậu ta?

- Sao lại không thể? Tối qua... À! Không có gì đâu. Nói chung là bây giờ Phong không có ở chỗ tôi. Cần thì tôi giúp cậu nhấn lại!

- Nhảm nhí! – Nói xong hai chữ, Yến Nguyễn thô bạo tắt cả nguồn điện thoại.

Có trời mới biết là bây giờ cô cảm thấy cực kỳ khó chịu. Cứ như bị lấy đi cả tim gan vậy. Rõ ràng cô điện cho Nam Phong, cái tên mất tích từ sáng. Vậy mà Thanh Thúy lại bắt máy. Cứ như hai người ở chung một chỗ. Ày... Bực cả mình!

Thở hắc một cái, Yến Nguyễn rất không vui bước về lớp.

[...]

76. Chương 75.

- Hôm nay cô có một tin không khả quan là mấy muốn thông báo cho các em. Đó là... phần thi hội họa sẽ được hủy bỏ trong lễ hội! – Cô My giữ thái độ ôn hòa nói.

Bên dưới thoáng qua cả một trận ngỡ ngàng. Khóe miệng Phương Linh kéo ra một nụ cười vô cùng đểu giả. Hủy bỏ sao? Vậy là con Diệu Anh bị đưa ra làm trò hề còn gì?

Diệu Anh nghe xong những gì cô My nói, thái độ vẫn bình tĩnh như nước. Không có gì là to tát đối với cô cả, huống hồ chỉ là một phần thi.

- Nhưng thay vào đó sẽ là phần thi Ca hát. Và như đề cử thì bạn Diệu Anh sẽ tiếp tục đảm nhiệm phần thi này.

Cả lớp nghe thế thì lại “Ồ!” lên một tiếng như sấm vang.

- Em không tán thành! – Một giọng nói phát ra và tiếp theo sau đó là cách tay đưa lên.

Cả lớp nhón nhào nhìn xuống chỗ Phương Linh.

- Linh, em có ý kiến gì?

- Em đương nhiên là có ý kiến! Làm sao chúng ta biết Diệu Anh hát hay mà vẫn giữ nguyên đề cử cho phần thi Ca hát. – Phương Linh liếc xéo Diệu Anh rồi nói.

Hai đầu chân mày Bảo Khánh không vui nhú lại. Cậu nhìn sang Diệu Anh rồi lạnh lùng nói:

- Vậy làm sao cô biết Diệu Anh hát không hay?

- Tôi...

Phương Linh không ngờ Bảo Khánh sẽ đích thân nói giúp Diệu Anh nên chỉ có thể ứ ơ. Gương mặt xinh xắn của nhỏ vì tức giận mà trở nên vằn vẹo khó coi.

- Em còn muốn nói gì sao Phương Linh? – Cô Mỹ diệu dằng hỏi.

- Dạ không! – Phương Linh nói lí nhí.

- Vậy coi như thông qua... * Quay sang Diệu Anh* ... Có thể là thông báo hơi gấp một chút nhưng cô mong em sẽ cố gắng nha Diệu Anh. – Cô Mỹ cười.

- Em biết rồi thưa cô! – Diệu Anh nhỏ nhẹ trả lời rồi lại quay sang cười với Bảo Khánh thay ột lời cảm ơn.

Dưới này, Phương Linh nắm chặt hai bàn tay. Nhỏ ghét tới thấu xương gương mặt tươi cười của Diệu Anh. Từ lúc gặp Diệu Anh đến giờ, Phương Linh một mực cho rằng tuy nhỏ và Diệu Anh giống nhau nhưng nhỏ vẫn đẹp hơn cô, nhất là nụ cười. Sau chuyện này e là nhỏ càng tìm cách hủy hoại gương mặt xinh đẹp của Diệu Anh.

[...]

Tan học...

- Hôm nay đi taxi về đi, tôi bận chút truyện! – Yến Nguyên nhét tai nghe nhạc vào tai, đeo balo, kéo ghế đứng dậy.

Yến Vy nghe xong cũng gật đầu một cái rồi bước theo cô.

- Diệu Anh, chúng ta đi ăn món Nhật có được không? Tổ biết một nhà hàng Nhật rất ngon! – Bảo Khánh tươi cười cùng Diệu Anh bước ra khỏi lớp.

- Tổ không ăn cá hồi được. Dị ứng từ nhỏ! – Diệu Anh vẻ tiếc nuối nói.

- Vậy sao? Thế mà tổ cũng không biết! Vậy cậu muốn ăn gì không?

- Ừmm... Để xem... Chúng ta đi ăn lẩu Thái nha?

- Được thôi!

- Có cần rủ thêm Yến Nguyên với Yến Vy không đây? – Diệu Anh nhìn xung quanh như đang tìm ai.

- Chị ấy đi rồi! – Yến Vy bất thành linh xuất hiện từ phía sau.

- Đi đâu? – Bảo Khánh và Diệu Anh đồng thanh.

- Không biết! – Yến Vy nhún nhún vai.

- Vậy cậu đi ăn lẩu với chúng tôi không? – Bảo Khánh.

- Tôi không thích ăn lẩu. Hơn nữa ai đời đi phá cuộc hẹn của hai người! – Yến Vy cười cười.

- Vậy chúng tôi đi trước! Bái bai! – Diệu Anh.

- Bái bai! – Yến Vy.

[...]

Yến Nguyên ngồi dựa người vào cửa xe, ánh mắt mang một chút mông lung, tay lái cũng không cầm chắc. Trong lòng cô bây giờ có một chút lo lắng, cũng có một chút rối bời. Nam Phong nghỉ học, điện cho cậu ta thì Thanh Thúy bắt máy. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhạc trong tai phone đột nhiên tắt. Tiếp theo là tiếng nhạc chuông vang lên. Vốn dĩ không muốn nghe máy nhưng Yến Nguyên theo phản xạ lướt nhìn màn hình. Số lạ. Hai đầu chân mày hơi nhíu lại, Yến Nguyên giữ tai phone rồi nghe máy.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói lạ lẫm:

- Alo! Xin hỏi cô có phải là Nguyễn Hoàng Yến Nguyên không ạ?

- Là tôi! Có chuyện gì? – Giọng nói lạnh lùng.

- Chúng tôi gọi đến từ công ty chuyển phát nhanh X. Có một kiện hàng không ghi tên người gửi được chuyển đến cho cô. Chúng tôi gọi để thông báo rằng hàng sẽ được giao trong 30ph nữa đến biệt thự Nguyễn Hoàng. Xin hỏi cô sẽ nhận hàng trực tiếp hay có người ký nhận thay?

- Ok! Tôi sẽ nhận!

- Vậy được! Chào cô!

Bíp!

Tiếng tắt điện thoại vang lên. Yến Nguyên lạnh lùng nhìn điện thoại. Kiện hàng? Không đi tên người gửi? Lại tìm chính xác Nguyễn Hoàng Yến Nguyên cô là thế nào?

Không nghĩ gì nhiều, Yến Nguyên bỏ dở ý định đi tìm Nam Phong rồi chạy thẳng về nhà.

[...]

- Bà chủ! – Quản gia Quân nhận balo và chìa khóa xe từ tay Yến Nguyên rồi cúi người chào cô.

- Chuẩn bị cho tôi một tách café! – Yến Nguyên ngồi xuống sofa, nói.

- Được! Đợi tôi một chút!

Quản gia Quân nói xong, vừa định quay lưng vào nhà bếp thì chuông cửa reo lên. Ông xoay người bước đi mở cổng.

Lát sau, quản gia Quân dẫn vào một chàng trai có vẻ ngoài thư sinh, trên tay cầm một gói hàng không lớn cũng không nhỏ. Hai mắt anh ta sáng rõ khi nhìn thấy nội thất của căn nhà, cuối cùng ánh mắt rơi lại trên người Yến Nguyên.

Quản gia Quân thấy anh ta vẫn chưa có vẻ gì là mở lời, liền hắng giọng, nói:

- Bà chủ ở đây rồi, cậu có thể giao hàng rồi về!

- À... Được! Mời cô ký nhận!

77. Chương 76.

Quản gia Quân thấy anh ta vẫn chưa có vẻ gì là mở lời, liền hắng giọng, nói:

- Bà chủ ở đây rồi, cậu có thể giao hàng rồi về!

- À... Được! Mời cô ký nhận!

Yến Nguyên nửa hí mắt nhìn anh chàng chuyển hàng, một ánh mắt lạnh lùng không chút kiên kị. Thoáng một cái, trán chàng ta đổ mồ hôi vì... lạnh. Đẹp, nhưng đáng sợ.

Nhận cây bút Waterman từ tay quản gia Quân cùng xấp giấy, Yến Nguyên nhẹ nhàng ký nên một nét chữ “rồng bay phượng múa”.

- Dạ, hàng của cô đây. Người gửi còn nhờ tôi chuyển lời, nói đây là đồ tươi sống, phải xem ngay nếu không sẽ hỏng. – Anh ta vừa nói vừa đặt xuống bàn.

- Rốt cuộc là ai gửi? - Yến Nguyên tra nắp vào cây bút rồi đặt xuống, tay khoanh trước ngực rồi dựa người ra sau nhìn anh chàng chuyển hàng.

- Thành... thành thật xin lỗi! Tôi không được phép tiết lộ. Xin phép cô, tôi về! – Anh chàng chuyển phát nhanh thoáng lau một chút mồ hôi trên trán rồi ngả mũ chào, rồi rút bước nhanh ra xe. Nơi này không thể ở lâu được. Cô gái xinh đẹp kia quá lạnh lùng. Nhìn ánh mắt cô ta xe! Đẹp đến vô hồn.

- Bà chủ, tôi đi chuẩn bị café cho bà! – Quản gia Quân nói rồi nhanh chóng quay lưng bước vào nhà bếp.

Yến Nguyên nhìn chiếc hộp không lớn cũng không bé trên bàn trà, đột nhiên một dự cảm không tốt xuất hiện trong đầu cô, kèm theo một giọng nói như đang bảo cô rằng: “ Mở nó ra!”.

Dùng ngón cái cùng ngón trỏ day day thái dương, Yến Nguyên với tay lấy chiếc hộp, từng bước từng bước mở nó ra.

Đầu tiên là một lớp giấy lót, tiếp theo sau đó là một phong bì lụa trung bình màu vàng.

Cầm phong bì trên tay, Yến Nguyên nhẹ nhàng tháo sợi dây buộc, lấy ra đồ vật bên trong đó.

Vài giây sau, ánh mọi cử chỉ của cô cùng với nhịp tim như ngưng trệ khi nhìn nó – tấm ảnh một nam một nữ cởi trần nửa thân trên nằm cùng nhau. Cô gái đó là Thanh Thúy, còn người kia không ai khác là Nam Phong.

Ngay lúc này đây, tim cô giống như bị bóp nghẹn, khó thở đến mức sắp nghẹt thở. Cô chỉ biết nó là một thứ cảm giác mất mát, mất mát đến lạnh người.

Người trong ảnh là Nam Phong cùng Thanh Thúy, tức là hai người họ xảy ra quan hệ, đó là những gì cô biết trong lúc này.

Bàn tay có một chút run rẩy, Yến Nguyên lật tiếp các tấm hình còn lại. Điều chung một nội dung, tất cả đều là sự thật. Hai người bọn họ thật sự phát sinh quan hệ. Lồng ngực của cô như muốn vỡ nát ra rồi. Tất cả đều ở trước mắt. Vậy mà cô vẫn lo lắng cho cậu ta từ sáng đến giờ.

Yến Nguyên thật sự không muốn tin vào những tấm ảnh trước mắt, cô dùng sức ném nó lên bàn, cùng lúc phát hiện bên trong chiếc hộp còn một chiếc đĩa ghi dòng chữ: “ Gửi Yến Nguyên thân yêu của tôi!”.

Một ý đến rất nhanh trong đầu cô: “ Gửi cho tôi cảnh ân ái của hai người hay sao?”, cùng với một giọng nói như ma ám: “ Coi đi!”.

Cầm đĩa CD trên tay, Yến Nguyên đi đến chỗ đầu đọc, nhấn nút rồi cho đĩa vào. Rất nhanh sau đó, trên màn hình tinh thể lỏng lại hiện lên dòng chữ: “ Gửi Yến Nguyên thân yêu của tôi!”.

Nội dung đĩa bắt đầu diễn ra, Yến Nguyên chỉ có thể đưa tay lên che miệng. Cô đúng là bị quỷ ám. Tại sao đón trúng nội dung của chiếc đĩa mà vẫn mở nó ra xem? Tại sao cô lại thấy khó chịu, thậm chí là xen lẫn cảm giác đau xót khi nhìn thấy những cảnh đó? Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Lúc quản gia Quân mang café lên phòng khách cho Yến Nguyên, ông chỉ nhìn thấy Yến Nguyên ngồi bệt trước kệ tivi, gương mặt mang theo hốt hoảng cùng kinh sợ. Liếc nhìn tivi và “ Choang!” một tiếng, ly café rớt xuống nền gạch.

Mặt kệ dưới đất có mảnh vỡ của gốm sứ, quản gia Quân đi lướt qua nó, nhanh thật nhanh tắt nội dung “ Phim người lớn” đang chiếu đó đi.

Ngồi xồm trước mặt Yến Nguyên, quản gia Quân rồi rít:

- Bà chủ?! Yến Nguyên! Cháu có sao không? Người trong đoạn phim đó không phải là Nam Phong chứ hả?

Ánh mắt màu tro của Yến Nguyên vốn dĩ đã cô hồn thì nay lại càng mông lung hơn, cô thều thào:

- Cháu khó thở! – Vừa nói vừa nắm chặt nắm tay để ở lồng ngực.

- Cháu có sao không? Sao đột nhiên lại khó thở? Còn nữa, sao cháu lại xem đoạn phim đó?

- Không biết! Đỡ cháu đứng dậy đi! – Mặt Yến Nguyên từ trắng bệnh lại mang theo một chút xanh tái, cô cố gắng nhỏ giọng.

Đỡ Yến Nguyên ngồi lên sofa một cách dễ dàng vì cô rất gầy, lúc này quần gia Quân lại phát hiện một thứ nữa ở trên bàn: những tấm ảnh.

Yến Nguyên đột nhiên nhận được một gói hàng chuyển phát nhanh gồm những tấm ảnh “đen” và phim âm ái đó, “nam chính” trong những thứ đó lại là Nam Phong. Nhìn Yến Nguyên lại có biểu hiện như bị sốc một việc gì đó nên quần gia Quân nhanh chóng đoán được là vì Nam Phong.

Nhưng tại sao người như Nam Phong lại làm những chuyện như thế kia chứ? Tuy không tiếp xúc nhiều nhưng ông biết Nam Phong là người tốt, nhìn anh ta lại có biểu hiện “thích” Yến Nguyên kia mà?

Còn nữa, tại sao những thứ này lại gửi thẳng tới chỗ Yến Nguyên? Không phải là cố ý còn gì?

- Cháu thấy đỡ chưa? Còn khó thở không? – Quần gia Quân lo lắng hỏi sau một “mớ” nghi vấn hiện ra trong đầu.

- Cháu không sao! Chú giúp cháu đem những thứ đó đốt hết, cháu không muốn thấy chúng! – Nén lại những cảm xúc hỗn loạn đang chạy ngang chạy dọc trong lòng mình, Yến Nguyên vẫn nói bằng thứ giọng lạnh lùng vốn có của cô.

Quần gia Quân lần nữa liếc nhìn mấy tấm ảnh trên bàn, sau đó mím môi, dùng hết an đảm hỏi Yến Nguyên:

- Cháu quan tâm Nam Phong lắm sao?

Bị hỏi đột ngột, Yến Nguyên có một chút khó xử. Đúng! Cô lo lắng, thậm chí là quan tâm Nam Phong. Nhưng cô không biết đó gọi là gì cho đúng. Vui khi ở cạnh anh ta, cảm thấy an toàn khi tiếp xúc gần gũi. Lại còn những cảm xúc đau đến nghẹt thở khi nhìn những thứ vừa được gửi tới. Rốt cuộc đó là gì?

78. Chương 77.

Bị hỏi đột ngột, Yến Nguyên có một chút khó xử. Đúng! Cô lo lắng, thậm chí là quan tâm Nam Phong. Nhưng cô không biết đó gọi là gì cho đúng. Vui khi ở cạnh anh ta, cảm thấy an toàn khi tiếp xúc gần gũi. Lại còn những cảm xúc đau đến nghẹt thở khi nhìn những thứ vừa được gửi tới. Rốt cuộc đó là gì?

- Cháu không biết! Cháu chỉ biết bây giờ mình cảm thấy rất mất mát. Giống như niềm tin của cháu bị khoét một lỗ thật lớn! – Yến Nguyên cười nhạt khi nói ra những lời đó. Cô thật sự không biết, không biết gì cả.

- Nếu chú nói, cháu đã thích Nam Phong thì cháu có tin chứ không? – Quần gia Quân nghiêm túc.

- Cháu... thật không biết! – Yến Nguyên ghen ngào.

- Nguyên! Cháu nghe chú nói! Những cảm giác của cháu là thích! Là bước đầu của tình yêu. Cháu phải hiểu lòng cháu thì cháu mới sáng suốt trong tình cảm của cháu được. Chú tin là cháu có tình cảm với Nam Phong!

- Vậy thì được gì?... * Yến Nguyên ngưng lại, nhét mép một cái rồi nói tiếp*... Cho dù cháu có thích, có tình cảm thì cháu sẽ được gì? Chú cũng thấy rồi đó, anh ta và cô gái khác...

Yến Nguyên đây là nói thật. Cô sốc. Cô có cảm giác tim mình bị bóp nghẹn. Đó gọi là đau đớn trong tình yêu. Ai rồi cũng sẽ trải qua cảm giác đó.

Nhưng Yến Nguyên không thể hiểu được rằng, khi đau đớn như thế thì phải cố gắng vượt qua, cố gắng che lấp nỗi đau đó. Còn cô, cô buông xuôi vì cô rất đơn thuần trong tình yêu, đơn thuần tới mức, cô trong tình yêu và cô trong chuyện gia đình như hai người khác xa nhau.

- Tạm thời cháu đừng nghĩ nhiều nữa. Chú biết cháu đang khủng hoảng. Quên những thứ này đi. Chú nghĩ những việc này là nhằm vào cháu và Nam Phong thôi. Đi! Chú đỡ cháu lên phòng!

- Không cần đâu! Cháu tự đi được! – Yến Nguyên gạt tay quần gia Quân ra, xoay người đi lên lầu.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn gầy tong của Yến Nguyên biến mất ở khúc rẽ cầu thang, quản gia Quân thật thấy cảm lòng không đành. Yến Nguyên thật sự vướng vào tình cảm rồi. Cô bé mà ông xem như con gái ruột của mình đang đau khổ. Nếu phu nhân biết được sẽ thế nào? Không được! Ông nhất định phải giúp Yến Nguyên trong chuyện này.

Thu dọn một chút những thứ ở trước mặt, quản gia Quân quyết định điều tra kĩ việc này.

[...]

Chiều tối...

Yến Vy cùng ba nhỏ đang ngồi dùng cơm ở phòng ăn thì Yến Nguyên từ trên lầu đi xuống.

- Ba! Chào buổi tối! – Yến Nguyên nói rồi ngồi xuống bàn ăn, quản gia Quân nhanh chóng mang cho cô một ly sữa pha với mật ong.

- Con không được khỏe sao Nguyên? – Ba cô buông đũa xuống, lo lắng nhìn cô.

Hớp vội một ngụm sữa, Yến Nguyên cố cười:

- Không có! Đột nhiên con không muốn ăn gì cả!

- Nhìn sắc mặt chị rất không khỏe đó. Có cần đi bác sĩ không chị?

Yến Vy nói đến đây thì chuông cửa reo lên khiến cuộc nói chuyện bị gián đoạn, người làm nhanh chóng chạy đi mở cổng.

- Không cần đâu! Con lên phòng nghỉ một lát! Ba ngon miệng!

Yến Nguyên nói mấy câu rồi lại quay lưng bước lên lầu. Nhưng chưa đặt bàn chân lên tới bậc cầu thang thì vị khách không mời đã vào tới nhà – Rick.

Yến Nguyên không có ý gì là ngừng lại nên Rick vội vã gọi cô trước khi cô khuất bóng:

- Yến Nguyên! Đã lâu không gặp!

Yến Nguyên, Yến Vy và ba cô theo phản xạ ngoái đầu nhìn về phía vị khách vừa xuất hiện đó. Rick vội vã thu hồi tầm mắt, đi thẳng đến phòng ăn chào hỏi ba Yến Nguyên vài câu.

Quay gót chân, Yến Nguyên nhú mào quay ngược xuống.

Sau màn chào hỏi, Rick như người quen đi thẳng ra phòng khách, nơi đặt bộ sofa mà Yến Nguyên đang ngồi chễm chệ như nữ hoàng.

Cô lạnh lùng nói:

- Sao lại tới đây?

- Tìm cậu! Sao? Không vui à?

- Đúng! Lại còn không muốn chào đón!

- Chúng ta là bạn mà! Bỏ qua chuyện cũ, làm bạn?

Trên môi Yến Nguyên vẽ lên một nụ cười nhếch mép đầy khinh bỉ với những gì Rick vừa nói. Làm bạn? Bỏ qua chuyện cũ? Cô đã mất lòng tin với người bạn là anh rồi. Lại còn chuyện Nam Phong vừa mới xảy đến. Như thế khác nào bảo cô bán rẻ lòng tin của mình?

Lần này Yến Nguyên không nói gì, chỉ lạnh lùng đứng dậy toan bỏ đi nhưng Rick nhanh chóng kéo cánh tay thon gầy của cô lại, nói:

- Cậu đang có chuyện không vui đúng không?

- Nói nhảm! – Yến Nguyên toan hất tay Rick ra nhưng anh ta vẫn giữ chặt không buông.

- Cả đi dạo với một người bạn cũ cũng không được?

Yến Nguyên nhìn anh, hai đầu chân mày hơi nhíu lại...

[...]

- Café hạt dẻ! – Rick đưa ly café cho Yến Nguyên rồi ngồi xuống cạnh cô.

Yến Nguyên không trả lời, chỉ gật nhẹ một cái, dùng hai bàn tay cầm tách café như đang giữ ấm.

Ánh mắt cô nhìn ra lòng đường, nơi có thật nhiều xe cộ đang qua lại. Những chiếc xe chạy rất vội vã, không để lại một chút nào là vẩn vương, thật nhanh, thật chóng vánh.

Còn lòng cô, tình cảm của cô cũng sẽ như vậy? Thật nhanh? Thật chóng vánh? Cô thật sự có tình cảm với Nam Phong thì sao chứ? Lúc này đây mọi thứ bằng 0.

- Sao lại buồn? – Rick chủ động lên tiếng, phá tan sự yên lặng của cả hai.

- Sao lại nghĩ tôi buồn? – Yến Nguyên hớp một ít café, nhẹ giọng nói.

- Đôi mắt cậu nói cho tôi biết! – Rick hơi nghiêng đầu nhìn cô, nhưng cô lại đang nhìn ra dòng xe.

- Vậy cậu tìm tôi là có chuyện gì?

- Nhớ cậu! Muốn gặp cậu! – Rick nói bằng thứ giọng rất ấm áp, ấm áp tới mức thừa hơi ấm để sưởi cho Yến Nguyên lạnh giá lúc này, chỉ tiếc cô không bao giờ chấp nhận.

- Nhảm nhí! – Yến Nguyên cười nhạt.

- Cậu không tin?

- Tôi không quan tâm! – Yến Nguyên khẽ đưa mắt nhìn Rick.

Rick cũng nhìn cô, ngay sau đó liền đổi tư thế, nhanh chóng quỳ xuống, cầm bàn tay nhỏ bé của Yến Nguyên đặt ở tim anh, hỏi:

- Cậu thật sự không tin?

Yến Nguyên cũng chẳng vội rút tay về, cô không nhất thiết phải làm thế. Ánh mắt cô đơn thuần nhưng sâu thẳm, khẳng định một sự kiên định đến khó tin mà nhìn người đang quỳ trước mặt mình, dùng tay mình đặt ở tim anh ta. Cô – đến cuối cùng vẫn sẽ từ chối tình cảm này.

79. Chương 78.

Yến Nguyên cũng chẳng vội rút tay về, cô không nhất thiết phải làm thế. Ánh mắt cô đơn thuần nhưng sâu thẳm, khẳng định một sự kiên định đến khó tin mà nhìn người đang quỳ trước mặt mình, dùng tay mình đặt ở tim anh ta. Cô – đến cuối cùng vẫn sẽ từ chối tình cảm này.

- Đủ chưa? – Cô quay mặt đi nơi khác lạnh lùng lên tiếng.

- Không đủ! Sẽ không bao giờ đủ! Trừ khi em là của tôi! – Rick đứng bật dậy ôm lấy Yến Nguyên.

Yến Nguyên không chống trả lại anh, cơ thể chỉ giống như búp bê gốm sứ, bất động bất tỉnh, ở bên tai Rick thì thầm:

- B-u-ô-n-g-r-a!

- Tại sao? Tại sao chứ hả? Tại sao qua bao nhiêu chuyện mà em vẫn không thể chấp nhận tôi? Nói cho tôi biết, tại sao chứ hả? – Rick vẫn ghì chặt cô không chịu buông khiến Yến Nguyên vô cùng khó chịu.

Cô dùng sức đẩy mạnh Rick ra, chỉ tay và anh, nói:

- Tôi hỏi cậu đủ chưa? Cậu không phiền nhưng tôi thấy rất phiền đó! Cậu biến đi cho tôi! – Yến Nguyên bắt đầu nổi nóng. Cô vốn dĩ đang không vui, cũng là Rick tự chui đầu vào rọ.

- Tôi không đi!

- Không đi chứ gì? Vậy tôi đi!

Yến Nguyên nói rồi chạy lao ra giữa dòng xe tấp nập đó, vừa ngang tầm một chiếc taxi khác chạy phóng đến...

3s...

2s...

1s...

Kít!

Bịch!

Nhìn cảnh tượng đó, Rick nhanh chóng lao đến chỗ Yến Nguyên.

Cô chỉ cảm nhận được một ánh đèn xe sáng rực, sau đó là mình bị cái gì đó quật ngã xuống, sau đó là...

- Cậu không sao chứ? – Một giọng nói thều thào kéo Yến Nguyên về thực tại.

- Nam Phong? – Cô chớp chớp đôi mắt, nhìn người đang bị mình đè lên.

- Cậu không sao thì tốt rồi! – Nam Phong khẽ cười một cái, lật người Yến Nguyên rồi đỡ cô đứng dậy.

- Yến Nguyên! Cậu không sao chứ? Sao đột nhiên lại phóng ra như thế? – Rick gương mặt thất thần chạy đến đỡ tay Yến Nguyên cùng với Nam Phong.

- Còn không phải vì anh? – Nam Phong phúi phúi bụi đất trên người, lại lo lắng nhìn Yến Nguyên.

- Cậu nói cái...

- Sao cậu lại xuất hiện ở đây? – Đôi mắt mang theo một tầng sương mù dày đặc, Yến Nguyên nghiêng đầu nhìn Nam Phong.

- Lúc này tôi đến nhà tìm cậu, nhưng quán gia...

- Im đi! Tôi không muốn nghe! Lại càng không muốn gặp cậu! Cậu – biến đi cho tôi!

Ngón tay Yến Nguyên chỉ vào mặt Nam Phong mang theo run rẩy, khóe mắt cô lại xộc lên một cảm giác cay cay. Những tấm ảnh, nội dung đĩa CD lại hiện lên trong đầu cô.

Dùng tay bịt miệng, Yến Nguyên quay đầu bỏ chạy.

- Yến Nguyên! Cậu làm sao vậy hả? – Nam Phong rối rắm định chạy theo Yến Nguyên nhưng một cánh tay khác đã kéo anh lại.

- Cậu muốn đuổi theo cô ấy sao? Đừng hòng! – Rick níu tay Nam Phong lại, giọng nói mang theo muôn vàn giễu cợt.

- Lại là anh! Tôi còn chưa tìm anh thì anh đã xuất hiện rồi! Được lắm! – Nam Phong nhún mày, quay người nhìn trực diện Rick.

- Haha! Tìm tôi làm gì? Chẳng phải tôi đã cho cậu một đêm mặn nồng sao hả? (T/g: Xịt máu mũi...)

Bụp!

Nam Phong nghe Rick nói xong thì bụp một cái, anh nện ngay nắm đấm vào mặt anh ta.

- Cmn! Được lắm! – Rick lau máu ở khóe miệng, cười đều nhìn Nam Phong.

- Đừng tưởng tôi đây không biết mục đích của anh! – Nam Phong đang tức giận. Đôi mắt của anh đậm dần, nhìn chẳng khác nào một ác quỷ.

- Biết? Biết thì làm cái quái gì? Tôi cho cậu biết, ngủ với con gái nhà người ta thì cậu phải có trách nhiệm. Còn nữa, cậu cũng thấy thái độ của Yến Nguyên rồi còn gì! Cô ấy tin cậu sao? – Rick nhún nhún vai.

- Khốn khiếp! Rốt cuộc anh với cô ta đã làm gì? – Nam Phong túm cổ áo Rick xốc lên.

- Buông ra! – Rick đẩy Nam Phong ra, phúi phúi cổ áo.

- Làm gì? Không làm gì cả! Chỉ cho Yến Nguyên xem những gì cần xem, biết những gì cần biết thôi!

Nam Phong đủ thông minh để hiểu những gì Rick vừa nói. Đó cũng là chuyện anh đang lo sợ. Muộn thật rồi sao? Không đúng! Như thế thì phải tìm Yến Nguyên giải thích.

- Đừng tưởng tôi không biết cậu nghĩ cái gì! Nhưng vô ích thôi! Cậu – Game Over rồi! – Rick cười khẩy, đi sượt qua Nam Phong rồi dưng vào bả vai anh một cách cố ý.

Trong khi đó Nam Phong như người mất hồn. Thì ra là vậy! Cũng vì vậy Yến Nguyên mới bỏ chạy khi nhìn thấy anh. Là anh làm cô ấy buồn. Lúc này hình như cô ấy đã... khóc! Đúng! Lúc này cô ấy đã khóc! Nhưng cô ấy ghét anh mà? Sao lại phải buồn? Sao lại phải khóc? Chẳng lẽ... cô ấy cũng có tình cảm với anh?

Một cảm giác ấm áp nào đó chợt len lỏi trong lòng Nam Phong với những suy nghĩ vừa rồi của bản thân anh. Nhưng anh nghĩ như vậy là có lí do, có cơ sở.

Bây giờ phải làm gì? Phải tìm Yến Nguyên giải thích! Vì anh và Thanh Thúy thật sự chưa xảy ra bất cứ chuyện gì!

Nghĩ tới đây, Nam Phong nhắm ngay hướng chạy lúc này của Yến Nguyên mà đuổi theo...

[Đời lời Ken muốn gửi tới mọi người.

Truyện “Tiểu Thư Hoàn Hảo và Công Tử Lạnh Lùng” là 1 trong số 2 tác phẩm đang trong quá trình hoàn thành của Ken. Tác phẩm còn lại là “Đồ ngốc! Em chính là của anh!”.

Đối với các bạn đọc truyện của Ken thông qua trang web “ ” thì Ken xin được nói như thế này. Khi các bạn nhấn vào tên tác giả Ngân Ken thì có thể sẽ hiện ra 2 truyện là “Đồ Ngốc! Làm ơn đừng đi!” và “Tiểu Thư Hoàn Hảo và Công Tử Lạnh Lùng”. Riêng truyện “Đồ Ngốc! Làm ơn đừng đi!” thì hiện tại đã ngưng updownload và thay vào đó là truyện mới “Đồ ngốc! Em chính là của anh!”, tức là bản mới của “Đồ Ngốc! Làm ơn đừng đi!”.

Hiện giờ thì trên “ ” vẫn chưa cập nhập “Đồ ngốc! Em chính là của anh!” nên mọi người có thể qua trang web chính của Ken là “ ”.

Còn phần mấy vấn đề mọi người đề cập đến dạo này Ken xin được trả lời hết.

Thứ 1, Ken đăng truyện chậm vì Ken còn là học sinh cấp II, vừa học vừa phụ gia đình nên tốc độ đăng truyện khi vào học là rất chậm so với ngày hè, giờ đăng bình thường của Ken là tầm 11h hoặc 12h tối. Nếu Ken làm mọi người mất hứng khi đọc thì Ken thành thật xin lỗi.

Thứ 2, có thể mọi người đã nhầm lẫn tính cách và thái độ của Yến Nguyên cùng Nam Phong. Yến Nguyên có thái độ lạnh lùng chứ đó không phải tính cách của cô. Còn cụm từ “...Công Tử Lạnh Lùng” là đang ám chỉ tính cách của Nam Phong.

Thứ 3, Ken nói “ Hoàn Hảo” không phải là một người tốt về mọi mặt mà là “ Hoàn Hảo” trong tính cách. Ken cố-gắng-xây-dựng Yến Nguyên là một người BIẾT tha thứ, bằng chứng là cô đã tha thứ cho Yến Vy và vài chuyện sau này. Đó là định nghĩa “ Hoàn Hảo” mà Ken ám chỉ.

Thứ 4, Ken không quên lễ hội của trường.

Thứ 5, mọi người đọc thì cứ cho Ken ý kiến, để Ken rút kinh nghiệm mà sửa Nhưng cũng xin mọi người tôn trọng Ken. Ken biết Ken không bằng ai, nhưng Ken cũng có lập trường của mình.

Chương 78 này ngoài lề hơi nhiều nhưng đó là những gì Ken muốn nói. Lần nữa Ken thành thật xin lỗi mọi người vì việc chậm trễ. Ken sẽ cố gắng nhanh nhất có thể. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ và cảm ơn đã ủng hộ.]

80. Chương 79.

Bây giờ phải làm gì? Phải tìm Yến Nguyên giải thích! Vì anh và Thanh Thúy thật sự chưa xảy ra bất cứ chuyện gì!

Nghĩ tới đây, Nam Phong nhắm ngay hướng chạy lúc nãy của Yến Nguyên mà đuổi theo.

Sau khi rời khỏi chỗ lúc nãy, Yến Nguyên chạy một mạch trên đường, cuối cùng cô tự dẫn dắt bản thân ra lối đi ven sông. Yến Nguyên thả bộ theo đó.

Đêm thật rồi. Có một chút lạnh. Lòng cô cũng lạnh, nhưng không phải một chút mà là nhiều.

Ừ thì có tình cảm với Nam Phong. Nhưng sao chứ? Hai người vốn dĩ chẳng là gì. Cậu ta có xảy ra quan hệ với ai cũng không liên quan tới cô, vậy mà cô cũng buồn vì cậu ta đến như thế.

Có tình cảm với một người thì khó khăn đến như vậy sao?

- Coi chừng lạnh đó! – Một giọng nói bất thành linh vang lên từ phía sau Yến Nguyên, sau đó là một chiếc áo khoác da choàng lên vai cô. Theo phản xạ, Yến Nguyên đưa mắt nhìn ra sau.

Nam Phong!

Cô nhú mào, dùng tay gạt áo khoác xuống rồi vội vã bước đi. Nam Phong nhanh không đuổi theo cô, chỉ nhanh chóng lên tiếng:

- Cậu buồn sao?

Đúng! Tôi buồn đó! Là vì cậu! – Những lời này là cô tự nói với bản thân mà thôi.

- Tại sao lại buồn? - Yến Nguyên khựng lại, lạnh lùng hỏi.

Nghe vậy, Nam Phong từ từ bước lên, một lần nữa choàng áo khoác da lên vai cô rồi từ phía sau thì thầm:

- Đừng buồn! – Anh đặt hai tay lên vai cô, nhẹ nhàng xoay người Yến Nguyên lại.

Điều đầu tiên mà anh nhìn là đôi mắt. Đôi mắt cô hôm nay rất lạ, đỏ hoe và so với hàng ngày càng vô hồn

- Buông ra!

Yến Nguyên đẩy tay Nam Phong ra, xoay người định chạy nhưng anh nhanh chóng kéo được cánh tay gầy tong lạnh buốt của Yến Nguyên rồi ôm cô vào lòng.

Yến Nguyên sững sờ với những gì vừa xảy ra. Đầu óc cô trống rỗng. Mọi chuyện là sao hả?

- Làm ơn cho tôi biết, trong lòng cậu, tôi là gì chứ hả? – Nam Phong tựa cằm lên đầu Yến Nguyên, giọng nói nhẹ tênh như gió. Anh rất rất chân thành trong câu hỏi này, cô làm ơn hãy cho anh biết, làm ơn!

- Là một người rất quan trọng! Quan trọng tới mức tôi còn chẳng biết bản thân mình! – Yến Nguyên phá bỏ ranh giới cuối cùng mà khóc nức lên.

Từ khi cô xem những bức hình, rồi cho tới đoạn phim đó, ngoài cảm giác niềm tin bị khoét một lỗ lớn cùng tim mình bị bóp nghẹn thì cô chẳng còn biết gì! Lúc gặp Nam Phong, cô thật sự rất muốn hỏi xem thật sự giữa cậu và Thanh Thúy đã xảy ra chuyện gì hay không, nhưng vì không chịu nổi đã kích mới vừa xảy đến nên cô đã yếu đuối quay đầu bỏ chạy. Vậy tại sao anh còn đuổi theo cô làm gì chứ hả? Phải ép cô nói ra mới được sao hả?

- Đừng khóc! Tôi biết họ đã cho cậu xem những gì! Nhưng cậu phải tin tôi! Tôi và cô ta chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì cả! Hoàn toàn không có! – Nam Phong ôm cô thật chặt vì cô khóc tới mức đôi vai phát run. Anh lại càng sợ cô khóc. Cô khóc, anh là người đầu tiên đau lòng.

- Không có khả năng! Tôi không thể tin được! – Yến Nguyên vụt khỏi cái ôm của Nam Phong, dùng tay lau nước mắt rồi kìm nén lại tiếng nức của chính mình.

- Làm ơn! Có cả Bảo Khánh, cậu ấy có thể làm chứng cho tôi! Tôi không có làm gì cả! Từ đầu tới cuối đều là tôi bị người khác gài bẫy! – Nam Phong vừa nói vừa đi tới. Nhưng anh tiến lên bước nào thì cô cứ lùi lại bước đó.

- Hai người là bạn, hà cớ gì tôi phải tin! Còn nữa, tại sao lại giải thích cho tôi làm gì? Trong lòng tôi thì có cậu, nhưng ngược lại thì sao chứ? Ai sẽ cho tôi đáp án hả?

Cô nói thật lớn những câu cuối, giây sau thì định chạy đi nhưng chưa được 3 bước, chân cô đã như bị giữ lại với một giọng nói nhẹ tênh gần như bất lực của Nam Phong:

- Đáp án nằm ở tim tôi! Làm ơn đừng khóc, cũng đừng bỏ chạy có được hay không?

Thời gian lúc này như ngừng trôi. Gương mặt anh cúi sầm xuống như một người không còn gì để mất. Nước mắt từ khóe mi cô cũng đọng lại rồi những giọt trên má cũng bị gió thổi khô hẳn. Ngoài đường, xe cộ vẫn thi nhau mà chạy, chạy như những cơn gió, thoáng qua vô tình và hời hợt một cách lạnh người...

[...]

Trên vỉa hè của con đường dẫn về khu dân cư cao cấp, một cô gái thân hình nhỏ nhắn, trên vai khoác một chiếc áo khoác da màu đen của Ý bước từng bước ảo nhào mà nhẹ nhàng.

Phía sau cô gái, một chàng trai xỏ tay vào túi quần cũng đang bước đi nhẹ nhàng như thế, ánh mắt vẫn hướng về phía cô gái phía trước.

- Cậu về đi! – Yến Nguyên lạnh nhạt nói, bước chân cũng ngừng hẳn.

- Tôi muốn đi bộ một lát! – Nam Phong quay mặt đi hướng khác trả lời.

- Nhưng bây giờ rất lạnh! – Yến Nguyên đặt một bàn tay ở vai áo, giọng hơi nhỏ so với bình thường.

- Cậu quan tâm sao? – Nam Phong đáp trả bằng thái độ ngang bướng.

- Cậu nghĩ nhiều hơn tôi tưởng! – Yến Nguyên cởi áo khoác da ra rồi đi về phía Nam Phong.

- Trả cậu! – Cô đưa áo khoác cho Nam Phong nhưng anh có ý không nhận.

- Từ đây đi bộ về nhà cậu còn xa, cậu giữ lấy! Còn nếu cậu vẫn không thích thì tôi đi trước! Ngủ ngon!

Nam Phong đưa ánh nhìn về hướng khác, giọng nói lạnh lùng đến lại. Nói xong, anh xoay người rời đi.

Yến Nguyên nhìn tấm lưng rắn chắc của anh, bất đắc dĩ thở dài rồi cầm áo khoác của anh xoay người bước đi.

Phía sau lưng cô, Nam Phong đột nhiên dừng bước. Anh chờ bóng dáng cô khuất hẳn rồi cầm điện thoại gọi cho Bảo Khánh.

- Alo! Bảo Khánh nghe! – Đầu dây bên kia, Bảo Khánh đang tự hỏi giờ này rồi mà còn có số lạ gọi cho cậu.

- Là tớ, Nam Phong! Ra gặp một chút được không?

- Úi ùi! Mất tích cả ngày hôm nay, cuối cùng cũng chịu liên lạc với tớ! Tất nhiên là được! – Bảo Khánh nhảy phóc khỏi giường đi thay quần áo.

- Ok! Chỗ cũ!

- Ủ! Bye! – Bảo Khánh nói rồi cúp máy....

81. Chương 80.

Bảo Khánh bước vào quán bar, không cần nghĩ ngợi gì liền đi thẳng đến chiếc bàn vip ở một góc căn phòng. Nơi này là vô cùng ấm muội, tiếng nhạc xập xình, mùi rượu nồng hăng khiến con người ta có cảm giác mê

man khó ta.

Bảo Khánh tới bàn của Nam Phong, đập tay với anh một cái rồi ngồi xuống, rất tự nhiên rót ỉnh một ly XO.

- Khuya như vậy còn tìm tớ, có chuyện gì? – Bảo Khánh dựa người ra sau ghế sofa nhìn Nam Phong đang mệt mỏi nhắm mắt.

Nam Phong mở híp híp đôi mắt, bàn tay nhẹ nhàng chà xát với cánh môi của mình, như có như không lên tiếng:

- Tối hôm qua cậu về lúc mấy giờ?

- Tối qua? Tầm 11h hơn. Có chuyện gì mà cậu lại... - Bảo Khánh bỏ lửng câu nói, khó hiểu nhìn Nam Phong. Anh thở hắt một cái, bắt đầu kể lại chuyện của mình cho Bảo Khánh nghe.

Lát sau...

- Cậu không đùa chứ? – Đôi mày kiếm của Bảo Khánh nhíu lại, mang theo muôn vàn ngạc nhiên mà thốt lên bốn chữ.

Một bên chân mày của Nam Phong cũng theo đó mà nhướng lên, anh nói:

- Không! Tớ hỏi cậu vì chỉ muốn biết là tên Rick ra khỏi đây lúc mấy giờ.

- Vậy sao? Vậy thì tên đó về sau tớ. Nhưng không sao, để tớ giúp cậu giải thích với Yến Nguyên một chút!

- Cậu biết cô ấy đã nói gì khi tớ nói cậu làm nhân chứng không?

- Làm sao tớ biết!

- Cô ấy đã nói...

[Quay lại lúc ở ven sông...]

- Đáp án nằm ở tim tôi! Làm ơn đừng khóc, cũng đừng bỏ chạy có được hay không? – Nam Phong nói lớn tiếng nhưng giọng nhẹ tênh đến bất lực khi Yến Nguyên quay đầu bỏ chạy.

Cô khựng lại, nước mắt ở khóe mi chậm rãi rơi xuống rồi ngưng hẳn. Xoay người, Yến Nguyên nhìn đi nơi khác và nói với anh:

- Không bỏ chạy thì tôi có thể làm gì? Cậu lấy tư cách gì bảo tôi dám tin tưởng cậu?

Nam Phong hít một hơi rồi đi đến trước mặt cô, hạ thấp giọng:

- Tư cách, tôi sẽ chờ cậu cho tôi! Nhưng xin cậu, một lần này thôi cũng được, hãy tin tôi. Tôi và cô ta thật sự không có gì. Hơn nữa trong chuyện này là tôi bị cô ta và Rick gài bẫy, còn có cả Bảo Khánh ở đó, cậu ấy sẽ chứng minh tôi trong sạch. – Nam Phong bình tĩnh giải thích với Yến Nguyên.

- Bảo Khánh là bạn cậu, tất nhiên cậu ta sẽ đứng ra giúp cho cậu. Còn Rick thì liên quan gì đến chuyện này. Nếu thật sự liên quan, trừ khi Rick tự nói với tôi là cậu trong sạch, Thanh Thúy tự nói với tôi là cậu bị hại! – Yến Nguyên nhét mép cười lạnh. Chứng minh đi, đơn giản nhất cũng được. Cho tôi thấy thành ý của cậu.

- Được! Nhất định tôi sẽ làm cho ra lẽ. Còn giờ... để tôi đưa cậu về có được không?

- Tôi không biết! – Yến Nguyên nói rồi vội vã quay lưng đi.

[Trở về không khí trong quán bar...]

- Vậy rốt cuộc Yến Nguyên đã biết những gì không nên biết? – Bảo Khánh lắc lắc ly rượu, chân mày hơi nhíu lại, nói.

- Đúng! Nhưng tớ vẫn không biết họ đã cho Yến Nguyên xem cái gì! Tớ nghĩ cùng lắm chỉ là hình giữa tớ và Thanh Thúy. Nhưng nếu chỉ đơn giản như vậy thì Yến Nguyên sẽ không kích động như vậy.

- Tớ cũng không biết! Mà tớ đang có chuyện này muốn hỏi cậu đây. Ngày mốt là lễ hội của trường, cậu cùng Yến Nguyên như thế thì biết làm thế nào?

- Lễ hội? Cậu không nhắc tớ cũng quên mất! – Nam Phong vuốt vuốt trán mệt mỏi.

- Diệu Anh hẹn tớ ngày mai cùng cô ấy đi thu âm thử và mua một ít quần áo. Cậu và Yến Nguyên chắc cũng chưa chuẩn bị gì đâu hả?

- Chưa hề! Vậy phiền cậu một phen vậy.

- Được! Tớ sẽ nhờ Diệu Anh giúp! Giờ tớ về trước! Thời gian sẽ alo cho cậu sau. Đi trước!

- Ừ!

[...]

Đêm nay xác thực sẽ lại là một đêm thức trắng của Yến Nguyên. Cô cứ thẫn thờ ngồi trên giường nhìn một thứ được đặt trong phòng cô không lâu cũng không mau: 4 con thú bông mà Nam Phong thắng được ở hội chợ.

Cô đang muốn vứt nó đi, nhưng lại vội vàng thu lại suy nghĩ đó. Hôm ấy cô cười rất nhiều, vì Nam Phong. Hôm ấy cô rất vui, vì Nam Phong. Hôm ấy Nam Phong cũng vì cô mà giành rất nhiều phần thưởng. Tất cả đều có lí do của nó, cả cái việc cô thích có tình cảm với anh và buồn vì anh.

Thật phiền!...

...Cùng lúc đó ở tại gian phòng của mình, quản gia Quân rất chuyên tâm phân tích đoạn phim trong đĩa CD cùng những tấm ảnh. Ông đã bắt đầu từ hơn 3h đồng hồ, và cuối cùng cũng có kết quả.

Đúng là người ngoài cuộc luôn sáng suốt hơn người trong cuộc. Có vài chi tiết rất dễ thấy. Nếu là Yến Nguyên trong tâm trạng bình thường thì sẽ nhận ra, nhưng cô đang khủng hoảng.

Cất thành quả của mình qua một bên, quản gia Quân bước ra khỏi phòng đi làm một số việc còn lại rồi đi chuẩn bị một ít trà sữa vì ông biết Yến Nguyên vẫn chưa ngủ. Do lâu 3 chỉ có mình Yến Nguyên ở nên không khí ở đây mang theo rất nhiều quỷ dị cùng sự lạnh lẽo.

Cốc! Cốc!

- Bà chủ, là tôi! – Quản gia Quân thăm dò.

Yến Nguyên ảo nhào rời khỏi giường, đi hướng ra cửa phòng. Cách một cánh cửa gỗ, cô lên tiếng:

- Khuya như vậy còn tìm tôi?

- Tôi đã chuẩn bị một ít trà sữa nóng, không biết...

- Bác vào đi! – Chưa đợi quản gia Quân nói hết câu thì Yến Nguyên đã mở cửa phòng rồi xoay người, hướng bộ sofa đi tới.

Quản gia Quân bước vào, đóng cửa phòng rồi mang tách trà sữa đặt trên bàn, trước mặt Yến Nguyên rồi ngồi đối diện cô.

- Bác biết cháu chưa ngủ! Uống một ít trà sữa đi, tốt cho dạ dày của cháu!

- Bác đã nói với ba chưa? – Yến Nguyên nhắc tách trà sữa rồi uống một ngụm. Dễ chịu hơn một chút.

- Chưa. Nhưng bác có chuyện muốn nói với cháu.

- Bác cứ nói.

- Cháu có tin Nam Phong không? – Quản gia Quân cẩn thận quan sát biểu hiện của Yến Nguyên.

Cô hít một hơi rồi hạ giọng:

- Muốn tin! Nhưng không dám!

- Hãy tin cậu ấy! Bác đảm bảo Nam Phong không làm gì sai cả!

- Sao bác dám chắc như thế? – Cô nhú mày.

- Vì đó là việc cháu nên làm, và cậu ấy thật sự trong sạch. Bác có một chuyện muốn hỏi cháu. Cô gái bên trong tấm ảnh có phải là người đã xuất hiện ở bữa tiệc lần đó của cháu không?

- Là cô ta. Nhưng cháu không...

- Yên tâm! Cháu chỉ cần tin Nam Phong. Uống hết chỗ trà sữa này đi, bác đi đây. Cháu ngủ sớm đi.

Yến Nguyên chỉ thở dài một cái rồi tiếp theo là tiếng đóng cửa phòng của quản gia. Cô không hiểu tại sao quản gia lại tin Nam Phong. Đóng phim ảnh đó... Khoang đã! Đóng phim ảnh đó... Quản gia Quân... Cô bị gài??? Nhưng sao có thể!? Rốt cuộc thì có bao nhiêu rắc rối đây hả?

Haizzz... Hôm nay cô cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm thôi.

[...]

Cạch!

Tiếng đóng cửa phòng vang lên, quản gia Quân hít thở sâu một cái rồi sang phòng của ba Yến Nguyên.

Cộc! Cộc!

- Vào đi!

- Lão gia!

- Ngồi đi! – Ba cô hất mặt về phía bộ sofa ý bảo quản gia ngồi xuống.

- Chuyện đó, tôi đã nói với bà chủ, nhưng vẫn chưa nói lí do. – Quản gia Quân ngồi xuống rồi nói.

- Tại sao con bé không muốn cho tôi biết chứ hả? – Ông Dũng ão nào day day trán. Con gái ông thật sự là y như mẹ nó, khó hiểu vô cùng.

- Chắc bà chủ sợ lão gia lo lắng thôi. À! Tôi đã hỏi bà chủ về cô gái kia! Đúng như lão gia đoán.

Rầm!

Quản gia Quân vừa nói xong thì ông Dũng tức giận đập bàn một cái. Lại là cô ta. Dám gây sự với Yến Nguyên hết lần này đến lần khác! Để xem ông trừng trị cô ta ra sao.

- Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo thưa lão gia?

- Tất nhiên là...

[...]

Sáng hôm sau...

Hơn 7h sáng, chuông điện thoại của Yến Nguyên reo lên. Do hôm qua cô suy nghĩ rất nhiều và không ăn gì nên ngủ rất sâu cho đến khi tiếng chuông điện thoại làm cô tỉnh giấc. Yến Nguyên chống hai tay ngồi dậy, vuốt tóc hất ra sau rồi cầm điện thoại lên nghe.

- Alo! Yến Nguyên! Là tớ, Diệu Anh đây!

- Có chuyện gì mà điện cho tớ vào giờ này? – Một tay cô cầm điện thoại, tay kia day day trán.

- Ừm... Ngày mai là lễ hội, tớ nghĩ là cậu chưa chuẩn bị gì nên định rủ cậu đi cùng. Không phiền chứ?

Lễ hội? Không nói thì Yến Nguyên cũng quên mất. Nhưng sao nào? Cô sẽ thi cặp cùng Nam Phong sao hả? Mọi chuyện cứ rồi cả lên.

- Cậu đi với mình được không hả? – Diệu Anh hỏi dồn khi thấy Yến Nguyên vẫn im lặng.

- Ừm... Thôi được! 30ph nữa gặp ở Parkson! – Yến Nguyên bước chân xuống giường, xỏ chân vào dép lông thỏ.

- Ok! Bye!

- Tạm biệt! – Yến Nguyên cúp điện thoại rồi bước chân vào phòng tắm.

82. Chương 81.

30ph sau tại Parkson...

Diệu Anh đứng ở lối ra vào chờ Yến Nguyên. Cô mặc một chiếc đầm yếm cột nơ màu đen, tóc búi cao và đeo kính râm. Diệu Anh toát lên một khí chất vô cùng thanh nhã mềm mại. Rất nhiều người qua lại nhìn cô không chớp mắt, thỉnh thoảng còn có tiếng máy ảnh lách cách.

- Chờ lâu không? – Một giọng nói bất thình lình vang lên từ sau lưng Diệu Anh khiến cô giật bắn người.

- Nguyên! Cậu làm mình sợ hết hồn! – Diệu Anh xoay người, đứng đối diện Yến Nguyên. Cô mặc áo crop top lệt vai màu trắng, quần skinny đen, tóc xõa tự nhiên và cũng đeo kính.

Nhưng nhìn Yến Nguyên gầy quá, rất gầy.

- Đi thôi! Họ đang đợi chúng ra đó! – Diệu Anh kéo cánh tay của Yến Nguyên đi về phía khu bán đồ lưu niệm.

- Họ? – Yến Nguyên để mặt cho Diệu Anh kéo nhưng cảm thấy khó hiểu với chữ “ Họ”. Còn ai?

Diệu Anh không trực tiếp trả lời cô mà chỉ lảng lạng cười, tiếp tục đi về hướng quầy lưu niệm.

Tới nơi, đôi mày xinh đẹp của Yến Nguyên chau lại một cái. Cô đoán không sai mà.

- 2 người làm gì mà lâu vậy không biết? – Bảo Khánh kéo Diệu Anh về phía cậu.

- Mới 10ph thôi mà! – Diệu Anh bĩu môi cãi lại.

Trong khi đó, bầu không khí giữa Yến Nguyên và Nam Phong như bị bóp chặt lại. Khó thở, khó đối mặt. Anh nhìn cô, cô nhìn anh. Hai đôi mắt, hai màu sắc và chung một suy nghĩ: Ai sẽ bắt chuyện trước?

- Hai người này, có chuyện gì thì hôm nay cũng bỏ qua được không hả? Vì tập thể lớp chúng ta một lần đi chứ?! – Bảo Khánh cũng hơi khó chịu với bầu không khí này.

- Phải! Như thế này không thoải mái chút nào! – Diệu Anh cũng nhíu mày.

- Không có gì đâu! – Nam Phong và Yến Nguyên đồng thanh nói ra, nói xong cả hai liền kinh ngạc nhìn nhau.

- Như thế có phải tốt hơn không? Đi nhanh thôi! – Bảo Khánh nói rồi nhanh chóng kéo tay Diệu Anh đi trước.

Nam Phong cùng Yến Nguyên trầm tĩnh bước phía sau. Trong khi hai người kia vui vẻ chọn đồ thì anh lại nhìn mông lung một chỗ nào đó, còn cô thì thoáng xem những bộ quần áo bên trong cửa kính. Một không khí ngột ngạt.

- Yến Nguyên, chúng ta ghé cửa hàng phía trước đi! Tớ từng mua ở đó, rất tốt đó! – Diệu Anh chợt quay lại kéo tay Yến Nguyên rồi đi nhanh về phía trước, Nam Phong và Bảo Khánh vội vã đuổi theo.

Nhưng...

Khi bước vào cửa hàng đó thì không khí càng trở nên quỷ dị hơn khi mà Thanh Thúy cùng Phương Linh cũng xuất hiện ở đó.

Hai nữ ngạc nhiên nhìn Yến Nguyên và Diệu Anh, nhưng về mặt trên gương mặt Thanh Thúy nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một vẻ hả hê.

Qua chiếc kính, đôi mắt của Yến Nguyên trở nên sâu thăm thẳm. Sâu tới mức dọa người.

Chân mày của Diệu Anh thì nhíu lại, thể hiện một sự khó chịu vô cùng.

Đến lượt Nam Phong và Bảo Khánh, cả hai cũng có một chút ngạc nhiên. Lại có chuyện rồi đây.

Vài giây đồng hồ trôi qua, Diệu Anh cảm thấy không nhất thiết phải lên tiếng về điều này nên cô nói với Yến Nguyên:

- Chúng ta qua bên đó đi! Tớ có thể hội viên ở đây! – Diệu Anh toan kéo cánh tay Yến Nguyên lần nữa nhưng cô nhanh hơn một chút rút lại.

- Kính tửm! – Yến Nguyên nói ra hai chữ, xoay người định rời đi. Nhưng lần này đến lượt Nam Phong là người giữ cô lại.

- Tin tôi! – Anh nói nhẹ tênh, bàn tay siết chặt cổ tay Yến Nguyên.

Cô xoay gương mặt, đưa tay gỡ kính rồi nói:

- Tôi nói kính tửm! Buông tay ra!

- Không có lý do gì mà cậu phải tránh mặt như thế! – Nam Phong nhíu mày.

- Sao lại không? Chẳng lẽ cô chưa nhận được gì? – Thanh Thúy mặt dày tiến lên một bước, giữ một khoảng cách nhất định với hai người đó, đồng thời đứng khá xa Bảo Khánh và Diệu Anh.

- Cô câm miệng! – Nam Phong lạnh lùng trừng mắt với nhỏ khiến Thanh Thúy sững người. Đôi mắt của anh giống như là địa ngục.

- Mau chóng tránh khỏi chỗ này! Thật chướng mắt! – Bảo Khánh kéo Diệu Anh đứng sát cậu.

- Chỗ này là cửa hàng, lấy quyền gì mà đuổi chúng tôi! Còn nữa! Chỉ một số người có tật giạt mình mới tránh mặt như thế! – Thanh Thúy khoanh tay trước ngực, hết mặt nói.

Yến Nguyên nhanh chóng rút tay khỏi tay Nam Phong, gỡ chiếc kính râm ra, lạnh nhạt hướng Thanh Thúy mà nói:

- Quyền? Cái mạng của hai người các cô tôi còn mua được, vậy quyền gì?

- Cái mạng? Haha! Cô tưởng cô muốn làm gì thì làm chắc? Cô cũng đủ tư cách sao? – Lần này đến lượt Phương Linh.

- Yến Nguyên, chúng ta đi chỗ khác! Tôi... - Nam Phong mặt kệ họ nói những gì, anh chỉ biết phải để Yến Nguyên nguôi giận.

- Im đi! Tôi tự đi được, đừng chạm vào tôi! – Yến Nguyên tức giận quát lên xong liền quay đầu chạy khỏi chỗ đó.

Nam Phong nhanh chóng muốn đuổi theo cô nhưng cánh tay anh cũng nhanh chóng bị níu lại.

- Cậu thật mau quên?! Chuyện của chúng ta, cậu phải chịu trách nhiệm chứ!

Nam Phong nửa híp mắt nhìn nhỏ, anh bắt lấy cổ của Thanh Thúy, ra sức siết chặt.

- Cô xem thường những gì tôi nói thì chắc chắn cô sẽ nhận hậu quả! – Nói rồi anh đẩy tay nhỏ ra, đuổi theo Yến Nguyên.

Thanh Thúy nhìn cổ tay bị Nam Phong siết tới tê dại, hàm răng nghiến chặt muốn vỡ nát.

- Chúng ta đuổi theo họ đi! – Diệu Anh nhíu nhíu chân mày, lay cánh tay của Bảo Khánh.

- Đi thôi! – Bảo Khánh nắm tay cô đi sượt qua người của Phương Linh.

- Không sao chứ hả? – Phương Linh tuy giận đến tím mặt nhưng vẫn đi lại chỗ Thanh Thúy.

- Mẹ kiếp! Để xem các người đối phó tôi ra sao!

[...]

83. Chương 82.

Yến Nguyên chạy thật nhanh khỏi chỗ đó, một mạch mà chạy đến tầng hầm. Cô dựa vào xe của mình, hai tay ôm mặt nhưng không khóc.

Không thể! Cô không thể chấp nhận được chuyện này! Làm sao có thể!

- Yến Nguyên! – Nam Phong ra tới tầng hầm giữ xe, nhìn quanh một vòng liền nhìn thấy Yến Nguyên. Anh gọi tên cô, sau đó chạy về hướng đó.

- Đừng qua đây! – Yến Nguyên hét lên, tay cô vẫn trụ ở mặt.

- Tại sao chứ hả? Cậu nói sẽ cho tôi cơ hội chứng minh còn gì? Vậy tại sao cậu lại trốn chứ hả? Chỉ cần cậu nghe tôi giải thích một lần thôi cũng được mà! Làm ơn tin tôi đi! – Nam Phong đứng lại, hét lớn. Khoảng cách giữa anh và cô chỉ khoảng 3 bước chân, nhưng sao cảm giác xa quá.

- Tôi đã nghe cậu giải thích còn gì? Cậu nói là cậu bị gài bẫy đúng không? Cậu tưởng tôi không muốn tin cậu hay sao hả? Nhưng mà tôi không thể! Rõ ràng những hành đó... - Giọng nói cô nhỏ dần rồi im bặt.

- Nó không có thật! Nếu có thật, Trần Hùng Nam Phong tôi sẽ chết không chỗ chôn thân! – Anh vẫn đứng đó, không dám tiến lên bước nữa.

Cô ngẩn mặt nhìn anh. Cô không khóc, thật sự không khóc. Nhưng tim cô thất lại. Hai bên tai cô là hai giọng nói khác nhau.

“ Tin Nam Phong đi! Mày luôn muốn mà, vậy thì hãy tin cậu ấy đi! Cậu ấy không lừa mày đâu!”

“ Cậu ta chỉ thích đùa cợt với mày thôi! Đừng ngu ngốc nữa!”

Không khí đột nhiên trùng xuống. Ánh mắt hai người giao nhau, và cứ nhìn nhau như thế.

Bảo Khánh và Diệu Anh cùng lúc đuổi kịp cả hai người. Nhìn Nam Phong và Yến Nguyên, cậu và cô cũng bị cái gì đó kéo vào nỗi buồn của họ. Chuyện của họ không phải chỉ như thế là kết thúc sao hả?

Yến Nguyên lặng người nhìn Nam Phong như thế. Ánh mắt của anh có cầu xin, có tuyệt vọng, đau khổ cũng có. Một ánh mắt màu đỏ huyết, lạnh hơn cả mắt cô. Anh đã nói rất nhiều câu cầu xin cô tin anh, nhưng cô chưa trả lời. Cô nói anh hãy chứng minh, nhưng cô biết anh không thể. Vì anh là người bị hại, còn những kẻ hãm hại sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó!

Yến Nguyên kéo khóe miệng, định nói gì đó nhưng đột nhiên mắt tối sầm lại.

Vài giây sau đó, thân hình mảnh khảnh của cô ngã xuống...

- Yến Nguyên! – Nam Phong, Bảo Khánh và Diệu Anh hốt hoảng chạy tới rồi đồng thanh kêu tên cô...

[...]

Đôi mắt lạnh lẽo của Yến Nguyên dần dần hé mở. Trước mắt cô là trần nhà màu trắng, sau đó là mùi thuốc khử trùng xông vào mũi, cực kì khó chịu.

Yến Nguyên không tiếp thu kịp với ánh sáng, cô định đưa tay lên che mắt nhưng lại bị những ống truyền dịch làm vướng tay.

- A! – Yến Nguyên khẽ la một tiếng.

- Chị! Chị tỉnh rồi! – Yến Vy từ trong nhà vệ sinh đi ra, nhanh chóng chạy về phía giường bệnh của Yến Nguyên.

Nhẹ nhàng đỡ cô ngồi dậy, nhỏ lo lắng hỏi:

- Chị còn thấy không khỏe chỗ nào không chị?

- Sao tôi lại ở đây? – Yến Nguyên thều thào.

- Chị bị ngã ở hầm giữa xe. Là bạn chị đưa chị vào đây rồi điện cho em với ba. – Yến Vy cẩn thận lấy một chiếc gối bông lót sau lưng Yến Nguyên.

- Bạn? Ba? Ba đâu?

- Bác sĩ vừa mời ba đi lấy kết quả. Chị phải xét nghiệm máu.

- Họ đâu? – Cô nhìn mu bàn tay cầm kim truyền dịch của mình. Đúng là có một chút đau nhức.

- Họ? Ý chị là Nam Phong cùng hai người kia? Quần gia Quân gọi Nam Phong đi đâu đó. Còn Bảo Khánh với Diệu Anh bận vài chuyện nên đi trước. Nói chiều sẽ quay lại thăm chị.

Nghe xong vài câu này, Yến Nguyên không muốn hỏi gì nữa.

- Em gọt trái cây cho chị! – Yến Vy đi về phía bàn trà.

- Không cần đâu! Giúp tôi lấy một ít nước nóng, tôi muốn rửa tay! – Yến Nguyên nhìn lòng bàn tay không có kim truyền của mình, sao lại nhiều mồ hôi như thế?

- Chị đợi em một lúc! – Yến Vy nói rồi mở cửa phòng đi mua nước nóng. Nhỏ biết Yến Nguyên không thích nước của bệnh viện nên sẽ ra ngoài mua.

[...]

Trong lúc đó tại phòng bác sĩ...

- Mời ông ngồi! – Bác sĩ mời ông Dũng ngồi xuống rồi bản thân vòng qua bàn làm việc, mở tủ lấy ra một báo cáo kết quả.

- Có kết quả chưa bác sĩ? – Ông Dũng lo lắng hỏi.

Bác sĩ mở túi đựng kết quả ra, vừa xem vừa nói:

- Cho hỏi, người nhà bệnh nhân có ai bị bệnh liên quan đến máu không?

Câu hỏi của bác sĩ khiến ông Dũng sững người, vợ ông... mẹ của Yến Nguyên...

- Có thưa bác sĩ!

- Do ông yêu cầu nên chúng tôi đã xét nghiệm máu. Lượng bạch cầu của cô ấy cao hơn người bình thường. Và cô ấy đang trong giai đoạn đầu của bệnh máu trắng, một giai đoạn phát bệnh của ung thư máu.

Đoàng!

Đầu của ông Dũng bị gián một búa thật mạnh. Di truyền, đúng thật là di truyền.

- Nhưng ông yên tâm. Chỉ mới ở giai đoạn đầu nên cơ hội chữa khỏi là rất cao. Xin hỏi người nhà bị mắc căn bệnh này...

- Cô ấy mất rồi! – Ông Dũng hít một hơi, giọng nói cực kỳ nặng nề.

- Thành thật xin lỗi. Nhưng do quy tắc nghề nghiệp, chúng tôi phải phòng trường hợp xấu nhất.

- Bằng mọi giá bác sĩ phải chữa khỏi cho con bé. Coi như tôi xin bác sĩ!

- Đó là trách nhiệm của chúng tôi! Bắt đầu từ bây giờ bệnh nhân sẽ áp dụng phương pháp điều trị. Ông có định cho bệnh nhân biết không?

- Không cần! Việc này tôi biết là được!

- Chúng tôi đã hiểu!

[...]

Tại sân sau của bệnh viện...

- Bác gọi cháu ra đây là vì chuyện của Yến Nguyên? – Nam Phong nhìn xa xôi, hỏi.

- Đúng vậy! Tôi đã tìm ra thứ chứng minh cậu trong sạch! – Quần gia Quân.

- Chúng mình cháu trong sạch? Nếu đó là những bức hình thì là thật. Cháu bị cô gái đó và bạn của Yến Nguyên gây bầy. – Anh cười khẩy.

84. Chương 83.

Tại sân sau của bệnh viện...

- Bác gọi cháu ra đây là vì chuyện của Yến Nguyên? – Nam Phong nhìn xa xôi, hỏi.

- Đúng vậy! Tôi đã tìm ra thứ chứng minh cậu trong sạch! – Quản gia Quân.

- Chúng mình cháu trong sạch? Nếu đó là những bức hình thì là thật. Cháu bị cô gái đó và bạn của Yến Nguyên gây bầy. – Anh cười khẩy.

- Không chỉ có hình, còn có phim! Nhưng là phim ghép thôi! – Quản gia Quân lấy trong túi ra một CV.

- Phim? Thảo nào Yến Nguyên kích động như thế. Nhưng cháu và cô ta làm gì có quan hệ! – Nam Phong nhìn CD vừa nhận của quản gia Quân.

- Nó là phim ghép thôi. Và tôi cũng biết ý đồ của những người kia.

- Yến Nguyên biết việc này chưa?

- Lão gia đã nói xử lý xong những người có liên quan thì mới cho bà chủ biết!

- Xử lý? Bác ấy định làm gì? – Anh nhú mày.

- Lão gia chỉ nói bất kì ai tổn thương bà chủ đều có kết quả không tốt. – Quản gia Quân cười lạnh.

- Nhưng bây giờ Yến Nguyên không tin cháu. Cô ấy nói muốn nghe những người đó giải thích!

- Cậu yên tâm! Chúng tôi biết bà chủ có tình cảm với cậu nên sẽ không để cậu hay bà chủ phải chịu đau khổ đâu. Lão gia tất nhiên có cách.

- Vậy phiền mọi người quá!

- Không có gì! Chắc bây giờ bà chủ cũng tỉnh rồi. Chúng ta vào trong đi, nhưng nhớ không cho bà chủ biết!

– Quản gia Quân thần bí nói.

- Cháu biết rồi! Chúng ta đi thôi!

[...]

Ông Dũng rời khỏi chỗ của bác sĩ thì nặng nề đi về phía phòng của Yến Nguyên, trông ông có vẻ rất thần thờ.

Mẹ Yến Nguyên cũng chết vì lí do này. Bà ấy cũng có cơ hội điều trị nhưng cùng lúc mang thai cô. Nếu điều trị thì phải phá bỏ cái thai, và bà ấy đã chọn con mình. Yến Nguyên tội nghiệp, con gái ông rất cuộc có tội gì chứ hả? Bây giờ dù có tốn bao nhiêu tiền ông cũng phải chữa khỏi bệnh cho cô. Bác sĩ cũng đã nói đây mới là giai đoạn đầu nên không có gì đáng lo ngại. Nhưng dù gì đi nữa thì cũng không được chỉ quan. Ông đã hứa với mẹ cô là chăm sóc cô thật tốt thì nhất định sẽ làm được.

Chẳng mấy chốc đã tới phòng bệnh của Yến Nguyên, vừa lúc Nam Phong cùng quản gia Quân đi tới từ phía đối diện. Gặp ông, Nam Phong lễ phép cúi đầu chào:

- Bác!

Ông Dũng gật đầu một cái rồi quản gia Quân mở cửa bước vào.

Và cảnh tượng trước mắt làm ba người như toát mồ hôi. Yến Nguyên bị chảy máu mũi.

- Nguyên! Con không sao chứ? Sao lại chảy máu mũi thế kia? – Tyu biết nhưng ông Dũng vẫn hỏi.

- Ba! Quần gia! Nam...! – Yến Nguyên dùng ngón tay bịt mũi lại, miệng gọi tên từng người, nhưng chữ “Nam Phong” thì không thốt nên lời.

- Bà chủ! Mau chóng nằm xuống! Tôi giúp bà cầm máu! – Quần gia Quân đỡ Yến Nguyên nằm xuống rồi vỗ nhẹ vào trán cô, ba cô cũng rồi rút cả lên.

Nam Phong hai tay dút vào túi quần nhưng nắm chặt thành đấm. Anh muốn người chăm sóc cô là anh. Nhưng mà...

- Bác, cháu xin phép về trước. Chắc có lẽ Yến Nguyên không thoải mái! – Anh vừa nói vừa nhìn cô nhưng cô lại quay mặt chỗ khác.

- Được! Yến Nguyên khỏe lại bác sẽ báo cho cháu một tiếng! – Ông Dũng gật đầu nói, sau đó là tiếng đóng cửa của Nam Phong.

- Yến Vy đi đâu rồi? – Sau khi cầm máu cho Yến Nguyên, quần gia Quân gom rác rồi đi vứt, ông Dũng chu đáo đỡ cô ngồi dậy, còn quan tâm tăng nhiệt độ của điều hòa vì sợ cô cảm lạnh.

- Đi lấy nước ấm cho con rửa tay rồi ba!

- Chị! Chị bị làm sao vậy chị? Lúc này em thấy quần gia cầm túi rác đựng khăn giấy dính rất nhiều máu! Ông ấy nói chị bị chảy máu mũi. – Yến Vy cầm chậu nước mở cửa bước vào, miệng thì bù lu cả lên.

- Không có gì nghiêm trọng đâu! Đưa nước đây! – Yến Nguyên tiện tay vứt miếng khăn giấy vào sọt rác rồi ngồi dậy.

- Để em giúp chị! – Yến Vy đặt chậu nước cạnh cô, giành phần rửa tay cho Yến Nguyên. Cô chỉ nhú mày một cái rồi cũng mặc kệ Yến Vy. Cô đúng là có chút mệt.

Sau khi thu dọn chỗ đó một chút, vừa lúc y tá bước vào.

- Đây là thuốc mà bác sĩ chuẩn bị cho cô! Bác sĩ bảo cô uống với nước ấm! – Y tá đặt thuốc ở tủ đầu giường của Yến Nguyên.

- Được rồi! Cô ra ngoài đi! – Ông Dũng đứng dậy từ ghế sofa rồi đi tới giường của Yến Nguyên.

- Tôi đi trước! – Y tá nói rồi bước ra khỏi phòng.

- Nước của con! – Ông Dũng rót một ly nước ấm rồi đưa vào tay Yến Nguyên.

Cô nhận lấy ly nước, nhìn chỗ thuốc trên tay rồi lại nhìn ba cô, nói:

- Con muốn về! Chỗ này thật khó chịu!

- Bác sĩ nói con hơi yếu, cần nghỉ ngơi nhiều nên ở lại bệnh viện để theo dõi. – Ông Dũng vuốt tóc Yến Nguyên, nhẹ nhàng nói.

- Có gì mà phải theo dõi hả ba? Bác sĩ đã nói gì?

- Bác sĩ nói... huyết áp con hơi thấp, không ổn định nên phải theo dõi! Bây giờ con uống hết chỗ thuốc này rồi ngủ một giấc đi!

Yến Nguyên gật đầu một cái rồi uống hết mấy viên thuốc mà bác sĩ vừa kê.

Đỡ cô nằm xuống, đắp chăn rồi đợi Yến Nguyên ngủ thật sâu, ông Dũng mới nhẹ nhàng ngồi lại sofa cạnh giường cho Yến Nguyên.

[...]

Kính kong! Kính kong!

Chuông cửa của một ngôi nhà bị Nam Phong nhấn liên tiếp hai lần, tiếp sau đó là tiếng nói vọng ra một cách vội vã.

- Nam Phong? Em tới đây làm gì? – Cô My vội vã mở cửa, lại thấy ngạc nhiên khi anh đến.

- Em đến để nói với cô về lễ hội. Yến Nguyên không được khỏe nên em nghĩ cậu ấy không thể tham gia được thừa cô! – Anh nói.
- Vậy sao? À... Em có thể vào nhà nói chuyện! – Cô My niềm nở.
- Em hơi vội một chút!
- À! Vậy em có tìm được người thi thế chưa? Ngày thi là ngày mai nên cô nghĩ hơi rắc rối một chút! Nhưng nếu không có người thi cặp với em thì em có thể hủy.
- Em vừa điện cho Diệu Anh. Cậu ấy nói có thể thay Yến Nguyên. Em cũng không tham gia.
- Có Diệu Anh rồi mà em không thi cặp với em ấy thì làm sao? – Cô My ngạc nhiên.
- Có Bảo Khánh! Em đến để hỏi ý cô?!
- Bảo Khánh với Diệu Anh à? Ba đứa đã bàn bạc gì chưa?
- Em đã hỏi ý hai cậu ấy rồi, hai cậu ấy có thể.
- Vậy thì được chứ! Diệu Anh kiêm luôn phần thi văn nghệ. Cô cũng nghe nói Khánh với Diệu Anh là một cặp mà, còn gì bằng chứ. – Cô My cười.
- Vậy thì tốt rồi! Xin phép cô, em đi trước!
- Ủ! Em về đi! Cho cô gửi lời thăm Yến Nguyên nhé!
- Vâng! – Anh bước lên xe, đội mũ bảo hiểm rồi gạt chân chống, như một con báo gầm, rồ ga rồi đi.

85. Chương 84.

- Ủ! Em về đi! Cho cô gửi lời thăm Yến Nguyên nhé!
- Vâng! – Anh bước lên xe, đội mũ bảo hiểm rồi gạt chân chống, như một con báo gầm, rồ ga rồi đi.
- [...]
- Sau khi rời khỏi Parkson, Thanh Thúy cùng Phương Linh tiếp tục đi mua sắm.
- Mà định cho con Nguyên thế nào? – Vừa xem một vài bộ váy, Phương Linh cất tiếng hỏi Thanh Thúy.
- Mà nghĩ sao? – Thanh Thúy dậm lại phần.
- Không liên quan tới tao! – Phương Linh ướm thử một bộ váy, đứng trước gương xoay xoay.
- Tao đã tính đâu ra đó. Ít ra thái độ của nó lúc này cũng khiến tao hài lòng! – Thanh Thúy cũng lựa váy, mặt cười đều.
- Tao vẫn thấy mày đánh giá hơi thấp con nhỏ đó rồi đó. Ba nó thương nó như vậy, nó cũng đâu phải hạng vừa. – Phương Linh.
- Nè! Dù gì tao cũng có người giúp. Tên người Úc đó cũng chẳng tốt lành gì hơn tao đâu, chết thì chết chung! – Thanh Thúy.
- Làm gì cũng tùy mày thôi! – Phương Linh bỏ vài bộ váy vào giỏ hàng.
- Còn mày? Tao vẫn chưa thấy gì hết đó! – Thanh Thúy.
- Từ từ! Hai người đó còn mới bắt đầu thời kì tình yêu còn gì?! Tao đợi lúc chúng nó đang vui vẻ nhất thì một phát đập đổ! – Nhỏ nhết môi.
- Mày hăng cao tay hơn tao! – Thanh Thúy nói rồi cả hai cùng bật cười.

Ngoài cửa kính của cửa hàng, một anh chàng mặc quần áo đơn giản. đầu đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, ánh mắt nhìn vào hai cô gái trong cửa hàng. Anh ta có vẻ hơi nhú chân mày lại một chút rồi lấy điện thoại ra gọi.

- Alo! Tôi đã theo dõi cô ta. Bây giờ cô ta đang đi với bạn.

-...

- Tôi biết rồi! – Đối phương nói ngắn gọn để anh ta hiểu rồi anh ta nhanh chóng cúp điện thoại, súp mũ lưỡi trai rồi nhanh chóng mất dạng.

Trong này, mi mắt Thanh Thúy giật giật mấy cái. Nhỏ đưa tay dụi mắt.

- Sao vậy? Bụi à? – Phương Linh hỏi.

- Đột nhiên mi mắt khó chịu! Cũng không có gì!

- Được rồi! Vậy đi tính tiền thôi! Mua cũng không ít! – Phương Linh nhìn giỏ hàng rồi đẩy về phía trước.

- Đi! – Thanh Thúy bước theo.

Rời khỏi cửa hàng quần, Thanh Thúy lấy xe đưa Phương Linh về nhà rồi một mình lấy xe đi tiếp về nhà mình. Mi mắt nhỏ vẫn tiếp tục giật giật mấy cái.

Vì nhà nhỏ cũng thuộc hàng biệt thự lớn nên được xây ở một khu đất khá tách biệt với bên ngoài.

Từ đầu đường về tới nhà cũng không gần mấy nhưng theo thói quen Thanh Thúy vẫn lấy xe chậm chậm vì nắng chỗ này rất đẹp.

Vừa tới khúc quanh, đột nhiên dừng một cái, một nhóm 2 người mặt vest đen nhảy từ ven đường ra.

Thanh Thúy hốt hoảng giẫm thắng, kéo thành một vệt dài màu đen.

Mắt tròn ngược, mồm há hốc và vẫn chưa biết gì xảy ra, chiếc xe mui trần của nhỏ đã có thêm hai người ngồi vào.

- Lấy xe vòng ra. Đi theo chúng tôi! – Một tên dè thấp giọng nói vào ai Thanh Thúy. Tên còn lại dí vào mặt nhỏ một con dao găm.

Sắc mặt Thanh Thúy chuyển từ hồng sang trắng, từ trắng sang xanh. Chỉ cần cử động nhẹ một cái thì con dao đó sẽ cứa vào mặt nhỏ ngay.

Chưa biết sự tình ra làm sao, Thanh Thúy đã ngoan ngoãn lui xe và lấy đi theo chỉ dẫn của hai người đó.

Tay cầm vo-lang của Thanh Thúy run lên khiến xe chạy loạn choạ trên đường. Tên cầm dao kê vào mặt Thanh Thúy tăng sức, ấn dao vào má nhỏ.

- Á! Làm... làm ơn đừng cắt! Làm...làm ơn...

Thanh Thúy meo máo nói. Từ mặt nhỏ truyền đến một cơn đau rất khó chịu. Lưỡi dao chắc chắn đã cứa vào da nhỏ.

- Nhanh chóng lấy đi. Phía trước rẽ phải, rời khỏi thành phố!

Thanh Thúy đến cả cái gạt đầu cũng không dám, len lén liếc nhìn hai tên đó qua gương chiếu hậu, đồng thời nhìn thấy trên má phải mình xuất hiện thêm một vết máu xấu xí.

Tim nhỏ lại nhảy lên một trận điên cuồng. Gương mặt nhỏ phải làm sao kia chứ? Khốn khiếp! Bọn này là ai?

- Cô bé! Tốt nhất đừng nghĩ nhiều. Cho cô 30ph lấy xe rời khỏi thành phố! Nhanh! – Tên cầm dao lạnh giọng.

- Đư... được! – Thanh Thúy lắp bắp trả lời.

Chiếc mui trần màu trắng rất nhanh rời khỏi thành phố trong lời hăm dọa của hai người mặt vest đen kia.

Tầm 1h đồng hồ, theo sự chỉ dẫn của hai người kia, chiếc xe của nhỏ chậm rãi lách vào khuôn viên một căn biệt thự màu đen, hoàn toàn tách biệt với bên ngoài.

- Xuống xe! – Tên dí dao vào mặt Thanh Thúy ra lệnh cho nhỏ rồi thu dao lại.

Ánh mắt Thanh Thúy mang theo sợ hãi cùng toan tính đảo một vòng. Tháo dây an toàn, mở cửa xe, nhỏ co chân chạy.

- Gâu! Gâu! Gâu!

Chân chưa chạy được 5 bước, Thanh Thúy đã bị âm thanh kia hù cho hết hồn. Nhỏ len lén mở mắt trong khi tiếng chó sủa vẫn vang lên chói tai.

Đó... đó là chó Husky. Thanh Thúy còn đủ thông minh để nhận ra nó. Nhưng không chỉ có 1 mà là 10 con. Chúng đang bỏ nhào về phía nhỏ. Cũng may là có người giám hộ, nếu không...

Thanh Thúy sợ tới xanh mặt, ngã ngời trên mặt đất.

Hai tên vừa đi chung với Thanh Thúy dùng ánh mắt khinh thường nhìn nhỏ, sau đó tiến lên mấy bước xốc Thanh Thúy lên, kéo đi.

Thanh Thúy lúc này mới tỉnh lại, nhận ra tình thế liền hốt hoảng vừa giãy giụa vừa hét lên:

- Buông ra! Các người muốn đưa tôi đi đâu? Biết tôi là ai không hả? Ba tôi sẽ cho các người biết tay, thả ra!

- Câm miệng! Bằng không cô làm phiền cho bọn nó! – Một tên quát nhỏ, hất mặt về phía bầy chó vẫn đang điên cuồng sủa.

- Gì hả? Rốt cuộc các người là ai? Muốn đưa tôi đi đâu? – Tuy sợ nhưng Thanh Thúy vẫn cố thét.

- Ông chủ muốn gặp cô! – Một tên nói ra vài chữ rồi mở cánh cửa sắt, tiếp tục đưa Thanh Thúy đi tới. [Còn tiếp...]

86. Chương 85.

- Ông chủ muốn gặp cô! – Một tên nói ra vài chữ rồi mở cánh cửa sắt, tiếp tục đưa Thanh Thúy đi tới.

- Buông ra! Các người mau buông tôi ra! – Thanh Thúy vẫn ra sức hét lên, ra sức giãy giụa nhưng đều vô ích.

Rất nhanh sau đó nhỏ bị kéo đến một căn phòng nằm ở trong tâm của căn biệt thự. Thay vì u ám, tối đen và đáng sợ thì nơi này lại được lắp kính trong suốt, thoát nhìn vô cùng ảm áp và dễ chịu, lại rất đẹp là khác.

Đưa Thanh Thúy đến trước bàn làm việc rồi ấn cúi nhỏ khiến Thanh Thúy ngã ngời trên mặt đất. Hai người mặt đồ đen lạnh giọng nói:

- Ông chủ!

Phía sau bàn làm việc là một chiếc ghế da màu đen cao hơn đầu đang lắc lư như có như không. Từ góc độ của Thanh Thúy thì chỉ nhìn ra trên thành ghế có một bàn tay đeo nhẫn tam cấp màu đen đang gõ rất nhịp nhàng.

Không khí đột nhiên trùng xuống, chiếc ghế xoay một vòng.

Thanh Thúy nhìn người đàn ông trên ghế. Khí phách, oai phong và có khí chất quý tộc. Nhưng ánh mắt của ông ta thật đáng sợ. Ánh mắt màu hổ phách, lạnh, rất sâu. Cái nhìn này lại rất quen, hình như nhỏ đã từng gặp qua ở đâu rồi thì phải.

Còn chưa kịp có phản ứng tiếp theo thì Thanh Thúy bị xốc dậy lần nữa, bị ép ngồi trên ghế.

- Ông... ông là... - Thanh Thúy lắp bắp, ánh mắt rất hốt hoảng và sợ.

- Mau quên như thế? Cả những gì tôi từng nói chắc cô cũng quên! – Ông Dũng thư thái như một hoàng nói.

- Tôi... - Thanh Thúy không biết nên nói gì cho phải. Nhỏ thật sự không thể nhớ.

- Tôi từng nói cô không được xuất hiện trước mặt Yến Nguyên. Nhưng cô xem nhẹ lời tôi nói. – Một chất giọng lạnh thấu xương.

Đình!

Đầu Thanh Thúy ơng lên. Người này là ba Yến Nguyên. Nguyễn Hoàng Dũng. Phải rồi! Bữa tiệc lần đó...

- Rốt cuộc thì ông muốn gì ở tôi? Tôi có làm gì đâu hả? – Vẫn cứng đầu cải bướng.

- Cô thích đóng phim như thế? Sao? Cảm giác thế nào?

- Tôi không hiểu ông nói gì cả! – Thanh Thúy quay mặt sang chỗ khác, nhỏ nói dối.

- A! – Đột nhiên mặt nhỏ bị một bàn tay thô ráp bóp mạnh một cái, bắt buộc quay mặt về phía ông Dũng.

- Đừng giả ngây trước mặt tôi. Tôi cho cô biết. Bất kể là Yến Nguyên hay Yến Vy, chỉ cần dám tổn thương người thân của tôi thì kết cục của cô sẽ rất thê thảm! – Ông dùng đũa hay bàn tay vào nhau, chống lên bàn rồi thì cầm lên, nhìn Thanh Thúy bằng một đôi mắt sắt bén.

- Tôi chẳng hiểu ông nói gì cả! Còn nữa, ông không có quyền bắt tôi như thế này. Gia đình tôi có thể kiện ông! – Thừa sức biết thế lực của nhà họ Nguyễn Hoàng cùng Tập đoàn Y&N nhưng Thanh Thúy vẫn gân cổ lên cãi.

- Kiện? Vậy thì cứ tự nhiên. Nhưng đó là chuyện sau khi cô bước ra khỏi cửa căn nhà này. Còn bây giờ cô sẽ phải gánh lấy hậu quả những việc mà mình đã gây ra. Vì Yến Nguyên, tôi không ngại hy sinh người khác đâu! – Ông Dũng nói xong liền hất mặt ra lệnh cho hai người mặt áo đen đứng sau Thanh Thúy.

Nhận được lệnh của ông chủ, một người áo đen kéo Thanh Thúy đứng dậy, ép nhỏ đứng trước bàn làm việc của ông Dũng. Người áo đen còn lại cũng tiến lên.

Tay Thanh Thúy bị nắm thật mạnh đặt lên bàn. Người áo đen siết chặt cổ tay nhỏ lại, không cho Thanh Thúy rút tay về.

Máu ở mặt Thanh Thúy nhanh chóng biến mất, miệng lắp bắp:

- Các người... các người định... định làm gì?

- Làm gì? Sao cô không tự hỏi mình đã làm ra những gì? – Người áo đen đen đẽ tay Thanh Thúy nói giọng khinh thường.

- Tôi... tôi không có! Là người khác xúi giục tôi. Tôi thật sự không có, không phải chủ ý của tôi! – Thanh Thúy sợ hãi lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông ngồi sau bàn làm việc.

Ông Dũng từ đầu chí cuối vẫn là thái độ “ Chuyện không liên quan tới mình!”, thản nhiên mà lạnh nhạt nhìn Thanh Thúy. Tuổi trẻ mà có gan làm ra những việc như thế, lại tổn thương tới Yến Nguyên thì ông chắc chắn sẽ cho cô ta một kết quả xứng đáng.

- Hả? Cô nói cái gì? Muốn chối? – Âm thanh hết sức thản nhiên. Nhưng ông Dũng thật ra cũng biết phần nào.

- Thật... thật sự không có! Là người khác xúi giục tôi làm. Tôi không cố ý! Thật không cố ý! – Thanh Thúy càng nói, sức lực tác động lên bàn tay của nhỏ càng lớn. Rất là đau.

- Nói thử xem!

- Là Rick! Là người tên Rick bảo tôi. Là anh ta đưa ra kế hoạch này. Tôi chỉ làm theo! – Mặt Thanh Thúy không ngừng biến sắc, sợ tới mức trắng bệch như bị bệnh.

Những gì từ miệng Thanh Thúy thốt ra chỉ khiến ông Dũng hơi nhú mồm một cái. Rick? Yến Nguyên cũng có một người bạn tên Rick. Quân gia Quân từng nói, người này đã theo Yến Nguyên từ Úc về Việt Nam. Quả thật không hề đơn giản.

- Vậy, cậu ta đang ở đâu? – Một câu nói như ra lệnh dành cho Thanh Thúy.

- Tôi và anh ta không còn liên lạc! Nếu có tìm thì tìm anh ta, sao lại tìm tôi?

- Cô chẳng phải năm lần bảy lượt hại Yến Nguyên?

- Tôi...- Thanh Thúy nghẹn lời.

- Hôm nay cô đã tới được đây rồi thì ắt hẳn sẽ có chiêu đãi nồng hậu!

Nói xong, ông Dũng hất mặt về phía một người mặt đồ đen ở cửa. Anh ta gật đầu cung kính một cái rồi tiến lại phía bàn làm việc.

Phía này, cánh tay đang bị giữ trên mặt bàn của Thanh Thúy đã tê dại, gần như máu không hề lưu thông.

Đột nhiên chân bị đá từ phía sau vào ống khuỷu khiến Thanh Thúy ngã quỵ xuống. Một cánh tay bị kéo ngược ra sau, miệng cũng nhanh chóng bị băng keo đen bịt lại.

Thanh Thúy hốt hoảng, giãy giụa rồi ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông như hoàng đế đang ngồi sau bàn làm việc. Thái độ của ông ta là sao chứ? Bình chân như vại?

Một tay bị một người ghì xuống, tay kia bị một người khác bẻ ngược ra sau, Thanh Thúy vừa đau vừa sợ.

Người mặt đồ đen ở cửa tiến lên đứng trước mặt nhỏ, ngồi xổm xuống rồi nhìn vào bàn tay trái của Thanh Thúy, bàn tay đang bị ghì chặt dưới sàn nhà bằng băng cẩm thạch lạnh lẽo. Anh ta nhét miệng cười nhìn gương mặt tái nhợt của Thanh Thúy.

- Cô có biết ông chủ muốn thế nào không? Hửm? – Người mặt đồ đen lạnh lùng hỏi.

Thanh Thúy ưm ưm... lắc đầu.

- Nhìn đi, bàn tay của cô rất đẹp. Đúng là lớn lên trong giàu sang. Nhưng một bàn tay đẹp thế này là bị mất đi vài ngón thì sao? Đẹp hơn hay thế nào?

Nghe câu này, Thanh Thúy trợn ngược mắt. Chặt... chặt tay? Không! Không thể! Làm ơn.

Thanh Thúy kịch liệt lắc đầu, tóc rơi tán loạn trên trán, nước mắt cũng tuông rơi lã chã.

Người mặt đồ đen quay đầu nhìn ông Dũng, có ý tránh qua một bên để ông ấy nhìn thấy Thanh Thúy.

Con người lạnh lùng của ông Dũng dừng lại trên gương mặt đã từng ngang ngạnh cách đây không lâu của Thanh Thúy rồi mỉm cười như quỷ vương. Ông nhẹ nhàng lắc người một cái rồi nhìn ra cửa sổ sát đất, xoay lưng ghé về phía đám người của Thanh Thúy.

Thanh Thúy biết, đó chính là ra lệnh. Ông ta bảo người của ông ta ra tay. Ý nghĩ này khiến Thanh Thúy giãy giụa càng kịch liệt hơn lúc nãy nhưng vẫn không thể nhấc bàn tay trái của mình lên được.

Người mặt đồ đen ngồi trước mặt Thanh Thúy nhanh chóng móc ra một con dao bấm rồi cũng như ông Dũng... hẳn ta mỉm cười nhìn Thanh Thúy.

Nụ cười vụt tắt...

- A A A...

Tiếng la thê thảm của Thanh Thúy vang lên, mùi máu tanh cùng lúc vang lên trong không khí.

Thanh Thúy ngất xỉu.

Một bàn tay chống ở trán nhẹ nhàng xoa xoa, ông Dũng lạnh giọng:

- Băng bó rồi đưa về nhà. Thứ đó gửi tới cho người tên Rick!

- Dạ biết! – Ba người mặt đỏ đen đồng thanh hô lên, dùng một chiếc khăn lau sạch máu trên nền nhà cẩm thạch rồi sau đó nhanh chóng kéo Thanh Thúy ra khỏi phòng, lấy xe rồi khỏi biệt thự.

Trong phòng chỉ còn lại bóng dáng khí phách của ông Dũng.

Yến Nguyên, nếu con biết chuyện này thì hãy tha lỗi cho ba. Là ba nợ con, cho nên bây giờ dù tay ba có vậy máu thì ba vẫn trải thảm để con bước tiếp bằng mọi giá...

Bên ngoài, ánh nắng vẫn vàng một cách ấm áp. Nhưng chúng lại mang đậm một nỗi buồn nặng trĩu.

Liệu khi thương yêu một ai đó quá sức tưởng tượng thì con người ta lại ra những chuyện nghiêm trọng chẳng?...>

(Tới mai có chương mới nha mọi người :> Chương này Ken viết dài dài một chút á! Hihi. Mong mọi người đừng giận Ken nha! Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ! Đọc truyện vui vẻ nữa nha! <3) (=“ bật=“ mí=“ một=“ chút=“ là:=“ chừng=“ 2-3=“ chương=“ nữa=“ chúng=“ ta=“ sẽ=“ chia=“ tay=“ k&a=“ nha,=“ gặp=“ lại=“ 2=“ a/chị=“ ấy=“ ở=“ ngoại=“ truyện.=“ chính=“ văn=“ tập=“ trung=“ vào=“ p&n=“ theo=“ yêu=“ cầu=“ của=“ của=“ máy=“ bạn=“ :“=“>)

87. Chương 86.

Chiều cùng ngày, Yến Nguyên ra viện. Không phải là cô không cần theo dõi bệnh tình nữa mà cô ghét không khí khó chịu ở đó.

Roll Royce vòng một vòng, lấy vào khuôn viên biệt thự Nguyễn Hoàng.

Yến Nguyên mặc áo thun, quần jean đơn giản, đeo kính râm bước xuống. Yến Vy xuống cùng lúc ở cửa bên cạnh.

- Có cần em đỡ chị không? – Yến Vy leo đèo theo.

- Cô nghĩ tôi bị gì? – Yến Nguyên không vui nhàu mày.

- Vì chị mới xuất viện!

- Không cần! Tôi đi nghỉ một chút là được rồi. – Yến Nguyên nói rồi bước lên bậc thềm. đi vào nhà.

Ông Dũng nhìn Yến Vy mắt húng đưng đó, chỉ lắc đầu cười rồi đi về phía nhỏ, an ủi:

- Đừng giận chị con! Tính con bé là vậy!

- Con biết rồi ba! À! Con ra ngoài một chút nha ba! – Yến Vy khôi phục vẻ mặt tươi cười.

- Được! Cố gắng về sớm ăn cơm với ba và chị! – Ông Dũng cười.

- Dạ! Chào ba! – Yến Vy nói rồi đi về hướng gara.

- Ủ! – Ông Dũng vội vã đáp xong rồi cũng đi vào nhà.

Yến Nguyên lên phòng rồi ngã người trên chiếc ghế sofa.

Cuối cùng cũng rời khỏi nơi đầy mùi thuốc khử trùng đó.

Yến Nguyên hơi hé mắt nhìn xung quanh căn phòng. Rèm đều được kéo ra. Nắng chiều yếu ớt chiếu vào, tạo nên một khung cảnh vừa buồn vừa ấm.

Cô nhìn tới ban công. Rèm ở đó kéo hở, cửa kính thông với ban công cũng khép hờ. Xuyên qua khe hở, Yến Nguyên đưa mắt nhìn vài chậu lan ngoài đó. Hình như chúng không được tốt thì phải?

Cô toan đứng dậy, định đi ra phía ngoài xem xét vài chậu lan thì chuông điện thoại reo lên.

- Alo! – Yến Nguyên nhắc máy, đồng thời cũng đi ra ban công.

- Yến Nguyên! Là cô My đây!

- Có chuyện gì mà cô phải gọi cho em thế ạ? – Một tay cầm điện thoại, tay còn lại Yến Nguyên cầm bình tưới lên.

- Yến Vy điện cho cô, xin cho em nghỉ vài ngày. Em khỏe hẳn chưa?

- Em không sao đâu cô! – Yến Nguyên xịt nước tưới lên mấy chậu hoa.

- Vậy là tốt rồi! À! Còn chuyện thi ngày mai, em không cần thi nữa. Yên tâm nghỉ ngơi đi. Đã có người thay em rồi!

- Là ai vậy cô? – Cô đột nhiên dừng động tác trên tay, có một chút ngạc nhiên, hỏi.

- Là Bảo Khánh cùng Diệu Anh. Nam Phong biết em không khỏe nên đã bàn giao lại cho hai bạn đó. À cô quên mất. Nam Phong nói với cô là em không khỏe trước cả Yến Vy.

Tiếng nói của cô My truyền từ điện thoại ra vừa dứt thì ánh mắt Yến Nguyên chạm nhau với một ánh mắt đứng bên kia đường, cách xa cô.

Tích tắc! Tích tắc!

Không khi như đặc quánh lại. Thời gian chậm hơn bao giờ hết.

Bên kia đường, hai bàn tay Nam Phong thả vào túi quần, ánh mắt mang theo muôn vàng cảm xúc nhìn cô gái đang cầm bình tưới đứng ở ban công của căn biệt thự trước mặt. Khung cảnh có một chút lãng mạn nhưng chẳng tới mức có thể thể hiện ra bên ngoài.

Đầu dây bên kia không trả lời nên cô My nói hơi gấp gáp:

- Alo! Yến Nguyên, em còn ở đó không? Alo!

Tiếng nói của cô My khiến Yến Nguyên giật mình. Cô cũng vội vã nói vào điện thoại:

- Em đây! Nếu không có việc gì thì em xin phép. Em muốn nghỉ ngơi một chút! – Ánh mắt cô và ánh mắt Nam Phong vẫn không rời nhau.

- Được! Nghỉ ngơi nhiều đi! Nếu được thì ngày mai em có thể tới trường tham gia lễ hội! Chào em!

- Em sẽ suy nghĩ lại! Chào cô!

Yến Nguyên tắt điện thoại, nhìn màn hình trong giây lát rồi quay về phía Nam Phong nhưng anh không còn ở đó.

Cô buông bình tưới, hai tay chống lên thành ban công, ước người ra xem thử. Nam Phong đi nhanh như vậy sao? Và, tại sao lại xuất hiện như thế?

Mà khoan! Cô có chuyện cần nói với Nam Phong. Nói với anh là cô tin anh, cô có thể tin anh. Cô đã suy nghĩ kỹ rồi! Lúc này ở bệnh viện cô làm ngơ là vì có ba ở đó. Vậy Nam Phong giận cô sao?

Không được! Cô phải nói rõ ràng. Nếu không sẽ rất khó chịu trong lòng.

Yến Nguyên xoay người định đi xuống lầu thì nghe tiếng như ai đập gió. Cô quay người lại nhìn.

A! Chim bồ câu!

Yến Nguyên liền bước về phía nó. Nó hơi nghiêng đầu nhìn Yến Nguyên. Cô thấy ở phía chân nó có cột cái gì đó thì phải, chỉ to bằng hộp nhãn.

Yến Nguyên chìa một tay về phía chim bồ câu, ý bảo nó bay sang tay cô. Chim bồ câu hiểu ý, rất ngoan ngoan bay sang.

Khéo léo gỡ thứ cột ở chân nó xuống, Yến Nguyên nhẹ nhàng tung nó lên, nó liền bay đi.

Cô nhìn đồ vật trên tay mình. Hộp ghi âm sao? Còn có một mẫu giấy.

“ Gửi Yến Nguyên.

Cậu mở đoạn ghi âm này lên nghe đi. Lúc ở bệnh viện quân gia của cậu còn cho tôi xem một thứ. Cậu có thể gặp ông ấy mà! Còn đoạn ghi âm này là của tôi. Nếu cậu nghe rồi hay xem rồi thì cậu có tin tôi không? Tôi chỉ cần một câu trả lời CÓ hay KHÔNG thôi. Tôi sẽ đợi cậu ở nơi đầu tiên tôi và cậu gặp nhau vào tối nay.

Nam Phong.”

Yến Nguyên đọc mẩu giấy, cổ họng như bị nghẹn lại. Cô lại nhìn chiếc máy ghi âm nho nhỏ, nhanh chóng tìm được nút phát và bật lên.

...

- Haha! Cậu nói cái gì? Tôi có liên quan gì chứ hả? Ai làm chứng? – Giọng của Rick vang lên khiến đôi mày xinh đẹp của Yến Nguyên nhíu lại. Đúng là khi mới vừa xảy ra chuyện thì Rick đã xuất hiện. Lại hẹn cô ra công viên. Chẳng phải lúc đó đã gặp được Nam Phong sao? Tại sao cô còn lạnh nhạt chạy trốn rồi để anh đuổi theo? Nam Phong bắt lực giải thích, vậy mà cô thờ ơ như mọi chuyện chẳng là gì?

- Anh còn không dám thừa nhận? Nếu tôi không bị anh cùng Thanh Thúy bỏ thuốc thì chẳng lẽ lại tự bỏ thuốc mình? – Tiếng nói của Nam Phong nghe hơi có vẻ giễu cợt. Anh đã biết hết sự thật?

- What? Cậu nói gì? Ai bỏ thuốc ai? Không chừng cậu nói đúng đó, tự mình thuốc mình! Haha! – Rick giờ giọng cười nham nhở.

- Hmm... Để tôi hỏi lại Thanh Thúy thì rõ. Cô ta cũng vì tôi còn gì. Dùng một chút kế. Anh thấy sao? – Chỉ nghe giọng thôi nhưng có vẻ như Nam Phong là người đang có ưu thế.

Nụ cười trên khóe môi Rick tắt hẳn. Tròng mắt màu xanh lá của anh giãn ra, mí mắt thì nheo lại, hiểm ác nhìn Nam Phong, nói:

- Cậu hỏi cô ta? Con nhỏ ngu ngốc, chỉ vì một thằng nhãi như cậu mà cởi sạch quần áo? Haha! Cô ta đối với tôi cũng như con chốt trên bàn cờ vua, chỉ dùng để mở đường cho tôi đến với Yến Nguyên. Còn cậu cùng lắm thì chỉ là một con xe của quân địch, gây cho tôi một chút trở ngại mà thôi. Yến Nguyên cô ấy là hoàng đế của màu cờ còn lại, tôi thì chắc chắn sẽ chiếm được cô ấy.

Rick nói không ít, nhưng cũng đủ dài để thể hiện rõ mưu đồ của anh ta.

Đoạn ghi âm chỉ phát tới đây, chỉ nghe “ Rắc!” một tiếng, trong lòng bàn tay Yến Nguyên chỉ còn là mảnh vụn của chiếc máy ghi âm.

Ánh mắt cô mang theo muôn vàn lạnh lẽo. Giống như rừng lá kim mùa đông, đầy sương mù, bị lạc sẽ mãi mãi không biết đường ra, vô cùng nguy hiểm.

Cô nhẹ nhàng thả chiếc máy vỡ nát đó vào sọt rác ở ban công, cầm bình tưới lên và tiếp tục công việc. Tạm thời là vậy đi, chuyện liên quan tới Rick cô sẽ giải quyết sau, bây giờ là lo việc tối nay đối mặt cùng Nam Phong.

88. Chương 87.

8h30h tối, Yến Nguyên mặc một bộ quần áo thoải mái đi xuống lầu.

Thấy Yến Vy vẫn chăm chỉ tập đàn, cô nhovn miệng cười rồi đi về phía nhỏ.

Ngước mặt lên đã nhìn thấy Yến Nguyên, lại có vẻ như cô sắp ra ngoài, nhỏ vừa lo lắng vừa tò mò, hỏi:

- Chị mới ra viện, giờ này trễ như thế còn đi đâu?

- Không có gì. Tôi đi một chút có việc. Mà chắc cũng không về sớm. Một lát nhắc ba ngủ sớm, thức khuya không tốt cho ba. À... Cả cô nữa. – Yến Nguyên nhìn đồng hồ đeo tay, mày hơi nhíu lại. Chỗ cô và Nam

Phong gặp nhau lần đầu? Cô nghĩ cả buổi chiều cũng chỉ ấn tượng một chút. Đó là con đường ven sông, rất vắng vẻ. Chắc cô sẽ mất công đánh một vòng.

- Không sao đâu chị. Mai em thi rồi, luyện tập một chút. – Yến Vy cười.

- Ủ! Cẩn thận bọn người của Phương Linh đi, cô ta không thích cô đâu. Tôi đi đây. Tạm biệt!

- Tạm biệt chị! – Yến Vy nhìn Yến Nguyên lấy xe ra khỏi cửa thì mới yên tâm trở lại việc tập đàn.

Yến Nguyên vừa ra khỏi cửa biệt thự không xa thì dừng lại vì cô có điện thoại của ba cô, tốt nhất nên dừng xe.

- Alo! Con nghe đây ba!

- Con ra ngoài sao? Sao không nói tài xế đưa con đi?

- Chuyện riêng, không đi với tài xế đâu ba. Ba không cần lo cho con, con có học võ thuật mà ba! – Cô đưa tay vuốt tóc, miệng cười cười.

- Nhưng con không khỏe?!

- Con biết sức khỏe mình. Con sẽ về sớm là được mà!

- Ủ! Vậy con nhớ về sớm.

- Con biết! Con phải lái xe rồi ba!

- Ủ. Lái xe cẩn thận một chút.

- Dạ! – Cô ngoan ngoãn đáp lại rồi nhanh chóng gác máy, đạp chân ga và rời đi.

Yến Nguyên lấy xe khá là nhanh để đi tìm địa điểm lần đầu anh và cô gặp nhau. Cô đúng thật là không nhớ được. Một con đường gần bờ sông? Sài Gòn thì có biết bao nhiêu là chỗ như thế?

Yến Nguyên cứ lấy xe đi như thế, qua rất nhiều địa điểm nhưng cô không cách nào tìm ra. Nam Phong đã nói sẽ đợi cô, đợi câu trả lời của cô.

Ước chừng khoảng hơn 2h sau, Yến Nguyên vẫn tiếp tục tìm. Cô lấy xe đến một con đường gần bờ sông khác.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay: 11h10ph. Yến Nguyên hơi hạ cửa kính xe nhìn ra bên ngoài. Xem nào, chỗ này người qua lại không nhiều cho lắm. Là chỗ cô và Nam Phong gặp nhau lần đầu sao? Trễ như vậy rồi, nếu anh tới thật thì có đợi cô hay không? Nhưng dù gì cũng tìm đã.

Yến Nguyên mở cửa xe, hơi gấp gấp bước xuống.

Cô nhìn xung quanh, không có người. Lại nhầm chỗ? Nhưng đoạn đường này còn dài. Nhanh chóng suy nghĩ rồi đưa ra quyết định, Yến Nguyên quyết định đi bộ, tuy chỗ này xe có thể chạy được. Hoặc là cô sẽ gặp Nam Phong, mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng khác. Hoặc là coi như cô và anh không có duyên đi.

Cất bước đi về phía trước, ánh mắt Yến Nguyên không ngừng tìm kiếm xung quanh.

Gió đêm thổi qua, khe hắt tung mái tóc mềm mại của Yến Nguyên. Cô chụm hai bàn tay lại, hà hơi vào vì lạnh. Đường như hy vọng trong cô đang nhỏ dần. Đã đi gần nửa đoạn đường nhưng vẫn chưa thấy Nam Phong.

Nghĩ tới đây, khóe miệng cô chợt nở một nụ cười tự giễu. Yến Nguyên cô quá ngây thơ sao?

Đi hết đoạn bờ sông, người vẫn không thấy. Niềm tin trong cô rất nhanh chóng bị dập tắt. Cô sai hay anh không đến?

Đi đến một chiếc ghế đá dưới tán cây, Yến Nguyên nhẹ nhàng ngồi xuống. Trực giác nói với cô chỗ này đúng là chỗ cô và Nam Phong chạm mặt nhau. Có lẽ Nam Phong không tới, hoặc là anh đã đi rồi vì vốn dĩ hai người thật sự không có duyên?

Đầu óc Yến Nguyên chợt trở nên trống rỗng. Cô cứ vô thức ngồi nhìn ánh đèn thành phố ở bên kia sông.

Cũng tại lúc đó, ngay chỗ này, Nam Phong đứng cách xa Yến Nguyên tầm 10 bước chân. Anh nhìn cô lẳng lặng ngồi đó, tim thất lại. Nhưng anh quyết định rồi, phải để Yến Nguyên cao ngạo của anh biết chờ anh một lần, dù một lần thôi cũng được. Nói anh quá đáng hay độc ác cũng được, phải để Yến Nguyên trưởng thành hơn.

Đây chính xác là chỗ hai người lần đầu gặp nhau. Thật ra thì anh đã đi theo cô từ lúc cô ra khỏi nhà. Những nơi Yến Nguyên ghé qua trước đó, cô đều không nán lại như thế này. Có lẽ người ta nói đúng, con gái rất nhạy cảm. Cho dù không nhớ thì cũng cảm nhận được.

Thời gian tích tắc tích tắc trôi qua, cô gái nhỏ ngồi ở chiếc ghế đá vẫn im lặng nhìn ánh đèn. Rất nhiều lần cô lặp lại động tác hà hơi vào bàn tay rồi lại nhìn xung quanh. Cô đang đợi ai đó. Và cứ mỗi lần cô gái quay đầu tìm kiếm thì một chàng trai đứng sau cô ấy lại nhanh chóng ẩn đi.

Hình như rất lâu sau đó, Yến Nguyên lại nhìn đồng hồ đeo tay. 1h20 phút sáng. Có lẽ cô nên về nhà thì hơn.

Hít sâu một cái, cô nhào người đứng dậy nhưng mắt đột nhiên hoa lên. Yến Nguyên loạn choạng, người mất thăng bằng sắp ngã thì cô cảm nhận được có ai đó ôm lấy mình.

Hơi lắc đầu một cái, Yến Nguyên nhìn lên. Nam Phong. Mắt cô tròn to, vừa ngạc nhiên vừa hơi hoảng sợ. Không phải cô hoa mắt nên nhìn lầm chứ hả?

- Cậu có sao không? – Như đọc được suy nghĩ của cô, Nam Phong rất nhanh lên tiếng. Mặt anh xem ra có vẻ nghiêm khắc. Là trách cô sao?

Thu hồi vẻ mặt, Yến Nguyên có chút lúng túng đứng thẳng lên. Cô nhớ tới lí do mình đến đây, đợi ai ở đây và quay sang nhìn anh.

- Tôi tưởng cậu không tới! – Yến Nguyên cười nhạt, đưa mắt nhìn chỗ khác.

- Vậy sao cậu không về? – Nam Phong nhìn cô né tránh mình, quả thật thấy có lỗi. Anh hơi quá đáng thì phải.

- Không có gì. Hóng mát. – Cô hơi hột giải thích.

- Hóng mát từ 11h đến tận bây giờ? – Anh nhết môi cười.

Yến Nguyên bắt ngờ với những gì Nam Phong vừa nói ra. Thì ra anh biết cô ở đây nhưng lại không ra mặt. Anh đang chơi xỏ cô sao hả?

- Vậy ra cậu biết! Nhưng người hẹn tôi là cậu, sau đó người để tôi ngồi lâu như vậy cũng là cậu. Chắc cũng không còn gì nữa đúng không? Vậy tôi về! – Yến Nguyên cảm thấy tức giận, nhanh chóng quay đầu bước đi. Cô thật bị anh chơi xỏ.

- Cậu tin tôi sao? – Thay vì đuổi theo Yến Nguyên, Nam Phong lại hỏi một câu nhẹ tênh nhưng đủ lực để nâng bước chân cô.

Dừng bước, hốc mắt Yến Nguyên cảm thấy cay. Anh là đùa giỡn cô đây mà!

- Quan trọng sao? Tôi đợi lâu như vậy cũng không thấy cậu, vậy giờ cậu hỏi tôi làm gì? – Cô dứt lời thì Nam Phong nhanh chóng ôm lấy cô từ phía sau.

Miệng đặt ở bên tai Yến Nguyên, Nam Phong thì thầm:

- Tôi biết là cậu tin tôi. Nhưng là tôi muốn cậu đợi. Lúc cậu đợi tôi có cảm thấy tuyệt vọng không? Nó cũng giống như lúc cậu hiểu lầm tôi, buồn phiền và tuyệt vọng, hai thứ cảm giác rất rõ!

Yến Nguyên lặng người nghe từng câu từng chữ Nam Phong nói. Quả thật là buồn, là tuyệt vọng. Nhưng cô chỉ đợi anh mấy giờ đồng hồ mà đã như thế, còn anh? Bao lâu rồi? Thời gian rất dài sao?

- Xin lỗi! – Yến Nguyên nghẹn ngào. Xuyên qua màn đêm và tiếng gió rít, giọng của cô đặc quánh lại, nặng trĩu.

- Lời xin lỗi này, tôi sẽ nhận. Nhưng cậu phải biết là mình không có lỗi! – Nam Phong vẫn ôm chặt cô, vẫn thều thào.
- Được! – Một chữ được của Yến Nguyên thì đồng nghĩa với việc mọi khoảng cách giữa anh và cô đều tan biến.

89. Chương 88.

Sáng hôm sau...

Cốc! Cốc!

Một tràng tiếng gõ cửa phòng Yến Nguyên vang lên, sau đó là giọng của Yến Vy:

- Chị! Em vào được không chị!
- Ừ! – Yến Nguyên nói, mắt vẫn nhìn chăm chú màn hình vi tính.
- Tối nay chị có dự lễ hội không chị? – Yến Vy đi tới cạnh Yến Nguyên, hỏi.
- Chắc không...

-
- Cậu định dự lễ hội không? – Nam Phong cầm vo-lang, nói với Yến Nguyên.
 - Không thích!
 - Sao lại không thích? Chắc sẽ rất vui. Tôi nghĩ cậu chưa bao giờ dự lễ hội của trường?! – Nam Phong cười.
 - Ừ! Những chỗ đó nhiều người, bẩn lắm! – Yến Nguyên nghiêng đầu nhìn nụ cười khó hiểu của anh.
 - Ừm... Vậy đi. Mai tôi định đi, hay để tôi tháp tùng cậu! – Anh vận dụng trì nụ cười đó.
 - Tháp tùng? Tôi với cậu...
 - Đừng từ chối! Lần này thôi! – Chưa đợi Yến Nguyên nói hết câu thì Nam Phong đã chen vào. Anh không muốn cô từ chối nên dùng vẻ mặt hết sức thành khẩn.
 - Thôi được! – Yến Nguyên thở dài. Vốn định nói là “Tôi và cậu thì có gì mà tháp tùng!” nhưng Nam Phong nhanh hơn cô một bước.

Đang nói chuyện với Yến Vy, chợt Yến Nguyên nhớ tới lời hứa tối qua với Nam Phong nên ngưng lại.

- Không đi sao chị? – Thấy Yến Nguyên dường như nói là không đi nên Yến Vy cảm thấy hơi hụt hẫng. Nhỏ muốn Yến Nguyên xem nhỏ đánh đàn.
- À không! Tôi sẽ đi!
- Dạ? Vậy thì hay quá! Em đi chuẩn bị. Chiều chị em mình cùng đi! – Nghe Yến Nguyên nói, Yến Vy cảm thấy thật vui. Nhất định nhỏ sẽ thể hiện thật tốt.

Yến Nguyên cười nhẹ, cô gật đầu một cái thay cho câu trả lời.

Sau khi Yến Vy rời khỏi phòng, chuông điện thoại của Yến Nguyên reo lên.

- Tổ nghe đây!
- Hây! Giọng nghe vui há? – Đầu dây bên kia, Diệu Anh vừa cười vừa nói.
- Được rồi! Thưa cậu! Tìm tổ có chuyện gì? – Yến Nguyên cũng cười.
- Tối nay cậu sẽ đi dự lễ hội đúng không?

- Ừ!
- Cùng Nam Phong?
- Hmm... Ừ!
- Vậy hai người cứ tới mà chờ xem tớ cùng Khánh tỏa sáng! Hihi!
- Tớ không biết là cậu nói khoác giỏi như thế!
- Không đùa nữa! Tớ cúp điện thoại đây! Chiều gặp!
- Bye!

Yến Nguyên nhìn màn hình điện thoại vừa ngắt. Diệu Anh thật vui vẻ khi ở bên Bảo Khánh nha. Nhưng dù gì thì cô cũng...

Nghĩ tới đây, Yến Nguyên mỉm cười. Tối Nam Phong sẽ tới đón nên giờ cô cũng nên chuẩn bị một ít là tốt nhất.

[...]

Tối...

6h45, Nam Phong lấy xe tới nhà Yến Nguyên. Anh mặc một bộ vest đen, áo sơ mi màu xanh dương bên trong, chân đi giày da của Ý. Nhìn Nam Phong thì chỉ định nghĩa được 3 từ: đẹp ngông cuồng.

Anh dừng xe ở khoảng sân rộng như hoa viên thu nhỏ của nhà Yến Nguyên rồi lịch lãm đi vào nhà.

Thấy ông Dũng đang ngồi ở sofa đọc báo, Nam Phong lễ phép tới chào hỏi:

- Cháu chào bác!
 - A! Chào cháu! Ngồi đi! – Ông Dũng niềm nở nói với anh.
 - Không cần đâu bác! Cháu đợi Yến Nguyên một lát thôi ạ! – Anh vui vẻ cười lại.
 - Đón Yến Nguyên sao? Hai đứa hẹn hò à? – Ông Dũng tuy biết lí do anh tới nhưng vẫn định “thử” Nam Phong.
 - Ai hẹn với ai hả ba? – Nam Phong chưa kịp trả lời thì giọng Yến Nguyên đã từ trên lầu vọng xuống khiến 2 người đàn ông ở phòng khác đều ngoái nhìn.
- Không biết là do hẹn trước hay vô tình mà Yến Nguyên cũng khoác lên người một bộ váy chấm gót màu xanh dương, cùng tông màu với bộ vest Nam Phong mặc. Mái tóc của cô được uốn xoắn nhẹ nhàng, khéo léo vắt qua một bên. Con gái như thế, người ta gọi là cao quý một cách quyến rũ.
- Hai người bọn họ là trời sinh một cặp, có thể nói là đẹp đến chói mắt.
- Xem đi, hai đứa chọn quần áo hợp nhau chưa hả? – Ông Dũng cười cưng chiều nói với Yến Nguyên.
 - Quần áo, đúng dịp thì mặc thôi mà ba! – Yến Nguyên khẽ chớp hàng mi cong vút, cười dịu dàng mà nói.
 - Hôm nay cậu đẹp lắm đó! – Nam Phong nhìn cô chăm chú.
 - Ý cậu là bình thường tôi không đẹp? – Yến Nguyên có một chút kiêu ngạo nói. Cô đi tới đứng cạnh Nam Phong, nhìn anh.
 - Cậu cũng biết tôi không có ý đó! – Anh thản nhiên đáp bằng một nụ cười chết người.
 - Hai đứa đó, đi nhanh lên, không thì trễ. Thời gian sau này cứ từ từ mà tranh nhau! – Ông Dũng cười rất sáng khoái nhìn “đôi trẻ”.
 - Không thể cãi lí với ba được mà! Chúng ta đi! – Yến Nguyên rất bình tĩnh đáp lại lời ba cô rồi ưu nhã bước ra xe.

- Thừa bác cháu đi! – Nam Phong gật đầu tạm biệt với ông Dũng rồi đuổi theo Yến Nguyên . Anh đi nhanh hơn Yến Nguyên một bước, vòng qua mở cửa xe cho cô rồi mới trở về chỗ tay lái. Nhanh chóng đạp ga, chiếc Ferrari màu đen như một con “ Hãn huyết Bảo Mã” rời đi.

90. Chương 89.

Sân trường rộng lớn của Noble School hôm nay được trang hoàng vô cùng công phu.

Phía đối diện cổng trường là sân khấu lấp lánh ánh đèn, nhìn rất hoành tráng. Bên trái sân khấu là hai cây piano màu gỗ đỏ, bên phải là một giàn nhạc hiện đại. Hai bên còn được treo rèm màu trắng trang nhã, quý phái. Những hàng cây hai bên lối đi hôm nay cũng được treo thật nhiều đèn nhấp nháy đủ màu sắc. Thảm đỏ được trải dài cách cổng tường 3m cho tới bậc thang bước lên sân khấu.

Phía dưới là hàng chục bàn tiệc kiểu buffet với vô số món ăn và bánh ngọt được trang trí tỉ mỉ tới từng chi tiết do các đầu bếp ở Ý chính tay làm ra. Còn phần là ai mời tới những đầu bếp này thì phải cảm ơn Khải Hoàng và Nguyệt Cẩm.

Học sinh đến dự lễ hội cũng ăn mặc vô cùng sang trọng. Nữ thì váy dạ hội lấp lánh đủ sắc màu. Nam thì vest lịch lãm.

Các lớp học được dọn dẹp để trở thành phòng thay quần áo và là chỗ trang điểm cho học sinh của các lớp.

Có thể nói để làm được như thế này trong thời gian vài ngày thì Noble School đã bỏ ra không ít công sức. Chắc chắn không thể bỏ qua công sức của ba nhà Nam Phong, Yến Nguyên và Bảo Khánh. Lễ hội hôm nay có thể liệt vào hàng những bữa tiệc lớn kiểu Châu Âu.

Tuy chưa tới giờ diễn ra lễ hội nhưng có thể thấy học sinh đã đến gần đông đủ. Phần lớn họ đứng thành những nhóm, trò chuyện và uống sampanh hoặc cocktail do các bartender tài năng mà trường mời đến.

Phương Linh cũng đang hòa vào không khí náo nhiệt ở đây. Nhỏ mặc một bộ váy lệch vai quá gối màu trắng, trên đầu đội một chiếc vương miện nhỏ như công chúa, tay nâng một ly sampanh. Có thể nói bây giờ nhìn Phương Linh rất thánh thiện và trong sáng. Bộ dạng này của Phương Linh thu hút được rất nhiều sự chú ý của nam sinh trong trường.

Không khí nhộn nhịp vẫn chưa dứt thì một chiếc Audi màu đen sang chảnh xuất hiện. Xe nhanh chóng lái vào bãi, sau đó tài xế nhanh chóng bước xuống mở cửa cho “cặp đôi” ngồi phía sau.

Cửa bên trái mở ra. Người đầu tiên bước xuống không ai khác là Bảo Khánh. Cậu mặc tây trang màu đỏ đô lộng lẫy, chân đi giày da của Pháp. Chung quanh, ánh mắt của nữ sinh chợt trở nên lấp lánh. Quả là hoàng tử nắng ấm, quá đẹp.

Thay vì để tài xế tiếp tục vòng sang kia mở cửa xe thì Bảo Khánh nhanh chóng ta hiệu cho tài xế, đích thân anh mở cửa.

Người đi chung xe với Bảo Khánh không ai khác là Diệu Anh. Cô mặc váy đuôi cá màu trắng, tóc búi cao nhưng rất tùy ý, gương mặt trang điểm thanh thoát. Một vài sợi tóc rơi xuống gò má và trán khiến Diệu Anh trông chẳng khác nào tiên nữ.

Cậu đứng cạnh cô, cong khủy tay lên, mỉm cười rồi nói:

- Hân hạnh!

Diệu Anh ưu nhã cười một cái, nói:

- Đi thôi! – Nói xong, cô khoác lấy tay anh bước lên hướng đi có trải thảm.

Mỹ Ngọc đứng một bên si ngốc nhìn vẻ đẹp ấm áp của Bảo Khánh và Diệu Anh cho tới khi họ đi lướt qua mặt thì nhỏ vẫn còn ngây ngốc.

Phương Linh mãi mê đứng nói chuyện với một nhóm sinh nam, chợt tất cả cảm thấy có người nào đó quan trọng đang gây sự chú ý lớn ở cách đó không xa nên cùng ngoái đầu nhìn về hướng náo nhiệt.

Chỉ thấy Bảo Khánh cùng Diệu Anh đang khoác tay nhau bước đi. Nhìn hai người bọn họ chỉ có thể nói là đẹp. Đẹp cao ngạo, cao ngạo tới mức không có bất kì ai chạm tới được.

Bàn tay cầm ly sampanh của Diệu Anh siết chặt. Không biết nhờ nghĩ gì mà lại nhấc chân tiến về phía hai người bọn họ.

Bảo Khánh và Diệu Anh bước đi trên thảm đỏ, trong sự tán thưởng của mọi người. Diệu Anh mỉm cười nhìn Bảo Khánh, Bảo Khánh cũng vui vẻ cười với cô.

Cả hai đang tiến về phía bàn nước uống thì đột nhiên một bóng dáng màu trắng xuất hiện chắn ngang lối đi. Chân mày đẹp tỉ mỉ của Diệu Anh không vui nhíu lại, kéo nhẹ ống tay áo Bảo Khánh. Cô phiền khi phải lên tiếng với hạng người này. Bảo Khánh cũng không thích cô ta.

Bảo Khánh thay đổi vẻ mặt, nhạt nhẽo nhìn Phương Linh, nói:

- Phiền cậu tránh ra! – Bảo Khánh thay đổi cách xưng hô một chút. Là cậu không muốn khiến mình mất mặt vì loại người này.

Phương Linh nghe không lọt tay những gì Bảo Khánh nói. Nhìn Diệu Anh đi, ngoài dáng vẻ này ra thì có gì là tốt hơn nữa? Còn nữa! Chẳng phải gương mặt của nhỏ và cô ta giống nhau lắm sao? Sao không nghe mọi người bàn tán?

Là bởi vì Phương Linh trang điểm rất đậm, không có lấy gì gọi là tự nhiên, làm sao bằng vẻ đẹp áp áp không chút vấy bụi của Diệu Anh.

Dâng lên trong đầu là một ý định xấu xa, Phương Linh cầm ly rượu tiến lên một bước, nặng nề cười giả tạo, nói:

- Không muốn làm phiền hai người đâu. Chỉ muốn chào hỏi một chút! – Phương Linh cố gắng nở một nụ cười thân thiện hết sức có thể.

Chung quanh, các học sinh khác nhìn thấy vẻ hòa đồng của nhỏ thì đều tỏ ý tán thưởng ra mặt. Cứ như người cố ý gây sự là Bảo Khánh.

Diệu Anh hơi nép người vào Bảo Khánh, ánh mắt mang theo một chút không hài lòng. Mà sở dĩ nói “một chút không hài lòng” là vì ánh mắt của Diệu Anh vốn dĩ rất ấm áp, khó có thể để lộ sự không vui. Nhưng lần này xem ra...

- Chào thì không dám nhận! Còn nếu cô muốn nói hôm nay mình rất đẹp và nổi bật thì không cần! – Diệu Anh đơn giản nói qua. Ánh mắt cô hướng về phía đang đứng ưỡn ra trước của Phương Linh, thái độ của cô là xem thường.

Nụ cười trên mặt Phương Linh nhanh chóng cứng đờ. Sao? Cô ta có ý gì? Chê dáng cô xấu? Nghĩ tới đây, Phương Linh cứ chăm chú hưởng dáng người của Diệu Anh mà nhìn thẳng.

Thân hình mảnh mai, bờ vai mềm mại, da trắng. Một dáng vẻ “Liều yếu đào tơ”, nhưng lại đẹp tinh xảo. Về phương diện nhan sắc thì lần này có lẽ Phương Linh phải chịu thua Diệu Anh vài chục bậc.

Phần đông sự chú ý của học sinh dường như đang đặt lên ba người bọn họ thì dường như thế cuộc đột ngột thay đổi. Mọi người nhanh chóng đưa ánh nhìn về phía chiếc Ferrari màu đen vừa lái vào trường. Lời bàn tán bắt đầu trở nên ồn ào hơn hẳn. Chưa được 30ph trước thì là chiếc Audi thuộc dòng sản phẩm giới hạn của thế giới, bây giờ lại là mẫu Ferrari mới nhất của năm nay. Có thể thấy mức độ hào nhoáng và giàu có của chủ nhân chiếc xe là không tầm thường.

Xe dừng lại, cửa xe mở ra, một đôi giày đen của Ý xuất hiện. Nhịp tim của nữ sinh một lần nữa như ngừng lại.

Nam Phong ngoài lạnh lùng ra thì còn mang một khí thế mạnh mẽ bước xuống. Đẳng này, Bảo Khánh nhìn anh nhét miệng cười. Nam Phong ơi là Nam Phong, dù một ngàn năm nữa thì cậu cũng không hết khoa trương mà.

91. Chương 90.

Nam Phong xuống xe, mặt kệ những ánh mắt của người xung quanh, nhanh chóng đi mở cửa xe cho người còn lại.

Từ trên xe, một đôi giày gót đỏ tinh xảo xuất hiện, và người đó càng khiến cho người khác hoa mắt.

Yến Nguyên nâng tà váy, nhẹ nhàng nhìn một vòng những người đang hướng ánh mắt về phía bọn họ. Cô đẹp lạnh lùng, đẹp ma mị. Nếu như Diệu Anh là vẻ khả ái như ánh nắng, khiến người nhìn cảm thấy dễ chịu thì Yến Nguyên là vẻ đẹp cao quý, khiến người khác khiêm nhường mà nhìn ngắm.

Cô đứng cạnh Nam Phong, rất tự nhiên khoác lấy cánh bước về phía trước. Anh giống một vị công tử khinh đời đang hộ tống đại tiểu thư kiêu ngạo bước đi trong vinh quang. Tất cả cũng vì bọn họ xứng đáng.

Hai người đi về hướng Bảo Khánh cùng Diệu anh, cả hai rất tự nhiên nở nụ cười. Thay vào thái độ lạnh nhạt lúc nãy, Nam Phong cùng Yến Nguyên lại cười rất thân thiện với Bảo Khánh và Diệu Anh.

Phương Linh cùng những học sinh khác đứng bên cạnh bọn họ gần như là há hốc. Bốn người bọn họ là người gì? Sao lại có ma lực như thế? Chỉ là một bước chân hay một nụ cười nhạt cũng khiến vẻ đẹp của họ càng trở nên cao quý như thế! Thử hỏi, nếu gộp chung gia thế cùng vẻ ngoài thì ai sẽ sánh bằng họ? Chưa kể trí thông minh cùng những thứ hạng xã hội của họ. Ai mà không biết bốn người này đều có tên trong Top 05 người thừa kế số 01 Việt Nam. Lại cả chuyện sau khi Yến Nguyên về nước thì vị trí dẫn đầu của Nam Phong bị hạ một bậc.

Bây giờ thì tốt rồi, bảng xếp hạng toàn là tên bọn họ:

No. 1: Nguyễn Hoàng Yến Nguyên thuộc tập đoàn đá quý Y&N.

No. 2: Trần Hùng Nam Phong của tập đoàn Thế Giới.

No. 3: Lê Gia Bảo Khánh – Đại thiếu gia của tập đoàn Lê Gia.

No. 3: Lê Gia Bảo Minh – Em trai Bảo Khánh, nhị thiếu gia của Lê Gia.

No. 5: Mai Diệu Anh, tiểu thư của công ty điện tử hàng đầu Châu Á – Blue Sky.

Không ai muốn đắc tội với bọn họ vì ai cũng biết hậu quả sẽ kinh khủng thế nào. Đừng nói là cho tiền, cho dù cho họ 10 cái mạng cũng không dám.

Yến Nguyên đứng cạnh Nam Phong, đối diện Bảo Khánh cùng Diệu Anh và ngang hàng với Phương Linh. Người ta hay nói, bản năng của con người là vô cùng nhạy cảm. Bằng chứng là khi Yến Nguyên bước lên ngang tầm mình như thế, Phương Linh rất không tự nhiên lùi về sau mấy bước. Có thể thấy được khí chất của họ cao quý tới cỡ nào.

Một đôi mắt màu tro lạnh nhạt quét qua hướng Phương Linh rồi nhìn Diệu Anh, hạ giọng:

- Cậu thật sự không thấy bản? – Ý tứ trong lời nói của Yến Nguyên rất rõ ràng: Diệu Anh à, nói chuyện với hạng người thấp kém như cô ta, đáng sao?

Diệu Anh mỉm cười, ý ngụ trong lời nói của Yến Nguyên cô đều hiểu. Đưa tay vén vài sợi tóc tơ vương trên mặt, cô đáp:

- Hoàn toàn không muốn nói! – Nói xong, cô rất tự nhiên mỉm cười.

Phương Linh đứng một bên, mặt tê dại đi vì mất mặt. Hai con khốn! Rồi bọn mày sẽ biết tay tao.

Nhỏ tức giận thầm mất trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ thản nhiên. Nâng gót chân, Phương Linh bực tức rời đi.

Nhìn bóng dáng màu trắng quay lưng về phía mình, ánh mắt Bảo Khánh trầm xuống. Cô ta cứ như âm hồn bất tan thì phải! Phiền phức.

- Đi, chúng ta qua bên đó lấy đồ uống! – Lần này là Nam Phong rất tự nhiên lên tiếng.

Cả ba người lại không nói lời nào, chỉ ăn ý cùng anh hưởng quây thúc uống đi tới, hòa mình để chuẩn bị cho các phần thi sắp tới.

Trong khi đó, tại bệnh viện...

- A... A... A.... Mẹ! Tay con! Tay con sao lại thế này?

Từ khi tỉnh lại trong bệnh viện, Thanh Thúy nhìn vào bàn tay phải bị mất ngón út và ngón áp rồi không ngừng gào thét, tóc tai cũng bị nhổ bởi bù xù, hốc mắt đỏ hoe. Bây giờ Thanh Thúy chính là bộ dạng như ác quỷ, vô cùng xấu xí.

Mẹ của Thanh Thúy đau lòng ôm lấy con gái đang gào thét, trong ánh mắt không đơn thuần là yêu thương đau lòng mà có cả cay đắng cùng độc ác. Dám làm con gái của bà ta ra như thế? Là ai?

Trong khi đó, ba của Thanh Thúy ruột gan cũng nóng như lửa đốt, ngồi ở ghế sofa của phòng bệnh, hết liên lạc cho phía cảnh sát rồi lại tới xã hội đen. Việc còn lại chỉ chờ con gái cứng bình tĩnh lại rồi nói cho ông ta biết ai là người đã hại nó ra như thế. Dám động tới con gái của ông ta, chán sống?

(T/g: Ken có ác quá không mọi người? T_T)

Thanh Thúy được mẹ ôm thì bình tĩnh lại chút ít. Bác sĩ nói thần kinh của nhỏ không ổn định, cần được an ủi nhiều mới mau chóng hồi phục.

Mẹ của Thanh Thúy dịu dàng vuốt mái tóc rối bù của con, hỏi:

- Ngoan! Đừng lo! Có ba mẹ ở đây, không sao nữa! – Nói xong thì nước mắt cũng rơi xuống.

- Mẹ! Chúng cắt tay con, chúng cắt ngón tay con! – Thanh Thúy như một đứa trẻ, òa lên khóc.

- Đừng khóc. Mẹ biết chúng làm con bị đau mà. Vậy... Con có biết ai đã làm vậy không? Biết thì nói với mẹ, mẹ sẽ trả thù cho con! – Mẹ nhỏ hạ giọng dụ dỗ.

- Chúng cắt tay con... chúng đã cắt tay con... Mẹ! Chúng dám cắt tay con! – Thanh Thúy khóc càng lớn.

- Ngoan! Nói ẹ biết! Chúng là ai? Ai đã làm vậy với con?

- Yến Nguyên... Yến Nguyên... Là cô ta, chính là cô ta... Nguyễn Hoàng Yến Nguyên... Là cô ta cầm dao cắt tay con, là cô ta... - Thanh Thúy điên loạn rống lên.

Nghe cái tên mà con gái vừa nói, ba mẹ Thanh Thúy không hện mà cùng nhìn nhau. Họ biết cô gái này. Nguyễn Hoàng Yến Nguyên, con gái của chủ tịch tập đoàn Y&N. Hơn nữa còn nghe Thanh Thúy kể không ít lần. Rốt cuộc thì con gái họ đã dắt tội gì với nhà này? Không đơn giản là ganh ghét?

Lát sau, khi đã đỡ Thanh Thúy ngủ, ba mẹ nhỏ mới nhẹ nhàng đi ra sân sau của bệnh viện. Lúc này trời đã tối, chỗ này lại vắng vẻ, có nói chuyện thì nguy cơ có người nghe lén cũng rất thấp.

Hai người cùng ngồi xuống ghế đá.

- Em nghĩ xem, rốt cuộc là con gái chúng ta đã làm gì? - Ba Thanh Thúy vừa bất mãn vừa tức giận nói.

- Làm gì em cũng mặc kệ. Em chỉ cần trả thù cho con bé. – Mẹ Thanh Thúy tức giận.

- Trả thù? Em có nghĩ hậu quả không? Bọn họ là ai? Chọc vào sẽ chết không chỗ chôn thân.

- Hừ... Vậy con gái anh, nó không đáng thương à? Chúng ta chỉ có nó là con, làm chút việc chẳng lẽ không được?

- Anh không nói là được hay không. Vấn đề là chúng ta không có khả năng trả thù họ.

- Anh đừng quên anh trai em là xã hội đen. Nhờ anh ấy thì...

- Không được! Như vậy là phạm pháp, anh lại là người làm ăn.

- Anh đúng là hèn nhất. Chỉ cần có tiền thì chuyện gì mà không giải quyết được. Anh nghe em...

- Vậy... Em định như thế nào?
- Em đã suy nghĩ qua lúc này. Họ hại con chúng ta như thế thì chúng ta chỉ có thể...

92. Chương 91.

Trở lại không khí của lễ hội ở Noble School...

Yến Nguyên cùng Diệu Anh để Nam Phong và Bảo Khánh ở lại phía ngoài, sau đó cả hai cùng nhau đi về phía lớp học, đồng thời cũng là phòng trang điểm và chuẩn bị của học sinh. Yến Vy đang ở đó, Yến Nguyên muốn xem qua một chút. Còn Diệu Anh tuy cũng tham gia phần thi nhưng bộ dáng này của cô đã đủ xinh đẹp để lên sân khấu.

Trong phòng, Yến Vy tựa lưng vào ghế, đáng ngồi khá là căng thẳng. Xung quanh, các học sinh chuẩn bị cho phần văn nghệ góp vui cũng đang tất bật chuẩn bị. Phải nói là chỉ có Yến Vy là đã xong hết tất cả. Nhỏ mặc một chiếc váy dạ hội màu vàng, tóc búi cao sau gáy, trang điểm theo phong cách thập niên 90. Một lát khi lên sân khấu, Yến Vy sẽ đeo thêm mặt nạ, hóa thân giống như một người bí ẩn.

- Làm gì mà căng thẳng như thế? – Yến Nguyên đi tới bên chỗ ngồi của Yến Vy, bắt ngờ hỏi.
- A? Hả? Chị, chị tới lúc nào sao em không biết? – Yến Vy đang lo lắng nhưng khi nhìn thấy người mà mình vô cùng mong đợi thì rất vui.
- Mới vừa vào. Cô đó, thả lỏng một chút. Không có gì đâu. – Yến Nguyên nở nụ cười động viên. Lần đầu cô cười chân thành như thế với Yến Vy. Cũng không sao, coi như là chúc may mắn đi.
- Cậu rất đẹp! – Diệu Anh nhìn vẻ ngoài hôm nay của Yến Vy, trong lòng cảm thấy tán thưởng.
- À! Cảm ơn! – Yến Vy vui vẻ cười cảm ơn.
- Có muốn ra ngoài không? – Yến Nguyên thấy Yến Vy vẫn còn hơi căng thẳng nên có ý bảo nhỏ ra ngoài hít thở không khí.
- Không cần đâu chị. Cũng sắp thi rồi! – Yến Vy cười, có ý nói với Yến Nguyên là nhỏ không có gì.
- Vậy chúng tôi đi trước. Một lát thể hiện cho tốt. Nhớ là còn có tôi.
- Tạm biệt! – Diệu Anh nói rồi bước đi cùng Yến Nguyên.
- Tạm biệt! – Yến Vy nhìn theo bóng dáng hai người, hít một hơi thật mạnh. Yến Vy ơi là Yến Vy, phải cố lên đó! Chị rất hy vọng ở mày!

Sau khi Yến Nguyên và Diệu Anh vừa bước ra khỏi lớp thì vô tình va phải một người khiến Yến Nguyên lùi về sau mấy bước. Diệu Anh nhanh tay đỡ lấy cô.

- Không sao chứ?
- Không sao! – Yến Nguyên đáp nhẹ.
- À! Tôi xin lỗi! Hai bạn có bị... - Người vừa đụng trúng Yến Nguyên rồi rít xin lỗi. Nhưng vừa nhìn thấy người mình không muốn gặp nhất thì im bặt.
- A! Đã lâu không gặp! – Khải Hoàng vừa đi giao lưu học sinh hơn 2 tuần nên nói câu này là phải. Anh vừa về là phải chuẩn bị ngay cho phần thi hôm nay cùng với Nguyệt Cầm.
- Chào anh! – Diệu Anh dùng cử chỉ ôn hòa, nho nhã cười một cái, sao đó ánh mắt liền chuyển sang Yến Nguyên.

Yến Nguyên giữ thái độ trầm mặc. Dường như cô không có ý chào hỏi với Khải Hoàng. Cô không thích anh ta, một tên hai mặt.

Nhìn thái độ bất cần của Yến Nguyên, ánh mắt Khải Hoàng lóe lên một sự cay độc nhưng nhanh chóng bị che giấu. Anh mỉm cười, hướng cả hai mà nói:

- Xem ra anh xuất hiện không đúng lúc. Đi trước! – Khải Hoàng nói rồi liền đi lướt qua người Yến Nguyên và Diệu Anh mà đi.
- Cậu vẫn không thể khá hơn! – Diệu Anh làm giọng trách cứ, nhưng thật ra là nói bình thường. Cô biết cái thái độ kiêu ngạo mà lạnh nhạt này của Yến Nguyên khó mà thay đổi.
- Hạng người đó, chúng ta không cần thiết để ý.
- Được rồi! Đi nhanh đi, hai người bọn họ đang chờ đó! – Diệu Anh nhẹ nhàng chỉnh sửa lại tà váy, cùng Yến Nguyên cất bước đi tới.

Không khí ở lễ hội đang từ từ nóng lên theo từng phút. Ghế ngồi của học sinh cũng đã được ban lao động mang ra đầy đủ. Các vị trí cũng được sắp xếp thích hợp theo từng lớp và từng thành phần. Bảo Khánh cùng Diệu Anh chắc chắn sẽ ngồi hàng đầu vì cả hai sẽ là những người tham gia phần thi “King and Queen”. Những học sinh tham gia phần thi văn nghệ cùng tài năng cũng sẽ được sắp xếp chỗ ngồi trong cánh gà.

Trong khi tất cả mọi người tập trung đông đủ ở sân trường như thế thì Nam Phong lại chuẩn bị một chiếc kính viễn vọng, cùng Yến Nguyên lên tòa nhà đối diện sân khấu hóng mát, vừa có thể ngắm sao, vừa có thể xem Yến Vy cùng hai người kia biểu diễn.

- Vị trí này được rồi chứ hả?

Nam Phong lắp xong xuôi kính viễn vọng, đưa mắt ngắm thử rồi định hỏi ý kiến của Yến Nguyên. Lúc này Yến Nguyên đã thay một bộ quần áo thoải mái khác, cả Nam Phong cũng vậy. Cũng là do anh chu đáo chuẩn bị cho cô, hai người hiện tại đang mặc quần áo đôi. Mà lí do anh rủ cô đi thì không chỉ là dự lễ hội, mà còn ngắm sao. Anh không biết Yến Nguyên có thích không, nhưng nếu thích thì càng tốt.

Lúc anh nhìn về phía cô thì thấy cô đang chống trở tay lên lang cang, hai tay chống cằm nhìn lên trời, mái tóc buộc đuôi ngựa bị gió thổi bay một vài sợi, trông Yến Nguyên cực kỳ đơn thuần.

- Nam Phong, tôi có thể hỏi cậu một chuyện không? – Cô hít một hơi, ánh mắt vẫn nhìn lên bầu trời phía sau tòa nhà.
- Ừ! – Anh nhìn về phía cô, đáp.
- Sao cậu lại dành tình cảm cho tôi? Tôi không nghĩ bản thân mình có gì tốt!? – Ánh mắt cô hướng về một ngôi sao to nhất trên bầu trời, ánh mắt nhìn không ra cảm xúc hiện giờ.

Không khí có vẻ bị chùn xuống sau câu hỏi của cô. Anh cảm thấy ngỡ ngàng, thậm chí là có chút thích ứng không nổi. Tại sao anh dành tình cảm cho cô anh cũng không biết. Anh còn nhớ rất rõ bản thân mình trước khi gặp Yến Nguyên thì là một con người như thế nào. Nam Phong anh nhìn đời bằng nửa ánh mắt, rất khinh người, thậm chí là lạnh lùng, đó mới là tính cách của anh. Nhưng sau khi gặp Yến Nguyên, anh dường như bỏ hết hình tượng mà theo dõi cô ra tận bãi biển. Khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô thì cảm thấy khó chịu, chỉ muốn về lạnh nhạt đó biến mất, vì anh cảm nhận được đó chỉ là lớp mặt nạ. Nếu nói anh là con người lạnh lùng thì chắc Yến Nguyên cũng chẳng tin. Vì anh muốn cô cảm thấy vui vẻ khi ở bên cạnh mình nên anh đồng ý trả giá. Anh và cô chỉ khác nhau ở chỗ tính tình lạnh lùng và thái độ lạnh nhạt. Một người là che giấu khi cần thiết và trước mặt những người mình quan tâm, còn một người là làm ra vẻ hờ hững để mọi người cách xa mình ra.

Mà anh thích cô, là do chỉ khác nhau một mà giống nhau đến mười. Cả hai có điểm chung ở chỗ là đều rất kiêu ngạo, nếu như không phải người quan trọng thì cạy miệng cũng chẳng nói nửa lời, thậm chí là để ý. Cái sự kiêu ngạo của họ không cho phép họ thua kém bất kì ai, nhưng lại khiến họ nhìn đối phương bằng ánh mắt khác. Còn cả lí do dám hy sinh vì đối phương thì còn gì sánh bằng? Anh dám từ bỏ danh dự để làm mặt nạ vui vẻ khiến cô cười thì cô cũng dám đạp lên tổn thương của bản thân mà tin tưởng anh trong sạch. Lớp mặt nạ che giấu cảm xúc thật thì ai cũng có, sắc thái cũng giống nhau. Lại nói, ở đối phương họ có thể tìm thấy một bản sao của mình, hoàn toàn mang thần thái cùng cách nhìn người giống nhau. Cách nhìn người của họ chính là thấu hiểu. Môi trường giáo dục của họ gần như là hàng đầu, nhưng không vì

vậy mà ánh mắt của họ bị che mờ bởi sự an toàn hay tiền bạc mà chính là tự tay mình che mờ đi ánh nhìn của mình, như thế sẽ khiến ọi người không biết họ đang nghĩ gì.

Ở Nam Phong, hình ảnh của Yến Nguyên cũng giống như là một hình xăm công nghệ cao, khắc sâu vào tim anh, mà cơ hội xóa đi là rất thấp. Còn cô thì sao? Đối với cô, Nam Phong chính là người duy nhất trên đời có thể khiến cô rơi nước mắt trong một thời gian dài mà không rõ lí do, bất chấp sự thông suốt, bị anh khiến cho bản thân đi vào ngõ cụt rồi tự tìm đường ra, một ẩn tượng rất khó phai.

- Cậu thật sự muốn biết? – Nam Phong nhét môi cười với dòng suy nghĩ giống một chuỗi những “sự kiện” rồi hỏi ngược lại cô.

- Ừ! Rất muốn biết! – Cô xoay người, miệng nở một nụ cười chân thành nhìn anh. Cô rất ít khi cười chân thành, nhưng một khi như thế thì khẳng định lòng tin của cô đối với đối phương rất cao.

- Vậy làm cậu thất vọng rồi! – Nam Phong hơi nhún nhún vai trả lời rồi nhìn đi nơi khác như mọi sự chẳng liên quan tới anh. Nhưng kì thực trong lòng mình thì Nam Phong đang đợi phản ứng tiếp theo của Yến Nguyên.

Nhưng...

1s...

2s...

3s...

93. Chương 92.

Giây thứ 4 trôi qua nhưng Yến Nguyên im lặng khiến Nam Phong định quay sang nhìn cô nhưng chỉ thấy bóng dáng cô gần trong gang tấc, sau đó là một thứ gì đó ấm áp đặt lên má Nam Phong.

Yến Nguyên hạ xuống má anh một nụ hôn rất nhẹ, nhưng rất thiết tha. Rồi khỏi gò má cao cương nghị đó, cô nhìn về kính ngạc vẫn chưa dứt trên mặt Nam Phong, cười nói:

- Phần thưởng cho câu trả lời của cậu! Nếu như cậu hỏi tôi thì tôi cũng trả lời như thế!

Nhìn gương mặt tươi cười tới mức híp mắt của Yến Nguyên, tâm trạng Nam Phong tốt càng tốt hơn. Anh vươn tay, định kéo cô lại nhưng đồng thời phía dưới lại vang lên phần giới thiệu phần thi của Yến Vy khiến cả hai đồng loạt đưa mắt nhìn. Ấy da! Xem ra loa truyền âm thanh đi khá xa nha.

Anh nhìn về phía ánh mắt mong đợi của Yến Nguyên, lại phát hiện nhìn trực tiếp như thế thì không thú vị cho lắm. Đưa ánh mắt về phía chiếc kính viễn vọng bên cạnh, nhắc chân đi đến cầm giá đỡ kính lên, chỉnh tầm nhìn của kính và đưa cho Yến Nguyên.

- Xem như thế này sẽ dễ hơn! Định rủ cậu ngắm sao, nhưng thế này chắc nhằm mục đích khác rồi! – Anh đặt kính vừa tầm Yến Nguyên rồi nói.

- Không tệ! – Yến Nguyên ngồi xuống chiếc xếp được Nam Phong chuẩn bị sẵn, áp mắt vào kính nhìn xuống bên dưới.

Sau màn giới thiệu của MC buổi lễ, Yến Vy ưu nhã nâng tà váy, hướng cây đàn piano màu gụ đỏ phía bên trái sân khấu. Chiếc mặt nạ mạ bạc khiến Yến Vy trông vô cùng thần bí và hấp dẫn.

Bản thân là người cuối cùng tham gia phần thi piano, Yến Vy có lợi thế hơn ở chỗ có thể quan sát cách xử lí các phím đàn của những người thi trước. Đối thủ nặng ký nhất của Yến Vy hiện giờ chắc là Nguyệt Cẩm, nữ sinh lớp 12 đa tài của trường, dường như đêm nay Nguyệt Cẩm cũng sẽ tham gia tất cả các phần thi của lớp. Trong khi là người mở màn cho phần thi piano, Nguyệt Cẩm khiến mọi người phải nể phục sự tự tin và bình tĩnh của mình.

Yến Vy nhìn phím đàn, sau đó hít một hơi dài, bàn tay trắng trẻo bắt đầu đệm. Khác với giai điệu du dương có luyện tập mà đa phần các thí sinh đã chọn thì Yến Vy bạo dạn hơn ở chỗ chọn cách đàn theo cảm xúc. Đối với loại hình này thì chỉ nên áp dụng với những người chuyên nghiệp, còn người chơi chưa được 1 tháng như Yến Vy thì quả là một quyết định hơn cả táo bạo. Nhưng dường như có trong người dòng máu chơi piano thiên phú, Yến Vy có lẽ đã đưa ra quyết định đúng đắn nhất. Những ngón tay thoăn thoắt lướt những đợt sóng vô cùng điêu luyện trên phím đàn. Đôi lúc tưởng chừng Yến Vy đang đệm lên giai điệu của địa ngục, khi lại đưa người ta đến một thiên đường âm nhạc. Yến Vy để cho cảm xúc của mình bây giờ thật hỗn loạn vì nhớ rất kỹ một câu nói của Yến Nguyên: “Người chơi đàn, nên để cho âm nhạc của bản thân biết nổi loạn, đặc biệt là theo cảm xúc tức thời!”. Những lời này đối với Yến Vy mà nói thì chính là động lực vô bờ bến để hoàn thành phần thi lần này.

Kết thúc là một âm hoàn toàn được hình thành từ 10 ngón tay của mình, Yến Vy ra sức ấn nốt cuối. Hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên giòn giã ngay khi âm nhạc vừa kết thúc, bao gồm cả Nguyệt Cẩm đang đứng trong cánh gà. Cô ghé vào tai người bạn bên cạnh, thầm tắc:

- Quả là không chê vào đâu được. Cả chị lẫn em, quả là thiên tài! – Nguyệt Cẩm khen như thế là bởi vì lần tranh tài lần đó của Yến Vy cùng Phương Linh, Thanh Thúy. Sau khi phần thi kết thúc, cô đã tận mắt chứng kiến sự ăn ý đến hoàn mỹ giữa Yến Nguyên và Diệu Anh. Thử hỏi trên đời này có bao nhiêu người như thế? Phục! Cô thật sự rất phục!

Bên dưới chỗ ngồi đặc biệt, Bảo Khánh cũng to nhỏ bên tai Diệu Anh:

- Cậu thấy gì?

- Hình ảnh của Yến Nguyên! Cao ngạo, tài giỏi! – Diệu Anh ưu nhã vẽ lên một nụ cười say đắm cùng tán thưởng. Rất hay! Theo nhận xét của cô thì giải nhất đêm nay 90% đã nằm trong tay Yến Vy.

- Đúng là không chê được! – Bảo Khánh cũng tán dương.

- Bỏ qua chuyện này đi. Rất nhanh sẽ tới lượt thí phần thi tài năng, tiếp theo là chúng ta cũng sẽ dự phần “King and Queen”. Cậu có tin chúng ta sẽ thắng? – Diệu Anh hỏi một câu, nụ cười trên mặt càng rõ. Đêm lễ hội này cô rất vui. Ánh nhìn nhận vài người của cô cũng đã khác.

- Thắng hay không cũng được! Trong mắt tớ cậu đẹp nhất là được rồi! – Bảo Khánh đan bàn tay vào bàn tay cô, điệu giọng.

- Cậu cũng vậy! – Diệu Anh siết chặt tay lại, cười thật ngọt ngào với Bảo Khánh.

Mà trong khi đó, sự hài lòng trên gương mặt Yến Nguyên là vô cùng lớn. Không làm cô thất vọng mà!

- Vui như vậy? – Nam Phong nhìn về đất ý của cô, đùa cợt hỏi.

- Tất nhiên! – Cô hát cảm.

- Tiếp tục xem đi, cũng sắp tới phần của Bảo Khánh cùng Diệu Anh rồi! – Nam Phong nhướn chân mày.

- Cũng rất mong đợi! – Yến Nguyên trả lời xong liền tiếp tục áp mắt vào kính viễn vọng.

Bên dưới bây giờ đã đến lượt thi văn nghệ của Diệu Anh. Ánh đèn sân khấu vụt tắt, chỉ chừa lại một nguồn ánh sáng chủ đạo dõi theo bước chân của người biểu diễn.

Diệu Anh rất nhẹ nhàng bước từ hàng ghế khán giả, đi lên phía trên. Trên mặt cô là một nụ cười vô cùng rực rỡ, vô cùng ấm áp, khiến người ta chỉ ra một thiên sứ trong bộ váy trắng đang mỉm cười với họ.

Đưa gương mặt tươi cười nhìn sơ qua những người bên dưới, bao gồm cả Bảo Khánh, cuối cùng dừng lại trên gương mặt vừa xanh vừa trắng của Phương Linh.

Diệu Anh không ngờ để không biết Phương Linh đang nghĩ gì. Mà cho dù nghĩ gì đi nữa thì cũng không khiến cô bận tâm. Cô không phải dạng con gái nhu nhược, cô chỉ giỏi che đi khía cạnh cần che giấu mà thôi. Hơn nữa... công ty của nhà Phương Linh sắp nằm gọn trong tay mẹ của cô. Vài ngày trước Diệu Anh nhận được điện thoại của mẹ, nói cần cô giúp một chuyện. Thì ra là phá giải hệ thống bảo mật và xâm nhập vào tài liệu riêng của công ty nhà Phương Linh. Trước đó gia đình nhỏ đã nhờ một trong số những hacker tài giỏi của làng công nghệ hãm hại gia đình bên ngoại của Diệu Anh, với ý đồ chiếm đoạt công ty, dù gì hai

nhà cũng là đối thủ, ai thủ đoạn nhanh hơn một bước thì tỉ lệ thắng cũng cao hơn vài phần. Nhưng tiết là người mà gia đình Phương Linh mời đến lại là người dưới cơ của Diệu Anh, tài năng thua cô mấy bậc. Dựa vào kí hiệu mà chính tay Diệu Anh cài đặt cho hệ thống bảo mật của công ty gia đình thì người này liền chào thua, thành ra gia đình Phương Linh thua trong nhục nhã, lại bị mẹ của Diệu Anh một phen đánh úp. Theo như tình hình này thì đầu tuần sau, công ty thời trang của gia đình Phương Linh sẽ đi vào dĩ vãng.

Đẹp lại những suy nghĩ có trật tự trong đầu mình, Diệu Anh rất tự nhiên bước lại đứng trước micoro. Cô nở một nụ cười thật hòa nhã, sau đó hơi cúi đầu chào.

Nhạc bắt đầu vang lên, thổi vào lòng những người ở đây một luồng khí nóng. Ánh đèn sân khấu cùng lúc cũng chợt vụt tắt khiến mọi người cảm thấy vô cùng kì lạ. Nhưng thắc mắc trong lòng họ rất nhanh được giải đáp khi mà chưa đầy 3s thì đèn lại vụt sáng. Và mọi ánh mắt đổ dồn về sân khấu với một sự chú ý khiến người khác ngệt thở.

Cô gái mặc váy dạ hội màu trắng thanh thoát lúc này đã biến mất, thay vào đó là một nữ thần trong bộ váy dạ hội màu đỏ rực đầy mê hoặc. Tất cả đèn nền bên dưới sân khấu cũng biến thành màu đỏ. Diệu Anh khiến ọi người không ngừng hò reo đến chói tai với sự biến hóa của mình. Ngay lúc đó cô cũng bắt đầu hát lên giai điệu của bài hát mà chính không khí bây giờ đã nói lên tất cả: “Red”.

Giọng Anh Ngữ của Diệu Anh vô cùng chuẩn xác, cộng thêm tiếng hát cao vút, trong trẻo của mình thì hôm nay cô chính là nữ hoàng của sân khấu. Ánh mắt của Diệu Anh hướng về phía Bảo Khánh, ý nói: “ Hôm nay coi như là quà tặng cậu!”, rồi sau đó lại hướng về Phương Linh đang tối sầm mặt, hàm ý: “ Phương Linh, đừng xem thường tôi. Nếu gia đình cô hay cô thật sự có ý đồ với tôi thì e là cả cơ hội hành động cũng không có!”.

(Mai tiếp 2 chương nữa nha mọi người! Hai con mắt Ken thành màu đen rồi! ~__~)

(Lê :Và Ken đã qua kì thi một cách... tuyệt vọng. Mấy bạn ơi nói chung là Ken rớt rồi đó, bù lại đăng truyện được ấy bạn. Ta nói thi mà có lo gì đâu, lo truyện không hà. Bởi vậy bây giờ hy vọng 5đ là ăn mừng liền nà! *Rưng rưng* chấm nước mắt* lấy khăn vẩy vẩy*.

Sắp bị cạo đầu nên có gì thông báo trước một tiếng để mọi người khỏi lo)

94. Chương 93.

Giọng Anh Ngữ của Diệu Anh vô cùng chuẩn xác, cộng thêm tiếng hát cao vút, trong trẻo của mình thì hôm nay cô chính là nữ hoàng của sân khấu. Ánh mắt của Diệu Anh hướng về phía Bảo Khánh, ý nói: “ Hôm nay coi như là quà tặng cậu!”, rồi sau đó lại hướng về Phương Linh đang tối sầm mặt, hàm ý: “ Phương Linh, đừng xem thường tôi. Nếu gia đình cô hay cô thật sự có ý đồ với tôi thì e là cả cơ hội hành động cũng không có!”.

Giai điệu sôi động mà Diệu Anh mang tới đã thấp sáng sân khấu, thổi vào đây một không khí nóng hơn bao giờ hết. Ban giám khảo, học sinh hay đối thủ của cô đều phải phục mấy phần.

Diệu Anh đứng trên sân khấu gật đầu chào tạm biệt một cái thì ngay lập tức học sinh ủa lên tặng hoa cho Diệu Anh khiến cho sân khấu trở nên vô cùng lộn xộn. Mọi người nháo nhào cả lên, và kết quả Diệu Anh biến mất, không hề thấy tâm hơi đâu nên đành thất vọng đi xuống cùng một dấu hỏi to đùng.

Lăn được vào trong đám đông ủa lên tặng hoa, Bảo Khánh rất khéo léo kéo được Diệu Anh chạy thẳng vào cánh gà trong khi ánh đèn còn tập trung bên ngoài sân khấu. Tay anh đan vào tay cô, rất hạnh phúc.

Kéo một cái ghế đến cho Diệu Anh, đưa tay gạt đi mấy sợi tóc vươn trên gương mặt hồng hồng lấm tấm mồ hôi của cô, Bảo Khánh chu đáo nói:

- Mệt lắm hả?

Cô cười cười, đưa tay nắm lấy bàn tay chắc khỏe của cậu, nói:

- Không có! Muốn cho cậu một chút bất ngờ, ngoại trừ thời gian luyện tập thì bây giờ không mệt lắm! – Diệu Anh thành thật nói qua. Quả thật cô đã luyện tập rất căng thẳng. Chỉ có 1-2 ngày mà cô phải hoàn thành phần thuộc lời, tiếp thu độ cao của từng nốt nhạc thì quả thật là khốc liệt, gần như là dốc hết sức lực. Lại còn phần ảo thuật thay quần áo thì phải huy động di ết của Diệu Anh là một nhà ảo thuật nổi tiếng ở Phần Lan về giúp cho cô. Nhưng mà thu được kết quả như thế này thì cực hài lòng.

- Lần sau đừng cố gắng như thế! Tớ không muốn thấy cậu mệt mỏi!

- Đã biết! – Diệu Anh nháy mắt một cái với anh.

- Còn 2-3 lượt là chúng ta sẽ ra sân khấu lần nữa. Cậu ngồi đây đợi tớ một chút, tớ có mang theo nước trái cây với sữa tươi, còn để ngoài xe, bây giờ đi lấy cho cậu.

- Đi nhanh một chút! – Cô nhìn theo bóng dáng mặt đồ vest của Bảo Khánh, hạnh phúc nói.

- Xem ra cô cũng cao tay! – Bảo Khánh vừa rời đi thì một giọng nói vang lên sau lưng của Diệu Anh khiến cho nụ cười trên môi cô lạnh ngắt đi. Phương Linh này quả thật là âm hồn không tan mà.

- Ít ra thì cũng hơn cô! – Diệu Anh chẳng thèm nhìn Phương Linh một cái, thay đổi tư thế ngồi, chân phải để lên đùi trái, hai tay rất tự nhiên khoanh lại trước ngực rồi ngả người ra sau. Trước sau gì thì Phương Linh cũng bị hạ một cú thật dứt khoát, để xem cô ta phách lối được bao lâu nữa.

Bị Diệu Anh nói không chút nhân nhượng, Phương Linh tức tới đỏ mặt. Nhất định phải cho con Diệu Anh này một trận ra hồn thì mới hả dạ nhỏ.

- Hừ! Thứ giả tạo như cô, tôi xem kênh kiệu được bao lâu?! Cô đừng tưởng mình giàu có hơn tôi thì ngon, cũng là do ba mẹ cô, cô thì làm được gì? – Phương Linh đang ôm ấp ý tưởng mượn tay ba mẹ mình để hạ bên công ty của gia đình mẹ Diệu Anh, vẫn chưa rõ nguy hiểm đang ở trước mặt.

Diệu Anh trực tiếp xem thường những gì nhỏ nói. Cái gì mà do ba mẹ? Số tiền mà hacker mũ trắng như Diệu Anh kiếm được qua một “phi vụ” thì có lên đến 5 chữ số 0 phía sau một chữ số khác, mà được tính hẳn hoi bằng dollar. Xem chừng nhỏ không hề biết chỉ cần Diệu Anh hợp tác với một số hacker mũ trắng mà cô quen biết, trở bàn tay một cái thì thông tin quốc gia cũng đánh cắp được. Chỉ tiết họ là hacker mũ trắng, không làm những việc không rõ lí do hay trái với đạo đức. Có thể nói đã từ rất lâu rồi, Diệu Anh chưa hề đề cập đến vấn đề tiêu xài tiền trước mặt ba mẹ. Có thể thấy được năng lực tự lập của cô cao tới nhường nào.

- Dừng tiền ba mẹ? Cô đang tự nói mình? – Diệu Anh bình thản nói mấy chữ, miệng nhoen một nụ cười rất khinh người.

- Cô... cô... - Phương Linh chỉ về phía Diệu Anh, nói không nên lời. Lúc đầu còn tưởng con Diệu Anh này là loại tiểu thư nhu nhược, ai ngờ được lại là loại người hai mặt.

- Cô là thứ “khẩu Phật tâm xà”! Tôi cho cô biết, sớm muộn gì tôi cũng cho cái miệng thối tha của cô không nói chuyện được nữa. Sau đó chắc chắn Bảo Khánh sẽ cam tâm tình nguyện trở lại với tôi. Cô nên biết, trước sau gì cô cũng là thế thân! – Phương Linh chỉ tay về phía Diệu Anh, ngang ngược nói ra. Nhìn mặt nhỏ đi, vừa tức giận vừa hả hê.

Nhưng đối với Diệu Anh mà nói, cô sớm đã nhìn thấy nhiều loại người rồi, nịnh hót cũng có, độc ác cũng có, hại mặt cũng có... và bao gồm cả thứ tự cao tự đắc như Phương Linh.

Cô nhìn về phía gương mặt khó ưa của Phương Linh, định mở miệng nói gì đó nhưng cùng lúc Bảo Khánh xuất hiện. A! Chẳng cần đuổi người, Bảo Khánh chắc chắn sẽ giúp cô tống khứ nhỏ đi.

Thấy Diệu Anh chẳng mản đến những gì nhỏ nói, Phương Linh như nổi đóa, nhào người về phía trước định hành hung Diệu Anh nhưng lại bị một ai đó nhằm ngay bả vai kéo ngược lại, cực kì đau nhức.

Phương Linh xoay gương mặt thì thứ nhìn thấy chính là vẻ mặt sa sầm như giông bão của Bảo Khánh. Nhỏ nuốt nước bọt một cái, hơi hoảng sợ, lắp bắp:

- Khánh... tớ... Khánh... Tớ gặp Diệu Anh... tớ đến gặp Diệu Anh...

Bảo Khánh mặc kệ là Phương Linh nói gì, Bảo Khánh thô bạo xô nhỏ qua một bên, đi tới cạnh Diệu Anh, ngồi xuống chiếc ghế cạnh cô, xem nhỏ như không khí.

- Woa! Cậu mang tới nhiều như vậy. Nước ép nho mà cậu thích này, tớ giúp cậu khai ha! – Diệu Anh cũng mặc kệ Phương Linh tức đến đỏ mặt kia, vui vẻ lựa lựa mấy thứ chiếc túi cậu cầm đến rồi lấy một chia nước ép nho đưa cho Bảo Khánh.

- Ủm! Cậu cũng uống cái này đi! – Bảo Khánh vui vẻ nhận lấy hộp nước ép nho Diệu Anh đưa rồi đưa cho cô một hộp sữa tươi.

Phương Linh nhìn những động tác của hai người kia, giận đến tím mặt liền xoay người rời đi. Tạm thời cứ im lặng đi, nhưng nhất định có ngày nhỏ sẽ trả đũa.

Sau vài phút nghỉ ngơi trong cánh gà, Bảo Khánh đợi Diệu Anh thay một bộ váy khác rồi mới đi ra tham gia phần thi “King and Queen”. Lần này Diệu Anh đổi một bộ váy khác màu hồng nhạt, rất hợp với vẻ nhẹ nhàng của cô.

Diệu Anh đi tới khoác tay Bảo Khánh, cả hai rất ăn ý cùng xúng dỗi bước ra sân khấu, tự tin đi tham gia phần thi.

Mà trên sân thượng thì Yến Nguyên và Nam Phong cũng rất háo hức chờ đợi. Lúc này xem Diệu Anh hát ca khúc Red thì đã rất mãn nhãn rồi, bây giờ họ lại tham gia tiếp “King and Queen” thì quả là nhất. Ban đầu hai người xin kiểu để hai người bọn họ thi quả là một quyết định sáng suốt nhất mà. Cả hai nhìn xuống dưới, tiếp tục chờ xem cặp đôi “tra tài gái sắc” kia tỏa sáng. Lúc này Yến Vy cũng đã ngồi ở hàng ghế đặc biệt bên dưới chờ xem hai người kia thi thố tài năng.

Phần thi “King and Queen” cũng không có gì phức tạp. Tất cả các cặp đôi của các lớp đều lên sân khấu, được giới thiệu qua một lượt rồi trực tiếp thi phần ứng xử mà câu hỏi là do đại diện học sinh các khối đưa ra. Sau khi xong phần ứng xử thì học sinh sẽ bỏ phiếu bầu chọn. Sẽ có 3 cặp được chọn vào vòng trong, dựa vào số phiếu bầu chọn và số điểm do học sinh chấm.

3 cặp đôi vào vòng trong phải cùng thể hiện một tài năng gì đó. Sau đó là câu hỏi ứng xử do ban giám khảo đưa ra. Kết quả cuối cùng là dựa trên điểm của ban giám khảo và kết quả bầu chọn lần hai của học sinh. Phần thưởng năm nay đã được công bố từ trước. “King And Queen” sẽ là gương mặt đại diện để tham gia Đại Hội Học Sinh Ưu Tú Toàn Quốc. Năm nay “King and Queen” cũng sẽ phải tham gia hội hùng biện Anh Ngữ, chủ đề là “Nụ Cười”, làm người mẫu ảnh bìa cho tạp chí “Hoa Học Trò” trong số báo tới, một chuyến giao lưu văn hóa và học tập tại Anh kéo dài 3 tuần. Vì vậy yêu cầu cũng rất cao, cả hai không chỉ phải đẹp mà còn phải là học sinh giỏi toàn diện.

Theo như tình hình trước mắt thì mỗi khối dường như đã có một cặp đôi đại diện “ngầm” từ trước. Khối 10 là Quang Sơn – Hà My. Khối 11 là Bảo Khánh – Diệu Anh. Khối 12 là Khải Hoàng – Nguyệt Cầm. Lần này xem ra không thi cũng thấy được ai là người vào vòng trong rồi.

95. Chương 94.

Phần thi của khối 10 trôi qua nhanh chóng, và đương nhiên người gây ấn tượng mạnh nhất là Quang Sơn – Hà My. Quang Sơn mặc bộ vest kiểu Pháp màu café, tóc chải theo phong cách Hoàng gia Anh. Hà My mang theo một nụ cười kín đáo khoác tay Quang Sơn, trên người là bộ váy dạ hội mà xanh da trời.

Ngay khi phần thi của các đại diện “King And Queen” của khối 10 kết thúc thì mở màn cho khối 11 là Bảo Khánh – Diệu Anh.

Cả hai khoác tay nhau đi một vòng chào mọi người, bên dưới thì hò reo không ít vì cô vũ. Cuối cùng hai người dừng lại, bình tĩnh chờ đợi câu hỏi sắp được đặt ra của các học sinh.

Người hỏi Diệu Anh là một học sinh lớp 12. Câu hỏi như sau:

- Bạn sẽ làm gì nếu tôi yêu cầu bạn diễn tả màu hồng ột người mù?

Sau khi câu hỏi kết thúc, ánh mắt Diệu Anh linh hoạt đảo một vòng, miệng nở một nụ cười thân thiện rồi nhận lấy micoro, nhả nhận trả lời:

- Nếu như bạn yêu cầu tôi điều đó thì e là tôi sẽ ôm người mù kia. Vì màu hồng giống như cái ôm, rất ấm áp.

Cô vừa dứt lời thì bên dưới liền truyền tới một tràng tiếng vỗ tay tán thưởng giòn giã. Câu trả lời kia, thử hỏi ai có thể bóp méo hay bắt lỗi. Quả là người con gái khéo léo đến bất ngờ.

Sự khôn ngoan của Diệu Anh khiến Bảo Khánh cảm thấy rất hài lòng. Cậu hơi cúi xuống nói với Diệu Anh:

- Đêm nay, tớ tin chúng ta sẽ thắng!

- Tớ thì không nghĩ rằng xếp số 2 là chúng ta! – Cô nửa đùa nửa thật cười nói. Hơi tự tin thì có gì không tốt?

Bây giờ thì tới lượt câu hỏi dành cho Bảo Khánh. Người hỏi là đại diện lớp 10. Câu hỏi như sau:

- Thứ tình cảm nào mà bạn cho là thiêng liêng nhất?

- Tình cảm gia đình! – Bảo Khánh không chần chừ trả lời ngay. Mà Diệu Anh chỉ cảm thấy ngại ngùng với câu trả lời này. Bởi vì cậu đã từng nói nhất định sẽ cưới cô, nên không nhất thiết phải là tình yêu. Người một nhà thì chính là tình cảm gia đình. Mặc dù cô chưa nói mình đồng ý, nhưng cũng đã đi gần hết quãng đường của câu trả lời còn gì.

- Tại sao? – Đại diện lớp 10 hỏi dồn.

- Vì tất cả những tình cảm khác đều dẫn đến tình cảm gia đình. Tình yêu thì hai người sẽ trở thành người một nhà. Tình bạn thì sẽ coi nhau như người thân! Thử hỏi, tình cảm gia đình không trên hết thì là gì? – Bảo Khánh lật ngược tình thế, ôn hòa hỏi ngược lại người đại diện lớp 10. Người đại diện lớp 10 thầm cười một tiếng, sau đó khẽ gật đầu. Đây chính là biểu hiện khi đã có được câu trả lời vừa ý.

Cũng như Diệu Anh, Bảo Khánh cũng nhận được một tràng tiếng vỗ tay. Cặp đôi nào kết thúc phần ứng xử của học sinh đưa ra thì phải lui vào trong cánh gà chờ kết quả, Bảo Khánh và Diệu Anh cũng không ngoại lệ.

Bảo Khánh và Diệu Anh đi vào trong, sau vài ba lượt thi nữa thì Khải Hoàng cùng Nguyệt Cầm đi vào. Hai người đi tới chỗ Bảo Khánh và Diệu Anh bắt chuyện.

- Chào hai em! – Nguyệt Cầm cười thoải mái với Bảo Khánh và Diệu Anh.

- Chào chị! – Trong khi Diệu Anh nho nhã đáp lại thì Bảo Khánh cũng gật đầu một cái.

- Lúc này xem hai em ứng xử, rất tốt nha! – Nguyệt Cầm cười.

- Chuyện bình thường thôi mà! – Bảo Khánh đáp, lại kéo Diệu Anh xíc lại gần cậu.

- Nguyệt Cầm nói không sai đâu, hai người không thể vẽ mặt của ban giám khảo sao? Xem ra đêm nay hai người chắc chắn là đại diện cho khối 11 rồi! – Khải Hoàng.

- Cũng mong là vậy! – Diệu Anh cười cười một cái.

- À! Hai chúng tôi sang kia một chút, hẹn hai em ở vòng trong! – Nguyệt Cầm rất tự tin nói, sau đó kéo Khải Hoàng hướng sau lưng Bảo Khánh cùng Diệu Anh mà đi.

Khi bóng dáng hai người đó đã khuất sau khúc quanh, Bảo Khánh mới lên tiếng:

- Xem ra cô gái tên Nguyệt Cầm đó không đơn giản!

- Ủ. Lại còn rất tự tin. Theo cậu thì, chúng ta có cơ hội đấu với họ không hả? – Diệu Anh.

- Chẳng phải đã nói chúng ta không thích hợp cho hạng 2 rồi sao? Hơn nữa tớ cũng muốn biết thực lực của hai người kia! – Bảo Khánh có vẻ rất hứng thú.

- Nhanh thôi sẽ biết! – Diệu Anh nói xong thì cả hai cũng cùng nhau chờ đợi kết quả.

20ph sau, MC của chương trình đêm nay đã cùng một số đại diện học sinh của các khối thay mặc cho hội trưởng hội học sinh và hội phó kiểm phiếu. Hội trưởng Khải Hoàng thì là người tham gia nên không được phép làm việc này, Thanh Thúy thì đi đâu không rõ, đại khái là từ khi mở màn đến giờ hoàn toàn không thấy bóng dáng của nhỏ.

(T/g: *Vuốt cằm*Chẹp chẹp*: Quá đáng tiếc, quá đáng tiếc cho người mà các anh chị đang tìm...)

Rất nhanh sau đó, kết quả đã được thông qua ban giám khảo và sẽ được 2 MC công bố.

2 MC một nam một nữ cầm kết quả trên tay, đứng trên sân khấu, vẻ mặt rạng rỡ nói vào micoro:

- Người tôi đọc tên sau đây sẽ là hai đại diện cho khối 10 bước tiếp vào trong. Xin chúc mừng... Quang Sơn – Hà My với tổng số 45% số phiếu bầu của học sinh toàn trường dành cho khối 10! Mời hai em lên sân khấu!
- MC nữ nói xong thì phía dưới liền truyền đến tiếng vỗ tay chúc mừng rôm rả.

Ngay lập tức từ hàng ghế đặc biệt phía dưới, một cô gái mặc váy màu xanh da trời khoác tay một chàng trai có vẻ ngoài rất ư là ưa nhìn bước lên. Quang Sơn cùng Hà My đứng trên sân khấu, cúi người chào ban giám khảo rồi cũng hướng những học sinh phía dưới gật đầu.

- Và tiếp theo sẽ là đại diện cho học sinh khối 11. Xin chúc mừng Bảo Khánh – Diệu Anh với tổng số 78% số phiếu bầu của học sinh toàn trường dành cho khối 11. Mời hai em lên sân khấu! – Lần này đến lượt MC nam lên tiếng.

Không giống như Quang Sơn và Hà My, Bảo Khánh cùng Diệu Anh sau khi đứng dậy liền xoay người gật đầu với học sinh một cái rồi mới bước lên sân khấu, cả hai cũng không quen chào hỏi ban giám khảo bên cạnh. Mà dường như tiếng vỗ tay đối với họ còn vang dội hơn cả Quang Sơn và Hà My rất nhiều.

Nụ cười treo nơi khóe miệng của cả hai vô cùng đẹp, vô cùng rực rỡ, rực rỡ khiến người khác xém chói mắt. Bây giờ Bảo Khánh cùng Diệu Anh đều có chung suy nghĩ, đó là chờ Khải Hoàng và Nguyệt Cầm sẽ là đại diện cho khối 12. Cuộc tranh tài này xem ra đã khơi dậy hứng thú bị thử thách trong người bọn họ. Chắc chắn sẽ là cuộc so tài nảy lửa mà.

Và đúng như suy nghĩ của Bảo Khác và Diệu anh, cũng như kết quả dự đoán “ngầm” của học sinh trong trường, Khải Hoàng và Nguyệt Cầm chính là cặp đôi đại diện cho khối 12 với tổng số phiếu bầu ngang ngửa với Bảo Khánh và Diệu Anh: 78% số phiếu bầu của học sinh toàn trường dành cho khối 12.

Nguyệt Cầm mặc bộ váy màu tím đuôi cá, cùng tông màu với bộ vest của Ý mà Khải Hoàng đang mặc. Cả hai người bọn họ nhìn vô cùng xứng đôi và giống như đang hẹn hò khi chọn quần áo cùng tông màu như thế này. Bảo Khánh và Diệu Anh nhìn bọn họ, rồi lại cùng tráo đổi ánh mắt cho nhau.

“ Bọn họ rất cừ!” – Diệu Anh mỉm cười, còn ánh mắt thì đang nói.

“ Chúng ta cũng không dễ dàng thua!” – Bảo Khánh nắm chặt tay cô, cũng nói bằng ánh mắt.

“ Nhất định!” – Đây là suy nghĩ của cả hai.

Những ánh đèn khác lúc này được làm mờ, chỉ chừa lại những ánh đèn rọi trực tiếp lên ban giám khảo cùng 3 cặp đôi đại diện để tranh tài cho ngôi vị “King and Queen”.

3 cặp đôi, 3 phong cách, 3 thần thái khác nhau.

Quang Sơn và Hà My là một sự tinh tế trong ánh mắt và thái độ.

Khải Hoàng cùng Nguyệt Cầm là một sự đồng bộ và phối hợp một cách hoàn mỹ.

Còn Bảo Khánh và Diệu Anh chính là sự tự tin pha một chút đắt cùng tôn nghiêm đến mức làm người ta có cảm giác với không tới.

Dường như những thứ đó đang chứng tỏ một điều: Bảo Khánh và Diệu Anh nổi trội hơn. Không phải vì họ đẹp hơn hay họ giàu có hơn, mà bởi vì những con người như họ, sinh ra đã có một khí chất gọi là “vương giả”, là “quý tộc”.

Nếu nói bây giờ họ đứng ở đây sẽ khiến cho mọi người có cảm giác gì đó ảm áp và thân thiện qua hai nụ cười đó thì nếu đổi lại là Nam Phong và Yến Nguyên thì sẽ là cảm giác bị bức bách, bị khí thế của hai người làm cho rụt rè, thậm chí dâm ra sợ hãi.

Ấm áp, vẻ ngoài thân thiện, nụ cười khéo léo, thái độ hòa nhã của Bảo Khánh và Diệu Anh đối lập gần như là hoàn toàn với sự thờ ơ pha một chút khinh đời, ánh mắt sâu như vực thẳm và nụ cười bí ẩn của Nam Phong cùng Yến Nguyên. Nhưng cũng chính những thứ này đã tạo ra một vẻ đẹp rất riêng giữa 4 người – 2 cặp đôi bạn họ. Không có khái niệm ai hơn ai, chỉ có thái độ ai khác ai.

Trở lại với cuộc thi, không khí đã nóng lên từng giây. 3 cặp đôi, 6 người, tất cả bọn họ đang chờ đợi một màn thi gây chấn, nghẹt thở và ngang tài ngang sức.

(Hello mọi người! Đây là Ken đăng 2 ngày 6 chương rồi nha. Có gì thì coi như tạ lỗi, mong là mọi người không bỏ Ken. Ken không tự tin về bài thi nên cũng buồn buồn, có gì viết tẹt mọi người đừng trách nha.

Mà đọc xong thì bình luận vài chữ cho Ken vui nha mọi người! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!)

96. Chương 95.

Trở lại với cuộc thi, không khí đã nóng lên từng giây. 3 cặp đôi, 6 người, tất cả bọn họ đang chờ đợi một màn thi gây chấn, nghẹt thở và ngang tài ngang sức.

Để mở màn cho phần thi chính thức của giải thưởng “King and Queen”, 3 cặp đôi sẽ thể hiện phần thi tài năng.

Sau khi bốc thăm để lấy số thứ tự thi cặp đôi mở màn là Bảo Khánh và Diệu Anh, sau đó lần lượt là Quang Sơn và Hà My, Khải Hoàng và Nguyệt Cầm. Sân khấu rất nhanh được chuẩn bị tươm tất và nhường lại cho “nhân vật chính”.

Bảo Khánh và Diệu Anh nắm tay nhau bước lên phía trước. Phần thi tài năng mà cả hai đã cùng nhau thảo luận là ảo thuật. Bảo Khánh đi hướng lại một vị nữ giám khảo, miệng nở một nụ cười thật đẹp, nói:

- A! Trên tóc cô có cài một thứ đặc biệt nha!

Bảo Khánh vờ đưa tay lên tóc vị nữ giám khảo, giống như gỡ một chiếc kẹp nhỏ rồi nhẹ nhàng trở tay một cái, nhánh hoa hồng vàng liền hiện ra.

Vị nữ giám khảo ngạc nhiên mở to mắt nhìn nhánh hoa hồng vàng đang được đưa tới trước mặt mình rồi lại nhìn Bảo Khánh đang cười rạng rỡ kia, rất vui vẻ nhận rồi gật đầu tỏ ý hài lòng.

Diệu Anh đứng bên cạnh Bảo Khánh nhẹ nhàng rút ra một tờ khăn lụa mỏng, gấp thành hình dáng một bông hoa rồi đưa cho Bảo Khánh. Cậu nhận lấy rồi đi đến trước mặt vị nữ giám khảo thứ hai, nói:

- Em cũng xin được tặng cô một bông hồng! – Bảo Khánh đặt tay cao hơn bông hồng bằng khăn lụa rồi nhẹ nhàng vuốt một cái, nhánh hoa hồng vàng thứ hai xuất hiện.

Vị nữ giám khảo này chỉ gật đầu một cái nhưng không nhận cành hoa, nói:

- Cô muốn xem hai em bức phá!

Diệu Anh nhìn sang Bảo Khánh, sau khi thấy anh gật đầu một cái liền tiến lên, nói với 3 giám khảo:

- Em xin phép!

Nói rồi, cô cầm 2 bình có cắm hoa thủy tiên vàng lên trên bàn của ban giám khảo và đặt vào chiếc bàn đang kê giữa sân khấu.

Đi đến chỗ MC mượn micoro, Diệu Anh hướng về phía những học sinh bên dưới, nói:

- Có thể phiền một bạn lên để làm kiểm chứng không ạ?

Vừa dứt lời thì lời bàn tán bắt đầu dấy lên. Nhưng rất nhanh sau đó liền có một nam sinh bước lên.

Cậu ta đi đến chỗ Diệu Anh đang đứng rồi mỉm cười.

- Có thể xưng hô như thế nào?

- Gọi tên đi! Tớ là Hải! – Nam sinh trả lời.

- Hải sao? Được! Phiền Hải giúp tớ cầm 2 bình hoa này lên đi! – Diệu Anh bỏ micoro xuống rồi cầm lấy tấm vải xanh bên cạnh trong khi Hải cũng cầm bình hoa lên.

- Ok! Bây giờ tớ sẽ dùng vải che hướng bên các vị giám khảo và học sinh để họ không nhìn thấy, cả tớ hay Bảo Khánh cũng không thấy, trừ Hải ra. Và Hải nhớ một điều là, dù có nhìn thấy gì cũng không được nói ra, giữ im lặng và bình tĩnh tuyệt đối nha! – Diệu Anh đưa miếng vải che 2 bình hoa như vừa nói rồi cười với Hải.

- Ok! – Hải trả lời chắc nịch rồi nhìn vào 2 bình hoa sau tấm vải.

- Nhất định phải im lặng! Nào! 3... 2... 1...

Vụt!

Sau ba tiếng đếm, Diệu Anh kéo miếng vải ra, và... hoa thủy tiên đã biến mất, thay vào đó là hoa hồng trắng.

Tất cả mọi người, ngay cả ban giám khảo cũng vỗ tay vang dội. Duy chỉ có anh chàng tên Hải là hai mắt mở to. Thật không tin vào những gì vừa diễn ra. Có một... Nhưng dù gì cũng chỉ là ảo thuật, tốt nhất là tin vào kỉ xảo!

- Cảm ơn Hải! – Diệu Anh không hề nhọc nhằn trước thái độ của Hải, chỉ tiến lên một bước nhận lấy 2 bình hoa và nói tiếng cảm ơn.

- À... Không có chi! Không có chi! – Hải rỏ rít trả lời, nói xong liền vội vã bước xuống dưới.

Diệu Anh đi đến nắm tay Bảo Khánh rồi cả hai tiến lên cúi chào mọi người rồi cùng đi vào trong, trả sân khấu lại cho Quang Sơn và Hà My.

Quang Sơn và Hà My thực hiện một màn khiêu vũ Hoàng gia với những động tác đôi khi nhịp nhàng, đôi khi lại điêu luyện như những vũ công chuyên nghiệp. Đối với phần thi của Quang Sơn và Hà My thì ban giám khảo cũng rất hài lòng. Rất khéo léo phối hợp với nhau.

Phần thi tài năng của Quang Sơn và Hà My kết thúc thì cặp cuối cùng chính là Khải Hoàng và Nguyệt Cầm.

Khải Hoàng và Nguyệt Cầm chọn một sự bức phá vô cùng táo bạo khi cả hai chọn song tấu đàn tranh và guitar điện. Người gảy đàn tranh là Nguyệt Cầm, chơi guitar điện là Khải Hoàng. Không biết bài song tấu của cả hai đã tập luyện bao lâu rồi, chỉ thấy nó cũng giống như quần áo mà cả hai đang mặc trên người, ăn ý đến kỳ lạ.

Cũng như 2 cặp kia, Khải Hoàng và Nguyệt Cầm vô cùng thuận lợi hoàn thành phần thi.

Trong khi chờ đợi điểm số phần này từ ban giám khảo, cả 3 đều cùng có mặt trong “hậu trường” phía sau sân khấu, ngồi quây quần bên một chiếc bàn với bữa ăn nhẹ gồm bánh ngọt, trái cây, nước trái cây và rượu vang.

Không khí trầm mặc được suy trì từ khi 6 người ngồi vào bàn, cho đến khi một giọng nói trầm thấp nhàn nhạt vang lên:

- Làm phiền mọi người rồi! – Nam Phong đẩy cách cửa thông với sân ngoài, mở lối cho Yến Nguyên bước vào trong.

Tất cả mọi người đưa ánh nhìn kinh ngạc về phía bọn họ, và người ngạc nhiên nhất là Khải Hoàng.

Nam Phong và Yến Nguyên lại rất tự nhiên xuất hiện với một bộ quần áo đôi đơn giản như thế này, quả thật khiến người ta bất ngờ.

Ánh mắt của Nguyệt Cẩm và Hà My, theo trực giác của phái nữ mà nhìn chăm chăm vào Yến Nguyên. Chân mày chữ tú giống như được tỉa tỉ mỉ từng sợi, mũi cao, đôi môi có thoa một chút son màu anh đào, có thể nói là đẹp đến sắc sảo. Đặc biệt là đôi mắt màu tro đỏ, bình thường rất lạnh, nhưng bây giờ lại khiến cho người ta có cảm giác rất nhẹ nhàng, một sự nhẹ nhàng đi kèm với vẻ lạnh nhạt, tạo thành sự đối lập hoàn mỹ.

Ánh mắt của Khải Hoàng cũng rất không kiêng kị nhìn chòng chọc vào Nam Phong. Bọn họ ăn mặc như thế là biểu thị cho cái gì? Yêu nhau sao? Nực cười! Anh không thể nhìn vừa mắt việc này. Khải Hoàng anh đã từng nói phải để cho Yến Nguyên mất hết sĩ diện vì tính kiêu ngạo của cô ấy, nhưng anh không cho phép cô ấy là của người khác.

- Hai người đi đâu? Sao bây giờ mới xuất hiện? – Ánh mắt Diệu Anh quét một lượt qua gương mặt sa sầm của Khải Hoàng nhưng lại rất cố ý nói.

- Ngắm sao! – Yến Nguyên hơi cười, đi đến cạnh Diệu Anh, trực tiếp làm ngơ với những người có mặt ở đó.

- Hay nha! Ngắm sao? – Bảo Khánh có ý trêu Nam Phong nên thúc nhẹ anh một cái.

- Nếu được thì hai người có thể thử một chút! – Nam Phong thản nhiên trả lời, giống như chuyện ngắm sao là chuyện mà anh và Yến Nguyên làm hàng ngày, bình thường như thói quen.

- Hai em ngồi đi! – Nguyệt Cẩm là người đầu tiên lên tiếng trong số 4 người kia. Cô có ý chỉ vào hai chiếc ghế trống bên cạnh,

Nam Phong gật đầu một cái, kéo ghế đưa cho Yến Nguyên, sau đó anh cũng ngồi.

- Nhất định sẽ thắng! – Yến Nguyên cười cười nhìn Diệu Anh, thái độ rất vui vẻ.

- Cậu tin tưởng tớ như thế? – Diệu Anh cũng cười.

- Ủ!

- Ừm... Còn chưa nói trước á! – Diệu Anh hơi nghiêng đầu nhìn về Bảo Khánh.

- Cậu nhìn tớ làm gì? Chẳng phải... - Bảo Khánh nhướn mày, có ý bỏ nửa câu nói.

- Hihi. Không phiền mọi người nữa, đi trước! – Yến Nguyên chủ yếu là đến nói với Diệu Anh vài câu, không ngờ lại gặp nhiều người như thế nên không muốn nán lại.

- Cũng được! Bái bái! – Diệu Anh hướng Yến Nguyên và Nam Phong nói.

- Bái bai! – Bảo Khánh.

- Tạm biệt! – Nam Phong dứt lời, tiếp theo là tiếng đóng cửa khô khan truyền vào lỗ tai.

4 người ngồi bên cạnh trơ mắt nhìn nhau. Thái độ của hai người kia là thế nào? Trực tiếp làm ngơ hay không xem ra gì? Quả thật rất kiêu ngạo. Lời đồn cũng rất đúng, 2 người kia là hạng người coi trời bằng vụn.

- Xem thái độ của mọi, hình như là bất mãn hai người bọn họ? – Bảo Khánh rất không kiêng dè nói. Mấy ánh mắt đó là soi mói, còn có ghen ghét.

- Haha! Anh nói gì vậy? Sao lại bất mãn nha? – Hà My cười gượng cạo, hướng về phía Bảo Khánh và Diệu Anh lên tiếng.

- Trong lòng ắc hẳn cũng biết mà cô bé! – Diệu Anh bình thản nói, nhưng lại giống như đang chọc tức ai kia.

- Chị...

- Xin mời 3 cặp thí sinh của vòng thi “King and Queen” bước lên sân khấu để nhận kết quả đợt 1. Xin nhắc lại! Mời...

Hà My bị Diệu Anh nói trúng, định phản bác lại nhưng từ phía sân khấu liền truyền đến tiếng thông báo kết quả sơ khảo đợt một.

Nhìn Hà My giống như bị chọc cho giận, Quang Sơn liền khều khều khủy tay của nhỏ, ý bảo “ Bỏ đi!”. Hà My bị Quang Sơn nhắc nhở liền trừng mắt với cậu một cái, sau đó rất không khách khí bước ra ngoài.

“ Grừ! Trơ tráo! Cô ta thì hơn ai?” – Trong lòng Hà My thầm nghĩ.

- Cùng nhau đi! – Nguyệt Cầm vẫn quan sát những gì vừa diễn ra, sau đó liền khoác lấy cánh tay Khải Hoàng, hướng Bảo Khánh và Diệu Anh, nói.

- Được thôi! – Diệu Anh hơi tỏ ý cười, sau đó cũng bước ra.

3 cặp đôi bước lên sân khấu thì tiếng vỗ tay liền truyền tới. 6 người đứng ở phần đầu của sân khấu, tươi cười nhìn xuống các học sinh bên dưới. Bên dưới thậm chí đôi lúc còn truyền đến tiếng huýt sáo cổ vũ.

2 MC cầm kết quả đứng phía sau. Bắt đầu công bố.

- Trước khi đến với phần ứng xử để cho điểm trực tiếp từ ban giám khảo dành cho 2 cặp đôi đi tiếp, chúng tôi xin được công bố kết quả bỏ phiếu của học sinh toàn trường cho 3 cặp đôi là đại diện các khối. Người có số phiếu ít nhất sẽ dừng lại tại đây, nhường lại sân khấu cho 2 cặp đôi có số phiếu cao hơn đi vào vòng cuối. – Nữ MC nói.

- Và kết quả với tỉ lệ phần trăm là như sau. Người có số phiếu thấp nhất, có tỉ lệ phần trăm nhỏ nhất của năm nay... Xin mời... Đại diện cho khối...12 – Khải Hoàng và Nguyệt Cầm: 24,5%. Chia buồn cùng hai bạn.

Kết quả được công bố ra, sắc mặt Khải Hoàng và Nguyệt Cầm trở nên sa sầm như vũ bão. Tại sao lại có thể như thế? Không lẽ công sức họ bỏ ra chỉ là công cốc? Đáng chết! Đáng chết!

Người tiếp theo trở nên ngạc nhiên là Diệu Anh và Bảo Khánh. Tình hình như thế, rõ ràng người dành chiến thắng và đi tiếp vào vòng trong phải là Khải Hoàng và Nguyệt Cầm mới đúng, nhưng bây giờ...

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, sau đó quét một vòng qua Khải Hoàng và Nguyệt Cầm, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phía Quang Sơn và Hà My. A! Ra là thế! Giở trò mèo thôi!

- Khải Hoàng và Nguyệt Cầm là người dừng lại ở kết quả đợt 1. Tuy nhiên tôi hy vọng hai bạn đừng thất vọng. Hai bạn cũng đã thể hiện hết tài năng và các bạn đã tỏa sáng. – Nữ MC.

- Mời hai bạn trở lại hàng ghế khán giả, xin mời! – Nam MC.

Khải Hoàng và Nguyệt Cầm nhìn nhau, sau đó gương mặt nở một nụ cười hết sức khó coi, hướng khán giả và ban giám khảo gật đầu chào rồi đi xuống. Không khí ở sân khấu cũng bắt đầu nóng lên.

- Và chúc mừng 4 người – 2 cặp đôi còn lại. Bảo Khánh và Diệu Anh: 42,5% số phiếu. Quang Sơn và Hà My: 33% số phiếu. 4 bạn chính là người đi tiếp.

Nam MC dứt lời, bên dưới cũng truyền tới tiếng vỗ tay.

Bảo Khánh và Diệu Anh nhìn nhau, đôi mắt lóe lên một tia thích thú. Đối thủ chơi bản, không có gì hay ho. Nhưng mà bản tới mức không có lấy một biểu hiện nhỏ nào, da mặt thật sự rất dày, hạng người này quả thật rất thú vị, khiến cả hai cảm thấy hiếu chiến mà!

Âm thanh của tiếng vỗ tay vơi đi cũng là lúc 4 người tiếng về phía ban giám khảo để bắt đầu cho phần thi ứng xử và cho điểm trực tiếp.

Theo thông lệ thì Bảo Khánh và Diệu Anh sẽ ứng xử trước, vì Quang Sơn và Hà My là lớp dưới, có thể học hỏi kinh nghiệm một chút và để bình tĩnh hơn.

Ánh mắt của 3 vị giám khảo dò xét nhìn về hướng Bảo Khánh và Diệu Anh. Đây là một loại đánh đòn tâm lý để thử sức cả hai. Tuy Bảo Khánh và Diệu Anh chỉ là học sinh nhưng gia thế cùng tiếng tăm là không hề nhỏ, thực lực mà họ nghe mọi người đồn đại về cả hai cũng vô cùng lớn. Nhưng cho dù thế nào thì cũng không thể phớt lờ được. “ King and Queen” nhất định phải hoàn mỹ 90% về mặt học thức, ngoại hình cũng như tâm lý.

Bảo Khánh và Diệu Anh vô cùng bình tĩnh đứng trước mặt 3 vị giám khảo. Ánh mắt họ không một gợn sóng, hiện lên sự bình thản giống như mặt hồ lặng gió, đồng thời cũng như đang đánh đòn tâm lý ngược lại ban giám khảo.

- Thái độ của hai em rất tốt! – Tầm một phút trôi qua, vị nam giám khảo không tự chủ được mà bật lên lời khen. Khá lắm! Rất cứng cỏi!

- Cảm ơn thầy đã quá khen! – Bảo Khánh lễ độ cười một cái.

- Câu hỏi dành cho hai em đây. Nếu như “King and Queen” đêm nay là hai em, hai em sẽ nói gì với chúng tôi? – Ngay khi nụ cười của Bảo Khánh vụt tắt, vị nữ giám khảo bên cạnh liền hỏi.

Bảo Khánh và Diệu Anh nhìn nhau, khéo léo mỉm cười một cái. Diệu Anh nhận micoro từ trong tay Bảo Khánh, đáp:

- Xin cho phép em ngạo mạn. Thử hỏi, cuộc thi là công bằng thì chẳng lẽ em sẽ cảm ơn ban giám khảo đã cho chúng em thắng cuộc sao? – Diệu Anh nửa kiêu ngạo nửa phải phép, vừa ý trả lời, kèm theo đó, nụ cười trên mặt cô ôn hòa đến rạng rỡ.

Bên dưới, học sinh rơi vào trầm mặc, mà Nam Phong và Yến Nguyên đứng ở hành lang của một dãy phòng học bên cạnh nhớn miệng cười. Miệng lưỡi của Diệu Anh, phải gọi là sắc bén quá mức hay là thông minh tới độ khiến người ta nghĩ rằng cô rất đơn thuần khi vẽ lên mặt nụ cười thuần khiết như thế? Vừa khéo, Diệu Anh thể hiện được cả hai!

Quang Sơn cùng Hà My đứng một bên, cười rất nham hiểm nhìn Diệu Anh. Diễn trò sao? Cái gì mà xin cho phép em ngạo mạn? Xất xược, chính là xất xược! Để xem cô diễn ra làm sao?!

Ánh mắt của ban giám khảo hơi híp lại, vừa lúc Quang Sơn và Hà My nhìn thấy, lại tưởng 3 vị giám khảo đang tức giận, trong lòng càng thêm hả hê. Nhưng... tiết thay. Ánh mắt đó chính là xẹt qua tia tán thưởng. Đầu óc nhanh nhẹn, miệng lưỡi cứng cáp, đây chính là yêu cầu của ứng cử viên tham gia hùng biện. Một khi bị người khác đưa vào thế bí nhưng vật có thể phản công, lật ngược tình thế.

3 giám khảo khẽ gật đầu một cái, tầm mắt dời về phía Bảo Khánh. Một vị trong số đó lại hỏi:

- Em có cho rằng câu trả lời vừa rồi là không phải phép?

Bảo Khánh cười như không cười, nhận micoro, trả lời:

- Diệu Anh đã nói, cậu ấy xin được ngạo mạn, mà chính ba vị đây, cũng không có ý phản đối. Hơn nữa, khi bọn em đi thi hùng biện thì cũng phải dùng khả năng sắc bén như vậy mà! – Một câu trả lời cũng nói lên hết ý tứ: Đêm nay người thắng chắc chắn là bọn họ.

- Em phản đối ạ! – Chưa dơi phản ứng tiếp theo của ban giám khảo hay học sinh, người có ý kiến đầu tiên lại là Quân Sơn, cả Hà My đứng cạnh cũng khó hiểu nhìn cậu.

- Đại diện nam khối 10, em có ý kiến gì? – Một trong 3 vị giám khảo nhíu mày hỏi Quang Sơn.

- Em phản đối câu trả lời của Bảo Khánh. Anh ấy trả lời như thế thì chẳng khác nào uy hiếp bọn em, chính là hăm dọa.

- Bảo Khánh, chúng tôi cho em quyền bào chữa! – Một vị giám khảo nhìn về Bảo Khánh rồi nói.

(Ken: Nghe có mùi của tòa án đâu đây... *hình mũi*hít*)

Giống như là biết trước sẽ có người phản ứng trước câu trả lời của mình, Bảo Khánh lịch sự đáp:

- Uy hiếp sao? Nhưng uy hiếp cái gì?

- Chính là nói, người thắng đêm nay không ai khác là hai anh chị! – Lần này là Hà My.

- Vậy sao? Nhưng tôi đây nhớ rõ, hàng năm học sinh vẫn thi hùng biện, đâu nhất thiết phải là “King and Queen”. Hay là, hai em nghĩ chúng tôi sẽ thua? Hoặc cũng có thể hai em đã biết trước gì chẳng?

Lời nói sắc bén của Bảo Khánh đánh thẳng vào mặt trận tâm lý của Quang Sơn và Hà My. Kết quả vòng cuối thì cả hai chưa biết, nhưng trước khi loại Khải Hoàng và Nguyệt Cẩm thì số phiếu của học sinh họ đã

biết. Giống như bị giật mình, cũng đồng thời là ám ảnh, Quang Sơn và Hà My rùng mình một cái, sau đó đành im bất mà thầm đoán ra Bảo Khánh và Diệu Anh đã biết được gì.

- Hai em còn ý kiến gì không? – Vị giám khảo khác lại nói.

- À... Dạ không? – Quang Sơn hơi thấp giọng đáp.

- Được rồi! Phần trả lời của cả hai rất tốt. Cả 3 người chúng tôi đặc biệt hài lòng. Rất nhanh trí, không hề mất bình tĩnh, lời lẽ không dư thừa, vô cùng sắc bén. Thang điểm là 100 điểm. Hai em đạt 99,0 điểm. Chúc mừng hai em! – Một vị giám khảo ôn tồn hướng về phía Bảo Khánh và Diệu Anh, nói.

Nụ cười trên gương mặt đẹp như khắc của cả hai được kéo ra, cười vô cùng chân thành.

Bên dưới tiếng vỗ tay cũng liên truyền tới. Ngay khi cả hai trả lời xong thì học sinh cũng bắt đầu bỏ phiếu, hiện giờ ban đại diện đang kiểm phiếu. Đợi Quang Sơn và Hà My hoàn thành thì kết quả của học sinh rất nhanh sẽ được công bố.

Bảo Khánh và Diệu Anh cúi người chào ban giám khảo, sau đó lui về sau vài bước, nhường lại vị trí cho Quang Sơn và Hà My.

Trước khi tiến lên trước chỗ ban giám khảo, Quang Sơn và Hà My giảo hoạt liếc Bảo Khánh và Diệu Anh , sau đó rất nhanh che giấu vẻ mặt đó đi.

Bảo Khánh và Diệu Anh nhếch môi cười nhìn hành động đó. Mà cười ở đây chính là cười nhạo báng. Hai người đó, có thể liệt vào hàng “đồ rẻ tiền”. Nhưng đừng trách họ quá kiêu ngạo, hãy trách vì họ có đủ điều kiện để làm việc đó.

(Ken: *Ói cầu vòng* *Ôm tim* Em cũng muốn kiêu ngạo... *Ngước nhìn anh chị*)

Quang Sơn và Hà My có một chút lo lắng khi bước đến trước mặt ban giám khảo, đúng hơn là không dám nhìn thẳng vào mắt họ. Có lẽ là sợ chẳng?

3 vị ban giám khảo quan sát biểu hiện của cả hai, có một chút không hài lòng. Không tự tin với bản thân mình như vậy?

- Được rồi! Câu hỏi của hai em. Nếu như tình thế hiện giờ bắt buộc hai em, một là hai em cùng cặp đôi đại diện khối 11 hòa nhau, hai là đại diện khối 11 sẽ thắng, hai em sẽ chọn phương án nào?

Nghe câu trả lời của ban giám khảo, Quang Sơn và Hà My sững sờ. Đây chính là hỏi ép. Nhưng cũng phải, có lợi thế là ứng xử sau nên câu hỏi có phần khó. Tiệt thay, người nghĩ được như thế chỉ có Quang Sơn, Hà My thì hoàn toàn ngược lại.

Cần micoro lên, Hà My hơi nóng vội, nói:

- Em xin được phép chọn phương án một, hòa nhau!

Bên dưới, các học sinh liền “Ồ!” một tiếng rõ to. Chọn như thế cũng có cơ sở còn gì?! Ai lại đi chịu thua thiệt. Nhưng mà đó không phải là tiêu chí chấm điểm của ban giám khảo. Họ hỏi tiếp:

- Vì sao không phải là nhường phần thắng? Hai em không nghĩ rằng đã là anh chị, lại còn đại diện cho cả khối thi phần “King and Queen” thì không phải rất tài giỏi sao?

Lúc này đến lượt Quang Sơn:

- Nếu nói như vậy thì càng nên hòa nhau. Đã là anh chị, em nghĩ chịu thiệt thòi một chút, vì đàn em cũng được chứ ă?! – Quang Sơn ích kỷ nói, nhưng nói rồi lại cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác hối hận. Cậu nhìn biểu hiện hơi nhăn mày của ban giám khảo, rõ ràng là không hài lòng.

Hà My cũng nhìn thấy ban giám khảo không vui là mấy, bèn kéo kéo ống tay áo của Quang Sơn, ý nói “ Không ổn rồi!”. Tầm mắt Quang Sơn cũng tối lại, ý nói “ Im lặng!”, khiến cho Hà My đành ngậm miệng.

- Phải nói là thông minh tới ngu ngốc hay vốn dĩ là ngu ngốc thật sự đây?! – Diệu Anh nhìn một màn như thế, có ý nói nhỏ bên tai Bảo Khánh.

- Cái thứ hai! – Bảo Khánh cười cười đáp nhỏ lại, biểu hiện muốn bảo cô tiếp tục coi hai người kia như thế nào.

Quang Sơn và Hà My đang căn thẳng không thôi thì vừa lúc kết quả của ban giám khảo được đưa ra. Một vị cầm micoro, nói:

- Chúng tôi khá ấn tượng với phần trả lời của hai em. Rất ổn, có lập trường cùng mục tiêu rõ ràng! Nhưng đồng thời hai em lại thể hiện mình là con người ích kỷ, không nghĩ ới người xung quanh, khiến chúng tôi hơi thất vọng. Thang điểm vẫn là 100 điểm, hai em đạt 85,5 điểm. Chúc mừng hai em.

Đoàng một cái, con số 85,5 như là một tiếng sét, đánh trúng đầu của Quang Sơn và Hà My. Cả hai như không tin vào tai mình, cứ nhiên lại nóng vội để lộ như thế. Coi như mất 50% cơ hội chiến thắng rồi. Chỉ còn cách kì vọng vào số phiếu tín nhiệm của học sinh, giao kèo mua chuộc tù vòng loại trước vẫn còn giá trị.

Quang Sơn và Hà My hoàn hồn lại, xoay người đi đến đứng cạnh Bảo Khánh và Diệu Anh, mà cả hai cũng chẳng buồn liếc Quang Sơn và Hà My, vẫn tĩnh lặng đứng đó.

Lúc này 2 MC từ trong đi ra, nữ cầm micoro nói:

- Mời ban đại diện công bố kết quả kiểm phiếu!

Vừa dứt lời, bên hông phía sân khấu liền có người đi lên, người này lại quá đỗi quen thuộc rồi: Khải Hoàng.

Khải Hoàng hướng về phía ban giám khảo gật đầu chào một cái, sau đó đi lại đứng trước micoro cố định, nói:

- Thay mặt cho học sinh toàn trường, thân là Hội trưởng hội học sinh, Khải Hoàng tôi xin được công bố kết quả bỏ phiếu của học sinh một cách trung thực nhất. Lần này kết quả không phải tính theo tỉ lệ phần trăm mà sẽ là số liệu thống kê chi tiết. Toàn bộ 3 khối 10, 11 và 12 có tổng cộng 1200 học sinh, trừ 4 người đang thi đấu thì còn lại 1196 học sinh, tức 1196 phiếu. Ai có số học sinh bỏ nhiều hơn sẽ là người thắng cuộc phần này. Và kết quả như sau... - Nói đến đây, Khải Hoàng hít một hơi, biểu hiện giống như không tin tưởng nổi kết quả, sau đó anh nói tiếp:

- Bảo Khánh và Diệu Anh: 596 phiếu. Quang Sơn và Hà My: 597 phiếu. Phần này người thắng là Quang Sơn và Hà My.

Khải Hoàng tuyên bố xong thì bên dưới liền truyền đến tiếng bàn tán không ngớt. Tính lại đi chứ. 3 khối tổng cộng 1200 học sinh, trừ 4 người đang thi thì có 1196 học sinh, nhưng tổng lại số phiếu của cả hai thì chỉ có 1193 phiếu, thiếu mất 3 phiếu.

Quang Sơn và Hà My ý cười nồng đậm cùng lên mặt nhìn về phía Bảo Khánh và Diệu Anh. Trong khi đó, Bảo Khánh và Diệu Anh cùng nhau nhú đầu chân mày. Chi tiết rất rõ ràng còn gì, thiếu mất 3 phiếu. Bên này, ban giám khảo cũng không thể công bố hòa được. Trống mất 3 phiếu.

Thấy mọi người yên lặng như thế Quang Sơn và Hà My cố phần muốn nổi nóng. Mau công bố là hòa nhau đi chứ, còn chờ gì nữa? Không thắng được thì họ cũng không thua dễ dàng như thế kia chứ?

Nhưng mà ngay sau đó, thái độ gấp gáp của Quang Sơn và Hà My nhanh chóng sụp đổ khi từ trong đám đông có hai người đang tiến về phía sân khấu. Không ai khác chính là Nam Phong và Yến Nguyên.

Khóe môi Bảo Khánh và Diệu Anh cong lên, nở một nụ cười vô cùng thách thức. Hai con người này, lại chơi trò nước đến chân mới nhảy.

Nhìn Nam Phong và Yến Nguyên bước đến, trong lòng Quang Sơn và Hà My vô cùng hoảng loạn. Chắc chắn 2 trong số 3 phiếu chưa bỏ chính là bọn họ, nhìn thái độ liền biết.

Bên này, Yến Nguyên rất tự nhiên khoác tay Nam Phong bước lên sân khấu. Họ đã đoán ra được cặp đôi đại diện khối 10 kia đã giở trò nên ngay sau khi Bảo Khánh và Diệu Anh ứng xử hoàn thành liền đổi thành quần áo dạ hội lúc này. Có thể thấy được, họ đã làm đúng.

Yến Nguyên khoan thai đi đến bên cạnh Diệu Anh, cầm micoro từ tay cô, hướng bên dưới, nói:

- Chắc hẳn mọi người cũng đoán được, 2 trong số 3 phiếu chưa bỏ là chúng tôi. Hiện thời đại diện khối 11 đang có 596 phiếu, cộng thêm 2 phiếu nữa thì có 598 phiếu, hơn cặp đôi khối 1 phiếu. Mọi người nói như thế có công bằng không?

Mọi người bên dưới, bao gồm cả ban giám khảo đều tấm tắc. Nhưng mà không chỉ như thế. Họ còn vì gương mặt thần thánh của 2 học sinh vừa xuất hiện. Lại nhìn về phía Bảo Khánh và Diệu Anh, sau đó liếc mắt phía Quang Sơn và Hà My một cái, rất chênh lệch. Mà nếu để 2 học sinh vừa xuất hiện thì đấu cùng Bảo Khánh và Diệu Anh thì quả là ghê gớm, không thể so ra ai thắng ai thua được.

Quang Sơn và Hà My nghe Yến Nguyên nói thế thì nghiêng rằng nghiêng lợi, quay sang trừng mắt với cô nhưng giống như một cách tự vệ, họ rụt cổ lại. Bởi vì ánh mắt của Yến Nguyên rất không hiền lành, có thể nói là hiếu chiến.

Khải Hoàng nhìn Nam Phong và Yến Nguyên có cử chỉ như thế, trong lòng liền chùn xuống. Nhưng anh nhanh chóng nhận được sự ra hiệu của ban giám khảo nên nhanh chóng hướng về phía micoro, tuyên bố lại:

- Vậy tôi xin được phép công bố lại kết quả. Cặp đôi thắng cuộc đêm nay, tức là cặp đôi giành ngôi vị “King and Queen” sẽ là đại diện khối 11, Bảo Khánh và Diệu Anh với tổng số 598 phiếu bầu của học sinh và 99,0 điểm từ ban giám khảo. Xin chúc mừng người chiến thắng.

Càng về cuối câu, giọng Khải Hoàng càng cao. Vừa dứt lời, sân khấu liền sáng rực đèn, thật nhiều kim tuyến lấp lánh được thả xuống, pháo hoa giấy cũng được mọi người giật dây, tạo thành âm thanh ăn mừng vang dội.

Nữ MC cầm một chiếc mâm có đựng 2 bó hoa bách hợp màu đỏ và 2 bó hoa hồng vàng đi tới trước mặt Bảo Khánh và Diệu Anh. Một vị giám khảo liền tiến tới, cầm hai bó hoa bách hợp đỏ trao vào tay Bảo Khánh và Diệu Anh, sau đó cầm 2 chiếc cúp pha lê tiếp tục trao cho cả hai. Không nói cũng biết, 2 bó hoa hồng vàng kia là dành cho Quang Sơn và Hà My. Mà Nam Phong và Yến Nguyên rất nhanh sau đó đã lui ra hậu trường.

Bảo Khánh thuận tay ôm lấy eo của Diệu Anh, sau đó công khai ấn xuống môi cô một nụ hôn, giống như ăn mừng chiến thắng. Thoát chốc, tiếng vỗ tay càng cuồng nhiệt, hòa cùng tiếng huýt sáo hò hét. Diệu Anh chẳng những không ngại ngùng mà cũng nhón chân lên, chụt một cái trên má Bảo Khánh rồi lại nhìn cậu cười tới rạn vỡ. Như thế gọi là hạnh phúc.

Trong khi đó, ít ai phát hiện ra rằng, Phương Linh đứng từ xa nhìn cảnh tượng đó mà sắp giận tới mức cắn răng. Chờ đó, tôi nhất định sẽ lột da mặt cô, Mai Diệu Anh! 3 chữ này không đội trời chung với nhỏ. Thầm mắng trong lòng nhưng Phương Linh tạm thời chỉ có thể lánh mặt.

Không khí hân hoan trên sân khấu vẫn chưa dứt khi mà MC tiếp tục công bố giải nhất của phần thi piano cùng phần thi văn nghệ.

Yến Vy ngồi dưới khác đài, nước mắt giống không ngừng chảy xuống khi nghe mình là người thắng cuộc phần thi đánh đàn. 17 tuổi, cuối cùng bản thân Yến Vy cũng có thể tự phần đấu một chuyện. Nhỏ đưa mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Yến Nguyên thì thấy cô gần đó, mỉm cười nhìn nhỏ rồi gật đầu, ý bảo Yến Vy lên sân khấu. Yến Vy đồng thời cũng gật đầu lại một cái rồi lên sân khấu nhận giải. Cũng là một bó hoa bách hợp đỏ, nhưng lần này còn thêm ca hoa lưu ly làm nền. Mà người dành giải nhất phần văn nghệ không ai khác chính là Diệu Anh. Không khí cứ như thế được duy trì, chính là một cảnh tượng vô cùng vui vẻ. Trong một đêm, nên vui đến thật nhiều. Nhưng mà... đêm vẫn còn dài...

HẾT CHƯƠNG 95.

Chương sau sẽ là tóm tắt phần còn lại của chính văn, ngoại truyện 1 và đôi điều về ngoại truyện 2, mong mọi người cho Ken ý kiến!

97. Chương Giới Thiệu.

I. Nội dung chương 96 cho đến khi chính văn kết thúc như sau:

Bắt đầu từ chương 96, nội dung sẽ xoay quanh Nam Phong, Yến Nguyên, Yến Vy, gia đình của Yến Nguyên, Rick, gia đình của Thanh Thúy và nhân vật đã lâu không nhắc tới là bà Hạnh Phương. Những người nêu trên sẽ là nhân vật chính cho phần còn lại của hính văn. Chính văn kết thúc sẽ là kết mở. Đồng nghĩa với việc không có kết thúc cụ thể cho Nam Phong cùng Yến Nguyên.

II. Nội dung ngoại truyện 1:

Qua phần ngoại truyện sẽ nói về Bảo Khánh, Diệu Anh, Phương Linh, còn có em trai Bảo Khánh: Lê Gia Bảo Minh, xen lẫn một vài tình huống có mặt Yến Nguyên và Nam Phong. Ngoại truyện này là một kết thúc đóng, tình cảm giữa Bảo Khánh và Diệu Anh sẽ có một kết thúc cụ thể. Còn diễn biến thế nào thì mời mọi người đọc đọc.

Nhấn nhủ:

Ken dự định ngoại truyện 1 kết thúc sẽ là ngoại truyện 2, nói về một thời gian sau. Nhưng mà mọi người yên tâm, không dài dòng đâu. Chính văn cũng không còn dài nữa, Ken cũng sẽ gói gọn ngoại truyện 1 lại vì Ken định là ngoại truyện 2 mới là ngoại truyện chính. Nhưng mà mọi người có thể cho Ken ý kiến. Nếu như mọi người không thích ngoại truyện 2 thì Ken sẽ chuyển ngoại truyện 2 thành phần 2, với tên truyện khác. Còn nếu mọi người không thích ngoại truyện 2 luôn thì Ken sẽ loại bỏ phần này. Nhưng mà Ken đã nói trước rồi, kết thúc của chính văn là nói về Nam Phong và Yến Nguyên, lại là kết mở nên có thể sẽ gây ra ọi người cảm giác khó chịu vì không rõ ràng.

Ken mong là mọi người có thể bình luận ở dưới ý kiến của bản thân mình. Ken xin đưa ra một số giả thiết, mọi người chọn giúp Ken hoặc có thể nói ý kiến của mọi người ra để Ken cân nhắc lại. Giả thiết như sau: Ken sẽ hoàn chính văn, hoàn ngoại truyện 1, sau đó viết liền mạch ngoại truyện 2 với một kết cục cụ thể. Ken sẽ hoàn chính văn, hoàn ngoại truyện 1 (Khi này thì không có gọi là ngoại truyện 1 nữa mà chỉ là ngoại truyện). Sau đó Ken sẽ cho ra phần II với tên gọi khác Sẽ không có ngoại truyện 2, hay còn gọi là phần II. Kết thúc chính văn vẫn là kết mở.

Ken rất tôn trọng ý kiến của mọi người. Cũng như trước đây mọi người nhận xét lỗi chính tả hay nội dung thì Ken cũng đã cố gắng giải thích và khắc phục. Lần này cũng vậy, Ken sẽ tham khảo qua ý kiến của mọi người rồi mới bắt tay thực hiện. Vì vậy Ken rất mong mọi người nói lên ý kiến của mình.

Sẵn đây Ken cũng xin nói thêm là truyện “Đồ Ngốc! Em chính là của anh!” sẽ không viết tiếp nữa, ngưng. Hoàn thành bộ “Tiểu Thưa Hoàn Hảo Và Công Tử Lạnh Lùng” xong Ken cũng sẽ nghỉ viết truyện, hủy bỏ tất cả các ý tưởng lưu trong máy. Hihi.

Nhấn nhủ đến đây là kết thúc. Mong mọi người sẽ bình chọn các giả thiết đưa ra phía trên hoặc cho Ken biết ý kiến của mọi người.

Rất cảm ơn mọi người nửa tháng qua đã chờ đợi, cũng rất xin lỗi. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

98. Chương 96.

Nắm tay nhau rời khỏi sân khấu, Nam Phong và Yến Nguyên lần nữa thay quần áo rồi đánh một vòng ra vườn sinh học của trường. Nơi này cây cối được trồng trong nhà kính, không khí lại rất dễ chịu. Lúc này ngắm sao, bây giờ họ muốn thông thả nói chuyện một chút.

- Đằng kia, nhìn đi! Nó được trồng đầu tháng trước! – Nam Phong ngồi bên cạnh Yến Nguyên trên ghế gỗ, tay trái nắm lấy tay cô, tay phải chỉ về phía một khóm hoa baby đang e ấp ở phía xa.

- Nhìn nó yếu ớt quá! – Yến Nguyên cười cười đáp lại anh. Quả thật hoa baby nhìn rất mỏng manh, đúng như cái tên của nó, cần được che chở và bảo vệ. Còn bản tính của cô, vĩnh hằng cũng không được ví với loài hoa này.

- Cũng đúng! Nhưng nếu cậu thích hoa hồng thì cũng đơn giản. Toàn bộ vườn hồng ở nhà tôi đều tặng cho cậu, thế nào? – Nam Phong cũng tán thưởng với câu nói của cô, nhưng lại ẩn ý nói một câu khác.

- A! Nếu tôi không nhận? – Yến Nguyên vờ ngạc nhiên mà hỏi lại.

- Không có gì to tát. Dù gì tôi cũng không thích hoa, vậy thì bỏ đi!

- Cậu... Có cần nghiêm túc thế không hả? – Yến Nguyên phồng má đáp lại. Cái tên này, càng thấy cô im lặng thì càng lấn tới mà.

- Haha... Chỉ là đùa với cậu thôi. Không cần giận! – Nam Phong thoải mái cười một tiếng. Yến Nguyên như thế này khiến Nam Phong có cảm giác muốn bảo vệ cả đời.

Yến Nguyên vờ hừ lại Nam Phong một cái, nhưng trên miệng lại vẽ ra nụ cười thỏa mãn. Nhưng lúc đó trên ngón tay phải liền truyền đến một cảm giác lạnh lạnh khiến cô bất giác đưa mắt nhìn. Nhẫn?! Đây là nhẫn. Nhưng cô không có đeo? Lại nhìn ngón tay Nam Phong. Cũng có một chiếc giống như thế, nhưng kiểu dáng của nam giới. Và cuối cùng là nhìn kẻ đầu xỏ đang giả vờ đưa mắt nhìn đi nơi khác, Yến Nguyên nói:

- Nam Phong, cậu làm gì?

- Đeo nhẫn giúp cậu! – Nam Phong thản nhiên trả lời, ánh mắt vẫn chưa cố định về hướng cô.

- Đeo làm gì? – Cô vốn biết câu trả lời, trong lòng lại cảm thấy rất vui vẻ nhưng vẫn tỏ ra hốt hoảng.

- Cậu... - Nam Phong bị mất kiên nhẫn với tính đùa dai của Yến Nguyên, nhưng mà vẫn không có nổi nóng. Anh quay mặt lại nhìn cô, nhưng mà cô đang mỉm cười.

- Thích không? – Biết tâm ý của Yến Nguyên, Nam Phong liền vui vẻ hỏi.

- Ừ, thích! Mua khi nào? – Cô tựa đầu vào vai anh, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình. Một chiếc nhẫn bạch kim, trên mặt nhẫn có khắc một chữ P, hai bên là hai viên kim cương xanh cần chìm. P? P của chữ Phong trong Nam Phong đây mà.

- Cũng không nhớ rõ, nhưng mà rất lâu rồi! – Anh hạnh phúc mỉm cười, ánh mắt rơi lại trên chiếc nhẫn trên tay anh. Cũng là nhẫn bạch kim, hai bên cũng là kim cương xanh cần chìm, nhưng là chữ N, chữ N trong tên của cô: Yến Nguyên.

- Chúng ta, rồi sẽ đi đến đâu? – Yến Nguyên bất giác hỏi một câu, đầu vẫn chùng thủỷ đặt ở vai anh.

- Cậu muốn đi đến đâu thì tôi sẽ đi đến đó với cậu. Trừ khi cậu buông tay trước, bằng không tôi vĩnh viễn yêu cậu! – Nam Phong không nhanh không chậm nói ra, rất chân thành, rất thiết tha, lại giống như tình cảnh bọn họ lúc này, bình yên và hạnh phúc.

- Tôi sẽ không buông tay, không bao giờ! – Cánh môi xinh đẹp của cô mấp máy, nhẹ giọng nói mấy chữ rồi lại kéo ra thành một nụ cười đầy lòng tin.

[...]

Ngồi ở nhà kính của vườn sinh học ít lâu, Nam Phong và Yến Nguyên lại nắm tay nhau rời khỏi đó. Lúc này bên ngoài vẫn đang mở tiệc rộn rã nói cười và âm nhạc. Bọn họ lại giống nhau, không thích ồn ào nên định rời khỏi đây đi hóng mát một lúc rồi về.

- Đợi một chút! Cậu ra xe trước, tôi đi rửa tay rồi ra sau. – Như nhớ tới gì đó Yến Nguyên chợt dừng lại rồi nói với Nam Phong. Không hiểu sao dạo này cô bị đổ mồ hôi lòng bàn tay rất nhiều, cảm giác rất khó chịu.

Để Yến Nguyên rút tay nhỏ bé khỏi bàn tay mình, Nam Phong nhìn cô, nói:

- Không cần, tôi đi cùng cậu cũng được mà. – Anh biết tình trạng của Yến Nguyên. Nhưng anh không hề bi quan, rất tin tưởng cô, rất lo lắng cho cô, lại quan tâm cô. Lần đó Yến Nguyên bị ngất xỉu, sau khi rời khỏi phòng cô, Nam Phong đã gặp bác sĩ. Nhưng anh không nói cho ba Yến Nguyên biết mà quyết định sẽ âm thầm chăm sóc cho cô.

- Như thế mới không cần. Tôi đi một mình, cậu ra xe trước đi.

- Vậy cũng được, tôi ra xe trước. Đi cẩn thận.

- Ủ!

Cô nói rồi xoay người đi, còn Nam Phong đợi cô khuất bóng thì mới bước tiếp.

Trong phòng vệ sinh, Yến Nguyên mở vòi nước, tao nhã rửa tay. Cô ngẩn mặt nhìn mình trong gương. Bao lâu rồi cô không chăm chút lại mình nhỉ? Hmm... Chắc chắc là rất lâu.

Tắt vòi nước, Yến Nguyên cầm lấy khăn tay dùng một lần bên cạnh xoa xoa tay, sau đó điện thoại lại “Ting!” lên một tiếng, báo hiệu có tin nhắn được gửi tới. Cầm điện thoại, cô cười cười nhìn dòng chữ của anh.

“ Cậu xong chưa?”

“ Ủ! Ra ngay!” – Yến Nguyên nhanh gọn trả lời.

“ Tôi đợi cậu!”

Vừa nhận được tin nhắn hồi đáp mới của Nam Phong thì Yến Nguyên cũng đã đi ra khỏi nhà vệ sinh. Cô nhìn hành lang bật đèn sáng trước mắt, sau đó lại quyết định đi đường tắt ra bãi giữ xe. Noble School rất rộng, từ nhà vệ sinh mà đi bộ ra bãi giữ xe là mất tầm 10-15h. Đường tắt tuy hơi tối, nhưng rút ngắn thời gian không ít. Vậy là cô thay đổi hướng đi, rẽ qua trái vài bước, đi ngang bãi cỏ để tới bãi giữ xe cho tiện.

Chung quanh đây chỉ có vài cây dương xỉ già cỗi, cộng thêm gió thổi mạnh nên khung cảnh có chút... đáng sợ.

Cầm điện thoại trên tay, Yến Nguyên tiện thể xem vài tin tức trong ngày hôm nay.

“ Bạch! Bạch...”

Không khí đầy tiếng gió rít đột nhiên vang lên tiếng động giống như có người đang chạy rất gấp, giác quan nhạy bén của cô liền hoạt động mạnh khiến đôi chân mảy mủn tú nhú lại. Tiếng chạy này rất cẩn thận, nhưng cô nhận ra được, vì cô có tập võ, thính giác cũng đặc biệt nhạy. Đừng nói là ma chứ? Ý nghĩ này xuất hiện chưa được 3s liền bị Yến Nguyên bác bỏ. Cô không có tin vào tâm linh.

Ánh mắt màu tro của Yến Nguyên đảo một vòng chung quanh. Không có ai. Nhưng mà...

“ Bạch! Bạch...”

Âm thanh giống như có người chạy càng ngày càng gấp rút nhưng lại càng cẩn thận. Nhưng thay vì bước đi nhanh hơn thì Yến Nguyên lại dừng hẳn di chuyển, đứng lại mà quan sát.

Phía sau đột ngột truyền đến một luồng không khí là thường, Yến Nguyên nhanh chóng xoay người né sang phải thì vừa lúc một thanh sắt đập bổ nhào xuống chỗ cô vừa dời đi.

Chân mảy càng nhú chặt hơn, Yến Nguyên lạnh nhạt nhìn một bóng đen tiếp tục tấn công cô, nhưng hiện thời chỉ có thể tránh, người kia rất khỏe. Vừa khít, chỗ này quá vắng.

Người tấn công Yến Nguyên thoát nhìn là nam giới, chiều cao ngang tầm với cô, trên tay cầm một thanh sắt dài nửa mét, liên tiếp tấn công Yến Nguyên. Càng đập về phía trước, Yến Nguyên càng đi lui, nhưng đồng thời cũng là đi về phía bãi giữ xe.

Tuy vậy, mọi chuyện không như Yến Nguyên dự đoán trước. Mắt liếc thấy đối phương đã mệt, khi này cô cũng gần kiệt sức, Yến Nguyên quyết định tung một đòn cuối. Cùng lắm là đánh cho tên kia bất tỉnh, sau đó tra xem ai bảo hấn ta tấn công cô. Nhưng khi Yến Nguyên bước một chân trái lên, phía sau liền có người dùng một thứ gì đó ẩm ướt bịt miệng cô lại. Phản ứng của Yến Nguyên rất nhanh, vòng chân phải qua giữa hai chân kẻ đang bắt lấy cô định gạt hấn ta ra. Khi đã tách ra được thì đầu cô dâng lên một trận choáng váng. Cơ thể nhỏ nhắn của Yến Nguyên chột ảo nhào sắp ngã xuống nhưng cô đủ lí trí để quay đầu chạy. Nhưng cô nhắc chân chưa được 3s thì “Bình!” một tiếng, vai cô chột nhói lên rồi cả cơ thể ngã khụy xuống bãi cỏ. Trước khi bất tỉnh, Yến Nguyên đã nhìn thấy Nam Phong. Cô đã quay đầu bỏ chạy, vươn tay về phía anh nhưng đã không kịp.

Một trong hai người tấn công Yến Nguyên lúc này tiến lên xốc cô lên vai, sau đó người còn lại gạt đầu với hấn một cái, tiến tới nhặt lấy chiếc di động của Yến Nguyên bên dưới bãi cỏ.

Cả hai khiêng Yến Nguyên chạy ra phía sau, dùng băng keo quấn lấy tay chân, bịt miệng cô lại rồi đứng qua một bên, dùng điện thoại của cô để soạn một tin nhắn.

“ Bên trái nhà vệ sinh, ra đó ngay!”

Tin nhắn nhanh chóng được gửi đi, tới điện thoại của Yến Vy.

[Còn tiếp...]

99. Chương 97.

Chiếc di động của Yến Vy để trên bàn đồ chuông. Yến Vy thì đang đứng tiếp chuyện nên không để ý. Thấy vậy, Khải Hoàng ngồi ngồi bên cạnh có ý tốt liền lên tiếng nhắc nhở:

- Đây, em có điện thoại!

Thấy có người hướng về phía mình gọi nên Yến Vy liền quay đầu, sau đó thấy Khải Hoàng gật đầu với nhỏ. Yến Vy liền hiểu ra, sau đó hướng về mấy người bạn nói vài câu rồi đi vài bước lại chỗ Khải Hoàng.

- Em có điện thoại! – Khải Hoàng lên tiếng nhắc nhở lần nữa. Cả hai cũng mới làm thân cách đây mấy mươi phút mà thôi.

- À! Cảm ơn anh! – Nhỏ hướng về phía Khải Hoàng cười cười, sau đó liền cầm điện thoại lên thì thấy tin nhắn từ Yến Nguyên.

Thấy nội dung tin nhắn có một chút kì quặc, thiếu đầu thiếu đuôi nhưng Yến Vy vẫn quyết định đi ra đó vì người nhắn là Yến Nguyên. Không biết có chuyện gì? Nhỏ liền xoay người định rời đi nhưng rất nhanh liền nhận ra chỗ đó bị mọi người đồn là có ma thì chột dạ. Không được, rất đáng sợ.

Ánh mắt có Yến Vy liếc một vòng nhìn mọi người xung quanh, định tìm ai đó đi cùng vì dù gì Yến Nguyên cũng không có ý định bảo một mình nhỏ đi.

Khải Hoàng thấy Yến Vy như đang tìm kiếm ai đó, liền tò mò hỏi:

- Em tìm ai đó?

- Hả? À! Em tìm người! – Trả lời nhanh chóng, mắt cũng không ngừng ngó xung quanh, và cuối cùng ánh mắt đáp về phía Khải Hoàng.

Thấy ánh mắt của nhỏ, Khải Hoàng thắc mắc lại hỏi:

- Sao lại nhìn anh?

- Hây?! Không biết anh có thể cùng em ra hướng nhà vệ sinh một lát được không? Em... em hơi sợ! – Nhỏ ngượng ngập nói ra, nhưng cũng không nói là mình đi làm gì, chỉ nói là đi hướng đó.

- Um... Cũng được! Anh muốn rửa mặt một cái. – Khải Hoàng nhanh chóng đưa ra quyết định. Thứ nhất là có thể giúp Yến Vy, lấy tiếng với con gái. Thứ hai là ngồi một lát anh cũng cảm thấy nhàm chán.

Yến Vy liền rít rít cảm ơn, sau đó cả hai nhanh chóng rời đi. Bước chân của Yến Vy có phần vội vã vì sợ để Yến Nguyên đợi lâu. Còn Khải Hoàng bước đi rất bình thường nhưng 1 bước của anh bằng 2 bước của Yến Vy nên cũng không vội.

Ra đến nơi, Khải Hoàng thấy Yến Vy định chạy sang bên hông nhà vệ sinh liền thấy khó hiểu. Chạy sang đó làm gì, chỗ đó rất vắng, vài học sinh trong trường vẫn hay đồn thổi là có ma. Thế là không hiểu do linh tính hay gì mà anh bước theo sau lưng nhỏ.

Yến Vy đứng ở chỗ mà Yến Nguyên chỉ định nhưng không thấy cô đâu. Nhỏ liền cầm điện thoại lên định gọi cho Yến Nguyên thì bất thành linh mặt bị chụp lấy, sau đó là một trận trời đất quay cuồng rồi mất nhỏ

tối sầm lại, ý thức mất đi, người vừa bịt mắt nhỏ cũng nhanh chóng xóc nhỏ lên vai, chạy ra hướng giống như lúc khiêng Yến Nguyên.

Khải Hoàng thấy một màn như thế, liền kinh hô:

- ĐỨNG LẠI!

Tiết thay, lời vừa thốt ra khỏi miệng thì vai anh cũng bị một cú đập thật mạnh, sau đó liền ngất xỉu. Khải Hoàng ngã khụy xuống, sau đó cũng bị hai người đã bắt Yến Nguyên và Yến Vy kéo ra xe.

[...]

Nam Phong đứng ở bãi xe chờ Yến Nguyên hơn 15ph nhưng vẫn không thấy cô bèn đâm ra lo lắng, nhanh chóng chạy đi tìm cô. Anh đứng lưỡng lự trước WC nữ không lâu liền xông vào, vậy mà chẳng thấy ai, nỗi lo lắng trong anh càng lớn mà không rõ lí do. Yến Nguyên đi đâu rồi? Cô ấy đang đùa sao? Nhưng sao tim anh lại đập như thế, còn cảm thấy bất an không thôi?

Chạy ra khỏi WC nữ, Nam Phong liền nghe bên cạnh truyền đến những anh thanh kì lạ. Theo phản xạ, Nam Phong nhảy qua lan can bằng sắt rồi men theo tiếng chạy mà đi tới.

Tuy là trong bóng tối nhưng Nam Phong vẫn thấy khá rõ những gì diễn ra. Có 2 người đang cố gắng khiên một thứ gì đó đẩy vào trong xe. Nam Phong liền hiểu ra vấn đề, hô lên:

- 2 NGƯỜI KIA! ĐỨNG LẠI! TÔI BÁO CẢNH SÁT NGAY!

2 người có hành vi mờ ám nghe có người báo cảnh sát thì liền rời cảm lên, chạy thục mạng vào buồng lái của chiếc xe rồi lái đi.

- AAAAAA! CHẾT TIỆT! ĐỨNG LẠI ĐÓ!

Nam Phong không tài nào đuổi theo nổi, trong lòng liền nổi lên bão táp. Anh suy đoán ra đó là bắt cóc, nhất định là như thế. Lúc này anh nhanh chóng nhìn ra biển số xe.

Cố gắng bình tĩnh lại, Nam Phong gấp rút cầm điện thoại lên gọi.

[...]

6h sáng...

Phòng khách của biệt thự Nguyễn Hoàng đầy áp người. Ông Dũng, Nam Phong, quản gia Quân và hơn 10 cảnh sát túc trực từ tận đêm qua. Họ đang đợi điện thoại của bọn bắt cóc, vì họ tin chắc chúng sẽ gọi điện lại. 1 là vì tiền, 2 là vì ông Dũng là người làm ăn, có kẻ thù, nhưng trước mắt đó chỉ là giả thiết được đưa ra. Theo tin nhận được từ một số cảnh sát tuần tra khu vực quanh đó thì có một chiếc xe không có biển số, tầm 16 chỗ chạy như bán mạng về hướng đường X, thậm chí xém gây ra một vụ tay nạn. Cảnh sát đã cho người đuổi theo nhưng vô ích. Chiếc xe đó hiện đang nằm trong diện tình nghi số 1.

Ông Dũng một tay gác lên thành ghế sofa, tay còn lại chống một bên mặt, che đi đôi mắt đang khép hờ nguy hiểm của mình. Nhưng có trời mới biết ông đang lo lắng giống như nuốt phải than. Yến Nguyên có bệnh trong người, Yến Vy lại nhút nhát, hơn nữa ông cũng chỉ còn duy nhất họ là người thân.

Trong khi đó, Nam Phong lạnh nhạt nhìn chiếc điện thoại. Hai tay anh chống xuống đùi, mái tóc che khuất ánh mắt màu huyết đang chuyển sang sẫm hơn vì tức giận, càng nhìn càng giống một vực thẳm. Nếu như anh không đi trước, nếu anh đợi Yến Nguyên thì cô đã không xảy ra chuyện.

Không khí vẫn đang trầm mặc cùng trầm mặc thì Nam Phong vụt dậy. Anh giật lấy chiếc áo khoác bên cạnh rồi định đi một mạch ra cửa... nhưng tiếng chuông điện thoại đã ngăn bước chân vội vã của anh.

Mọi người bắt đầu trở nên căng thẳng, Nam Phong lập tức quay người lại. Một vị cảnh sát nghiêm giọng nói:

- Bắt máy đi! Chúng tôi sẽ dò tín hiệu của cuộc gọi.

Ông Dũng nhanh chóng phối hợp:

- Alo!

- Hahaha! Báo cảnh sát rồi sao? – Một giọng nói lạnh lót đầy đùa vang lên, kèm theo là một tràng cười khả ố.

[Còn tiếp...]

[Mai tiếp nha mọi người! Ken bị đứt tay :”(…)]

100. Chương 98.

- HẠNH PHƯƠNG! Yến Nguyên đâu? Bà làm gì nó cùng Yến Vy? Nói mau! – Nghe giọng đối phương, ông Dũng tức giận rống to. Mụ đàn bà chết tiệt đó. Nhưng khi thấy cảnh sát ra dấu, ông lại nhịn xuống.

- Hét cái gì? Chẳng những một mà là hai đứa con gái của ông đang trong tay tôi đây, ông cũng vừa nói mà!

- Bà muốn gì? – Ông Dũng nghiêng răng đáp, bên này cảnh sát đang cố tra ra nơi thực hiện cuộc gọi.

- Tôi tất nhiên là muốn tiền! Nhưng trước tiên phải hành hạ Yến Nguyên yêu dấu của ông...

- Bà làm gì cô ấy tôi liền giết chết bà! – Bất chấp người khác ngăn cản, Nam Phong vẫn ra sức nói to vào điện thoại ông Dũng đang cầm.

- Ủi cha cha! Xem ra còn có người ngoài. Khôn hồn thì đừng báo cảnh sát, nếu không hai đứa nó liền có chuyện. Ông yên tâm, tôi sẽ để cho con gái ông chơi thoải mái, còn ông từ từ nhận quà!... Tút! Tút! Tút...

Bà Hạnh Phương nói xong, điện thoại nhanh chóng bị ngắt. Viên cảnh sát có nhiệm vụ dò tín hiệu liền báo cáo:

- Chưa tra rõ chi tiết. Nhưng mục vị trí đang nằm khá xa thành phố. Đây có khả năng là từ trạm điện thoại công cộng!

- Không thể xác định phạm vi? – Cảnh sát trưởng được điều động trong vụ án này liền lên tiếng.

- Đây! Trong phạm vi khu vực này, có thể là bán kính 20km. – Viên cảnh sát chỉ vào màn hình rada, nói.

- Trước mắt cho người lục soát bán kính 20km như đã nói. Nhưng phải nhớ không được âm ỹ.

- Vâng thưa sếp! – Hai viên cảnh sát nhận nhiệm vụ liền rời đi.

(Cho Ken nói chút xiu. Đó là Ken không rõ những thứ như là cách ra lệnh, cách ra chỉ thị hay cách nhận nhiệm vụ ở mặt hình sự nên Ken sẽ viết đơn giản thôi nha!)

Bên này, ánh mắt của ông Dũng trở nên đỏ ngầu. Bàn tay cầm điện thoại của ông vô tình siết chặt, khiến cho gân xanh trên mu bàn tay nổi rõ mồn một. Hạnh Phương, tôi đã tha cho bà hết lần này đến lần khác, vậy mà bà còn dám động đến Yến Nguyên. Nhưng dù gì Yến Nguyên cũng không có quan hệ máu mủ, vậy còn Yến Vy? Nó không phải được bà mang thai 9 tháng 10 ngày sinh ra hay sao? Bà có phải là mẹ nó hay không hả? Tốt nhất là bà đừng làm gì cả hai, nếu không, cho dù bà có bị tống vào tù thì tôi cũng có cách làm cho bà hối hận vì đã sinh ra trên đời.

Còn bên này, chân mày của Nam Phong giống như là dính lại với nhau, còn lòng thì như bị kim châm. Người bắt cóc Yến Nguyên là Hạnh Phương, anh biết người này. Mẹ ruột của Yến Vy, và cô ta cũng bị bắt cóc. Mẹ ruột sao, nghe phù phiếm quá, con mình còn dám động tay. Nhưng mà anh không quan tâm Yến Vy, anh chỉ lo cho Yến Nguyên. Sức khỏe của cô, an toàn của cô, tình trạng hiện giờ của cô.

Anh đưa mắt nhìn ba Yến Nguyên đang dồn nén tức giận cùng lo lắng ngồi đó, chắc là ông đang đặt hết hy vọng vào cảnh sát. Nhưng mà người khác hay nói rằng người có tiền thì chắc chắn sẽ có “tay chân” hay sao, ba Yến Nguyên không có? Cũng đúng! Chắc vì không có nên ông ấy đang cố tin tưởng phía cảnh sát.

Ánh mắt Nam Phong lại xoay một vòng, rồi chân mày vừa giãn ra chút ít lại nhúm. Cảnh sát?! Tin tưởng họ tuyệt đối có được không đây? Anh thật sự rất rối, đằng sau cái vẻ cổ trấn tĩnh này chính là một đám

cháy. Anh có thể giữ bình tĩnh bên ngoài nhưng không thể yên được dù là một chút. Tin chắc rằng lo lắng mà anh dành cho cô không thua gì ông Dũng. Anh phải làm gì? Chẳng lẽ phải đợi hay sao? Không thể! Anh ghét nhất là đợi một cái gì đó hay một ai đó, quy tắc của anh chỉ được phá bỏ khi người bắt anh đợi là Yến Nguyên. Vậy mà an nguy của Yến Nguyên lại bắt anh đợi từng giây từng phút, giống như mãi mãi không hết một giờ. Mà cảm giác sợ hãi trong lòng Nam Phong cứ giống như cấp số nhân, ngày càng lớn.

Nhưng trước mắt anh vẫn phải cố an ổn ngồi đây. Ít nhất là vài giờ đồng hồ nữa, nếu không anh có thể làm ra chuyện gì thì cả anh cũng không biết trước.

[...]

Trong khi tình trạng trước mắt đang náo loạn như thế thì Rick vẫn đang yên lành ngủ ở khách sạn 5 sao.

Vài tia nắng ngoài cửa hắt lên giường lớn, rọi vào thân hình cao lớn của anh trên chiếc ga giường màu đen.

Đột nhiên cửa phòng của Rick truyền tới tiếng gõ cửa, xem ra rất gấp rút. Đôi mắt nhắm nghiền của Rick vẫn chưa chịu mở ra, anh cũng chẳng buồn có ý định ra mở cửa. Nhưng mà tiếng gõ cửa vẫn cứ dồn dập khiến Rick cảm thấy khó chịu. Chỉ mới 6h sáng liền bị làm phiền, ai mà không phát cáu cho nổi?!

Anh tung chăn, quơ vội cái áo choàng bên cạnh mặc vào rồi tức giận đi đến cửa.

- Tôi có nói là cho phép các người làm phiền tôi trước 10h sáng trừ khi tôi gọi hay sao? – Rick tức giận quát về phía trước.

- À? A... Thành thật xin lỗi! Lúc này chúng tôi đã có gọi vào điện bàn của phòng ngài nhưng đường dây không thể kết nối nên đành trực tiếp đi lên! Rất xin lỗi!

- Hừ... có chuyện gì! – Rick chẳng để ý tới cái nguyên nhân hay lí do cùng lời xin lỗi vớ vẩn đó, chỉ bực tức đáp.

- Có một nhân viên chuyển phát nhanh nhờ tôi gửi món hàng này tới ngài. – Nhân viên khách sạn khép nép đưa cho Rick một chiếc hộp màu đen cỡ lòng bàn tay rồi nói.

- Hàng gì? Ai gửi? – Rick cầm lấy cái hộp, nói.

- Tôi có hỏi nhưng người đó bảo là việc riêng của ngài nên không thể nói, chỉ nhắn là khi xem ngài sẽ biết!

- Không có việc của anh nữa, đi đi! – Rick hơi nhăn mày nhìn chiếc hộp rồi đóng sầm cửa lại.

Anh xoay người, hướng giường ngủ đi tới rồi ngồi. Bàn tay thô ráp của Rick khảy một cái, nắp hộp liền mở ra. Và giường như trong tích tắc, sắc mặt Rick trở nên tái mét, chiếc hộp rơi xuống đất, hai ngón tay người gói trong miếng vải trắng cũng văng ra ngoài.

Nhịp tim Rick tăng vọt, trong người vô cùng hốt hoảng, trán cũng đổ mồ hôi tuy rằng trong phòng vẫn bật máy lạnh, chỉ thiếu mỗi hét lên kinh hoàng nữa mà thôi. Về buồn ngủ cũng soạt một cái liền bị quét sạch. Đó là ngón tay người. Anh từ nhỏ đến lớn vẫn chưa bao giờ nhìn thấy trực tiếp. Quá mức kinh tởm.

Hơi dờn tầm mắt xuống mấy thứ văng trên đất, sắc mặt Rick vẫn không khá hơn là mấy. Ghê rợn. Có người cố tình gửi nó cho anh sao? Nhưng là ai? Ở Việt Nam anh có gây thù chuốc oán? Không có! Vậy có nên báo cảnh sát hay không? Không nên, không nên! Vậy nếu ở lại liệu có bị tiếp tục uy hiếp hay không?...

Trong lúc hốt hoảng, cả chục vấn đề quét qua đại não của Rick. Nhưng sau đó anh cố bình tĩnh lại, mắt nhắm mắt mở nhặt cái thứ kinh khủng ấy bỏ lại vào hộp rồi đi một mạch vào nhà tắm, trút xuống bồn cầu rồi xả nước, chiếc hộp thì bị vức lại vào sọt rác. Từ đầu chí cuối, anh không dám nhìn hai ngón tay đó quá 10s.

Trở ra ngoài, sắc mặt Rick khá hơn một chút. Anh cố trấn định lại tinh thần, sau đó vò đầu suy nghĩ. Anh bị ai đe dọa chứ? Có khi nào bị gửi nhầm? Cũng có thể! Nhưng mà đây là khách sạn, e là anh là người duy nhất mang cái tên Rick Jackson. Rốt cuộc thì cái chuyện quái gì xảy ra?

[Còn tiếp...]

101. Chương 99.

9h sáng, ánh nắng ở trung tâm thành phố sầm uất bắt đầu trở nên gay gắt, người qua lại cũng đường như càng trở nên gấp gáp.

Bây giờ chỉ mới hơn 10 tiếng đồng hồ sau khi Yến Nguyên bị bắt cóc, tin tức cũng chưa hề lọt ra ngoài dù chỉ là một khe hở nhỏ như hạt cát. Vì không chỉ có tập đoàn Y&N mà cả tập đoàn Thế Giới cũng ra tay phòng tỏa nguồn tin.

Trong khi đó, ở biệt thự Nguyễn Hoàng, không khí bị đè nén tới ngộp thở thì ở một rừng cao su cách xa trung tâm thành phố theo hướng đông nam hơn 300km lại mát mẻ và dễ chịu vô cùng. Tiếng chim riu rít, gió thổi xào xạt, bóng cây ngợp trời, không khí vô cùng mát mẻ.

Phía cuối rừng cao su, nơi gần tiếp giáp với một tỉnh khác, có một nhà kho bỏ hoang bị dây leo bám kín. Ngày thường không ai dám bén mảng lại gần nhà kho này. Một là vì nơi đây bị đồn thổi là có ma, hai là từng có người vào đây rồi bị rắn cắn chết nên mọi người càng trở nên kiêng dè.

Bên trong căn nhà kho bỏ hoang, vài chiếc xe đẩy hàng thô sơ gỉ sét, mục nát nằm ngổn ngang vài chỗ. Trần nhà kho bị bong tróc nặng nề nhưng lại được giàn dây leo đại phủ kín. Dưới sàn, mỗi một ầm thấp, vài miếng lót của trần nhà rơi xuống, bụi phủ dày đặc.

Ở một góc của nhà kho, Yến Nguyên và Yến Vy miệng bị dán băng keo, chân bị trói chặt, tay cũng bị cột ngược ra phía sau. Yến Vy thì bất tỉnh do tác dụng của thuốc mê, còn Yến Nguyên thì cũng không khá hơn. Ánh mắt cô mơ hồ, tay chân bị trói chặt, cộng thêm cơn đau từ vai ập đến khiến suy nghĩ cùng ánh nhìn của cô gần như bị mơ ảo hoàn toàn. Bên cạnh Yến Vy, Khải Hoàng cũng bất tỉnh nhân sự.

Không lâu sau đó, thần trí của Yến Nguyên dần dần trở nên tỉnh táo. Cô lắc lắc đầu nhưng vai lại nhói lên. Yến Nguyên khẽ cử động tay cùng chân, nhưng không có tác dụng, nó trở nên tê buốt, gần như là mất cảm giác. Ánh mắt cô đột nhiên trở nên tối tăm, giống như một vực thẳm không có đáy. Cái màu tro lại trở nên ngoan độc thay vì là vẻ hờ hững cùng lạnh nhạt hàng ngày, ánh nhìn lại là sự bình tĩnh lạ thường.

Nơi này đối với Yến Nguyên mà nói thì quả là kinh khủng. Bụi, bẩn, ảm thấp khiến cô khó chịu, cộng thêm việc tay chân bị trói khiến Yến Nguyên càng thêm ức chế, chưa kể đến miệng bị dán băng keo. Yến Nguyên thử cử động nghe hai cổ tay nhưng vô dụng, chặt quá, đồng thời cô cũng có cảm giác lòng bàn tay lại đổ mồ hôi, rít rít rất khó chịu.

Cùng lúc đó, bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói, khiến cho hai đầu chân mày của Yến Nguyên nhìn giống như là dính lại.

HẠNH PHƯƠNG!

Ý nghĩ này nhanh như chớp xuất hiện trong đầu cô qua giọng nói đó.

- Haha! 10 tỉ không hơn không kém. Lão già đó lắm tiền, 10 tỉ có là gì. Grừ... Ngày đó chị bị tống ra khỏi nhà, con nhỏ đó còn làm bộ quay mặt đi, còn nhỏ con gái cũng vô tích sự. – Tiếng nói tiếp tục được truyền đến, sau đó bóng dáng bà ta xuất hiện, đồng thời từ từ đưa mắt nhìn về phía Yến Nguyên.

Ánh mắt cô xẹt một vòng qua người đi bên cạnh bà ta. Người này, nếu cô nhớ không lầm thì tên là Thái.

- Con kia, tỉnh rồi sao? Sao không chết luôn đi?! – Bà Hạnh Phương nhìn thấy Yến Nguyên nhìn mình bằng ánh mắt không có chút mất bình tĩnh liền hừ mũi, đi đến bên cạnh cô, tung chân đá vào hông Yến Nguyên khiến cô ngã người qua một bên, đụng trúng Yến Vy đang bất tỉnh.

Yến Nguyên không hề phát ra bất kì âm thanh kháng cự nào, chỉ thuận người ngã qua bên phải của mình, đồng thời va mạnh vào Yến Vy. Cú đụng chạm khiến Yến Vy như bị giật mình, nhô cựa cựa người rồi khẽ khẽ mở mắt.

Và thứ đầu tiên đập vào mắt Yến Vy chính là Yến Nguyên đang nửa nằm nửa quỳ trên mặt đất, ngay trước mắt nhỏ. Yến Nguyên đưa mắt nhìn Yến Vy rồi cố nhích người dậy. Vậy mà vai cô vẫn nhói lên, rất đau.

Yến Nguyên biết được thứ đập vào vai mình chắc chắn là một thanh sắt, không chừng xương vai cô đã nứt ra rồi cũng nên, bằng chứng là nó vừa đau vừa buốt.

Yến Vy thì mất bình tĩnh hoàn toàn với tình huống này. Lưỡi của nhỏ khê động, định gọi chị nhưng âm thanh phát ra chỉ có “Hm...” lên một tiếng, miệng nhỏ cũng bị bịt kín.

Yến Vy liền ngẩng mặt lên, sau đó lại bắt gặp một gương mặt khác đang phần nộ nhìn mình. ME! Trong lòng Yến Vy thầm kêu lên một tiếng, coi như tình hình trước mắt nhỏ đã hiểu ra. Nhưng mà càng nghĩ chỉ càng khiến Yến Vy run sợ.

Yến Nguyên vất vả ngồi thẳng dậy. Cô dựa vào vách tường cũ nát phía sau, thở hắt ra một tiếng, rồi tầm mắt tối lại, rơi trên người bà Hạnh Phương.

Bà Hạnh Phương lúc này thì chẳng còn một tí kiên dè nào đối với Yến Nguyên. Bà tay cúi xuống, dùng bàn tay bóp chặt hai má cô, tay còn lại rẹt một tiếng tháo miếng băng keo đen trên miệng cô giống như đang lột da cô.

Yến Nguyên chỉ hừ một cái, ánh mắt trước sau vẫn tối tăm như cũ. Là bà tự dây vào tôi, đừng tưởng lấy tiền dễ như thế. Bởi vì ý nghĩ đó mà cô vẫn tiếp tục nhìn bà ta không chút mất bình tĩnh.

- Coi chừng tao móc mắt mày đó con khốn! – Bà ta độc ác nói, sau đó hất mạnh mặt Yến Nguyên sang một bên, hoàn toàn bỏ qua nụ cười ghê rợn lạnh lẽo của cô. Yến Nguyên biết bà ta ghét cô cay đắng, nhưng không ngờ bà ta cũng ra tay với cả con ruột. Câu nói “ Hổ dữ không ăn thịt con” cũng có lúc sai. Chưa kể tên chết tiệt Khải Hoàng vẫn còn bất tỉnh nhân sự bên cạnh. Có quá nhiều người bị liên lụy sao?!

Bà Hạnh Phương quay sang Yến Vy, bắt gặp ánh mắt hỗn loạn của nhỏ, dùng tay gỡ miếng băng keo trên miệng Yến Vy ra, nói:

- Vy, tại sao từ đầu tới cuối con không giúp mẹ? Mẹ là mẹ của con, tạo sao con lại thương người ngoài hơn thương mẹ? Con nói đi, bây giờ mẹ có nên dùng con để moi tiền, bù lại tổn thất ẹ không đây? – Bà tay dùng tay vỗ nhẹ vào gò má Yến Vy, giọng nói có vẻ tiết thay cho nhỏ.

Những gì từ miệng bà Hạnh Phương thốt ra giống như tỉ tỉ mũi dao đâm vào tim nhỏ. Người này là mẹ sao? Không đúng! Đây không phải?! Nước mắt của Yến Vy theo dòng suy nghĩ của mình mà chảy xuống.

102. Chương 100

Nhìn thấy Yến Vy khóc, bà Hạnh Phương chỉ hừ một tiếng, sau đó quay sang nói với Thái:

- Mở dây cho nó đi, nó sẽ đi theo chúng ta!

Nghe bà ta nói, Thái nhanh chóng làm theo.

Lúc bàn tay Thái vừa chạm vào người Yến Vy, ánh mắt Yến Nguyên bên cạnh lóe lên. Cô dùng một ít sức lực vừa tu bổ được, giờ cao hai chân bị trói chặt rồi nhắm ngay mặt Thái tung một cú đá.

Yến Nguyên mang một đôi giày sneaker có đế làm bằng silicon, bên ngoài cũng được bao bởi một lớp silicon mỏng bền vô cùng cứng cáp, tỉ lệ gây thương tích rất cao. Bằng chứng là Thái chỉ có thể a lên một tiếng rồi ngã sang một bên. Mà đôi giày này lại là Nam Phong chuẩn bị cho cô.

Chân Yến Nguyên sau khi tung ra cú đá vì không có điểm tựa mà rơi xuống đất, rồi cô co chân lại, dồn sức vào thân trên để ngồi thẳng lên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bà Hạnh Phương vội vã chạy đỡ tên Thái đó.

Yến Vy thì như bưng bĩnh. Nhỏ hết nhìn mẹ mình rồi lại nhìn Yến Nguyên, và cái nhỏ nhận được là ánh nhìn như con dao tử thần hướng về mẹ mình. Nhưng sao Yến Nguyên lại...

- Thái! Em không sao chứ? Đứng dậy chị coi, nhanh... A... Sưng rồi, chạy máu nữa, em mau ngồi xuống...

Bà Hạnh Phương cuống quýt cả lên rồi đỡ Thái ngồi dậy, đưa tay chạm vào phần quay hàm bị sưng của Thái.

- Ái.. Đau, nhẹ một chút đi chị!

Thái khẽ thét lên mấy tiếng rồi trừng trừng mắt nhìn Yến Nguyên. Nhưng mà cái khí thế trừng người của Thái nhanh chóng bị đè bẹp. Có thể nói là từ lúc sinh ra cho tới bây giờ, Thái chưa từng gặp qua ánh mắt như thế. Nghe có vẻ hư cấu nhưng quả thật ánh mắt của Yến Nguyên rất kinh khủng. Thách thức cũng có, trấn tĩnh cũng có, nhưng mà vẻ chết chóc chắc chắn không thiếu.

Tuy là người bất cộc nhưng Thái cũng hơi rụt cổ trước ánh nhìn đó của Yến Nguyên, nhưng tiết là có một người chẳng biết sống chết là gì.

Sau khi xem xét xong vết thương của Thái, bà Hạnh Phương giống như nổi điên, xồng xộc đi tới chỗ Yến Nguyên, nắm tóc của cô, giật ngược lên, trừng mắt quát:

- Con khốn, mày đừng tưởng tao không dám làm gì mày. Grừ..

- Mẹ! Mẹ mau buông chị ấy ra, mau buông ra! – Yến Vy sợ hãi nhìn mẹ mình nắm tóc Yến Nguyên, miệng không ngừng la toáng lên.

- IM ĐI! – Bà Hạnh Phương dùng chân đá vào hông Yến Vy một cái.

- Đừng chạm cơ thể bẩn thỉu của bà vào người em gái tôi! – Yến Nguyên chau mày nhìn bà Hạnh Phương đá Yến Vy, cô cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối.

Yến Nguyên từ nhỏ không có tình thương của mẹ nên cô không muốn người khác cũng thiếu đi tình thương đó. Cho dù cô không ưa bà Hạnh Phương nhưng dù gì bà ta cũng là mẹ của Yến Vy. Nhưng chứng kiến cảnh mẹ ruột không hề thương yêu con mình như thế, Yến Nguyên vô cùng tức giận. Nếu đã không thương Yến Vy thì không có tư cách làm gì nó cả.

EM GÁI TÔI! 3 chữ đánh thẳng vào đại não Yến Vy. Nhỏ ngược đầu, dùng đôi mắt ướt sũng nước mắt nhìn Yến Nguyên, trong lòng vô vàn ấm áp.

- Không thích gọi như thế sao, Vy? – Yến Nguyên mặt kệ tóc đang bị nắm đau buốt, miệng nở một nụ cười yếu ớt với Yến Vy.

- Thích! Em rất thích! Chị, em là em gái của chị, là em gái của chị! – Yến Vy kích động bật thốt ra, cố gắng ướm người ngồi dậy.

- Grừ.. grừ... Bọn bây tưởng ở đây là sân khấu điện ảnh à? Còn mày, dám đánh người của tao, mày chán sống rồi!?

Bà Hạnh Phương vừa nói, bàn tay càng dùng sức kéo lấy tóc Yến Nguyên. Mái tóc đen nhánh của cô bị kéo căng ra, quả thật da đầu đau không tả nổi. Vậy mà Yến Nguyên không hề kêu lên, cắn răng nói:

- Đàn bà dơ bẩn! Tôi cho bà biết, bà không có quyền làm tổn thương nó. Nó là em tôi, tôi mới có tư cách dạy dỗ nó, không tới lượt hạng đàn bà như bà lên tiếng!

- Không có tư cách, tao cho mày biết thế nào là không có tư cách!?

Dứt lời, bà Hạnh Phương đập mạnh đầu Yến Nguyên vào bờ tường phía sau một cái, máu cũng theo đó chạy dọc xuống mặt cô, từ thái dương dài xuống cằm, nhỏ tách tách xuống đất.

- CHỊ! – Yến Vy kinh hãi hét lên, động tới cả Khái Hoàng đang bất tỉnh bên này. Thái cũng giật bắn người. Người phụ nữ này quả thật là rất kinh khủng.

Cú đập khiến Yến Nguyên trở nên choáng váng, cơ hồ thì mọi thứ trước mắt đã mờ mờ ảo ảo không rõ hình hài. Ấy vậy mà khóe miệng cô lại treo lên một nụ cười, nhạt nhẽo mà lại dấy lên vẻ khinh người. Ngay sau nụ cười vụt tắt, Yến Nguyên ngất đi.

Bà Hạnh Phương sau khi ra tay với Yến Nguyên thì chỉ trừng mắt nhìn cô vô lực ngã ra bờ tường phía sau, do vậy mà cổ áo Yến Nguyên bị lệch sang một bên, sợi dây chuyền của cô cũng theo đó lung lay trước mặt bà ta. Bà ta liền bị thứ ánh sáng chói mắt cùng sự xa xỉ của mặt dây chuyền màu đỏ hình giọt lệ thu hút.

Khẽ cúi người, bà Hạnh Phương giật phần sợi dây chuyền, đồng thời khiến cho cái cổ cao gầy của cô nhiễm một vệt đỏ.

- Cho mày chết đi, con khốn. Đợi tao lấy được tiền thì cả bọn đều chết hết đi! – Nói xong bà ta xoay người đi tới chỗ Thái vẫn chưa hết kinh ngạc, trên tay còn mân mê sợi dây quý giá.

- Làm gì? Sớm muộn gì cũng chết cả lũ, không cần nhìn! – Bà ta hùng hồn nói với Thái khiến ột người vốn dĩ đã bị dọa bởi ánh mắt của Yến Nguyên như Thái càng rụt cổ.

- Chị! Chị mau tỉnh lại đi! Chị! Chị! – Yến Vy hốt hoảng nhích người lại chỗ Yến Nguyên, khóc lóc kêu cô nhưng vô dụng. Cô vô lực rồi tì lưng vào tường, máu vẫn không có dấu hiệu ngưng chảy.

Bên này, Khải Hoàng từ từ mở mắt. Đầu anh hơi choáng váng nhưng theo phản xạ thì Khải Hoàng vẫn đưa mắt nhìn xung quanh. Nhà hoang chính là từ đầu tiên Khải Hoàng nghĩ ra. Sau đó anh bị tiếng khóc thút thích của Yến Vy làm cho bừng tỉnh. Nhìn cô Yến Vy rồi lại nhìn cô gái dựa vào tường, đầu không ngừng chảy máu kia, Khải Hoàng được một phen kinh hãi. Nhưng mà anh chỉ ươm ươm được vài tiếng vì miệng đã bị dán băng keo.

Nghe tiếng động của người khác, Yến Vy đưa gương mặt đầm đìa nước mắt về phía anh. Khải Hoàng cũng sững người, hết nhìn nhò lại nhìn Yến Nguyên bên cạnh. Không ổn rồi! Máu của Yến Nguyên không có dấu hiệu đông lại, phải nhanh chóng giúp cô ấy.

Khải Hoàng ươm lên một tiếng, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho Yến Vy, ý nhờ nhờ giúp mở miếng băng keo trên miệng mình.

Đôi mắt đầy nước và hoang mang của Yến Vy chớp chớp, cứ nhìn chăm chăm Khải Hoàng.

- Bằng cách nào? – Trong giọng nói khản đặc pha chút bi thương, Yến Vy thều thào hỏi.

Khải Hoàng không thể trả lời, chỉ gật gật đầu mấy cái, tiếp tục ra hiệu cho Yến Vy, ý bảo nhờ xích lại đây.

Vậy mà không biết lý do gì, Yến Vy nhìn đến đâu liền hiểu ý Khải Hoàng đến đó. Nhỏ nhìn Yến Nguyên rồi lại nhìn hai người đang ngồi ở xa kia, sau đó nhích lại gần Khải Hoàng.

Yến Vy chăm chú nhìn miếng băng keo trên miệng anh, sau đó đưa mặt kề sát lại, nhỏ giọng:

- Anh ngồi im, em dùng miệng tháo nó ra. Hơi cực một chút! – Yến Vy nói xong liền dùng răng cắn lên mặt Khải Hoàng, ngay mép của miếng băng keo để nó tróc từ từ.

Má Khải Hoàng đột nhiên nóng lên. Người anh cứng ngắt, vừa hồi hộp, vừa sốc lại vừa ngại.

Chỉ 1-2ph trôi qua, Yến Vy dùng răng cắn thành công miếng băng keo, nhẹ nhàng kéo nó ra, còn vô tình lướt qua môi Khải Hoàng một cái khiến anh sững người.

Yến Vy phun miếng băng keo xuống đất, cất giọng:

- Phải giúp chị em, cần cầm máu cho chị ấy!

Giọng nói Yến Vy đột nhiên trở nên bình tĩnh lạ thường, khéo mắt chỉ còn động lại vài giọt nước mắt vô tình. Lúc này khi tập trung mở băng keo giúp Khải Hoàng, đầu Yến Vy thoáng qua mấy suy nghĩ hệ trọng. Mẹ đã như thế rồi, nhỏ cũng chẳng cần tình thương rẻ mạt đó. Bản thân Yến Vy bây giờ có lẽ đã quá đủ tình thương khi mà Yến Nguyên hoàn toàn tha thứ cho mình như thế. Phải bình tĩnh, bởi nhỏ là em của Yến Nguyên, là con gái Nguyễn Hoàng Dũng. Những gì ba và chị làm được thì nhỏ cũng sẽ làm được.

Sau khi được giải thoát khỏi cái thứ bấu chặt khó chịu kia thì cổ họng Khải Hoàng đã trở nên khô khốc. Anh điều chỉnh lại nhịp thở, nhìn Yến Nguyên rồi nói:

- Không có tay, chúng ta không thể làm gì khác được!

Giọng nói của Khải Hoàng trở nên ồm ồm kỳ lạ. Hơn nữa thái độ thay đổi một cách chóng mặt của Yến Vy khiến anh có chút không quen. Yến Vy mà Khải Hoàng quen biết cách đây không lâu là một cô gái không nhút nhát cũng không sôi nổi, mang một vẻ thụ động thường thấy của những kẻ nhu nhược. Nhưng mà bây giờ, chớp mắt một cái liền khác hẳn. Mà chuyện này cũng không quá lạ mà. Khi nhìn thấy người mình yêu

thương gặp chuyện thì bản năng sinh tồn trỗi dậy, Yến Vy hay Yến Nguyên trong trường hợp này là một ví dụ sinh động cho việc đó.

- Đừng nhìn em bằng ánh mắt đó! – Yến Vy đang loay hoay cố gắng xoay xoay cổ tay bị dây trói thì nhìn thấy Khải Hoàng nhìn nhò chăm chăm nên cảm thấy khó chịu.

- Khụ... khụ... Anh không cố ý! – Khải Hoàng ho khan mấy tiếng, giọng nói của anh pha chút ngượng ngập

Đáp lại thái độ của Khải Hoàng, Yến Vy hoàn toàn để ngoài tai. Điều mà Yến Vy bận tâm bây giờ chỉ có vết thương và an nguy của Yến Nguyên, thứ khác thì coi như không tồn tại cho rồi.

Thấy Yến Vy không để ý tới mình, Khải Hoàng cũng chẳng quan tâm. Anh cũng xoay xoay tay giống như Yến Vy với mong muốn nói lỏng được chút ít.

Sau một hồi vật vã mà không hề có kết quả, Yến Vy chỉ cảm thấy cổ tay đang trở nên đau rát, chắc là vì mối dây quá chặt nên mới như thế. Nhỏ thở hắt ra một hơi nhưng không đầu hàng, tiếp tục đưa mắt nhìn xung quanh. Rất nhanh sau đó, ánh mắt Yến Vy dừng lại ở một đồng mảnh vỡ của kính cửa sổ ở cách Khải Hoàng tầm 4 bước chân. Một ý nghĩ cũng rất nhanh lóe lên trong đầu Yến Vy.

[Còn tiếp...]

103. Chương 101.

- Khải Hoàng, anh nhìn kia! – Nhận thấy được những mảnh vỡ kia có thể giúp được mình, Yến Vy liền hắt mặt chỉ cho Khải Hoàng.

Theo hướng nhìn của nhỏ, Khải Hoàng hơi xoay người nhìn về phía đó. Anh rất nhanh chóng hiểu ý Yến Vy, nhưng lại nói:

- Nguy hiểm lắm, sẽ cứa vào tay! – Tuy không biết Yến Vy sẽ dùng nó hay để anh dùng nhưng Khải Hoàng vẫn không khỏi lo lắng.

- Nguy hiểm? Để một lát nữa bọn họ quay lại càng nguy hiểm hơn. Còn nếu anh không lấy thì em lấy! – Yến Vy hơi ngóng ra ngoài cửa rồi chau mày nói với Khải Hoàng. Nhỏ hơi dịch người tiến về phía những mảnh vỡ.

- Vậy... để anh lấy cho. – Thấy vẻ cương quyết và trấn tĩnh trong mắt Yến Vy, Khải Hoàng cũng bị nó thuyết phục. Anh lui người ra sau vài bước rồi dùng tay mò mẫn bên dưới.

- Qua trái có một mảnh. Anh cẩn thận đấy. – Thấy Khải Hoàng đồng ý, Yến Vy hơi nghiêng người qua trái chỉ dẫn cho anh, thỉnh thoảng lại nhìn sang Yến Nguyên bên cạnh. Máu dường như đã ngưng chảy, nhưng nhỏ vẫn thấy nguy hiểm.

- Bắt được. – Theo theo chỉ dẫn của Yến Vy, Khải Hoàng an toàn cầm lên một mảnh vỡ lớn cỡ bốn ngón tay. Anh cầm nó lên, dịch người lại gần Yến Vy.

- Anh đưa cho em! – Yến Vy nói với Khải Hoàng, sau đó định xoay người lại để anh để nó và tay mình.

- Em dịch lại đây một chút, anh giúp em cắt dây. Em cầm nó sẽ cứa vào tay, mau lên. – Bác bỏ chủ kiến của Yến Vy, Khải Hoàng đưa ra chủ kiến của mình.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết! Lại đây. Để một lát nữa bọn họ quay lại càng nguy hiểm hơn, em đã nói còn gì. Vì vậy không có thời gian đâu! – Khải Hoàng chau mày nói, tiến thêm một chút nữa, để lưng mình đối diện với lưng Yến Vy.

- Anh cẩn thận. – Yến Vy nhịp nhàng phối hợp. Trong khi anh dùng mảnh vỡ từ từ cắt sợi dây, nhỏ hơi ngoáy đầu ra sau để theo dõi.

Khải Hoàng khó nhọc di chuyển mấy ngón tay để điều khiển mảnh vỡ, trong quá trình cắt bị cắt vào tay rất nhiều đường ngang dọc, cộng thêm do căng thẳng nên lòng bàn tay Khải Hoàng đồng thời bị đổ mồ hôi, dấy vào vết thương vô cùng đau rất nhưng anh vẫn cắn răng chịu đựng. Thấy môi Khải Hoàng mím lại để kiềm nén, Yến Vy đột nhiên cảm thấy khó chịu, khó chịu như chính mình bị thương. Máu của anh từ mấy vết cắt chảy ra, thấm qua cả tay của nhỏ. Tất cả những người ở đây đều vì mẹ nhỏ mà đổ máu, khiến cho Yến Vy chỉ biết cảm thán bản thân đúng là một đứa gây phiền phức cho người khác mà.

- Một chút nữa! – Khải Hoàng nhìn sợi dây bị cắt gần đứt, nói với Yến Vy.

- Được rồi! – Sau khi Khải Hoàng nói ba chữ kia thì bật một tiếng, sợi dây bị cắt phanh, Yến Vy kích động thốt lên hai tiếng khe khẽ.

Nhỏ nâng tay, xoa xoa hai cổ tay trắng trẻo đã bị cột cho tấy đỏ rồi như đổ ập tới bên người Yến Nguyên, đỡ cô ngồi dậy, vỗ nhẹ vào gò má nhợt nhạt của cô, khẽ gọi:

- Chị, chị tỉnh lại đi chị. Chị à! – Ánh mắt bình tĩnh của Yến Vy bắt đầu gợn sóng lăn tăn. Để Yến Nguyên dựa vào lòng mình, nhỏ thuận phục mà gấp gấp mở nút thắt của sợi dây.

Khải Hoàng nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng quả thật cảm thấy... thương hại. Đúng! Chính là thương hại Yến Vy!

Đỡ Yến Nguyên dựa vào tường, Yến Vy đưa mắt nhìn Khải Hoàng rồi nhoài tới cởi dây cho anh, sau đó lại nâng Yến Nguyên lên.

- Bọn họ có vẻ đi xa rồi, em ra ngoài canh chừng đi, đưa cô ấy cho anh! – Khải Hoàng đón lấy Yến Nguyên, để cô dựa vào ngực mình rồi nói với Yến Vy.

Yến Vy lưỡng lự nói:

- Nhưng em lo lắng!

- Họ quay lại là rất nguy hiểm, đừng quên câu đó. Muốn chạy cũng được, nhưng trước tiên phải xem tình trạng của Yến Nguyên. Vết thương nằm ở đầu, không nghiêm trọng thì cũng chảy máu nhiều. – Khải Hoàng nhíu chân mày nhìn Yến Vy, không cho nhỏ cơ hội cự tuyệt lần hai.

- Được! Nhưng có chuyện gì nhớ phải gọi em! – Yến Vy không đành lòng nhìn lại Yến Nguyên một lần rồi lăm theo lời Khải Hoàng nói.

Yến Vy vừa quay gót, Khải Hoàng liền vỗ nhẹ vào má Yến Nguyên như vừa nãy Yến Vy vừa làm. Điều Khải Hoàng cảm nhận được là Yến Nguyên không bị ngất đi, chỉ mê man vì mất máu. Nhưng cô gầy như thế này, không biết có bao nhiêu sức lực mà chống đỡ.

- Yến Nguyên, Yến Nguyên! Em nghe thấy anh nói mà, đúng không? Mở mắt ra nhìn anh, mau mở mắt ra. – Khải Hoàng kiên nhẫn nói chuyện, cố gắng gọi lại ý thức mơ hồ của cô.

Tròng mắt màu tro phía dưới mí mắt khép hờ khẽ chuyển, mí mắt cũng run run lên, khe hở nhỏ xíu được kéo ra một khoảng nhỏ nữa. Yến Nguyên còn ý thức được xung quanh.

- Vy... - Môi cô mấp máy, thều thào gọi tên Yến Vy.

- Em đừng lo cho con bé. Bây giờ em thấy sao rồi? – Khải Hoàng phát hiện vết rách da trên đầu Yến Nguyên đã không còn chảy máu, nhưng cũng đồng thời nhận thấy cơ thể cô đang nóng hơn bình thường. Không nghi ngờ gì nữa, Yến Nguyên đang phát sốt. Nhưng thời gian chưa đến 30ph đồng hồ, làm sao có thể phát sốt nhanh như thế?

Yến Nguyên hiểu được câu nói của Khải Hoàng, vì vậy cô yếu ớt gật đầu. Cô rất mệt, nói đúng hơn là kiệt sức thì làm sao giải thích nổi. Đầu đau rất, cơ thể rã rời, mà cô thì có cảm giác máu trong người giống như bị rút đi gần hết, một cảm giác khó nói thành lời. Cô him híp mắt, giống như là muốn ngủ làm cho Khải Hoàng hết hoảng, anh vội nói:

- Yến Nguyên, không được ngủ, em không được ngủ đâu đó. Anh sẽ công em ra khỏi đây, họ hiện tại đã đi xa rồi. Em chịu khó một chút. – Khải Hoàng vỗ vào má Yến Nguyên, sau đó xốc cô lên lưng mình. Yến Nguyên gầy quá, cứ như một búp bê sống, rất nhẹ, khiến cho anh công dễ dàng như rơm rạ.

Khải Hoàng công cô ra khỏi cửa nhà hoang, đi về phía Yến Vy. Anh gọi:

- Chúng ta mau chạy khỏi đây, càng xa càng tốt! Nhanh lên!

Thấy Khải Hoàng đi ra và nghe những gì anh nói, Yến Vy nhìn Yến Nguyên mê man trên lưng anh, lo lắng nói:

- Nhưng còn chị? Không phải là em không tin anh, nhưng em sợ chị sẽ chịu không nổi. – Tuy nói vậy nhưng bước chân Yến Vy liền tiếp nối bước chân Khải Hoàng.

- Em đừng lo, chỉ cần cô ấy cố gắng không ngủ là được. Nhanh lên. Em bám theo anh, đừng để Yến Nguyên ngủ.

- Được! Chị, chị phải cố lên! – Yến Vy gật đầu chắc chắn, sau đó cả hai tiến về hướng đông của rừng cao su, cũng là nơi cây cối rậm rạp nhất.

[Còn tiếp...]

104. Chương 102.

[Chương này đổi cách xưng hô cho Yến Vy, từ “nhỏ” thành “cô”. Cảm ơn góp ý của một bạn nữ dễ thương ơi là dễ thương ^_^]

Khải Hoàng công Yến Nguyên trên lưng, Yến Vy bám sát theo chân anh. Hai trong số ba người cố gắng tiến về phía trước, không hề quay đầu lại một lần.

- Chị đừng ngủ mà chị! Chị.. . chị...

Tiếng Yến Vy thúc giục Yến Nguyên chị dứt quãng theo từng nhịp chạy, hốc mắt của cô cũng bắt đầu tích tụ nước. Khải Hoàng lúc này bảo Yến Vy theo dõi thân nhiệt của Yến Nguyên, quả thật càng ngày càng nóng. Yến Vy sợ, rất sợ những tình cảnh như thế này. Nếu Yến Nguyên quả thật xảy ra chuyện thì e là Yến Vy sẽ ân hận cả đời.

- Cô ấy rất nóng! – Trán Khải Hoàng ướt đầm mồ hôi, chân không ngừng tiến về phía trước. Cánh tay Yến Nguyên vòng qua cổ anh và phần bụng của cô tiếp xúc với lưng Khải Hoàng khiến anh cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Yến Nguyên. Làm sao có thể phát sốt nhanh tới như vậy?

- Ngốc! Chị... không... sao... - Yến Nguyên nghiêng đầu nhìn Yến Vy, thều thào nói.

- Không sao! Chị sẽ không sao! – Yến Vy gật đầu như bằm tỏi, cố gắng nói thật to cho Yến Nguyên nghe, cũng giống như đang nhắc nhở chính mình.

Xung quanh lúc này chỉ có tiếng gió rít qua từng tán cây cao su, thỉnh thoảng vang lên tiếng chim muông, hòa cùng nhịp thở dứt quãng của Khải Hoàng và Yến Vy.

Brừng... Brừng... Brừng...

- Có tiếng động cơ xe hơi! –Sắc mặt Yến Vy trở nên khó coi sau khi âm thanh đó truyền vào tai, cô nói với Khải Hoàng.

- Em cũng nghe vậy là thật rồi! Chắc là họ đuổi theo. – Chân Khải Hoàng không ngừng đi nhanh về phía trước.

- Chúng ta mau tìm chỗ nấp đi, nhanh lên! – Yến Vy nhìn thấy một bụi cây bọ xít um tùm, sau đó kéo kéo Khải Hoàng.

- Ừ! – Anh gật đầu với Yến Vy, sau đó tiếng về phía sau bụi cây.

Khải Hoàng vòng Yến Nguyên ra trước, ôm cô vào lòng rồi hụp đầu xuống thấp, Yến Vy thì ngồi xa anh một chút, một chỗ đủ kín đáo nhưng có thể nhìn ra bên ngoài.

Tiếng xe càng ngày càng gần, sau đó là một chiếc xe mười sáu chỗ màu xám tro không có biển số xuất hiện. Khải Hoàng và Yến Vy gần như nín thở khi chiếc xe tiếng lại gần. Và rồi... nó đổ cách bụi cây gần 5m.

Cả hai trợn trừng mắt nhìn hai người bước xuống. Là bà Hạnh Phương và Thái. Không ổn rồi, khoảng cách gần như thế, quá nguy hiểm.

Thái bước xuống xe, nhìn một vòng xung quanh rồi chống tay lên hông, quát:

- Chết tiệt! Chạy xa như thế. Không ngờ bọn đó lớn mật như vậy.

- Đừng nhiều lời nữa. Để bọn nó trốn được thì mười tỉ cũng không còn. Mau chóng tìm được ba đứa nó, sau đó... - Bà Hạnh Phương nhả mặt bỏ dừng câu nói, mắt vẫn nhìn xung quanh. Linh cảm nói với bà ta ba người bọn họ vẫn còn gần đây.

Khải Hoàng và Yến Vy đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhìn vào Yến Nguyên. Sắc mặt cô ửng hồng, chắc chắn cơn sốt này không hề đơn giản.

Yến Vy vừa định nhích lại gần Khải Hoàng để xem xét tình trạng của Yến Nguyên thì chân cô buột lên một cái, sau đó vô tình nhìn thấy một cái đuôi rắn biến mất vào trong bụi rậm gần đó.

Yến Vy ngồi phịch xuống đất, sau đó nhấc chân trái lên liền nhìn thấy hai chấm nhỏ màu đỏ thẫm. Trong lòng Yến Vy chẳng hề hốt hoảng, cô khẽ nhấc chân mày, sắc mặt trở nên trắng bệch, dùng tay siết vào bắp chân mình, cách vết cắn một khoảng tầm 5cm.

Khải Hoàng cũng nhìn thấy dấu răng của rắn trên chân Yến Vy, định nhích lại gần Yến Vy thì cô dùng một tay ra hiệu cho anh dừng lại.

Yến Vy ngược mặt lên nhìn anh, trên trán cô túa ra không ít mồ hôi. Yến Vy lại nhìn Yến Nguyên mê man trong lòng Khải Hoàng, sau đó nhìn về phía rừng rậm rạp phía sau anh. Chỗ đó có bụi cây bọ xít khác nổi lên với bìa rừng, nếu Khải Hoàng bế Yến Nguyên chạy theo lối đó thì bảo đảm không hề bị phát hiện. Ý của Yến Vy chính là bảo Khải Hoàng mang Yến Nguyên đi, bỏ lại cô đối mặt với hai người kia.

Khải Hoàng nhìn theo tầm mắt của Yến Vy, rất nhanh hiểu ý cô nhưng anh lại lắc đầu, ý nói nếu không có Yến Vy thì sẽ không đi. Hơn nữa Yến Nguyên sẽ không đồng ý.

Yến Vy nhìn Khải Hoàng bác bỏ ý kiến của mình thì dùng tay chỉ vào Yến Nguyên rồi lại chỉ vào vết cắn trên chân mình, lắc đầu. Yến Vy hiểu hơn ai hết rằng mình không thể chạy với tình trạng này. Con rắn lúc này chắc chắn là rắn độc, vết cắn đang trở nên nhức nhối, máu ở miệng vết cắn cũng trở thành màu đen. Cô không thể trở thành gánh nặng được, hai người chạy thoát còn hơn là cả ba cùng bị bắt lại.

Khải Hoàng mím môi nhìn Yến Vy thì bất gặp một nụ cười yếu ớt nhưng chứa một lòng tin mạnh mẽ trong đó. Tim Khải Hoàng thất lại. Tại sao chứ? Cảm giác thương hại lúc này? Không phải, một thứ cảm giác rất đặc biệt. Anh... không muốn mất Yến Vy.

Cách môi trắng bệch của Yến Vy mấp máy không thành tiếng hai chữ “Chạy đi”, ánh mắt đầy lo lắng thì dán vào Yến Nguyên. Cô nghiêng đầu, cố gắng nở một nụ cười càng sâu hơn với Khải Hoàng, trong lòng dấy lên câu nói “ Mau mang chị chạy đi, càng xa càng tốt. Em tin anh sẽ bảo vệ được chị! Nhanh lên”.

Khải Hoàng hít một hơi sâu, bế Yến Nguyên lên rồi nhắm mắt xoay người lại, khéo léo đi vào rừng. Lòng ngực của anh như bị người ta bóp chặt, rất khó thở. Yến Vy, em tin anh. Anh sẽ quay lại cứu em, nhất định anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em.

Dùng câu chữ thì dài dòng, nhưng tất cả diễn ra vô cùng nhanh chóng. Mắt nhìn thấy bóng lưng Khải Hoàng đã an toàn biến mất trong tầm mắt, Yến Vy nghiêng răng xé một mảnh vải của tà váy, cột vào chân.

Nghe tiếng động lạ, bà Hạnh Phương và Thái đang tìm kiếm ở bụi rậm ngược lại với hướng của bụi cây bọ xít liền quay người, tiến về phía Yến Vy đang yếu ớt thở dốc. Khóe miệng cô cong lên, cười rất hài lòng khi nghe tiếng bước chân của hai người kia. Chị, mẹ em nợ chị, em sẽ thay bà ấy trả.

105. Chương 103.

Bà Hạnh Phương và Thái đi tới phía sau bụi cây liền nhìn thấy Yến Vy nằm ngất xỉu trên mặt đất, vội vã chạy tới xốc cô lên. Lúc này lưng áo Yến Vy và tóc cô ướt như người đội mưa. Thái đưa tay lên mũi Yến Vy thì biết cô vẫn còn thở, cả hai không hề phát hiện Yến Vy chỉ nhắm mắt, hoàn toàn chưa bị mất đi ý thức.

Trong lòng bà Hạnh Phương đột nhiên trở nên nổ tung khi nhìn đến chân trái của Yến Vy. Mặt bà ta trở nên xanh mét, gấp gáp nói:

- Vy, mở mắt ra nhìn mẹ đi! Vy, mẹ đây Vy, mau mở mắt ra.

Không có phản ứng.

- Vy, là mẹ đây Vy. Mở mắt ra đi Vy. Hai đứa kia đâu, tại sao chỉ có con? Sao con lại bị rấn cắn? Mau trả lời mẹ, hai đứa kia đâu?

- Chị muốn cứu nó hay không? – Thái thấy bà Hạnh Phương như thế thì liền cắt ngang.

- Mau cứu nó! Nhanh lên! Em đưa nó về nhà hoang, chị tiếp tục đi tìm hai đứa kia, nhanh! – Bà Hạnh Phương vội vã đẩy Thái và Yến Vy lên xe rồi chạy đi một hướng ngược lại với hướng Khải Hoàng mang Yến Nguyên đi.

Thái đánh tay lái, lái xe chở Yến Vy về nhà hoang. Cậu ta nhìn bà Hạnh Phương qua gương chiếu hậu, lắc đầu.

- Sao anh lại cứu tôi? – Sau khi lên xe, Yến Vy liền mở mắt ra, nhìn Thái, yếu ớt lên tiếng

- Em không ngất sao? – Thái ngạc nhiên nhìn Yến Vy mím môi nhịn đau bên ghế phụ lái.

- Tôi muốn xem phản ứng của mẹ. Anh có dao không? – Yến Vy cười tự giễu, sau đó hỏi Thái.

- Mẹ em bảo tôi cứu em. Bà ấy cũng không muốn làm hại em đâu. – Thái vừa nói vừa đưa tay vào túi quần lấy ra một con dao găm.

- Anh có thể bỏ mặt tôi, bằng không tôi khỏe lại anh và mẹ sẽ không yên đâu! – Giống như là đang giao kèo, Yến Vy nhìn con dao găm chìa ra trước mặt mình, nói với Thái.

- Tôi đồng ý với mẹ em vì tôi cần tiền. Ba tôi cần mổ thận, phải sang Mỹ. Bác sĩ bảo chi phí mổ và tiền thuốc cần đến hai tỉ. Tôi phải cứu ông ấy nhưng không đủ tiền, đành phải giở trò bất cóc. Tôi học ngành y, tôi biết em sẽ lấy máu ở vết cắn ra mới cần dao. Tôi cũng không muốn làm hại em hay chị em, nhưng phải để mẹ em hài lòng thì bà ấy mới cho tôi tiền.

Thái cười lạnh, nhét con dao vào tay Yến Vy rồi móc túi bên này, lấy ra một cái bật lửa, quăng cho Yến Vy.

Yến Vy tuy lười nhưng từng đọc qua sách, biết muốn sơ cứu rấn cắn thì dùng một con dao rọc vào khoảng cách giữa hai dấu răng, độ sâu chừng 10 đến 15mm. Nhưng Thái quăng bật lửa cho cô làm gì?

Chưa kịp lên tiếng hỏi Thái thì đã thấy cậu ta dừng xe lại, giật lấy dao găm và bật lửa trên tay Yến Vy. Cậu nhìn Yến Vy nói:

- Dùng bật lửa hơi nóng dao, sau đó cắt vào khoảng cách giữa hai dấu răng một độ sâu 15mm, nặn hết máu ra, đưa đến cơ sở y tế gần nhất trong 12h. Em cố chịu đau một chút, tôi sẽ làm. – Thái hơi nóng dao, sau đó nâng chân Yến Vy gác lên đùi mình, nói.

- Được! – Yến Vy cắn răng, chuẩn bị tiểu phẫu sơ cứu.

Sau khi hơi nóng dao, Thái nhìn vào vết cắn bầm tím trên bắp chân Yến Vy tầm mười giây rồi vun dao, nhẹ nhàng cắt vào thịt cô.

- A... A... - Yến đau đến tê dại đầu óc, mồ hôi rơi lã chã xuống ghe

Rọc ra một vết thương có độ sâu vừa phải, Thái để con dao một bên rồi bắt đầu nặn máu độc. Máu chảy xuống bắp chân Yến Vy, từ màu đen dần chuyển thành màu đỏ. Trán cậu cũng rịn ra mồ hôi không ít.

Xong xuôi, Thái thở phào một cái. Cậu xé một mảnh áo sơ mi có hơi cũ kĩ của mình rồi băng bó vết thương lại, chỉnh sửa mảng dây ngăn độc lan truyền của Yến Vy rồi nổ máy, lấy xe về nhà hoang.

Yến Vy kiệt sức dựa vào ghế xe thở dốc. Cô nhìn một bên gương mặt của Thái, nhớ lại những lần gặp trước của mình với cậu ra. Một sinh viên lúc nào cũng có phụ nữ trung niên đi cạnh, làm một nghề gọi là “Trai bao”, mang một vẻ bất cần và tham lam. Yến Vy thật không ngờ hoàn cảnh của Thái lại éo le như thế. Đúng là đời, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Sao anh lại làm cái nghề đó? – Yến Vy hỏi Thái, phá tan cái yên tĩnh trong xe.

- Đó là nghề rất dễ kiếm tiền, để tôi đủ khả năng chi trả tiền thuốc cho ba tôi. – Thái bình tĩnh trả lời cô.

- Anh cần hai tỉ thì có thể đi vay ngân hàng, việc gì phải cùng mẹ tôi làm việc bán đứng lương tâm, phạm pháp như thế này?

- Không có ngân hàng nào cho tôi vay một số tiền lớn như thế. Hơn nữa sau khi phẫu thuật tôi cũng cần bồi dưỡng cho ba tôi, tôi không chỉ cần tiền thuốc và phẫu thuật. Mẹ em từng cho tôi rất nhiều tiền, bà ấy giúp tôi rất nhiều, tôi mang ơn bà ấy. Lúc tôi thấy mẹ em bị ba em đuổi khỏi nhà, tôi đã định bỏ mặt bà ấy khi bà ấy đến tìm tôi vì lúc đó bệnh của ba tôi trở nặng. Nhưng cuối cùng vì số tiền bà ấy mang theo mà tôi lại nổi lòng tham. Tôi lấy của bà ấy rất nhiều tiền chữa trị cho ba tôi, nhưng mãi vẫn không đủ. Khi nghe mẹ em nói bắt cóc sẽ có một số tiền lớn, tôi đã suy nghĩ rất nhiều.

Thái nói một hơi dài, sau đó nhìn Yến Vy rồi tiếp lời:

- Mẹ tôi bỏ tôi đi khi tôi 3 tuổi, một mình ba tôi nuôi tôi khôn lớn. Ông ấy làm rất nhiều công việc. Bốc vác, thợ xây, quét rác, thậm chí là lượm ve chai để đổi cho tôi một chén cơm. Tôi nhớ rất rõ, mỗi mùa lạnh ba tôi đều dành hết quần áo trong nhà cho tôi mặc, còn ông ấy sẽ ôm lấy tôi. Lúc tôi đi học hay bị bọn nhà giàu ức hiếp, tôi đã thấy ba khóc. Ông nói với tôi ông thật vô dụng vì không thể cho tôi cuộc sống đầy đủ. Lúc tôi không có tiền mua sách vở, ba tôi đã phải nhịn ăn phần ông để có tiền cho tôi. Lúc bọn trẻ khác có quần áo mới đón tết, ba tôi đã từng trộm đồ cũ của người ta để cho tôi mặc. Lần đầu tôi làm ra tiền, tôi đã mua cho ba một chiếc áo ấm. Khi ấy ba tôi đã cười rất hạnh phúc, còn khen tôi ngoan. Ba năm trước ông ấy phát bệnh, tôi đã làm rất nhiều thứ để có tiền chữa trị cho ông ấy nhưng hầu như không có hy vọng. Ông ấy cần những thứ thuốc tốt hơn, điều kiện chữa trị tốt hơn để khỏi bệnh. Em, chị em, tên nam sinh kia và cả mẹ em làm sao hiểu được cuộc sống của những người như chúng tôi. Tôi chỉ muốn ba tôi sống thật tốt là tôi rất mãn nguyện rồi, tôi chẳng cần gì nữa, cho dù tôi phải vào tù. Bắt cóc em và chị em, cả tên kia không phải là việc lương tâm tôi muốn làm. Tôi đã định sau khi lấy được tiền tôi sẽ chữa trị cho ba tôi rồi ra đầu thú, tôi không muốn làm hại mọi người. Nhưng mẹ em...

Thái bỏ dừng câu nói, sau đó mỉm cười nhìn Yến Vy. Cậu biết Yến Vy hiểu được.

- Tha tôi! – Yến Vy nhìn Thái, kiên định nói.

- Tha em? Không được! – Cậu lắc đầu, tiếp tục tiến về nhà hoang.

- Anh nghe tôi, Thái. Tôi biết anh không phải là người xấu. Anh làm vậy vì có lí do của anh, tôi bảo anh tha tôi cũng là có lí do của tôi. Tôi quả thật không biết ba anh và anh đã sống những ngày tháng đó như thế nào, nhưng tôi biết người tốt luôn có một kết thúc đẹp. Anh tha tôi, tôi sẽ có cách giúp anh chữa trị cho ba anh. Chị tôi đang phát sốt, đầu cũng bị thương. Trong lòng tôi chị ấy cũng quan trọng giống như ba anh quan trọng với anh. Tôi chẳng cần gì cả, nhưng tôi cần chị tôi sống thật tốt. Ba tôi xa chị ấy 17 năm, chị ấy cũng như anh, không có tình thương của mẹ. Tình thương của ba chị ấy cũng thiếu hụt, anh có thấy mình may mắn hơn chị ấy không?

Yến Vy nhẹ giọng nói với Thái, sau đó nhìn cậu.

- Nhưng ba tôi...

- Tôi và ba tôi có thể giúp được anh. Đừng sai lầm nữa, bây giờ vẫn còn kịp. – Vừa lúc này xe đỗ trước nhà hoang.

Thái im lặng nhìn Yến Vy. Cậu cố gắng tìm một tia giả dối trong mắt cô nhưng thất bại. Hình ảnh của ba cậu hiện ra. Ông sẽ ra sao nếu cậu vào tù? Ông sẽ không cần cậu nữa sao? Ba sẽ đau lòng vì cậu...

Và rồi... có một thứ gì đó lóe lên trong mắt Thái.

106. Chương 104.

Chia tay Thái, bà Hạnh Phương lục tìm một hồi nhưng không thấy Khải Hoàng và Yến Nguyên nên quay lại chỗ gặp Yến Vy. Bà ta nhìn xung quanh bụi cây bọ xít một lúc lâu rồi rửa thầm một tiếng, chạy đúng theo hướng chạy của Khải Hoàng.

[...]

Dường như đã bế Yến Nguyên chạy rất lâu nên Khải Hoàng quyết định dừng lại dưới một tán cây lớn, xem tình trạng của Yến Nguyên.

- Vy... đâu? – Cánh môi khô khốc của Yến Nguyên mấp máy một khoảng nhỏ, hỏi Khải Hoàng.

- Em đừng lo cho em ấy, em ấy sẽ tự chăm sóc ỳnh.

Khải Hoàng đặt tay lên trán Yến Nguyên thì thấy cô vẫn còn nóng, lưng áo thì ướt một mảng lớn. Anh nghĩ ngợi một lát, sau đó cởi áo vest của mình xuống, choàng cho Yến Nguyên rồi xốc cô lên lưng. Trước mắt phải đưa Yến Nguyên đi bệnh viện, sau đó anh phải nhanh chóng quay lại chỗ Yến Vy.

- Nghỉ... một lát. Tôi biết... anh rất mệt. – Yến Nguyên kê sát tai Khải Hoàng, nói với anh khi thấy anh định chạy tiếp.

- Được! – Khải Hoàng để Yến Nguyên dựa vào thân cây, sau đó ngồi cạnh cô.

- Anh để Yến Vy ở lại? – Yến Nguyên nhìn Khải Hoàng, hỏi. Tuy cô không nghe họ nói gì, nhưng cô hiểu. Yến Vy ngốc, sao lại ở lại? Còn cô nữa, bản thân thật vô dụng.

- Là em ấy muốn như thế. Em ấy bị rấn cắn. – Chân mày Khải Hoàng đầu lại, ánh mắt tối sầm xuống.

- Rấn cắn? Có nghiêm trọng không? – Đường như cơ thể bị vắt cạn sức lực, Yến Nguyên chỉ có thể hỏi như thế.

- Anh không rõ, nhưng dường như là rấn độc. – Giọng Khải Hoàng trầm xuống.

- Anh quay lại đi, đi tìm em ấy. – Yến Nguyên nhắm mắt lại, người ngả ra phía sau, nói.

- Em ấy ở lại là để anh mang em đi. Em ấy muốn anh đưa em tới chỗ an toàn, không thể để em ấy làm việc vô nghĩa. Đi thôi, chúng ta đi tiếp. – Khải Hoàng ngồi dậy, đi tới cổng Yến Nguyên lên.

- Tôi vô dụng lắm sao? – Cô tựa đầu lên vai Khải Hoàng, cười lạnh hỏi.

- Anh không biết, nhưng dường như trong mắt Yến Vy em rất vĩ đại. – Khải Hoàng nói ra lời thật lòng mình.

- Con bé rất tốt! – Yến Nguyên mỉm cười, nghĩ tới Yến Vy. Em nhất định phải bình an đó, nếu bà ta dám làm gì em, chị sẽ bắt bà ta trả giá.

- Ừ, rất tốt! – Chân Khải Hoàng không ngừng tiến về phía trước, mở lời đồng tình với câu nói của Yến Nguyên.

- Tôi có cảm giác con bé sẽ an toàn. Còn anh? – Tuy Yến Nguyên chủ động nói chuyện với Khải Hoàng nhưng cô cảm thấy cơ thể mình ngày càng không ổn.

- Người tốt luôn gặp may mắn! – Khải Hoàng cũng hy vọng Yến Vy sẽ an toàn.

- Nếu tôi ngủ... anh hãy quay lại chỗ Yến Vy. Hứa với tôi?

- Không thể! Anh sẽ không để cho em ngủ. Anh đã hứa với Yến Vy sẽ đưa em đến chỗ an toàn thì anh nhất định sẽ làm được. Em cố gắng lên, tới đường lớn chúng ta sẽ bắt được xe.

Nghe Khải Hoàng nói như thế, Yến Nguyên chỉ im lặng không lên tiếng. Cô cảm nhận được, cô biết được mình không ổn. Phải rồi! Cô muốn ngủ, muốn chợp mắt một lát.

- Tôi muốn ngủ. Anh đừng đi nữa, thả tôi xuống đi. – Yến Nguyên nói thật nhỏ, giống như thổi hơi vào tai của Khải Hoàng.

Khải Hoàng chỉ cảm thấy xương sống anh cứng lại, thanh quản tê liệt không nói ra lời, chân cũng muốn đứng không vững nữa rồi.

Anh lại thả Yến Nguyên xuống, để cô dựa vào một gốc cao su to cạnh đó rồi nhìn vào gương mặt nhợt nhạt của Yến Nguyên, nói:

- Yến Nguyên, em cố gắng lên. Chỗ này không thể ngủ. Anh đưa em về nhà, sau đó hân ngủ. Em cố gắng một chút nữa...

- Tôi muốn anh quay lại chỗ Yến Vy...

- Không thể! – Cắt ngang lời Yến Nguyên, Khải Hoàng quát lên.

- Vậy để tôi ngủ. Một chút thôi. – Cô mỉm cười với anh, cười thật nhạt. Cô mệt, khó chịu quá, lại còn đau.

- Yến Nguyên! Yến Nguyên! – Hốt hoảng nhìn Yến Nguyên him híp đôi mắt như sắp ngủ thật, Khải Hoàng túm chặt lấy vai cô, lay mạnh.

- Khụ... khụ... - Lồng ngực Yến Nguyên đột nhiên thắt lại, cô ho khan hai tiếng, một dòng máu tươi theo khóe miệng trào ra.

- Yến Nguyên, em đừng làm anh sợ, đừng làm anh sợ mà. – Nét mặt Khải Hoàng trở nên xanh mét. Anh bế ngang cô, sau đó ra sức theo hướng đường mòn trong rừng cao su chạy tới.

Trên trán Khải Hoàng rịn ra một tầng mồ hôi, lưng áo ướt đẫm, trống ngực đập như vũ bão. Ánh mắt anh hết nhìn đường chạy rồi lại nhìn vào Yến Nguyên. Nhịp thở của cô ngày càng yếu, giống như chỉ cần vụt một cái, cô liền không bao giờ tỉnh lại nữa. Khải Hoàng sợ Yến Nguyên sẽ có chuyện. Anh lại càng sợ hơn nếu... anh thất hứa với Yến Vy.

Chạy được một lúc, sống lưng của anh chợt có cảm giác rờn rợn, mà phía sau lại truyền đến một âm thanh cùng một cảm giác kì lạ đến dị thường. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu anh, nhưng Khải Hoàng quyết định phủ nhận. Một người phụ nữ thôi, không nhanh tới mức đó đâu.

- Đừng chạy nữa... có được... hay không? – Lồng ngực như bị bóp nghẹn, Yến Nguyên cảm thấy ngày càng khó thở. Cô mấp má môi, cố nói vào tai Khải Hoàng mấy chữ.

- Khó chịu lắm sao? – Tình thế bất buộc, Khải Hoàng chỉ có thể chạy chậm hơn và nhẹ nhàng hơn một chút để Yến Nguyên cảm thấy dễ chịu. Anh không thể ngừng lại. Anh có linh cảm... rất xấu.

- Anh... quay lại chỗ... Yến Vy. Mau lên... Khụ... khụ... - Cô tiếp tục ho khan mấy tiếng, cảm giác như phổi sắp vỡ ra. Đau...

- Nếu dừng lại, người đàn bà điên kia sẽ đuổi kịp! – Chân mày Khải Hoàng nhăn lại, trán đẫm mồ hôi. Cảm giác của anh sao lại có thể rõ như thế? Lo lắng, bất an, linh cảm xấu.

- Khụ... khụ... khụ... - Yến Nguyên ho liên tục một tràng dài, giống như cô sắp nghẹt thở đến nơi khiến cho tim Khải Hoàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lí trí bảo anh chạy càng xa càng tốt, nhưng lương tâm đang gào thét vì tình trạng của Yến Nguyên. Vai và đầu Yến Nguyên đầu bị thương, cơ thể lại nóng do sốt, anh hiểu cảm giác đó.

Bước chạy của anh chậm dần, rồi lần nữa dừng hẳn ở một gốc cao su to gấp đôi một người trưởng thành.

Đặt Yến Nguyên ngồi dựa vào gốc cây, Khải Hoàng nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô, anh bất an nói:

- Yến Nguyên, em cảm thấy thế nào rồi? Em khó chịu chỗ nào? – Áp tay lên trán Yến Nguyên càng khiến Khải Hoàng thêm phần lo lắng. Trán cô ấy nóng quá.

Yến Nguyên dựa vào thân cây, thở từng nhịp yếu ớt. Cô sắp không trụ nổi nữa mất. Khó thở, mệt mỏi, cô muốn ngủ.

Mở híp híp đôi mắt gần như là dính chặt, Yến Nguyên nghiêng đầu nhìn Khải Hoàng. Anh ta đang lo lắng. Gương mặt anh to so với hàng ngày thật quá khác biệt. Tóc bết dính trước trán vì mồ hôi, môi mím lại, chân mày chau chặt. Phải chi Yến Vy cũng ở đây lúc này. Cả ba, Nam Phong và chú Quân. Thật nhiều suy nghĩ xuất hiện trong đầu cô, từ từ khắc họa lại những điều xảy ra gần đây. Cuộc sống của cô nhiều màu sắc hơn, ấm áp hơn, và...

Không để suy nghĩ tiếp theo kịp xuất hiện trong đầu, Yến Nguyên dùng hết sức tròng mắt với Khải Hoàng. Và đúng hơn là... thứ đang xuất hiện phía sau anh. Môi cô mấp má, thều thào bằng cả sức lực còn lại:

- Hạnh... - Chữ còn lại phải kẹt lại trong cổ họng, một dòng nước ấm nóng tanh tưởi màu đỏ tươi văng lên cả mặt cô sau tiếng “Bụp” kinh hoàng. Đôi mắt Khải Hoàng tròng lớn, rồi anh ngả sang một bên.

Bóng dáng người phụ nữ đáng sợ đó xuất hiện trước mặt cô, trên tay là một hòn đá còn nhỏ máu.

107. Chương 105.

Không để suy nghĩ tiếp theo kịp xuất hiện trong đầu, Yến Nguyên dùng hết sức tròng mắt với Khải Hoàng. Và đúng hơn là... thứ đang xuất hiện phía sau anh. Môi cô mấp má, thều thào bằng cả sức lực còn lại:

- Hạnh... - Chữ còn lại phải kẹt lại trong cổ họng, một dòng nước ấm nóng tanh tưởi màu đỏ tươi văng lên cả mặt cô sau tiếng “Bụp” kinh hoàng. Đôi mắt Khải Hoàng tròng lớn, rồi anh ngả sang một bên.

Bóng dáng người phụ nữ đáng sợ đó xuất hiện trước mặt cô, trên tay là một hòn đá còn nhỏ máu. Máu bắn cả lên mặt bà ta, khiến cho gương mặt vốn dĩ đã vằn vẹo vì tức giận và thù hận càng trở nên ghê rợn.

Yến Nguyên nhìn Hạnh Phương, đôi môi nhợt nhạt nở một nụ cười lạnh ngắt rồi nhanh chóng tắt ngúm.

Cô hồi tưởng về những gì mình trải qua...

Một cuốn phim quay chậm có quy luật...

Ba...

Yến Vy...

Và Phong...

Cuộc sống... có lẽ chấm hết từ đây.

Sinh mạng cô rồi sẽ kết thúc trong tay người phụ này...

Mọi thứ...

[...]

Không có thứ gì là vĩnh viễn...

Có bữa tiệc nào mà không tàn?

Cái gì... rồi cũng sẽ có cái kết của nó...

Nhưng liệu chúng ta có đủ dũng cảm đón nhận cái kết đó hay không?

...

[...]

Đền phòng cấp cứu vụt tắt. Ông Dũng và Nam Phong liền giống như phóng đến trước mặt vị bác sĩ phẫu thuật chính và đội ngũ y tá vừa bước ra, hỏi dồn dập:

- Con gái tôi sao rồi bác sĩ?

- Cô ấy như thế nào rồi?

Vị bác sĩ phẫu thuật chính gỡ găng tay và khẩu trang y tế có dính máu trao tay ô tô y tá gần đó, đưa tay lau mồ hôi sau cuộc phẫu thuật kéo dài 6h đồng hồ rồi dùng ánh mắt ái ngại nhìn hai người đàn ông có vẻ ngoài xuất chúng trước mặt. Ông nghiêm giọng hỏi:

- Cả hai đều là người nhà của bệnh nhân?

- Phải! – Ông Dũng và Nam Phong đồng thanh trả lời, sau đó hơi đưa mắt nhìn nhau trong vài giây rồi lại đặt lực chú ý vào bác sĩ.

- Khi nào chúng tôi có thể thăm con bé? – Ông Dũng vô cùng lo lắng, lại gấp rút hỏi.

- Trước mắt phiền hai vị đi theo tôi.– Bác sĩ phẫu thuật chính đưa tay làm dấu mời với ông Dũng và Nam Phong rồi bước đi trước. Ông Dũng và Nam Phong hơi nhú mào đưa mắt nhìn nhau rồi cũng bước theo sau.

3 người mất chưa đến 1ph để đi đến một căn phòng cách đó không xa. Trên cánh cửa gỗ sơn trắng, dòng chữ “Phòng theo dõi đặc biệt” được khắc chìm rồi sơn vàng nổi bần bật. Vị bác sĩ hít một hơi sâu rồi đẩy cửa bước vào, ông Dũng và Nam Phong cũng vào theo.

Trong phòng có một bàn làm việc đặt đối diện cửa ra vào, bên tay phải để một chậu cây cảnh cao ngang hông, bên trên là một bức ảnh kỹ yếu. Nếu chỉ liệt kê những chi tiết trên, quả thật căn phòng này chẳng có gì đặc biệt. Nhưng phía trái căn phòng là một bức tường bằng kính trong suốt, có thể nhìn xuyên qua phòng bên cạnh. Trong căn phòng đó, trên chiếc giường bệnh trắng muốt, cơ thể nhỏ nhắn của Yến Nguyên nằm im bất động. Có hơn 3-4 loại ống truyền dịch và dây theo dõi cắm vào người cô, trên đầu còn đang quấn một lớp băng trắng, có thể nghe thấy âm thanh nhỏ nhỏ của các thiết bị theo dõi thông qua vài lỗ truyền âm nhỏ khoan trên bề mặt kính. Các con số hiển thị trên màn hình cho biết, huyết áp và nhịp tim của cô đang rất thấp, có phần không ổn định.

- Yến Nguyên...

Ông Dũng đi đến sát tấm kính rồi gọi tên cô the thé. Một giọt nước mắt trong suốt mẩn chất lặn trên gương mặt đã tiêu tụy đi rất nhiều vì lo lắng của ông, rơi xuống nền gạch trắng muốt. Đau đớn, bất lực, tự trách... ông khóc cho đứa con gái tội nghiệp của mình và cả sự vô dụng của bản thân. 17 năm qua, chưa một lần ông bảo vệ được đứa con gái của mình và người phụ nữ mình yêu. Tại sao người nằm ở đó bây giờ không phải là ông mà là Yến Nguyên? Làm như vậy có khác nào giết chết từng tế bào sống trong ông? Ông trời ơi, tại sao lại nhẫn tâm với con gái của con như vậy?

- Cháu sẽ giết chết bà ta...

Nam Phong cuộn tay thành nắm đấm áp lên tấm kính, từng chữ nói ra tựa như đã đem hàm răng hoàn mỹ nghiền nát. Ánh mắt anh tối lại, vô cùng lạnh lùng và nguy hiểm. Người đàn bà tên Hạnh Phương đó, chỉ cần bà ta được bác sĩ cứu sống thì anh cũng nhất định khiến bà ta chết trong tù.

- Tình trạng của cô ấy hiện giờ, có thể nói là rất xấu.

108. Chương 106.

- Tình trạng của cô ấy hiện giờ, có thể nói là rất xấu.

Bác sĩ thở dài nói với ông Dũng và Nam Phong, cắt ngang dòng suy nghĩ và gián đoạn lực chú ý của cả hai trên người Yến Nguyên.

Mở túi chụp cắt lớp trên bàn làm việc, bác sĩ dính 2 tấm phim chụp phần não của Yến Nguyên lên một bản chiếu phía sau, kéo theo ánh mắt của ông Dũng và Nam Phong dán lên đó.

- Phần não bộ bên trái của cô ấy bị một lực đập mạnh, làm tụ máu bẩm mức độ cao, tổn thương dây chằng gây ảnh hưởng tới hoạt động của nửa người bên phải. – Bác sĩ dùng cây bút máy chỉ lên tấm phim, chuyên nghiệp nói với ông Dũng và Nam Phong trong khi hai người đang rất chăm chú lắng nghe.

Nói xong, bác sĩ quay người lại, rồi nhìn cả hai nói tiếp:

- Xương vai phía phải của cô ấy cũng bị va đập rất mạnh, dẫn đến nứt xương. Hiện tại chúng tôi đã cứu sống được cô ấy, nhưng tình trạng vẫn không khá hơn được là mấy, cần phải theo dõi sát sao. Còn một chuyện nữa, không biết... - Bỏ dừng câu nói, bác sĩ hơi ái ngại nhìn ông Dũng và Nam Phong.

Ông Dũng và Nam Phong đưa mắt nhìn nhau, sau đó ông Dũng nói:

- Có gì không đúng sao bác sĩ?

- Hmm... Nếu chỉ có những tình trạng tôi nêu trên thì có thể khả quan hơn. Nhưng theo tôi được biết, cô ấy đang trong tình trạng điều trị máu trắng giai đoạn 2. Chắc hai vị đây cũng biết, tình trạng xấu nhất của căn bệnh này là phải thay tủy, không biết các vị đã chuẩn bị người chưa?

- Tôi đã xét nghiệm rồi, bất cứ khi nào bác sĩ yêu cầu, tôi cũng có thể hiến tủy cho con bé. – Ông Dũng chau mày, nói.

- Vậy chắc tôi không cần phải giải thích nhiều nữa. Hai vị... liệu có chuẩn bị sẵn tâm lí cho trường hợp xấu nhất chưa?

- Bằng mọi giá mọi cứu sống cô ấy!

Nam Phong đáp một câu rõ to bằng giọng điệu vô cùng dứt khoát, giống như để phản đối câu hỏi vừa nãy của bác sĩ. Không phải anh không biết tình trạng xấu nhất là gì, chỉ là bản thân anh không muốn nghĩ tới. Yến Nguyên nhất định không được xảy ra chuyện gì.

- Tôi hiểu tâm trạng của hai vị. Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức. Hiện tại bệnh viện đã liên lạc với bác sĩ khoa não ở Mỹ, ông ấy sẽ bay chuyển tốc hành để có mặt ở đây vào ngày mai. Bây giờ chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi tình trạng của bệnh nhân. Hai vị sau khi làm xong thủ tục xuất viện thì cứ việc nghỉ ngơi ở phòng dành cho người nhà ở phía bên kia phòng bệnh của cô ấy. Bây giờ tôi phải dự cuộc họp khẩn cấp về tình trạng của bệnh nhân, hai vị cứ tự nhiên. – Bác sĩ nói rồi cúi đầu chào ông Dũng và Nam Phong, sau đó cầm tập hồ sơ màu xanh trên bàn, mở cửa bước đi.

Ông Dũng và Nam Phong hướng mắt về phía phòng theo dõi, nhìn vào gương mặt đang được chụp thiết bị trợ thở của Yến Nguyên, trong lòng càng trở nên bất an.

[...]

Lầu 3, phòng bệnh 301...

Trong phòng, không khí im lặng như tờ, chỉ có tiếng nước nhỏ giọt theo quy luật bên trong ống truyền dịch cắm vào bàn tay của Yến Vy. Cô mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi trắng bệch, hai đầu chân mày nhíu lại, chứng tỏ giấc ngủ của cô không được tốt.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, ông Dũng bước vào, quần gia Quân đi sau, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ông Dũng đi tới bên giường bệnh của Yến Vy, nhìn gương mặt tái nhợt của cô rồi ân cần dùng hai đầu ngón tay giúp Yến Vy thả lỏng hai đầu chân mày. Khẽ đưa tay gạt mấy sợi tóc mai bết dính trên trán cô, ông Dũng lưu luyến sờ vào gò má có phần hóp lại của Yến Vy.

- Con bé thật sự giống với mẹ nó. Cũng giống như Yến Nguyên, gương mặt mang đường nét của mẹ ruột mình. Nhưng mà... cũng chính mẹ ruột hại con bé thành ra như vậy.

Ông Dũng hạ giọng nói với quần gia Quân, giọng nói mang tính uy hiếp nhưng lại mang theo nét phiến muộn, bất lực cùng tình thương của ba dành cho con gái. Có lẽ ông cũng chỉ là một người ba tồi. Yến Nguyên, rồi lại Yến Vy, ông không bảo vệ được cả hai đứa.

Quần gia Quân đứng một góc, lặng lẽ nhìn hình ảnh của ông Dũng đứng cạnh Yến Vy, trong lòng dâng lên một cảm giác vui buồn lẫn lộn, vô cùng khó diễn tả. Yến Nguyên... Yến Vy...

- Mọi thủ tục đã xong rồi?

Chăm chú nhìn Yến Vy được một lát, ông Dũng cất giọng hỏi rồi xoay người đi lại bộ sofa đặt ở cuối phòng, ngồi xuống ngả người ra sau.

- Dạ phải, lão gia. Luật sư của chúng ta đã gặp phía cảnh sát để bàn về việc đó, có chuyện gì cô ấy sẽ báo với chúng ta.

Quản gia Quân kính cẩn nói lại với ông Dũng, sau đó khom người, rót một tách trà thảo dược đưa cho ông Dũng.

- Còn phải đợi con bé Yến Vy khỏe lại tôi mới có thể để nó tiếp xúc với bên cảnh sát. Chuyện này ảnh hưởng tới tâm lí của nó rất nhiều. – Ông Dũng xoa xoa thái dương, sau đó cầm ly trà uống một ngụm.

- Lão gia, tình hình của bà chủ... có phải rất tệ hay không?

Quản gia Quân không thoải mái khi nói lên nghi vấn của mình. Ông vô cùng lo cho Yến Nguyên, nhưng từ khi phía cảnh sát gọi điện, đến hiện trường, rồi ông cùng Yến Vy lên xe cấp cứu đi tới bệnh viện, lo thủ tục cho Yến Nguyên và Yến Vy, liên hệ luật sư, thay ông Dũng tiếp điện thoại của cảnh sát... tất cả những việc đó đã chiếm hết thời gian của ông và xảy ra trong thời gian quá ngắn khiến ông không thể đến thăm Yến Nguyên.

- Phải!

Ông Dũng bóp trán, nói một chữ nhẹ tênh nhưng chẳng khác nào tảng đá ngàn cân, vừa đè nặng lên tâm tình của quản gia Quân, vừa khiến nỗi lo trong lòng ông tăng lên vài lần.

Bên ngoài cửa sổ phòng bệnh, gió và nắng vẫn nắm tay nhau cầu phúc cho tất cả mọi người...

109. Chương 107

...

- Trồng thêm hoa cẩm tú cầu ở đó, chắc chắn sẽ rất đẹp.

...

- Này, tôi không thích hương bạc hà, đổi đi.

...

- Cậu nhìn xem, loại lan này lâu phai thật.

...

- Nam Phong, cậu đang ở đâu?

...

- Nam Phong, cậu có nghe tôi gọi không?

...

- Nam Phong, sao cậu không lên tiếng?

...

- Nam Phong, tôi ngủ đây, sao cậu lại im lặng như thế chứ?!

...

- YẾN NGUYÊN!

Nam Phong gọi to tên cô rồi bật ngồi dậy, đồng hồ vừa khít điểm 01h sáng. Trên trán anh lấm tấm mồ hôi, tóc cũng bết dính thành một mảng. Trông mất màu huyết của Nam Phong cũng vì căng thẳng cùng lo sợ

mà trở nên đỏ sẫm như máu. Trong bóng tối, chiếc hoa tai bằng đá saphia ẩn hiện dưới mái tóc phát ra một ánh sáng màu xanh mờ hồ.

Vừa rồi anh mơ về Yến Nguyên, những gì xảy ra giữa anh và cô. Mọi thứ đan xen lẫn nhau, nhưng từ từ, giấc mơ trở thành ác mộng. Anh và Yến Nguyên chăm hoa trong nhà kính. Anh dùng mùi hương bạc hà trong xe oto, cô thì không thích nó. Cô hồ hởi giúp ông nội của anh chăm hoa phong lan. Rồi đột nhiên anh nghe Yến Nguyên gọi tên anh, nhưng chẳng hiểu sao anh không thể trả lời. Sau đó cô tiếp tục gọi, gọi mãi. Tiếp theo nữa đột nhiên anh xuất hiện trong phòng bệnh của cô, nghe cô nói câu cô muốn đi ngủ. Lần này đến lượt anh gọi tên cô, và cũng gọi mãi, nhưng cô đã “ngủ”.

Nhớ tới đây, Nam Phong đưa tay quệt đi phần tóc rũ xuống trước trán rồi xỏ chân vào đôi giày, đi sang phòng chăm sóc và theo dõi đặc biệt của Yến Nguyên.

Y tá giúp anh thay một đồ bảo hộ, rồi anh đẩy cửa bước vào, kéo một cái ghế và ngồi xuống bên trái của cô, nắm lấy bàn tay trái không có găng bắt cứ ống truyền dịch hay thiết bị theo dõi áp lên mặt, nói khẽ với Yến Nguyên:

- Yến Nguyên, tôi vừa nằm mơ, trong giấc mơ của tôi có em. Chúng ta cùng nhau cười đùa, rất vui vẻ. Nó làm tôi nhớ tới lời hứa của tôi với em, rằng mùa thu năm sau chúng ta sẽ đi nghỉ mát, em có nhớ không? Mùa thu của thật sự rất đẹp, đẹp hơn nước Úc rất nhiều. Nhưng mà, tôi đã suy nghĩ kĩ rồi, khi nào em ngủ dậy, tôi và em cùng đáp máy bay sang đó, rồi cùng nhau đợi tới mùa thu, có được không?

Nói đến đây, giọng Nam Phong nghẹn lại. Anh cảm nhận được mắt mình cay cay, tầm nhìn cũng mờ đi chút ít. Anh cố nén lại, hít một hơi, nói:

- Sao em không trả lời tôi? Vừa rồi trong giấc mơ của tôi, em cũng như vậy, gọi mãi không trả lời. Em ngang bướng thật đấy, nhưng tôi thích em như thế.... – Anh khẽ cười, trong khi tim nhói lên, nói tiếp...- Em ngủ say như vậy, khi nào mới dậy đây? Tôi là người không có kiên nhẫn, không thích đợi chờ lâu đâu. Nhưng tôi miễn cưỡng cho em gia hạn đó, có biết không hả?

Anh ngừng lại, hôn nhẹ lên bàn tay trắng nõn của Yến Nguyên. Một giọt nước mắt nóng hổi mà mặn chát dọc theo mặt Nam Phong chảy xuống, thấm lên tay Yến Nguyên.

Giây phút đó, thời gian trong căn phòng cứ như tự nguyện ngừng lại...

Bên ngoài, cách lớp cửa kính, Rick lặng lẽ quay người rời đi...

[...]

Rời khỏi bệnh viện, Rick lao xe vun vút trong màn đêm, rồi bắt chợt phanh gấp sau khi đã bỏ lại những ngọt đèn thành phố ở tít đằng sau.

Lúc này anh đến nhà cô, nhấn chuông mãi mới có người làm ra mở cửa. Lúc đó đã hơn 11h đêm, biết được Yến Nguyên gặp chuyện, đang ở bệnh viện nên liền đi đến đó. Đến nơi, anh liền bắt gặp một người – Quản gia Quân. Anh và quản gia Quân nói với nhau vài câu ở dãy hành lang, rồi đi ra phía sau bệnh viện, ông liền kể hết cho Rick nghe sự tình, bao gồm cả việc “hai ngón tay” của Thanh Thúy được chuyển phát nhanh tới cho anh là do ba của Yến Nguyên gửi, và tình thương mà mọi người dành cho Yến Nguyên, đặc biệt là Nam Phong.

Nói xong, quản gia Quân liền rời đi, bỏ lại Rick vừa trầm mặc vừa bối rối, vẫn còn ngồi bất động ở ghế đá. Anh suy nghĩ rất lâu, sau đó đi tới phòng của Yến Nguyên theo chỉ dẫn của quản gia Quân, liền vô tình bắt được một tình cảnh như vậy.

Nghĩ tới đây, Rick đập mạnh tay xuống vo-lang, mắt anh cụp xuống, trong đầu hiện lên ý nghĩ: Anh đã thất bại trong việc chia rẽ Yến Nguyên và Nam Phong. Anh là một thằng tồi. Anh... hối hận, vô cùng hối hận.

“Chú biết cháu yêu Yến Nguyên, nhưng cháu có bao giờ thử nghĩ lại hay không? Con bé thật sự rất mỏng manh, trong khi tình yêu của cháu rất cực đoan. Cháu vẫn mù quáng ình là đúng, kết quả cuối cùng là gì? Gây tổn thương tinh thần cho Yến Nguyên, cho người mà cháu yêu!”

Những lời nói lúc này của quản gia Quân lại một lần nữa vang lên trong đầu Rick. Anh luôn thốt ra mình yêu cô, thế mà lại làm tổn thương cô. Anh còn mặt mũi nào gặp cô? Có lẽ mãi sau này anh cũng không đủ

tư cách đó.

Rick gục mặt xuống vô lăng, lắng nghe nhịp đập nặng nề của tim mình, nhịp đập đầy lỗi lầm...

Bên ngoài, màn đêm vẫn thao túng cả không gian...

[...]

Sáng hôm sau...

Yến Vy bị ánh nắng rọi vào từ cửa sổ kéo khỏi giấc ngủ mê man do tác dụng của thuốc và tình trạng sức khỏe suy yếu của mình.

Cô hơi nheo mắt làm quen với ánh sáng rồi khẽ trở mình, thân thể liền đau nhức vô cùng. Vừa lúc cửa được đẩy ra, quản gia Quân mang một phần cháo thịt băm bước vào.

- Cháu đừng ngồi dậy, bác sĩ nói cháu còn yếu lắm!

Thấy Yến Vy có ý tự chống tay ngồi dậy, ông nhanh chóng đặt hộp đựng cháo ở chiếc bàn kê ở chân giường rồi đỡ cô nằm lại, sửa lại tư thế cho cô rồi điều chỉnh độ cao của giường.

- Cháu.. ngủ bao lâu rồi chú? Còn chị? Chị đâu rồi? Chị có sao không? – Yến Vy cất giọng khàn khàn không rõ hỏi quản gia Quân. Cổ họng cô khô khốc, rất khó phát âm rõ ràng.

- Cháu uống chút sữa đi, sau đó ăn cháo đã. – Quản gia Quân nhanh chóng pha cho Yến Vy một ly sữa bột, sau đó di chuyển chiếc bàn kê lên cho cô, bày sữa và cháo ra. Xong xuôi, ông liền rót một ly nước lọc để bên cạnh.

- Chú nói cho cháu nghe, chị sao rồi? – Yến Vy uống vội ngụm sữa rồi chau mày hỏi quản gia Quân.

Quản gia Quân nhìn nỗi âu lo dày đặc trong ánh mắt của cô, hít một hơi, từ tốn nói: - Ăn xong chú sẽ dẫn cháu đi thăm con bé!

110. Chương 108

Phòng bệnh đặc biệt của Yến Nguyên là một căn phòng kín hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, không hề có ánh sáng mặt trời rọi vào. Trong phòng hiện tại chỉ vang lên tiếng ro re bím bíp của các thiết bị y tế thuộc hàng hiện đại nhất trên thị trường, vì đây là bệnh viện tư nhân, bệnh nhân cũng có thân phận và hoàn cảnh đặc biệt.

Vừa lúc, cánh cửa phòng bằng kính mờ được mở ra, Yến Vy ngồi trên xe lăn, phía sau là quản gia Quân giúp cô đẩy xe, cả hai đều đã thay quần áo bảo hộ.

Quản gia Quân đẩy Yến Vy đến bên giường bệnh của Yến Nguyên, sau đó nói:

- Chú ra bên ngoài đợi cháu.

- Dạ!

Yến Vy đáp khẽ một tiếng, sau đó nhìn ông đóng cửa lại rồi hít một hơi sâu giữ bình tĩnh, quay sang cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của Yến Nguyên.

Cô nhìn gương mặt có chup máy trợ thở của Yến Nguyên, sắc mặt trầm xuống, cộng thêm bàn tay không có hơi ấm mà cô đang nắm càng khiến tâm trạng Yến Vy trở nên nặng nề.

- Chị, chị mau khỏe lại đi, mọi người lo cho chị lắm. – Yến Vy cười gượng, giọng nói giống như nghẹn lại trong cổ họng, vừa nghe liền biết là cô đang kiềm chế.

Vừa nói dứt lời, cánh cửa lần nữa được mở ra, người vào lần này là ông Dũng.

Yến Vy muốn che dấu dòng nước mắt chực chờ rơi xuống nên hơi ngửa mặt lên, ngăn không cho nước mắt rơi rồi nghiêng người, chào một tiếng:

- Ba.

- Con nên ở lại phòng nghỉ ngơi, không nên đi lại. – Ông Dũng nhìn Yến Vy, ân cần nói.

- Con muốn thăm chị. – Cô cười yếu ớt, đôi mắt sụp xuống.

- Chị con sẽ không sao đâu.

- Con cũng nghĩ vậy... Ba! Bác Quân nói, Thái có thể sẽ phải ngồi tù. Ba... anh đã giúp con. Có thể nào bằng mọi giá... - Yến Vy siết nhẹ bàn tay Yến Nguyên như cổ truyền hơi ấm cho Yến Nguyên, nói bằng thứ giọng nghẹn ngào mà nhẹ tênh bất lực.

- Ba biết, con gái! – Ông Dũng đứng cạnh Yến Vy, cúi xuống nhìn cô, trong khi Yến Vy vẫn chăm chú ánh nhìn về phía Yến Nguyên. Không khí đột nhiên bị trùng xuống, cả ông Dũng và Yến Vy liền duy trì trầm mặc.

- Mẹ thật sự... đã đi rồi đúng không ba? – Yến Vy đột nhiên hỏi một câu phá tan bầu không khí đặc quánh. Ánh mắt cô tối lại, môi mím chặt, miệng nở một nụ cười lạnh ngắt mà chua chát đến lạnh người. Không hiểu sao... cô lại cười?!

- Ba đưa con về phòng nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. – Ông Dũng nặng nề hít một hơi, sau đó cầm lấy cán đẩy của xe lăn, đẩy cô ra khỏi phòng trước khi Yến Vy buông bàn tay có chút hơi ấm của Yến Nguyên ra.

[...]

- Là một dạng chấn động tâm lý nhẹ do cô ấy nhìn thấy mẹ mình bị giết ngay trước mắt mình. Theo kết quả kiểm tra sơ bộ, tình trạng này sẽ không gây nguy hiểm hay ảnh hưởng tới đời sống sau này của cô ấy, có thể điều trị dứt điểm.

Vị nữ bác sĩ điều trị của Yến Vy ngồi sau bàn làm việc, chậm rãi giải thích với ông Dũng tình trạng của Yến Vy. Vừa rồi sau khi đưa Yến Vy về phòng, ông liền đến đây.

- Chúng tôi cụ thể phải làm những gì để chữa trị dứt điểm cho con bé? – Ông Dũng ngồi trên ghế sofa đối diện bàn làm việc, nhăn mày hỏi.

- Tốt nhất là nên thay đổi hoàn toàn môi trường sống của cô ấy! – Bác sĩ đẩy gọng kính, dứt khoát nói.

Nghe xong, ông Dũng chăm chú nhìn vào một khoảng vô định trong không trung, ánh mắt tối sầm rồi lại vụt sáng, giống như vừa đưa ra quyết định trọng đại nào đó.

[...]

- Lão gia, tình trạng của Yến Vy sao rồi ạ? – Quản gia Quân ngồi ở ghế chờ trước cửa phòng của bác sĩ, vừa thấy ông Dũng ra liền đứng vụt dậy, sốt ruột hỏi.

- Cần thay đổi môi trường sống cho con bé để tránh cú sốc tâm lý. Tôi đã quyết định cho con bé sang Pháp tiếp tục điều trị và sống ở đây. Bác sĩ đã liên lạc với một bệnh viện tư nhân hàng đầu ở để thông báo chuyển viện. Hãy đặt 2 vé máy bay, chiều nay Yến Vy sẽ cùng bác sĩ sang Pháp.

Quản gia Quân nghe ông Dũng nói một mạch, sau đó ngạc nhiên, tiếp theo liền hiểu một cách thấu đáo quyết định này. Cũng phải! Trước đó bị chính mẹ ruột ruồng bỏ, sau đó lại tận mắt nhìn thấy mẹ ruột bị người cứu mạng mình đâm chết. Một cô gái 17 tuổi chưa hiểu chuyện đời làm sao có thể không suy sụp.

- Liên hệ với Burel, nhờ ông ấy mua một căn cho Yến Vy. Sau khi kết thúc quá trình điều trị, Yến Vy sẽ sống ở đó. Bây giờ ông đi giải quyết hết những chuyện tôi vừa giao. Về phần Yến Vy, tự tôi sẽ nói với con bé.

Ông Dũng vừa dứt lời cũng là lúc đi tới ngã rẽ của hành lang.

Sau khi chào Dũng, quản gia Quân liền rời khỏi bệnh viện. Còn ông Dũng đi một mạch về phía phòng bệnh của Yến Vy.

[...]

Cửa phòng bật mở, ông Dũng liền nhìn thấy Yến Vy an tĩnh ngồi dựa vào đầu giường đọc sách. Đây là một quyển sách tiếng Pháp, nói về piano mà Yến Nguyên tặng cho cô.

- Vy, ba có chuyện muốn nói với con. – Có lẽ do Yến Vy quá chăm chú đọc sách nên cô không nhận ra ông Dũng, ông liền lên tiếng trước.

- Ba? Ba vào khi nào ạ? Có chuyện gì sao? – Yến Vy hơi giật mình, sau đó đóng quyển sách để xuống giường, ngồi thẳng dậy.

Ông Dũng đi đến bên giường bệnh của Yến Vy và ngồi xuống, hạ giọng:

- Ba đã quyết định chuyển viện cho con sang Pháp vào chiều nay. – Ông nói bằng một giọng điệu nhẹ nhàng nhưng dường như không cho Yến Vy cự tuyệt.

- Tại sao ạ? Con không bị gì nghiêm trọng mà ba. – Yến Vy ngạc nhiên, mở to đôi mắt nhìn ba cô.

- Môi trường bên đó tốt hơn cho con, Vy à. – Ông Dũng nhìn vào đôi mắt của Yến Vy, nói.

- Nhưng con không hiểu tại sao con phải đi, ba à?! Hơn nữa, chị như vậy, làm sao con có thể đi được ba. – Yến Vy hơi nhăn mày, giọng nói có vẻ bất lực.

- Con yên tâm đi, ba đã suy nghĩ kĩ càng rồi. Khi nào Yến Nguyên khỏe lại, ba và con bé sẽ sang thăm con. Ba đã nói rồi, môi trường ở đó tốt hơn bên này rất nhiều. Con nghe ba, được không Vy? – Giọng của ông Dũng trở nên nhẹ nhàng, nhưng chứa một lực hút khó chối từ, rồi ông đưa ánh mắt của mình nhìn Yến Vy. Yến Vy nhìn ba cô, chân mày từ từ thả lỏng. Sau đó cô sà vào lòng ông Dũng, bật khóc.

111. Chương 109

3h chiều, ông Dũng đích thân lái xe đưa Yến Vy và nữ bác sĩ ra sân bay. Tới nơi, bác sĩ giúp Yến Vy đẩy xe hành lý của cả hai, ông Dũng thì bế Yến Vy ngồi lên xe lăn, đẩy vào trong. Xung quanh, bắt đầu nổi lên các lời bàn tán, chỉ trỏ. Họ không hiểu tại sao, chân của cô gái kia bình thường như vậy mà lại ngồi xe lăn, họ không nhìn thấy gương mặt Yến Vy vì ông Dũng chu đáo chuẩn bị cho cô một chiếc mũ lưới trai màu nâu nhạt. Về phần ông Dũng, mọi người dễ dàng nhận ra ông ấy. Một thương nhân thành đạt, giàu có, quyền lực, tiền tiêu mấy đời không hết lại đi giúp một cô gái hình như là khuyết tật.

3 người đứng trước cổng soát vé ít lâu, đến khi thấy máy bay đỗ ở đường băng qua tường kính trong suốt, họ liền nói lời chào tạm biệt nhau. Yến Vy ôm ông Dũng một cái, khóc không thành tiếng. Ông Dũng ôm lại cô, rồi rút khăn tay giúp Yến Vy lau nước mắt. Chân cô đi lại bình thường nhưng do ông Dũng bảo phải ngồi xe lăn, tránh động vết thương do rắn cắn. Bây giờ cô có thể xếp hàng, một lát bên trong cũng có thang cuốn để di chuyển.

Yến Vy đứng xếp hàng ngay ngắn, hành lý đã được chuyển vào trước. Hơi đưa mắt nhìn những người xếp hàng trước, cô bỗng cảm thấy sững sờ khi nhìn thấy một người đứng cách cô 2 hàng khách. Đó là... Tuy nghĩ vậy nhưng Yến Vy cũng không chú ý cho lắm. Nhưng đến khi người đó lên cùng chuyến bay với cô mà không nhận ra cô, Yến Vy mới phát giác sự tình cờ đáng ngạc nhiên. Thế là, cô chủ động bắt chuyện.

[...]

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn lẻ loi của Yến Vy khuất sau cánh cửa, ông Dũng cười khổ một cái rồi xoay người đi lấy xe. Cùng lúc ở đó, Nam Phong đã đứng đợi sẵn, bên cạnh là xe của anh.

- Cháu đến lâu chưa? – Ông Dũng nhìn Nam Phong, lạnh nhạt nói.

- Khi bác và Yến Vy đi vào. – Anh nhìn đồng hồ, cười lịch sự.

- Chúng ta đi thôi! – Ông Dũng nói xong liền ngồi vào trong xe, khởi động máy rồi ngênh ngang rời đi. Chạy phía sau ông là xe của Nam Phong, cả hai đi đến chỗ của công an.

[...]

Phòng gặp dành cho thân nhân gần như tối om, chỉ có ánh sáng le lói từ khung cửa sổ cao quá 2 đầu người rơi vào. Ông Dũng và luật sư ngồi một đầu chiếc bàn kê giữa phòng, im lặng chờ đợi. 1-2ph sau, Thái được cảnh sát hình sự áp giải từ phòng tạm giam đi ra. Cậu mặc áo sơ mi màu trắng và quần tây đen, cả hai thứ đều được ông Dũng cho người chuẩn bị cho Thái trong thời gian cậu bị tạm giam, đợi ngày phán xét của tòa án.

Thái được dẫn tới một đầu kia của chiếc bàn, rồi cậu kéo ghế, ngồi xuống và cúi gầm mặt.

- 2 ngày nữa cậu sẽ ra tòa, luật sư của tôi là người biện hộ cho cậu, chúng tôi không muốn cậu ngồi tù. – Nhận ra vẻ ái náy trong tác phong của Thái, ông Dũng rất tự nhiên mà lạnh lùng lên tiếng.

- Không cần đâu. Người là do tôi giết, mọi tội tôi sẽ chịu. Chỉ mong những gì Yến Vy đã hứa với tôi, ông sẽ thực hiện được. – Giọng Thái khàn khàn như khản đặc. Cậu vẫn không chịu ngẩng đầu.

- Chiều ngày hôm qua ba cậu đã tiến hành phẫu thuật, ông ấy cũng đã tỉnh dậy vào buổi tối. Mọi viện phí cậu nợ trước kia tôi đã thanh toán, cả sau này, cho tới khi ba cậu khỏe lại. Bản thân tôi cũng là một người ba, tất nhiên không muốn con mình ngồi tù. Tôi giúp cậu vì cậu đã cứu Yến Vy, vì con bé hứa với cậu, và vì tương lai của cậu sau này. Nếu sau khi toà tuyên án mà cậu có ý định kháng án thì cũng không thành vấn đề đối với tôi. Hôm nay tôi chỉ đến đây để nói bấy nhiêu, tài liệu chi tiết của vụ án để trên bàn, cậu từ cùng luật sư xem lại. – Ông Dũng nói một mạch liền rồi khỏi căn phòng đó, đi thẳng ra ngoài.

[...]

Ông Dũng bước ra khỏi phòng thì đã thấy Nam Phong ngồi ở hàng ghế chờ, sắc mặt lạnh lùng khó gần. Thấy ông Dũng, anh liền đứng lên rồi cả hai đi ra khỏi nơi đó.

- Họ giao cho chúng ta những gì? – Ông Dũng cất giọng hỏi Nam Phong.

- Cũng không có gì đâu ạ. Cháu không nhận gì cả, chỉ lấy lại nhẫn của cô ấy. – Nam Phong lễ phép đáp lời ông Dũng, khẽ đưa tay sờ vào chiếc nhẫn có khắc tên Yến Nguyên được lồng vào sợi dây chuyền anh đeo trên cổ.

- Đi, chúng ta trở về bệnh viện. – Ông Dũng nói, rồi đóng cửa xe.

- Vâng!

[...]

Phía hành lang tối om của bệnh viện mà Yến Nguyên đang điều trị, bóng dáng lấp ló của một nữ y tá không hề bị chú ý nhẹ nhàng đóng cửa phòng trực, sau đó cầm điện thoại, tìm một cái tên được lưu trong danh bạ, nhấn gọi.

- Alo, chị hả? Là em đây.

-...

- Em có một phát hiện lớn. Cô con gái lớn của tập đoàn Y&N đang điều trị tại bệnh viện em làm việc. Em có ca trực phòng của cô ta vào ngày mai và ngày mốt.

-...

- Là thật đó chị. Cô ta bị tai nạn gì đó nặng lắm, tình trạng không mấy tốt đẹp. Chị, em có thể giúp chị.

-...

- Em nói thật cho chị nghe, em bây giờ đang túng thiếu sắp cùng đường rồi. Em giúp chị, chị chỉ cần cho em một khoản kha khá là được. Em có thể ra vào phòng bệnh đó mà không bị nghi ngờ gì cả.

-...

- Còn tùy vào chị cho em bao nhiêu.

-...

- Được rồi, em cúp máy đây. 2 tiếng nữa em tan ca, chị em mình cứ gặp nhau chỗ X.

-... Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, nữ y tá lại mở cửa phòng đi ra, vẻ mặt bình thản như không. Liệu chuyện gì sắp xảy đến?

112. Chương Cuối [the End] - 110

Hai ngày sau...

Mưa không ngớt từ sớm tinh mơ, tấp dũ dội vào hàng cây kim phượng cao lớn trồng ven bệnh viện, đáng sợ như những con quỷ nhe nanh múa vuốt giữa đất trời. Từng cơn giông mãnh liệt xuất hiện, nhiều lúc tưởng chừng như quật ngã mọi thứ trong thành phố. Trên đường vắng hoe, thỉnh thoảng vài chiếc oto chạy vụt qua, xe máy thì chẳng thấy bóng dáng. Sau những ngày dài nắng hạn, hôm nay bầu trời giống như mở một cuộc “dội rửa” vô cùng dữ dội cho phố thị phồn hoa đầy khói bụi mỗi ngày, nhưng lại đẩy lên một nỗi u ám gần như ngột thở trong không khí.

Trong khi đó, Nam Phong ngồi trầm mặc trong phòng làm việc của bác sĩ điều trị cho Yến Nguyên. Anh ngồi trên ghế xoay, mặt hướng về phía cửa kính bên hướng phòng của cô dường như từ rất lâu, mặc cho di động để trên bàn hiển thị có cuộc gọi đến trong im lặng. Sở dĩ anh không nghe máy là vì anh biết lí do của cuộc gọi này. Hôm nay là cuộc họp thường kì của công ty, vai trò của anh là không thể thiếu. Theo thông lệ, cuộc họp đã bắt đầu được hơn nửa giờ, điện thoại của anh cũng reo ngắt quãng trong nửa giờ. Dường như người gọi cho Nam Phong cũng đã mất kiên nhẫn, điện thoại cứ thể hiện lên hình ảnh thông báo hơn 20 cuộc gọi nhỡ liên tiếp.

Tích tắt... tích tắt... tích tắt...

Đồng hồ quả lắc đặt ở một góc phòng làm việc theo quy luật tích tắt từng tiếng, giống như nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ đang đập trong lòng ngực Nam Phong khi anh nhìn Yến Nguyên.

Cô nằm đó, trên đầu vẫn còn quấn một lớp băng gạc thật dày, gương mặt nhợt nhạt, sống mũi vốn dĩ đã cao thẳng nay vì bị thương mà càng khiến cho gương mặt cô trông vô cùng gầy gò. Anh nhìn chiếc cằm thanh mảnh của cô, từ từ chuyển tới đôi môi khô khốc trắng bệch, lướt qua cánh mũi nhỏ nhắn, cuối cùng dừng ở hàng mi như đang ngủ thật say của cô. Bên dưới bờ mi đó là đôi mắt màu tro lạnh lùng kiêu ngạo, không bao giờ chịu khuất phục. Ánh mắt xa cách đó, không biết đến bao giờ anh mới lại nhìn thấy. Yến Nguyên, rốt cuộc em còn muốn cứng đầu nằm lì ở đó đến khi nào đây? Bác sĩ đã cố gắng hết sức rồi, phần còn lại chỉ chờ vào em thôi, em phải cố lên, biết hay không hả?

Nam Phong cứ yên lặng nhìn cô đến ngây người, rồi đột nhiên xoay xoay cổ tay, lại nhìn đồng hồ, nghĩ thầm chắc lúc này cuộc họp của công ty cũng đã kết thúc.

Anh đứng dậy, phủi lại quần áo có vài nét gấp không đáng kể, cầm lấy di động trên bàn kiểm tra kết quả báo cuộc họp mà thư kí gửi đến.

Đang chăm chú nhìn dãy số liệu rườm rà, điện thoại Nam Phong liền nhận được một cuộc gọi. Anh đưa mắt nhìn Yến Nguyên qua lớp cửa kính, sau đó lại quyết định đi ra ngoài nghe điện thoại, vì sống điện thoại có thể ảnh hưởng đến mấy loại máy móc theo dõi tình trạng sức khỏe của Yến Nguyên.

Xoay người đi mở cửa, đập ngay vào mắt Nam Phong là bóng dáng nhỏ nhắn của cô y tá được phân công thay truyền dịch cho Yến Nguyên, chỉ là hôm nay không hiểu lí do gì mà cô ta đặc biệt đeo thêm khẩu trang. Anh cũng chỉ lạnh nhạt nhìn cô ta, sau đó lại hơi nhìn vào trong phòng rồi xoay người đi ngược lại với hướng cô ta vừa đến mà trả lời điện thoại.

Lúc thấy Nam Phong mở cửa bước ra, nữ y tá rõ ràng là hốt hoảng, bàn tay đẩy xe đựng dụng cụ y tế thoáng lạnh ngắt. Nhưng khi phát hiện Nam Phong chẳng hề để ý tới mình mà bước đi, cô ta liền thở phào nhẹ nhõm, tiếng bánh xe ma sát trên nền gạch lại tiếp tục vang lên.

Đẩy xe bước vào phòng, đóng cửa, bấm khóa trong, thực hiện các bước vô trùng rườm rà như mọi ngày, nhưng tất cả đều gấp rút đến chóng mặt.

Đứng cạnh giường bệnh nhìn Yến Nguyên chừng năm giây, sau đó lại liếc bình truyền dịch sắp cạn của Yến Nguyên, cô ta nhanh chóng mang găng tay, lấy ra một kim tiêm và một lọ thủy tinh nhỏ khoảng 5ml đựng dung dịch màu trắng như nước tinh khiết.

Rút hết dung dịch trong lọ vào kim tiêm, nữ y tá nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu. Chỉ cần tiêm nó vào dịch truyền của cô gái này, bản thân của ta sẽ trả hết món nợ tiền tỉ vì bài bạc. Chỉ cần tiêm nó vào dịch truyền của cô gái này, nửa đời còn lại của cô ta sẽ sống tự do tự tại ở nước ngoài. Chỉ cần...

Một loạt các hình ảnh về sự hưởng thụ một cuộc sống ấm no không lo không nghĩ rất nhanh đã đảo một vòng trong suy nghĩ của cô ta khiến cô ta quyết định giờ lên bàn tay cầm kim tiêm, chuẩn bị thực hiện công việc đưa mình đến với sung sướng. Nhưng khi ngón tay chuẩn bị đẩy ống, lương tâm cô ta lại thét lên một tiếng kinh hãi. Thật sự phải làm như vậy? Đây chính là giết người, là án mạng. Nếu nó thật sự xảy ra, cô ta đích thực là hung thủ. Mọi việc trót lọt thì khoang hãi nói đến, nếu cô ta bị phát hiện? Ngồi tù cả đời hay tử hình? Liệu rằng cuộc đời sau này của bản thân cô ta có thật sự như chị cô ta đã nói? À mà chị gì chứ, nói thẳng thì cô ta cũng chỉ là con của một người vợ bé, chắc được bao nhiêu phần là người chị kia sẽ thật sự cho cô ta...

Đoàng!

Một tiếng sấm rung trời vang lên, kèm theo là tia chớp mãnh liệt như muốn xé tan chân trời khiến cho bàn tay cầm kim tiêm của nữ y tá rung rẩy đến mức rơi xuống chiếc kệ inox đầu giường. Cô ta luống cuống nhấc lên rồi chợt vô cùng hoảng hốt khi phát hiện mũi kim đã bị gãy lìa ra và rơi mất, cô ta lại quên mang theo kim phòng bị. Lúc này, trong lòng cô ta đã hạ quyết tâm sẽ làm công việc tội lỗi này nhưng tình huống phát sinh quả thật khiến lòng cô ta lộn bộp kêu không ổn.

Còn đang định không biết làm thế nào thì chợt ánh mắt cô ta dừng lại trên thiết bị trợ thở của Yến Nguyên. Mở nó ra, chỉ cần mở nó ra...

Cái suy nghĩ đó còn chưa hoàn thiện trong đầu thì chỉ thấy ánh mắt cô ta tối lại, tay đưa đến bên thiết bị trợ thở đặt bên miệng Yến Nguyên rồi dứt khoát giật ra, ném ra sau lưng mình. Gương mặt nữ y tá rất nhanh trở nên dữ tợn. Trong khi máy đo nhịp tim và huyết áp đặt phía bên kia giường bắt đầu xuất hiện những chuyển biến bất thường và phát ra âm thanh lạ thì cô ta lại rất nhanh một lần nữa chụp lấy chiếc gối trắng muốt sạch sẽ kê dưới đầu Yến Nguyên rồi cứ thế nhắm ngay gương mặt cô mà đè xuống.

- Chết đi, cô chết đi cho tôi! Chỉ cần cô chết, tôi sẽ có mọi thứ!

Đèn báo hiệu tình huống cấp cứu xấu nhất rất nhanh vang lên những âm thanh chói tay và một màu đỏ rờn rợn như địa ngục.

Các bác sĩ trực thuộc ca làm ngày hôm đó tức tốc kéo đến, kèm theo nữa là một người vừa định rời khỏi chỗ này cách đây không lâu để đi đến công ty chuyển vì quan trọng - Nam Phong. Đáng nhẽ ra anh đã đi rồi, nhưng vừa đi tới quây lể tân thì nghe được một loạt tin được truyền đi khẩn cấp nói phòng theo dõi đặc biệt xảy ra chuyện nên nhanh như chớp chạy đến đây.

Rất nhanh sau đó bọn họ đã xuất hiện trước cửa phòng của Yến Nguyên. Sau vài giây mở cửa nhưng bất thành, Nam Phong lập tức dùng sức phá cửa. Một cánh cửa gỗ chắc chắn cứ như thế bị anh tông văng bần lề, các bác sĩ lập tức ủa vào, mà dẫn đầu lại là anh.

Trong lòng Nam Phong lúc này đang gào thét như vũ bão. Phải! Anh đã nhận ra, anh còn đủ tỉnh táo để nhớ lại rằng trước khi anh quay lưng đi, một nữ y tá hay chăm sóc cho Yến Nguyên đã đi đến. Lúc đầu anh đã thắc mắc tại sao hôm nay cô ta lại đeo khẩu trang, cuối cùng thật sự đã có chuyện.

Kể thì lâu nhưng thật sự mọi chuyện diễn ra rất nhanh chóng. Khi bọn họ vào đến nơi, đập vào mắt tất cả là hình ảnh một y tá của bệnh viện dùng sức đè chiếc gối xuống đầu Yến Nguyên, người đang không hề có một chút phản kháng. Mà máy đo nhịp tim lúc này đã xuất hiện một đường thẳng cùng âm thanh đing tai nhức óc đánh sâu vào lòng người.

Nhanh hơn cả những y bác sĩ, Nam Phong lao đến nắm lấy nữ y tá ném vào một chiếc tủ inox khác trong phòng khiến đầu cô ta đập vào thành tủ, nứt toát và chảy máu đầm đìa.

- Yến Nguyên, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi Yến Nguyên! Em có nghe tôi nói không, mau tỉnh lại đi! Tôi cầu xin em mau tỉnh lại đi!

Sau khi dùng một sức mạnh dường như là phi thường ném nữ y tá tới chấn thương, Nam Phong không hề do dự nhào đến bên Yến Nguyên mà gào thét trong khi 2 bác sĩ cùng 4 y tá đang thực hiện công tác cấp cứu cho Yến Nguyên. Ngay sau khi họ vào cuộc, 2 nam y tá khác liền khống chế Nam Phong lại tránh việc anh làm cản trở các bác sĩ rồi kéo anh ra ngoài trong khi anh ra sức vùng vẫy.

- Bỏ ra! Mau bỏ tôi ra! Tôi phải nhìn thấy cô ấy tỉnh lại, mau bỏ tôi ra!

- Phiền anh bình tĩnh! Các bác sĩ vẫn đang cấp cứu! – Một nam y tá chuyên nghiệp nói.

- Không được! Mau bỏ ra!

Nếu là bình thường, chắc chắn Nam Phong sẽ cho 2 người này một trận nên thân. Nhưng giờ anh vừa mất bình tĩnh, lại cộng thêm mấy hôm liền không được ăn uống tử tế, cơ thể suy yếu đi không nhiều cũng ít, hoàn toàn không thể làm gì khác bằng việc tuyệt vọng nhìn gương mặt nhắm nghiền mắt của Yến Nguyên cho tới khi cách cửa đóng chặt lại.

Trong phòng...

- 1...2...3... ần! 1...2...3... ần! 1...2...3... ần!

- Bệnh nhân không có phản ứng! – y tá đứng cạnh một bác sĩ đang ra sức thực hiện hô hấp ấn lồng ngực báo cáo lại kết quả.

- Làm lại! 1...2...3... ần! 1...2...3... ần! 1...2...3... ần! – Bác sĩ căng thẳng nhìn vào máy theo dõi nhịp tim, nhịp nhàng hô.

- Vẫn không có phản ứng!

- Tiêm adrenalin lần 1!

Bác sĩ còn lại rất nhanh chóng thực hiện bước tiếp theo của công tác cấp cứu. Một ống thuốc màu vàng nhanh chóng được tim vào động mạch ở tay của Yến Nguyên.

- Hô hấp ấn lồng ngực! 1...2...3... ần! 1...2...3... ần! 1...2...3... ần!

- Không có phản ứng!

- Tiêm adrenalin lần 2! Chuẩn bị sốc tim!

- Đã chuẩn bị xong!

- 1...2...3... sốc! 1...2...3...

...

Cô sẽ ra sao trong khi...

Bọn Họ - Vẫn đang đấu tranh?

Và...

Tất Cả - Đều đang đấu tranh?

[...]

Các công tác cấp cứu đang được diễn ra gấp rút và nhanh chóng thì một người không hề được chú ý sau khi bị nén tới chấn thương nhưng không bất tỉnh đã lồm cồm bò dậy, đi theo lối 2 y tá dẫn Nam Phong ra ngoài rồi cứ thế chạy như bay ra đường lớn.

Trong cơn mưa xối xả dường lì lợm không muốn dứt đó, cô ta mang theo một cái đầu vẫn đang chảy máu rùng rùng lao đi trong màn mưa, tâm lí đã có dấu hiệu điên loạn.

Cô ta cứ chạy như thế, không rõ đang cười hay đang khóc, cũng không rõ đang nắm bắt gì, cho đến khi “Rầm” một tiếng, thân thể mặc đồ y tá đó đâm thẳng vào một chiếc oto màu trắng và văng ra xa.

Ý thức trở nên trắng xóa...

Máu... Nước mắt... Nụ cười thê lương...

Mọi thứ đều bị nước mưa xóa nhòa...

Vĩnh viễn...

[...]

Trong mơ...

Trong giấc mơ của mình...

Cô đã nghe thấy ba gọi cô...

Ba nói cô mau tỉnh lại, vì ba đang đợi cô...

Ba nói cô mau tỉnh lại, Yến Vy đang đợi cô...

Và ba nói... Tất cả đều đang đợi cô...

Trong mơ...

Trong giấc mơ của mình...

Cô cũng nghe thấy tiếng của mẹ...

Mẹ chưa bao giờ rời xa cô...

Mẹ chưa bao giờ ngừng che chở cho cô...

Vì cô có ba. Mà tình thương của mẹ đã gửi lại cho ba...

Và mẹ nói... Cô phải sống tiếp... Vì tất cả...

...

Rồi thì, cô lại nghe thấy giọng Yến Vy, và cả... giọng của Nam Phong.

Anh cũng như ba và Yến Vy luôn đợi cô, anh cũng như mẹ luôn che chở cho cô...

Anh cũng như tất cả mọi người, đều đang đợi cô...

Tất cả đều đợi cô tỉnh lại, đợi cô sống tiếp cuộc sống này, đợi cô bắt đầu lại cuộc sống mới sau mười bảy năm gồng mình với lớp áo mạnh mẽ...

Cô phải tỉnh lại...

Nhưng mọi thứ... đã muộn rồi?

[...]

Mưa ngừng đột ngột tạo thành một khung cảnh đìu hiu buồn bã. Ngoài đường, cái không khí se lạnh đang bao trùm khiến con người ta chẳng muốn ra đường.

Có câu, sau cơn mưa thì trời lại sáng. Nhưng cơn mưa này dứt đi, trời đã chấp tối với cái màn đêm u ám vì nhiều lẽ. Lòng người nặng trĩu mà thời tiết cũng nào có ấm áp cho kham.

Trong bệnh viện, ngay trước phòng cấp cứu thì cứ như là khơi nguồn cho nỗi buồn man mác mà vô tận lúc bấy giờ.

Hành lang vắng vẻ không một người qua lại, chỉ có ánh đèn trên trần nhà thạch là cao sáng choang mà lạnh lẽo đến quanh người. Thêm một ít ánh sáng le lói của tấm bảng điện tử thông báo đang cấp cứu càng khiến con người ta nao nề.

Hai người đàn ông ngồi rải rác trên dãy ghế chờ trước phòng đường như đã không còn chút sinh khí nào. Trên mặt họ là một màu sắc thê lương ghê người. Đã lâu như vậy rồi, tại sao còn chưa nghe gì? Yến Nguyên tại sao phải chịu nhiều đau thương như vậy? Liệu cô ấy có thể lại nhìn họ mỉm cười hay không chứ? Sao mà ai cũng cảm thấy tình huống đó mong manh đến dọa người thế này?!

Nhưng mà họ biết, họ biết Yến Nguyên sẽ cố gắng đến cùng. Vì cô là Yến Nguyên, là một cô gái vô cùng mạnh mẽ và kiêu ngạo. Cô sẽ không chịu thua, dù đó là chính mình đi chăng nữa thì cô cũng sẽ chiến thắng.

Hai người họ có suy nghĩ chung, và cũng có suy nghĩ riêng trong sự trầm mặc

Ông Dũng – Ba cô, cứ mãi đổ lỗi cho chính bản thân mình. Vì ông tái hôn, vì ông để cô sống một mình ở nước khác, vì ông phản bội mẹ cô, vì...

Cô đáng được nhận nhiều hơn như thế. Một cô gái 17 tuổi như cô, có lẽ đã thiếu thốn về rất nhiều thứ, chứ không đơn giản... là tình cảm gia đình. Có lẽ ông chỉ là một người ba tồi.

Chỉ một lát sau. ông Dũng nhẹ nhàng kéo trong túi ra một bao thuốc. Rồi cứ thế mặc kệ lệnh cấm của bệnh viện, ông đứng dậy đi đến một chỗ rẽ gần đó, lặng lẽ châm một điếu rồi nhả ra một vòng trắng. Ông đã rất lâu rồi không hút thuốc, gần như là cay được. Nhưng hôm nay chắc sẽ là ngoại lệ cuối cùng.

Còn anh, anh cũng có suy nghĩ của anh. Đêm đó... Ừ, phải! Nếu đêm đó anh không để cô đi một mình thì liệu mọi chuyện có như thế này? Cũng điều do anh, do anh lơ là không để ý đến cô mà ra. Anh như thế, làm sao xứng với cô?!

Không khí đang bị đè nén đến ngạt thở, dường như ai vô tình đi ngang cũng cảm thấy khó chịu mà cố gắng tránh xa xa. Mọi thứ ở xung quanh cứ như đang bị cái hố trầm mặc này nuốt chửng từng chút từng chút một. Nếu như không có người giải vây thì chắc mọi người sẽ bị đè nén đến chết.

Đúng lúc ông Dũng hít hơi thuốc cuối cùng xong và vút vào sọt rác, đèn phòng cấp cứu tối đi, thông báo rằng ca cấp cứu đã xong, còn kết quả thế nào thì phải đợi bác sĩ thông báo.

Cả hai lần này cũng lao đến bên cạnh bác sĩ như lần cấp cứu phẫu thuật trước nhưng đã lo sợ đến mức không nói thành lời, bộ dạng thì trông nhếch nhác hơn lần đó rất nhiều. Đứng hỏi tại sao họ không nói lời nào, vì cảm xúc của họ đã không thể thốt ra rồi. Con người là thế, vui mừng quá sẽ im lặng, đau buồn quá cũng im lặng, đó là cách biểu đạt tốt nhất.

Hai người bọn họ nhìn chằm chằm vào hai vị bác sĩ như muốn xuyên thấu gương mặt bọn họ.

Đáp lại ánh mắt lo lắng của ông Dũng và Nam Phong, hai vị bác sĩ mang vẻ mặt nặng nề nhìn nhau, sau đó lại đồng loạt thở dài ra một hơi.

Cái vẻ thở hắt đó lọt vào mắt ông Dũng và Nam Phong, cả hai lại có cảm giác một ngọn núi khổng lồ đè xuống đầu bọn họ. Thật sự là...

Và rồi...

Đang sau hai vị bác sĩ nhanh chóng vang lên tiếng bánh xe đẩy cọt cọt cọt cọt khi tiếp xúc với nền gạch. Hai bác sĩ mở khẩu trang, tránh qua một bên để các y tá đẩy giường bệnh ra ngoài.

Lúc này, cơ thể ông Dũng và Nam Phong đã lạnh ngắt như người chết. Nhưng rồi khi họ nhìn đến y tá đi cạnh giường đẩy đang kiểm tra lại hai túi dịch truyền và máu, lại nhìn một y tá đang cầm máy trợ thở áp lên cho người nằm trên giường đẩy thì mới từ từ hoàn hồn.

Chiếc giường đẩy nhanh chóng được đẩy đến cạnh họ, một ánh mắt màu tro nho nhỏ liềm cong lên như đang cười hiện ra trước mặt cả hai khiến mọi thứ xung quanh như bừng tỉnh sau một thời gian dài lười biếng trốn sâu trong một lối nhỏ ở thiên đường xa xôi...

Mọi thứ đã thay đổi...

- HẾT -

113. Chương Ngoại Truyện 1.1 [Bảo Khánh – Diệu Anh]

Thủ đô , Anh Quốc...

Sau khi kết thúc buổi dạ hội ở trường và giành ngôi vị “King and Queen”, Bảo Khánh và Diệu Anh liền bay ngay tới London, bắt đầu chuyến giao lưu văn hóa và học tập tại Anh kéo dài 3 tuần liền. Sau 16 giờ đồng hồ ngồi máy bay, cả hai người đáp xuống Sân bay London Heathrow lúc 8h sáng theo giờ địa phương.

Cả hai bắt một chiếc taxi để đi đến khách sạn cách đó 15km theo sắp xếp của trường và sẽ bắt đầu chuyến giao lưu vào 3 ngày sau.

Bây giờ ở Anh đang là mùa thu, khung cảnh vạn vật hấp dẫn đến lặng người. Dọc đường di chuyển về khách sạn, cả hai chăm chú ngắm nhìn những hàng cây đang chuyển mình thay lá, khoác lên mình một bộ áo choàng rực rỡ, khi thì đỏ, khi thì vàng, tạo thành một cảnh tượng vô cùng tráng lệ và lãng mạn.

Đến nơi, họ được lễ tân phân chia chìa khóa phòng. Bảo Khánh là phòng 902 và Diệu Anh là phòng 904. Cả hai phòng nằm sát nhau, đều có ban công hướng ra quốc lộ. Cứ thế mỗi ngày trôi qua, họ đi rất nhiều nơi dưới sự hướng dẫn của các giảng viên ngoại quốc có kinh nghiệm lâu năm. Lịch sử, văn hóa, địa lí, chính trị... tất cả mọi thứ về Anh Quốc, ít hay nhiều gì cũng nói qua một lần. Thời gian còn lại, cả hai cùng nhau đi chơi tất tần tật, chụp vô số ảnh đẹp. Từ Bảo tàng Tượng sáp cho đến Cung điện Buckingham và cả Vườn thực vật hoàng gia ...

Hôm nay là ngày cuối cùng của chuyến giao lưu ở của Bảo Khánh và Diệu Anh. Kế hoạch cho ngày hôm nay đã được Bảo Khánh chuẩn bị đầu vào đây, đảm bảo sẽ là một ngày đầy ý nghĩa và thoải mái.

Buổi sáng, cả hai đi xe bus đến một cửa hàng điểm tâm ngọt đặc trưng của xứ sở sương mù, sau đó đi dạo một vòng ở Burlington Arcade để mua thêm vài món đồ lưu niệm cần thiết. Buổi trưa, họ đi thêm vài địa điểm bằng taxi để Diệu Anh không cảm thấy quá mệt mỏi. Cho đến khi London lên đèn, Bảo Khánh nắm tay cô đi đến địa điểm được mệnh danh là “Con mắt thần” của thủ đô.

London Eye về đêm khoác lên mình một ánh sáng rực rỡ bên dòng sông thơ mộng. Vòng quay từng được mệnh danh là vòng quay cao nhất thế giới này là một trong số những kỳ quan đẹp nhất của thế giới mới. Để chiêm ngưỡng 360 độ, đây chắc chắn là địa điểm tuyệt vời nhất. Cũng không biết một năm có bao nhiêu cô gái được tổ tình và bao nhiêu lễ cưới được tổ chức ở nơi này. Chưa kể đến vào những dịp đặc biệt, liên hoan còn được tổ chức từng bừng ở đây.

Bây giờ chỉ mới gần bảy giờ tối. Khi cả 2 đứng dưới chân vòng quay thì nó vẫn còn đang quay dở. Trong chuyến hành trình của Bảo Khánh và Diệu Anh tất nhiên bao gồm cả 2 vé tham quan London Eye, là vào ngày thứ 10. Nhưng Bảo Khánh đã nhờ ba anh sắp xếp lại một chút lịch trình này, đổi thành ngày thứ 20 để anh và cô sẽ kết thúc chuyến tham quan này một cách hạnh phúc và vui vẻ nhất có thể.

Ngước mắt nhìn những cabin sáng rực đèn trên cao, Diệu Anh khẽ mỉm cười. Cô có đến vài lần, nhưng chưa lần nào đủ thời gian tham quan một cách tường tận như lần này. Những chuyến đi trước đây đều là vì công việc, mà cô lại là người không mấy quan tâm tới du lịch và thắng cảnh. Nhưng lần này khác hẳn những lần đó, vì đã có Bảo Khánh. Những ngày qua, Diệu Anh cảm thấy rất hạnh phúc. Bảo Khánh chăm sóc cô, quan tâm cô và che chở cho cô từng chút một. Khi xếp hàng, anh sợ cô bị người khác xô đẩy nên nhẹ nhàng ôm lấy cô. Lúc mua thức ăn bên ngoài, anh chu đáo chọn những món giống với khẩu vị quê hương cho cô vì anh biết Diệu Anh có khẩu vị rất kén. Lúc chuẩn bị đi ngủ, anh sẽ video call cho cô một lần để nhắc nhở cô đắp chăn cẩn thận, mặc dù trước đó anh đã nhắc rất nhiều lần. Còn rất nhiều thứ nữa mà cô không thể nào diễn tả được.

Đang chạy theo suy nghĩ của mình, Diệu Anh không hề hay biết Bảo Khánh đã chạy đi mua kẹo bông từ khi nào.

Anh chạy về bên cô, cầm theo một cây kẹo bông bông bèn to ụ màu hồng phấn, cười đến sáng lạng như một hoàng tử.

- Cho cậu này, ăn nhanh nhanh không nó biến mất đấy. – Bảo Khánh nhét cây kẹo vào tay cô, nói.

- Sao lại biến mất? – Diệu Anh cầm cây kẹo, bóc một miếng cho vào trong miệng, vị ngọt thấm vào đầu lưỡi, phủ ngọt cả lòng cô.

- Nó sẽ xẹp. – Anh cười cười véo mũi cô một cái.

Diệu Anh ồ một tiếng, tỏ vẻ “Đã biết”, rồi lại lấy một miếng khác đút Bảo Khánh. Từ nhỏ Diệu Anh đã không thích quà vật nên không rõ lắm về việc kẹo bông sẽ xẹp.

Cả hai cười cười nói nói, đứng ở đó tầm năm mười phút thì vòng quay của London Eye ngừng lại. Bảo Khánh nhanh chóng nắm lấy tay cô chạy về phía chỗ cổng vào, đưa 2 vé cho người soát vé rồi ngồi vào cabin.

Lúc này do Diệu Anh chỉ mãi để ý việc này mà quên mất cây kẹo. Bây giờ nhìn lại, nó đã “bẹp dí” như bị xì hơi. Cô hơi chu mỏ, không biết nên làm gì thì nghe tách một cái, mà Bảo Khánh ngồi đối diện thì đang đưa di động lên chụp ảnh cô, chắc chắn lúc cô phòng má đã bị cái tên này ghi nhận lại.

- Này, xóa đi nhá, không tớ bơ cậu đấy! – Cô lấy một miếng khăn giấy lót xuống rồi để cây kẹo đã không ra hình dạng gì xuống, giả vờ như không quan tâm nói.

- Nè, cậu nhìn đi! – Bảo Khánh không trả lời Diệu Anh mà đưa màn hình di động cho cô xem. Trên đó chính là tấm ảnh anh vừa chụp cô, đúng là cô đang phòng má, trông cứ hài hài thế nào ấy.

Diệu Anh đảo mắt một vòng, giơ tay, nhưống người định chụp lấy thì vòng tay khởi động khiến cô mất thăng bằng, lao thẳng về phía trước.

Bảo Khánh cũng bị bất ngờ trước tình huống trước mắt. Một tay anh cầm di động, tay kia ôm lấy Diệu Anh, kéo thẳng cô vào lòng.

Lúc Diệu Anh luống cuống ngẩn đầu, trán cô vô tình chạm nhẹ vào môi Bảo Khánh, tạo nên một nụ hôn vô tình khiến cô đỏ bừng mặt.

Bảo Khánh lại nhìn Diệu Anh vừa ngẩng mặt lại cúi mặt thì cười cười, đỡ cô ngồi xuống bên cạnh mình rồi nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc hơi xốc xếch cho Diệu Anh.

- Phải cẩn thận một chút. – Anh cất giọng, ôn hòa nói, nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ tinh nghịch.

- Là tại cậu nha! – Vòng quay đã hết run lắc, Diệu Anh liền bướng bỉnh cãi.

- Ảnh đẹp mà, có gì phải xóa chứ! – Anh cười cười.

- Hứ! – Diệu Anh giả vờ làm mặt giận, quay đi chỗ Khác, cũng không nhìn thấy Bảo Khánh đang cười tới mức không thể tươi hơn.

Lúc vòng quay mất đầu, Diệu Anh hơi mất thăng bằng chụp trúng bàn tay Bảo Khánh. Lúc cô nhận ra, vừa định rút tay về thì Bảo Khánh nhanh hơn một bước, nắm lấy tay cô. Diệu Anh cũng không quấy nữa, từ từ yên lặng tựa vào vai anh, ngắm nhìn cảnh đêm sáng rực của .

Khi cả hai rơi vào cảnh trầm mặt được một lúc, Bảo Khánh đột nhiên mở miệng:

- Diệu Anh, chúng ta đính ước đi!

- Sao cơ? – Không bắt kịp nhịp điệu nói chuyện của Bảo Khánh, Diệu Anh hỏi lại.

- Tớ nói, chúng ta đính ước đi. Khi nào về nước, chúng ta cùng đi chọn đồ đính ước. Tớ và cậu, sẽ mãi bên nhau như thế này. – Anh nói bằng giọng ấm áp và trầm thấp hơn bao giờ hết, ngón cái xoa nhẹ bàn tay Diệu Anh.

Lúc này, vòng quay chậm rãi đưa cabin của cả hai lên đến chỗ cao nhất, thành phố bên dưới càng nhỏ bé và sặc sỡ đến chói mắt.

- Được! Khi nào về nước, chúng ta cùng đi chọn đồ đính ước! – Diệu Anh mỉm cười, nhắc lại lời nói của Bảo Khánh bằng giọng nói nghe như băng quơ mà tràn ngập niềm hạnh phúc, liền nắm chặt tay của Bảo Khánh hơn. Nhận được câu trả lời như mong muốn, Bảo Khánh hơi xoay người Diệu Anh lại, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Còn ở bên ngoài, các vì sao dường như đang mỉm cười chúc phúc bọn họ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-hoan-hao-va-cong-tu-lanh-lung>